

Ιησούς ο βασιλιάς (Jesus the King) του Timothy Keller

Περιεχόμενα

ΠΡΙΝ.....	2
1 Ο χορός.....	8
2. Η ΚΛΗΣΗ	14
3. Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ	23
4. Η ΑΝΑΠΑΥΣΗ.....	30
5. Η ΔΥΝΑΜΗ.....	37
6. Η ΑΝΑΜΟΝΗ	43
7. Η ΚΗΛΙΔΑ	49
8. Η ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ	59
9 Η ΣΤΡΟΦΗ.....	65
10. ΤΟ ΒΟΥΝΟ.....	74
11 η παγίδα.....	81
12. Το λύτρο.....	90
13. Ο ΝΑΟΣ	99
14 Η γιορτή.....	105
15. ΤΟ ΠΟΤΗΡΙ	111
16 Το ξίφος	117
17 ΤΟ ΤΕΛΟΣ	124
18 Η Αρχή.....	134
Μετά.....	142
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ	145
ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ.....	152

ΠΡΙΝ

Προς έκπληξη μου, τις τελευταίες δεκαετίες το ποσό της προσοχής που δίνει το γενικό κοινό στον ιστορικό Ιησού έχει αυξηθεί. Κάθε χρόνο καθώς πλησιάζει το Πάσχα, υπάρχουν πολλά άρθρα που εμφανίζονται στα μέσα για τον Ιησού. Το περασμένο Πάσχα ο εκδότης για θρησκευτικά θέματα στο περιοδικό Newsweek Lisa Miller εξήγησε ότι το Πάσχα Είναι γιορτή για την τελευταία πράξη του Πάθους, στην οποία ο Ιησούς αναστήθηκε από τον τάφο με το σώμα του τρεις μέρες μετά την εκτέλεση του... Τα ευαγγέλια επιμένουν στην αλήθεια αυτού του υπερφυσικού γεγονότος..... Ο Ιησούς πέθανε και αναστήθηκε ξανά και έτσι όλοι οι οπαδοί του θα μπορέσουν τελικά να κάνουν το ίδιο. Αυτή η ιστορία έχει αμφισβητήσει την αξιοπιστία ακόμη και του πιο αφοσιωμένου πιστού. Γιατί πραγματικά, είναι απίστευτη»¹.

Στο άρθρο του «Μύθος ή Ιστορία: Τα Σκληρά Γεγονότα της Ανάστασης» για τους Times (Ηνωμένο Βασίλειο), ο Geza Vermes θέτει το εξής ερώτημα: «Ως καρδιά του μηνύματος του Χριστιανισμού βρίσκεται η ανάσταση του Ιησού. Ο κύριος κήρυκας αυτού του μηνύματος, ο Άγιος Παύλος, διακηρύσσει απερίφραστα: «Αν ο Χριστός δεν έχει αναστηθεί, η πίστη σας είναι μάταιη». Πώς συγκρίνεται η δήλωσή του με αυτά που μας λένε τα Ευαγγέλια για το πρώτο Πάσχα; Είναι μύθος ή μήπως περιέχει μια δόση ιστορίας;»²

Η Νάνσι Χέλμιτς ανέφερε στην εφημερίδα *USA Today* ότι «Δύο ερευνητές ανέλυσαν τα μεγέθη των φαγητών και των πιάτων σε 52 από τους πιο διάσημους πίνακες του *Μυστικού Δείπνου* και διαπίστωσαν ότι τα μεγέθη των μερίδων στους πίνακες έχουν αυξηθεί δραματικά την τελευταία χιλιετία». ³ Ο δημοφιλής τύπος έχει πολλά να πει για τον Ιησού.

Και βέβαια δεν είναι οι μόνοι. Δε θα ήταν υπερβολή να πούμε ότι το θέμα του Ιησού είναι ένα ξεχωριστό γένος, όπου περιλαμβάνονται βιογραφίες που έχουν ερευνηθεί προσεκτικά, λόγια σχόλια για τα κείμενα, ιστορική κριτική, εικασίες μυθοπλασίας, αντιμυθολογίες και όλα τα ενδιάμεσα

Μέσα σε αυτόν τον ανεξάντλητο χείμαρρο λέξεων και σκέψης για τον Ιησού, αφήνω προσεκτικά αυτόν τον τόμο. Πρόκειται για έναν εκτεταμένο στοχασμό πάνω στην ιστορική χριστιανική υπόθεση ότι η ζωή, ο θάνατος και η ανάσταση του Ιησού αποτελούν το κεντρικό γεγονός της κοσμικής και ανθρώπινης ιστορίας, καθώς και την κεντρική οργανωτική αρχή της δικής μας ζωής. Με άλλα λόγια, ολόκληρη η ιστορία του κόσμου - και του πώς ταιριάζουμε σε αυτόν - γίνεται πιο ξεκάθαρα κατανοητή μέσα από μια προσεκτική, άμεση ματιά στην ιστορία του Ιησού. Σκοπός μου εδώ είναι να προσπαθήσω να δείξω, μέσα από τα λόγια και τις πράξεις του, πόσο όμορφα η ζωή του βγάζει νόημα από τη δική μας.

Μια αληθινή ιστορία ζωής

Αν θέλουμε να διερευνήσουμε αυτή τη ζωή, να διακρίνουμε αν ο Ιησούς όντως έζησε, πέθανε και αναστήθηκε, να μάθουμε αν η ιστορία του Πάσχα περιέχει έστω και «ένα ψήγμα ιστορίας» ή ίσως ακόμη και το κλειδί της ιστορίας, πρέπει να ανατρέξουμε στα Ευαγγέλια, τα ιστορικά έγγραφα που αφηγούνται την ιστορία του Ιησού. Αυτά τα Ευαγγέλια ονομάζονται σύμφωνα με τον συγγραφέα τους: Ματθαίος, Μάρκος, Λουκάς και Ιωάννης.

Μεγάλο μέρος του πρόσφατου «είδους του Ιησού» αποτελείται από διαφωνίες σχετικά με το αν τα Ευαγγέλια είναι αξιόπιστα αρχεία της ζωής του Ιησού. Πριν από διακόσια χρόνια, ορισμένοι μελετητές άρχισαν να υποστηρίζουν ότι τα Ευαγγέλια ήταν προφορικές παραδόσεις, διανθισμένες με πολλά μυθικά στοιχεία ανά τις γενιές, και δεν καταγράφηκαν παρά μόνο εκατό χρόνια μετά τα γεγονότα της ζωής του Ιησού.⁴ Αυτοί οι ισχυρισμοί είχαν πείσει πολλούς ανθρώπους στο διάστημα των ετών ότι δεν μπορούμε να γνωρίζουμε ποιος πραγματικά ήταν ο Ιησούς. Ο Γερμανός φιλόσοφος Φρίντριχ Νίτσε και ο Άγγλος συγγραφέας Τζωρτζ Έλιοτ χάσανε την επαφή τους με τη Χριστιανική τους πίστη κυρίως διαβάζοντας το σκεπτικιστικό έργο *Ιστορία του Ιησού κάτω από Κριτική Εξέταση* του Ντέιβιντ Στράους, και κάθε χρόνο χιλιάδες φοιτητές βρήκαν ότι η πίστη τους κλονιζόταν με τον ίδιο τρόπο από ένα σύνθημα προπτυχιακό μάθημα με θέμα «η Βίβλος ως λογοτεχνία.»

Υπάρχει, ωστόσο, ένα αντίθετο κίνημα σε εξέλιξη. Πριν από εκατόν πενήντα χρόνια, υποστηριζόταν με βεβαιότητα ότι δεν υπήρχε Ευαγγέλιο πριν από την τρίτη δεκαετία του δεύτερου αιώνα μ.Χ. Αλλά τον περασμένο αιώνα, τα στοιχεία που αποδεικνύουν ότι τα Ευαγγέλια γράφτηκαν πολύ νωρίτερα, κατά τη διάρκεια της ζωής πολλών από τους αυτόπτες μάρτυρες της ζωής και του θανάτου του Ιησού⁵ έχουν γίνει συντριπτικά. Αυτό έχει

οδηγήσει σε «ανατροπές πίστης», όπως οι πολυδιαφημισμένες περιπτώσεις της Anne Rice και του A.N. Wilson. Ο βιογράφος Wilson έγραψε το βιβλίο *Ιησούς: Μια Ζωή* στο 1992, το οποίο προϋπέθετε τη θέση ότι τα Ευαγγέλια είναι σχεδόν εξ ολοκλήρου θρυλικά. Ωστόσο, το 2009 αποκάλυψε πώς είχε επιστρέψει στη χριστιανική πίστη μετά από χρόνια αθεϊσμού και συγγραφής βιβλίων που επιτίθονταν στον Χριστιανισμό⁶. Η μυθιστοριογράφος Ράις είχε χάσει την πίστη της στο κολέγιο, αλλά όταν άρχισε να διαβάζει το έργο εξεχόντων μελετητών της Βίβλου ανακάλυψε ότι:

Όλη η υπόθεση για τον μη θεϊκό Ιησού που βρέθηκε τυχαία στην Ιερουσαλήμ και με κάποιο τρόπο σταυρώθηκε από κανέναν, δεν είχε καμία σχέση με την ίδρυση του Χριστιανισμού και θα τον τρομοκρατούσε αν το μάθαινε - όλη αυτή η εικόνα που κυκλοφορεί στον φιλελεύθερο κύκλο στον οποίο σύχναζα ως άθεος για τριάντα χρόνια - ότι αυτό δεν έγινε.⁷

Το βιβλίο του Ρίτσαρντ Bauckham *«Ο Ιησούς και οι Αυτόπτες Μάρτυρες»* παρουσιάζει, νομίζω, το πιο πειστικό επιχείρημα ότι τα Ευαγγέλια δεν είναι προφορικές παραδόσεις που εξελίσσονται εδώ και πολύ καιρό, αλλά μάλλον προφορικές ιστορίες, γραμμένες από τις αφηγήσεις των ίδιων των αυτοπτών μαρτύρων που ήταν ακόμα ζωντανοί και ενεργοί στην κοινότητα.

Ο Bauckham παραθέτει εκτενή στοιχεία που αποδεικνύουν ότι για δεκαετίες μετά τον θάνατο και την ανάσταση του Ιησού, οι άνθρωποι που θεραπεύτηκαν από τον Ιησού, όπως ο παράλυτος που κατέβηκε από την οροφή· το άτομο που κουβάλησε τον σταυρό του Ιησού, ο Σίμωνας ο Κυρηνάιος· οι γυναίκες που παρακολούθησαν τον Ιησού να τοποθετείται στον τάφο, όπως η Μαρία η Μαγδαληνή· και οι μαθητές που ακολούθησαν τον Ιησού για τρία χρόνια, όπως ο Πέτρος και ο Ιωάννης - όλοι αυτοί συμμετείχαν στη ζωή του Ιησού συνεχώς και δημόσια επαναλάμβαναν αυτά τα περιστατικά με μεγάλη λεπτομέρεια. Για δεκαετίες αυτοί οι αυτόπτες μάρτυρες αφηγήθηκαν τις ιστορίες για το τι τους συνέβη. Ο Ματθαίος, ο Μάρκος, ο Λύκος και ο Ιωάννης κατέγραψαν αυτές τις αφηγήσεις και έτσι έχουμε τα Ευαγγέλια.

Ο Bauckham επίσης παρατηρεί ότι τα Ευαγγέλια είναι πολύ αντιπαραγωγικά στο περιεχόμενο τους για να είναι θρύλοι. Για παράδειγμα είναι πολύ εκπληκτικό. Στα θεμελιώδη έγγραφα της Χριστιανικής Εκκλησίας θα είχαμε μια καταγραφή ότι ένας από τους μεγαλύτερους ηγέτες της εκκλησίας, ο Πέτρος, ήταν μια τεράστια αποτυχία που μάλιστα πίεσε τον Ιησού δημόσια. Η μόνη αξιόπιστη πηγή για την αφήγηση της άρνησης και της προδοσίας του Ιησού από τον Πέτρο θα ήταν ο ίδιος ο Πέτρος: Κανείς δεν θα μπορούσε να γνωρίζει τις λεπτομέρειες που μας δίνονται. Και κανείς στην πρώιμη εκκλησία δεν θα τολμούσε να τονίσει την αδυναμία του πιο σεβαστού και σημαντικού ηγέτη της με τόσο ειλικρίνεια, εκτός αν αυτή η αδυναμία ήταν ένα σημαντικό μέρος της ιστορίας. Και εκτός αν, φυσικά, οι αφηγήσεις ήταν αληθινές.

Το κατά Μάρκο Ευαγγέλιο

Για τους σκοπούς αυτού του βιβλίου, ένιωσα ότι ο καλύτερος τρόπος για να εξερευνήσω τη ζωή του Ιησού δεν ήταν να κάνω μια επισκόπηση όλων των Ευαγγελίων, αλλά να εξετάσω μια ενιαία, συνεκτική αφήγηση: μια αφήγηση που εστιάζει στα πραγματικά λόγια και πράξεις (ειδικά στις πράξεις) του Ιησού. Αυτό με οδήγησε στο Ευαγγέλιο του Μάρκου.

Ποιος ήταν ο Μάρκος; Η παλαιότερη και πιο σημαντική πηγή απάντησης προέρχεται από τον Παπία, επίσκοπο Ιεράπολης μέχρι το 130 μ.Χ., ο οποίος είπε ότι ο Μάρκος ήταν

γραμματέας και μεταφραστής του Πέτρου, ενός από τους δώδεκα μαθητές ή ακολούθους του Ιησού, και «έγραψε με ακρίβεια όλα όσα [ο Πέτρος] θυμόταν». Αυτή η μαρτυρία έχει ιδιαίτερη σημασία, καθώς υπάρχουν στοιχεία ότι ο Παπίας (ο οποίος έζησε από το 60-135 μ.Χ.) γνώριζε προσωπικά τον Ιωάννη, έναν άλλο από τους πρώτους και πιο στενούς μαθητές του Ιησού. Ο τόμος του Baukckham καταδεικνύει ότι, πράγματι, ο Μάρκος αναφέρει τον Πέτρο αναλογικά περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο Ευαγγέλιο. Αν διαβάσετε το βιβλίο του Μάρκου, θα δείτε ότι δεν συμβαίνει τίποτα στο οποίο δεν είναι παρών ο Πέτρος. Ολόκληρο το Ευαγγέλιο του Μάρκου, λοιπόν, είναι σχεδόν σίγουρα η μαρτυρία αυτόπτη μάρτυρα του Πέτρου.

Υπάρχει ένας ακόμη λόγος για να βασίσουμε τη ζωή μας για τον Ιησού στο Ευαγγέλιο του Μάρκου. Το Ευαγγέλιο του Μάρκου δεν διαβάζεται σαν μια στεγνή ιστορία. Είναι γραμμένο σε ενεστώτα χρόνο, χρησιμοποιώντας συχνά λέξεις όπως «αμέσως» για να γεμίσει την αφήγηση με δράση. Δεν μπορείτε παρά να παρατηρήσετε την απότομη και λαχανιασμένη ταχύτητα της αφήγησης. Αυτό το Ευαγγέλιο μεταφέρει, λοιπόν, κάτι σημαντικό για τον Ιησού. Δεν είναι απλώς μια ιστορική προσωπικότητα, αλλά μια ζωντανή πραγματικότητα, ένα πρόσωπο που μας απευθύνεται σήμερα. Στην πρώτη κιόλας πρόταση, ο Μάρκος μας λέει ότι ο Θεός έχει εισέλθει στην ιστορία. Το ύφος του μεταδίδει μια αίσθηση κρίσης, ότι το status quo έχει διαρραγεί. Δεν μπορούμε πλέον να σκεφτόμαστε την ιστορία ως ένα κλειστό σύστημα φυσικών αιτιών. Δεν μπορούμε πλέον να σκεφτούμε κανένα ανθρώπινο σύστημα ή παράδοση ή εξουσία ως αναπόφευκτο ή απόλυτο. Ο Ιησούς έχει έρθει. Όλα μπορούν να συμβούν τώρα. Ο Μάρκος θέλει να δούμε ότι η έλευση του Ιησού απαιτεί αποφασιστική δράση. Ο Ιησούς θεωρείται άνθρωπος δράσης, που κινείται γρήγορα και αποφασιστικά από γεγονός σε γεγονός. Υπάρχει σχετικά λίγη από τη διδασκαλία του Ιησού στο Ευαγγέλιο του Μάρκου - κυρίως, βλέπουμε τον Ιησού να κάνει. Δεν μπορούμε, επομένως, να παραμείνουμε ουδέτεροι· πρέπει να αντιδράσουμε ενεργά.

Ο Βασιλιάς και ο Σταυρός

Ίσως να ξεύρετε τον σιδηροδρομικό σταθμό του Λονδίνου King's Cross που έχει γίνει αθάνατος από τα βιβλία του Χάρι Πότερ. Αλλά είναι μια τόσο τέλεια συμπυκνωμένη περιγραφή του νοήματος της ζωής του Ιησού που δεν μπόρεσα να αντισταθώ στο να το δανειστώ για τον αρχικό τίτλο αυτού του βιβλίου.

Βλέπετε το Ευαγγέλιο του Μάρκου έχει ένα ακόμη χαρακτηριστικό που το κάνει ιδεώδες για τον σκοπό μας εδώ. Η διήγηση του Μάρκου για τη ζωή του Ιησού παρουσιάζεται σε δύο συμμετρικές πράξεις· την *ταυτότητα* του ως Βασιλέα σε όλα τα πράγματα (στον Μάρκο κεφάλαια 1-8), και τον *σκοπό* του να πεθάνει στον σταυρό (Μάρκος κεφάλαια 9-16).

Αυτού του βιβλίου η δομή είναι σε δύο μέρη («Ο βασιλιάς' και «ο Σταυρός»), που το κάθε ένα περιέχει διάφορα κεφάλαια, και κάθε κεφάλαιο εξερευνά ένα μέρος «κλειδί» στην ιστορία που μας διηγείται το κατά Μάρκο.

Όλα τα βιβλία είναι επιλεκτικά σε αυτά που περιλαμβάνουν, και σε αυτά περιλαμβάνονται τα ίδια τα Ευαγγέλια· ο Ιωάννης κλείνει το δικό του Ευαγγέλιο με τα λόγια «Υπάρχουν κι άλλα πολλά που έκανε ο Ιησούς, που, αν γραφτούν ένα προς ένα, ούτε ο κόσμος ολόκληρος δε θα χωρούσε, νομίζω, τα βιβλία που θα έπρεπε να γραφτούν.» (Ιωάννης 21:25). Εγώ επέλεξα να συγκεντρώσω την προσοχή μου σε μερικά ειδικά κείμενα στο Μάρκο που πιστεύω ότι αποτυπώνουν με τον καλύτερο τρόπο την αφήγηση της ζωής του Ιησού ή

επεκτείνουν τα θέματα της ταυτότητας και του σκοπού του. Αυτό σημαίνει ότι μερικές πολύ γνωστές περικοπές δεν συμπεριλαμβάνονται λεπτομερώς σε αυτό το βιβλίο.

Πιστεύω ότι θα βρεις τη μορφή του Ιησού να αξίζει την προσοχή σου: απρόσμενος όμως αξιόπιστος, ευγενικός όμως δυνατός, έχων εξουσία αλλά ταπεινός, ανθρώπινος αλλά θεϊκός. Σε παροτρύνω να θεωρήσεις με σοβαρότητα τη σημασία της ζωής του στη δική σου.

Η δική μας Αληθινή ιστορία

Παρ' όλο που ανατράφηκα σε μια Χριστιανική Εκκλησία, μόνο στο κολέγιο βρήκα μια ζωντανή πίστη μου μετέβαλε τη ζωή μου στον Ιησού. Ένα από τα οχήματα αυτής της πνευματικής αφύπνισης ήταν η Βίβλος, ειδικά οι αφηγήσεις των Ευαγγελίων στην Καινή Διαθήκη. Είχα μελετήσει την Βίβλο και στο παρελθόν. Όταν παρακολουθούσα μαθήματα χρίσματος στην εκκλησία μου, έπρεπε να αποστηθίζω την Αγία Γραφή. Αλλά κατά τη διάρκεια του κολεγίου η Βίβλος ζωντάνεψε με έναν τρόπο που ήταν δύσκολο να περιγραφεί. Ο καλύτερος τρόπος που μπορώ να το θέσω είναι ότι, πριν από την αλλαγή, μελέτησα προσεκτικά την Βίβλο, ή ίσως Κάποιος μέσω της Βίβλου, άρχισε να με μελετά προσεκτικά, να με ρωτάει και να με αναλύει.

Όχι πολύ μετά που συνέβη αυτό σε μένα, έπεσα πάνω σε ένα άρθρο σε ένα περιοδικό με τίτλο «Το Βιβλίο που με Καταλαβαίνει», του Emile Cailliet, καθηγητή φιλοσοφίας στο Θεολογικό Σεμινάριο του Πρίνστον.⁹ Στα φοιτητικά του χρόνια στη Γαλλία, ο Cailliet ήταν αγνωστικιστής. Αποφοίτησε από το πανεπιστήμιο χωρίς να έχει δει ποτέ την Αγία Γραφή και στη συνέχεια υπηρέτησε στον στρατό κατά τη διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου. Έγραψε «Η ανεπάρκεια των απόψεών μου για την ανθρώπινη κατάσταση με κατέκλυσε», «Τι νόημα έχουν τα φιλοσοφικά αστεία του σεμιναρίου, όταν ο δικός σου φίλος - εκείνη τη στιγμή σου μιλούσε για τη μητέρα του - πεθαίνει μπροστά σου, με μια σφαίρα στο στήθος του;»

Τότε μια σφαίρα τον βρήκε κι αυτόν, και άρχισε να αναρρώνει κατά τη διάρκεια μιας μακράς παραμονής σε νοσοκομείο. Διαβάζοντας λογοτεχνία και φιλοσοφία, άρχισε να λαχταρά παράξενα - «Πρέπει να το πω, όσο περίεργο κι αν ακούγεται - ένα βιβλίο που θα με καταλάβαινε». Εφόσον δεν γνώριζε κανένα τέτοιο βιβλίο, αποφάσισε να ετοιμάσει ένα για τον εαυτό του. Διάβαζε πολύ, και κάθε φορά που έβρισκε ένα σύντομο απόσπασμα που τον εντυπωσίαζε ιδιαίτερα και «μιλάει για την κατάστασή μου», το αντέγραφε προσεκτικά σε έναν δερματόδετο τόμο τσέπης. Καθώς ο χρόνος περνούσε και ο αριθμός των παραθέσεων μεγάλωνε, περίμενε με ανυπομονησία να καθίσει και να το διαβάσει από την αρχή μέχρι το τέλος. Περίμενε ότι «θα με οδηγούσε, ας πούμε, από τον φόβο και την αγωνία, μέσα από μια ποικιλία ενδιάμεσων σταδίων, σε υπέρτατες εκφράσεις απελευθέρωσης και αγαλλίασης».

Μια μέρα βγήκε έξω να καθίσει κάτω από ένα δέντρο στον κήπο του για να διαβάσει την πολύτιμη ανθολογία του. Καθώς το έκανε αυτό, μια αυξανόμενη απογοήτευση τον κατέκλυσε. Κάθε απόσπασμα του θύμιζε τις συνθήκες υπό τις οποίες το είχε επιλέξει, αλλά τα πράγματα άλλαζαν. «Τότε ήξερα ότι όλο αυτό το εγχείρημα δεν θα πετύχαινε, απλώς επειδή ήταν δική μου πρωτοβουλία».

Σχεδόν εκείνη τη στιγμή, η σύζυγός του εμφανίστηκε μετά από μια βόλτα με το παιδί τους σε ένα παιδικό καρότσι. Είχε μαζί της μια Βίβλο στα γαλλικά που είχε λάβει από έναν ιερέα που είχε συναντήσει στη βόλτα της. Ο Cailliet την πήρε και την άνοιξε στα Ευαγγέλια. Συνέχισε να διαβάζει μέχρι αργά το βράδυ. Η συνειδητοποίηση ήρθε στο μυαλό του: «Και

να, καθώς τα κοίταζα [τα Ευαγγέλια], Εκείνος που μίλησε και ενήργησε σε αυτά ζωντάνεψε για μένα..... Αυτό είναι το βιβλίο που θα με καταλάβαινε».¹⁰

Διαβάζοντας αυτό το άρθρο κατάλαβε ότι το ίδιο πράγμα που είχε συμβεί. Αν και ως νέος είχα πιστέψει ότι η Βίβλος ήταν ο Λόγος του Κυρίου, δεν είχα συναντήσει προσωπικά τον Κύριο του Λόγου. Καθώς διάβαζα τα ευαγγέλια, αυτός έγινε πραγματικός για μένα. Τριάντα χρόνια αργότερα κήρυξα δια μέσου του Κατά Μάρκο στην εκκλησία μου στην πόλη της Νέας Υόρκης, με την ελπίδα ότι και άλλοι παρόμοια θα βρούνε τον Ιησού στις διηγήσεις των Ευαγγελίων.

Αυτό το βιβλίο είναι εμπνευσμένο από αυτά τα κηρύγματα και προσφέρεται με την ίδια φιλοδοξία στους αναγνώστες.

1 Ο χορός

Αυτή είναι η αρχή του χαρμόσυνου μηνύματος για τον Ιησού Χριστό, τον Υιό του Θεού.

2 Στα βιβλία των προφητών είναι γραμμένο:

*Στέλνω τον αγγελιοφόρο μου πριν από σένα,
για να προετοιμάσει το δρόμο σου!*

3 Μια φωνή βροντοφωνάζει στην έρημο:

*ετοιμάστε το δρόμο για τον Κύριο,
ισιώστε τα μονοπάτια να περάσει.*

4 Σύμφωνα μ' αυτά, παρουσιάστηκε ο Ιωάννης, ο οποίος βάφτιζε στην έρημο και κήρυττε να μετανοήσουν οι άνθρωποι και να βαπτιστούν, για να συγχωρηθούν οι αμαρτίες τους. (Μάρκος 1:1-4)

Ο Μάρκος δεν χάνει χρόνο στο να καθορίσει την ταυτότητα του θέματος του. Ξαφνικά και απότομα μας διαβεβαιώνει ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός και ο «Υιός του Θεού.» Χριστός ήταν μια Ελληνική λέξη με το νόημα: «χρισμένος Βασιλιάς.» Είναι ένας άλλος τρόπος για αναφερθεί ως ο Μεσσίας, ο ένας που θα ερχόταν για να διαχειριστεί την εξουσία του Θεού στη γη και να διασώσει τον Ισραήλ από τους καταπιεστές και δυσκολίες. Όχι μόνο ένας βασιλιάς, αλλά ο Βασιλιάς.

Αλλά ο Μάρκος δεν αποκαλεί απλά τον Ιησού «Χριστό»· επιπλέον τον αποκαλεί «Υιός του Θεού» που είναι ένας όρος εκπληκτικά τολμηρός που είναι πέραν από τις δημοφιλείς κατανοήσεις του Μεσσία εκείνη την εποχή. Είναι ένας ξεκάθαρος ισχυρισμός πλήρους θεότητας. Ο Μάρκος τότε υψώνει τον πήχη και κάνει τον τελικό ισχυρισμό. Με το να αναφέρει την προφητική περικοπή του Ησαΐα ο Μάρκος διαβεβαιώνει ότι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής είναι η εκπλήρωση της «φωνής» που βοά στην έρημο. Αφού ο Μάρκος εξισώνει τον Ιωάννη με τον ένα που θα «ετοιμάζε την οδό του Κυρίου,» από ένα ξεκάθαρο συμπέρασμα σημαίνει ότι εξισώνει τον Ιησού Χριστό με τον ίδιο τον Κύριο, με τον Παντοδύναμο Θεό. Ο Κύριος ο Θεός· ο από καιρό αναμενόμενος θείος Βασιλιάς που θα έσωζε τον λαό του· και ο Ιησούς· είναι κατά κάποιο τρόπο το ίδιο και το αυτό πρόσωπο. Κάνοντας αυτόν τον τολμηρό ισχυρισμό, ο Μάρκος θέτει τις ρίζες του Ιησού όσο βαθιά μπορεί στην ιστορική, αρχαία θρησκεία του Ισραήλ. Όπως υπονοεί, ο Χριστιανισμός, δεν είναι κάτι το τελείως καινούριο πράγμα. Ο Ιησούς είναι η εκπλήρωση όλων των πόθων και οραμάτων των βιβλικών προφητών, και είναι ο ένας που θα έλθει να κυβερνήσει και να ανανεώσει ολόκληρο το σύμπαν.

Ο χορός της Πραγματικότητας

Τον έχοντας αναγγείλει με αυτόν τον τρόπο, ο Μάρκος εισάγει τον Ιησού σε μια πολύ έντονη σκηνή που μας λέγει περισσότερα για την ταυτότητα του:

9 Εκείνες τις μέρες ήρθε ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ της Γαλιλαίας και βαπτίστηκε στον Ιορδάνη από τον Ιωάννη. 10 Κι αμέσως, ενώ έβγαινε από το νερό, είδε ν' ανοίγουν οι ουρανοί, και το Πνεύμα σαν περιστέρι να κατεβαίνει πάνω του. 11 Τότε μια φωνή ακούστηκε από τα ουράνια: «Εσύ είσαι ο αγαπημένος μου Υιός, εσύ είσαι ο εκλεκτός μου». (Μάρκος 1:9-11)

Το ότι το Πνεύμα του Θεού εικονίζεται ως μια περιστέρα δεν κάτι το ιδιαίτερα χτυπητό για μας, αλλά όταν έγραφε ο Μάρκος, ήταν πολύ σπάνιο. Στις ιερές γραφές του Ιουδαϊσμού υπάρχει μόνο μια φορά που το Πνεύμα του Θεού παρομοιάζεται με μια περιστέρα, και αυτό είναι στα Ταργκούμ, την Αραμαϊκή μετάφραση των Ιουδαϊκών Γραφών που διάβαζαν οι Ιουδαίοι της εποχής του Μάρκου. Στην περιγραφή της δημιουργίας, στο βιβλίο της Γένεσης 1:2 λέγει ότι το Πνεύμα (Εβδομήκοντα: Πνεῦμα θεοῦ ἐπέφερετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος) Το Πνεύμα αιωρούνταν πάνω από την επιφάνεια των υδάτων. Το εβραϊκό ρήμα εδώ σημαίνει «φτερούγισμα»: το Πνεύμα φτερούγιζε πάνω από την επιφάνεια των υδάτων. Για να αποτυπώσουν αυτή τη ζωντανή εικόνα, οι ραβίνοι μετέφρασαν το απόσπασμα για τα

Ταργκούμ ως εξής: «Και η γη ήταν άμορφη και έρημη, και σκοτάδι ήταν πάνω από την επιφάνεια των υδάτων σαν περιστέρι, και ο Θεός είπε: «Γεννηθήτω φως»». Υπάρχουν τρία μέρη που δραστηριοποιούνται στη δημιουργία του κόσμου: ο Θεός, το Πνεύμα του Θεού και ο Λόγος του Θεού, μέσω του οποίου δημιουργεί. Τα ίδια τρία μέρη είναι παρόντα στο βάπτισμα του Ιησού: ο Πατέρας, που είναι η φωνή, ο Υιός, που είναι ο Λόγος, και το Πνεύμα που φτερουγίζει σαν περιστέρι. Ο Μάρκος μας στρέφει σκόπιμα πίσω στη δημιουργία, στην αρχή της ιστορίας. Όπως ακριβώς η αρχική δημιουργία του κόσμου ήταν ένα έργο του Τριαδικού Θεού, λέει ο Μάρκος, έτσι και η λύτρωση του κόσμου, η σωτηρία και η ανανέωση όλων των πραγμάτων που ξεκινά τώρα με την άφιξη του Βασιλιά, είναι επίσης ένα έργο του Τριαδικού Θεού.

Αυτό κάνει ο Μάρκος με την εικόνα που δίνει για τη βάπτισμα του Ιησού. Αλλά γιατί είναι σημαντικό ότι τόσο η δημιουργία όσο και η λύτρωση είναι και οι δύο προϊόντα της Τριάδας, ενός Θεού σε τρία πρόσωπα;

Η Χριστιανική διδασκαλία για την Τριάδα είναι μυστηριώδης και δυσκολεύει την νόηση. Το δόγμα της Τριάδας είναι ότι ο Θεός είναι ένας Θεός, που υπάρχει αιώνια σε τρία πρόσωπα. Αυτό δεν είναι τριθεϊσμός με τρεις θεούς που εργάζονται σε αρμονία· ούτε είναι μονοπροσωπία, η ιδέα ότι μερικές φορές ο Θεός μερικές φορές παίρνει μια μορφή και μερικές παίρνει μια άλλη, αλλά αυτές είναι απλά διαφορετικές εκδηλώσεις του ενός Θεού. Αντίθετα η τριαδιστές πιστεύουν ότι είναι ένας Θεός σε τρία πρόσωπα που γνωρίζουν και αγαπούν ο ένας τον άλλο.

Όταν ο Ιησούς βγαίνει από το νερό, ο Πατέρας τον αγκαλιάζει και τον καλύπτει με λόγια αγάπης: « «Εσύ είσαι ο αγαπημένος μου Υιός, εσύ είσαι ο εκλεκτός μου». Εν τω μεταξύ το Πνεύμα τον καλύπτει με δύναμη. Αυτό είναι που συμβαίνει στην εσωτερική ζωή της Τριάδας σε όλη την αιωνιότητα. Ο Μάρκος μας δίνει μια ματιά στην καρδιά της πραγματικότητας, το νόημα της ζωής, την ουσία του σύμπαντος. Σύμφωνα με την Βίβλο, ο Πατέρας, ο Υιός και το Πνεύμα δοξάζουν ο ένας τον άλλο. Ο Ιησούς λέγει στην προσευχή του που καταγράφεται στο Κατά Ιωάννη: «4Εγώ φανέρωσα τη δόξα σου πάνω στη γη, αφού ολοκλήρωσα το έργο που μου ανέθεσες να κάνω. 5Τώρα λοιπόν εσύ, Πατέρα, δόξασέ με κοντά σ' εσένα με τη δόξα που είχα κοντά σου προτού να γίνει ο κόσμος. (Ιωάννης 17:4-5). Κάθε πρόσωπο της Τριάδας δοξάζει το άλλο.

Με τα λόγια του αγαπημένου συγγραφέα, Κ.Σ. Λιούις «Στον Χριστιανισμό ο Θεός δεν είναι κάτι το στατικό.... Αλλά μια δυναμική παλλόμενη δραστηριότητα, μια ζωή, σχεδόν ένα είδος δράματος. Σχεδόν, αν δεν με θεωρείς ως ασεβή, ένα είδος χορού.»¹¹ Ο Θεολόγος Κορνήλιος Πλάντινγκα (Plantinga) το αναπτύσσει περισσότερο, σημειώνοντας ότι η Βίβλος λέγει ότι ο Πατέρας, ο Υιός και το Πνεύμα δοξάζουν ο Ένας τον Άλλο... Κάθε θεϊκό πρόσωπο φιλοξενεί τα άλλα στο κέντρο της ύπαρξής του. Σε μια συνεχή κίνηση ανοίγματος και αποδοχής, κάθε πρόσωπο περιβάλλει και περικυκλώνει τους άλλους... Η εσωτερική ζωή του Θεού [επομένως] ξεχειλίζει από σεβασμό για τους άλλους.»¹²

Εσύ Εξυμνείς κάτι όταν το βρίσκεις όμορφο για αυτό που είναι από μόνο του. Η ομορφιά του σε αναγκάζει να το λατρεύεις, να αφήσεις τη φαντασία να αιχμαλωτίζεται από αυτό, Αυτό μου συνέβη με τον Μότσαρτ. Άκουγα Μότσαρτ για να πάρω Α στο μάθημα «εκτίμηση της μουσικής» στο κολλέγιο. Έπρεπε να πάρω καλούς βαθμούς για να βρω μια καλή δουλειά, με άλλα λόγια, άκουγα τον Μότσαρτ για να βγάλω χρήματα. Σήμερα όμως είμαι πρόθυμος να ξοδέψω χρήματα απλά για να ακούω Μότσαρτ, όχι γιατί μου είναι πια

χρήσιμος αλλά επειδή είναι όμορφος αφ' εαυτού του. Δεν είναι απλώς το μέσο για ένα σκοπό.

Και όταν βρίσκεις ένα πρόσωπο όμορφο με αυτό τον τρόπο, θέλεις να το υπηρετήσεις χωρίς όρους. Όταν λέγεις, «θα σε υπηρετήσω όσο καιρό κερδίζω ευεργετήματα από σένα,» αυτό στην πραγματικότητα δεν είναι υπηρεσία σε ανθρώπους· υπηρετείς τον εαυτό σου δια μέσου των. Αυτό δε σημαίνει ότι περιφέρεσαι γύρω τους, έχεις μια τροχιά γύρω τους· τους χρησιμοποιείς, τους κάνεις αυτούς να περιφέρονται γύρω σου.

Βέβαια πολλοί από μας φαινόμαστε ότι δεν είμαστε εγωιστές, ότι τρέχουμε στο καθήκον μας, απλά γιατί δεν μπορούμε να πούμε όχι. Λέμε ναι σε κάθε τι, και οι άνθρωποι πάντα μας χρησιμοποιούν. Ο Κάθε ένας μας λέγει, «Ω είσαι τόσο ανιδιοτελής, τόσο δίνεις τον εαυτό σου· χρειάζεται να φροντίζεις πιο πολύ τον εαυτό σου.» Αλλά σκεφτείτε όσους από εμάς δεν έχουμε όρια και αφήνουμε τους ανθρώπους να μας πατούν και να μας χρησιμοποιούν και δεν μπορούμε να πούμε όχι - νομίζετε ότι το κάνουμε από ανάγκη; Λέμε όχι σε όλα από φόβο και δειλία;

Ο Πατέρας, ο Υιός και το Πνεύμα ο κάθε ένας επικεντρώνεται στους άλλους, τους λατρεύει και τους υπηρετεί. Και επειδή ο Πατέρας, ο Υιός και το Πνεύμα δίνουν δοξαστική αγάπη ο ένας στον άλλο, ο Θεός είναι βαθιά ευτυχισμένος. Σκεφθείτε για αυτό: Αν βρεις κάποιον που λατρεύεις, κάποιον που για αυτόν θα έκανες το κάθε τι και ανακαλύπτεις ότι αυτό το πρόσωπο νοιώθει με τον ίδιο τρόπο για σένα, αυτό δεν σε κάνει να νιώθεις καλά; Είναι υπέροχο! Αυτό είναι που χαίρεται ο Θεός σε όλη την αιωνιότητα. Ο Πατέρας, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα ξεχύνουν αγάπη και χαρά και λατρεία ο ένας στον άλλο, και ο καθένας υπηρετεί τον άλλο. Αυτοί αναζητούν ο ένας τη δόξα του άλλου. Και έτσι ο Θεός είναι άπειρα ευτυχισμένος. Και είναι αλήθεια ότι αυτός ο κόσμος έχει δημιουργηθεί από αυτόν τον τριαδικό Θεό, τότε η τελική πραγματικότητα είναι ένας χορός.

«Γιατί όλα αυτά έχουν σημασία;» γράφει ο Λιούις, «Έχει περισσότερη σημασία από οτιδήποτε άλλο στον κόσμο. Όλος ο χορός, ή δράμα ή σχήμα σε μια αυτή την ζωή από τρία Πρόσωπα παίζεται σε κάθε ένα από μας....[Χαρά, ισχύς, ειρήνη, αιώνια ζωή] είναι μια μεγάλη πηγή ενέργειας και ομορφιάς που ξεπηδά από το κέντρο της πραγματικότητας.»¹³ Γιατί επιλέγει ο Λιούις να παραμένει στην εικόνα του χορού; Μια ζωή που επικεντρώνεται στον εαυτό της είναι μια στάσιμη ζωή· είναι στατική, δεν είναι δυναμική. Ένα εγωκεντρικό άτομο θέλει να είναι το κέντρο γύρω από το οποίο περιστρέφονται όλα τα άλλα. Ίσως βοηθώ άλλους ανθρώπους· ίσως έχω φίλους· ίσως ερωτεύομαι υπό την προϋπόθεση ότι δεν υπάρχει συμβιβασμός για τα από τα δικά μου ενδιαφέροντα ή οτιδήποτε εκπληρώνει τις ανάγκες μου. Ίσως ακόμη δίνω και στους φτωχούς- αρκεί να με κάνει να νιώθω καλά για τον εαυτό μου και δεν παρεμποδίζει πολύ το είδος της ζωής μου. Ο εγωκεντρισμός κάνει το κάθε τι ένα μέσο για ένα στόχο. Και αυτό το τέλος, αυτό το αδιαπραγμάτευτο, είναι ό,τι θέλω και ό,τι μου αρέσει, τα δικά μου συμφέροντα πάνω από τα δικά τους. Θα διασκεδάζω με ανθρώπους, θα μιλάω με ανθρώπους, αλλά στο τέλος όλα περιστρέφονται γύρω από εμένα.

Αν όλοι λένε «Όχι, θα γυρίζετε γύρω μου!», τι θα συμβεί; Φανταστείτε πέντε ανθρώπους, δέκα ανθρώπους, εκατό ανθρώπους σε μια σκηνή όλους μαζί, και ο καθένας θέλει να είναι το κέντρο. Απλά θα στέκονται εκεί και θα λένε στους άλλους, «Εσύ θα κινείσαι γύρω μου.» Και κανένας δεν πάει πουθενά· ο χορός γίνεται επικίνδυνος, αν όχι αδύνατος.

Στην Τριάδα είναι τελείως διαφορετικά. Αντί για εγωκεντρισμό, ο Πατέρας, ο Υιός, και το Πνεύμα χαρακτηρίζονται στην ουσία από *αμοιβαία αυτοπροσφορά αγάπης*. Κανένα πρόσωπο στον Τριάδα δεν επιμένει ότι οι άλλοι να περιφέρονται γύρω του· μάλλον ο κάθε ένας από αυτούς περιφέρεται και έχει τροχιά γύρω από τους άλλους.

Μπαίνοντας στο Χορό

Αυτή είναι η τελική πραγματικότητα, αν με αυτό μοιάζει ο Θεός που δημιούργησε το σύμπαν, αυτή η αλήθεια ξεχειλίζει από ζωογόνες, ένδοξες συνέπειες για εμάς. *Αν ο κόσμος δημιουργήθηκε από ένα τριαδικό Θεό, οι σχέσεις αγάπης είναι αυτό που πραγματικά σημαίνει ζωή.*

Βλέπετε, οι διάφορες όψεις του Θεού έχουν διαφορετικές συνέπειες. Αν δεν υπάρχει Θεός-αν *βρισκόμαστε εδώ λόγω τυφλής τύχης*, αυστηρά ως αποτέλεσμα φυσικής επιλογής- τότε αυτό που εσύ κι εγώ ονομάζουμε αγάπη ή απλώς μια χημική κατάσταση του εγκεφάλου. Οι εξελικτικοί βιολόγοι λένε ότι δεν υπάρχει σε μας τίποτε που δεν ήταν προηγουμένως γιατί βοήθησε τους προγόνους μας να περάσουν πιο επιτυχημένα τον γενετικό κώδικα. Αν νιώθεις αγάπη, αυτό συμβαίνει μόνο επειδή υπάρχει ένας συνδυασμός χημικών ουσιών που μας ικανώνει να επιβιώσουμε και κάνει τα μέλη του σώματος σου να βρίσκονται σε μέρη που χρειάζεται να είναι για να περάσουν τον γενετικό κώδικα πιο πετυχημένα. Δηλαδή όλη η αγάπη είναι χημεία. Αν από την άλλη, ο Θεός υπάρχει και είναι μόνο ένα πρόσωπο, υπήρχε κάποια χρονική στιγμή που δεν υπήρχε αγάπη. Πριν ο Θεός δημιουργήσει τον κόσμο, αν ήταν μόνο ένα θείο πρόσωπο, δεν υπήρχε κανείς που αγαπά, γιατί η αγάπη υπάρχει μόνο σε μια αμοιβαία σχέση. Να ένας μονοπρόσωπος Θεός είχε δημιουργήσει τον κόσμο και τους κατοίκους του, ένας τέτοιος Θεός δε θα ήταν στην ουσία του αγάπη. Αλλά αν για όλη την αιωνιότητα, χωρίς τέλος και χωρίς αρχή, η τελική πραγματικότητα είναι μια κοινότητα προσώπων που γνωρίζουν και αγαπούν ο ένας τον άλλο, τότε η τελική πραγματικότητα είναι για σχέσεις αγάπης.

Γιατί ένας τρισυπόστατος Θεός να δημιουργήσει έναν κόσμο; Αν ήταν ένας μονοπρόσωπος Θεός, ίσως να έλεγε, «Ε βέβαια, δημιούργησε τον κόσμο έτσι ώστε να έχει όντα που θα του δώσουν λατρευτική αγάπη, και αυτό θα του έδινε χαρά.» Όμως ο τρισυπόστατος Θεός το έχει ήδη αυτό- και έπαιρνε αγάπη μέσα του σε μια πιο καθαρή, πιο δυνατή μορφή από αυτή που μπορούμε να του δώσουμε εμείς τα ανθρώπινα όντα. Έτσι λοιπόν γιατί μας δημιούργησε; Υπάρχει μόνο μια απάντηση. Θα πρέπει να μας δημιούργησε όχι για να πάρει χαρά αλλά για να τη δώσει. Θα πρέπει να μας δημιούργησε για να μας προσκαλέσει στο χορό, για να πει: Αν με δοξάζετε, αν επικεντρώσετε όλη τη ζωή σας σε μένα, αν με βρείτε όμορφο για ποιος είμαι εγώ, τότε θα μπείτε στον χορό, για τον οποίο δημιουργηθήκατε. Δεν δημιουργηθήκατε απλά για να πιστεύετε σε μένα ή για να είστε πνευματικοί σε κάποιο γενικό τρόπο, όχι απλά για να προσεύχεσθε και να παίρνετε κάποια έμπνευση όταν τα πράγματα γίνονται δύσκολα. Είστε φτιαγμένοι να επικεντρώνετε τα πάντα, στη ζωή σας σε μένα, να σκέφτεστε τα πάντα από την άποψη της σχέσης σας μαζί μου. Να με υπηρετείτε χωρίς όρους. Εδώ είναι που θα βρείτε τη χαρά σας. Αυτό είναι το όλο που αφορά το χορό.

Είσαι στο χορό ή απλώς πιστεύεις ότι ο Θεός είναι κάπου εκεί έξω; Είσαι στο χορό ή απλώς προσεύχεσαι κάθε τόσο όταν είσαι σε δυσκολία; Είστε στο χορό ή ψάχνεις γύρω σου για κάποιον να περιστρέφεται γύρω σου; Αν η ζωή είναι ένας θείος χορός, τότε χρειάζεσαι πάνω από όλα να είστε σ' αυτόν. Αυτός είναι η αιτία για την οποία κτίστηκες, *είσαι για να μπεις στο θείο χορό με την Τριάδα.*

Μπαίνουμε στη μάχη χορεύοντας

Αμέσως μετά την βάπτιση του Ιησού βρίσκεται στην έρημο. Ο Μάρκος γράφει:

*12*Αμέσως, το Πνεύμα οδηγεί τον Ιησού έξω στην έρημο. *13*Εκεί στην έρημο έμεινε σαράντα μέρες κι αντιμετώπισε τους πειρασμούς του σατανά. Ζούσε μαζί με τα θηρία, και άγγελοι τον υπηρετούσαν. (Μάρκος 1:12-13)

Ο Μάρκος μας δείχνει ότι υπάρχουν δύο γραμμές ότι παρ' όλο που η τελική πραγματικότητα είναι ένας χορός, θα έχουμε την εμπειρία της πραγματικότητας ως μάχης.

Ο Μάρκος υφαίνει την διήγηση του σε μια ιστορία που μοιράζεται με τους αναγνώστες του με το να βρει παράλληλα μεταξύ των Εβραϊκών γραφών και της ζωής του Ιησού. Στη Γένεση το Πνεύμα υπερίπταται από τα νερά. Ο Θεός μιλά και κόσμος έρχεται στην ύπαρξη, δημιουργείται η ανθρωπότητα και ξεκινά η ιστορία. Τι είναι το ακριβώς επόμενο που συμβαίνει; Ο Σατανάς πειράζει τα πρώτα ανθρώπινα όντα, τον Αδάμ και την Εύα, στον κήπο της Εδέμ.

Τώρα εδώ εις τον Μάρκο: Το Πνεύμα, το νερό, ο Θεός μιλάει, μια νέα ανθρωπότητα, η ιστορία αλλάζει, και αμέσως το σχήμα συνεχίζεται με τον Σατανά να πειράζει τον Ιησού στην έρημο. Είναι χαρακτηριστική η επιλογή των λέξεων από τον Μάρκο: λέγει ότι ο Ιησούς ήταν «με τα θηρία.» Την στιγμή που ο Μάρκος έγραφε το Ευαγγέλιο του, οι Χριστιανοί ριχνόντουσαν στα άγρια θηρία. Δεν μας προκαλεί έκπληξη, ότι πολλοί Χριστιανοί που ζούσαν τότε, είχαν τον πειρασμό να αμφιβάλλουν για την πίστη τους, μπαίνουν στον πειρασμό να περιορίσουν την αφοσίωσή τους στον Θεό. Αλλά εδώ βλέπουμε τον Ιησού, όπως τον Αδάμ, να έχει την εμπειρία μια θεαματικής σχέσης με το Θεό και μετά να έχει να αντιμετωπίσει μια δική του απειλή.

Βλέπετε, η έρημος δεν είναι απλώς μια τυχαία περιοδεία στην δυσκολία- είναι ένα πεδίο μάχης. Ο Πειρασμός δεν είναι κάτι το απρόσωπο αλλά ένας πραγματικός εχθρός κάνει τον πειρασμό. Αυτό σίγουρα προκαλεί έκπληξη στις σύγχρονες κουλτούρες που είναι σκεπτικές ως προς την ύπαρξη του υπερφυσικού, πόσο μάλλον του δαιμονικού. Για μας ο Σατανάς είναι μια προσωποποίηση του κακού που μας ξέμεινε από προεπιστημονικές, δεισιδαιμονικές κοινωνίες. Τώρα είναι απλώς ένα σύμβολο, ένας εικονικός τρόπος να αποφύγουμε την προσωπική ευθύνη για το κακό. Αλλά όμως αν πιστεύεις στο Θεό, σε μια καλή υπερφυσική ύπαρξη, είναι απόλυτα λογικό να πιστεύεις ότι υπάρχουν κακές προσωπικές υπερφυσικές υπάρξεις. Η Βίβλος μας λέγει ότι στον κόσμο υπάρχουν πολύ πραγματικές δυνάμεις του κακού, και αυτές οι δυνάμεις είναι τρομερά περίπλοκες και έξυπνες. Ο Σατανάς είναι ο αρχηγός αυτών των δυνάμεων, και μας πειράζει να φύγουμε από το χορό. Αυτό το βλέπουμε με τον Αδάμ στον κήπο της Εδέμ και ξανά με τον Ιησού στην έρημο.

Στον Κήπο ειπώθηκε στον Αδάμ, «Υπάκουσε με για το δέντρο – μη φας από το δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού, αλλιώς θα πεθάνεις.» Γιατί αυτό ήταν ο πειρασμός; Όπως είπα νωρίτερα, ο Θεός μας δημιούργησε για να περιστρεφόμαστε γύρω του, να έχουμε το κέντρο της ζωής μας σ' αυτόν. Όταν ο Θεός λέγει, «μη φας, αλλιώς θα πεθάνεις,» ποια είναι η πρώτη μας απάντηση; «Γιατί;» Αλλά ο Θεός δεν σου εξηγεί· αν δεν υπακούσεις το Θεό γιατί κατάλαβες τι κάνει και πως και πώς θα σε ωφελούσε, τότε θα ήσουν πραγματικά στάσιμος. Θα έλεγες, «εν τάξει έχει νόημα. Καταλαβαίνω γιατί θα πρέπει να υπακούσω και γιατί δεν πρέπει να φάω από το δέντρο· ναι βέβαια.» Ο Θεός θα ήταν το μέσο για ένα στόχο, όχι ο ίδιος ο στόχος.

Ο Θεός έλεγε, «Επειδή με αγαπάς, μην φας από το δέντρο- απλώς επειδή σου το είπα. Απλώς να μείνεις σε σχέση μαζί μου. Υπάκουσε με για το δέντρο, και θα ζήσεις.» Και ο Αδάμ δεν το έκανε. Αυτός και η Εύα απέτυχαν στο τεστ· και όλη η ανθρώπινη φυλή αποτυγχάνει στο ίδιο τεστ συνέχεια από τότε. Ο Σατανάς ποτέ δε σταματά να κάνει τεστ. Λέγει, «αυτή η ιδέα της αγάπης που δίνεις τον εαυτό σου, και σε κάνει τελείως ευάλωτο και περιστρέφεται γύρω από άλλους ανθρώπους- αυτό ποτέ δε θα σου γίνει καλό.»

Πράγματι, το ίδιο πράγμα συμβαίνει και στον Ιησού στην έρημο. Αν και ο Μάρκος δε μας λέγει ποιος ήταν ο πειρασμός του Ιησού, το κατά Ματθαίον μας λέγει. Η διήγηση (στο Ματθαίο 4:1-11) βασικά λέγει ότι ο Σατανάς κάνει τον πειρασμό να σταματήσει να είναι σε τροχιά γύρω από τον Πατέρα και το Πνεύμα, και γύρω μας. Για να κάνει σίγουρο ότι κάθε άλλος έχει κέντρο αυτόν, και για να προστατεύσει τον εαυτό του. Και βέβαια αυτός ο πειρασμός στην πραγματικότητα δεν τελειώνει με την πραγματική έρημο: Σε όλη την υπόλοιπη ζωή του Ιησού, αυτός δέχεται επιθέσεις από το Σατανά, και η επίθεση φθάνει στο αποκορύφωμα της σε έναν άλλο κήπο, τον κήπο της Γεθσημανή, τον έσχατο αντί – κήπο προς τον Κήπο της Εδέμ.

Κοιτάζουμε τον Αδάμ και την Εύα και λέμε, «Τι ανόητοι- γιατί ακούσανε στο Σατανά;» Όμως γνωρίζουμε ότι μέσα στην καρδιά μας έχουμε το ψέμα του Σατανά, γιατί φοβόμαστε να εμπιστευτούμε το Θεό- ή το να εμπιστευθούμε τον οποιονδήποτε. Είμαστε στάσιμοι, επειδή ο Σατανάς μας λέγει ότι πρέπει να είμαστε- έτσι είναι ο τρόπος που πολεμά την μάχη.

Όμως ο Θεός δεν μας άφησε ανυπεράσπιστους. Ο Θεός είπε στον Ιησού, «Υπάκουσε με για το δέντρο» - μόνο που αυτή τη φορά το δέντρο ήταν ένας σταυρός – «και θα πεθάνεις.» Και ο Ιησούς το έκανε. Έχει πάει πριν από σένα στην καρδιά της πραγματικής μάχης, για να σε τραβήξει προς την τελική πραγματικότητα του χορού. Αυτό που αυτός χαιρόταν από την αιωνιότητα, ήρθε να σου το προσφέρει. Και καμιά φορά όταν είσαι στο πιο βαθύ σημείο της μάχης, όταν πειράζεσαι και είσαι πληγωμένος και αδύναμος, θα ακούσεις στα βάθη της ύπαρξης σου τα ίδια λόγια που άκουσε ο Ιησούς: «Αυτός είναι ο αγαπητός μου Υιός- είσαι το αγαπημένο μου παιδί, που σε αγαπώ· και με σένα είμαι ευχαριστημένος.»

2.Η ΚΛΗΣΗ

14 Μετά τη σύλληψη του Ιωάννη, ο Ιησούς ήρθε στη Γαλιλαία και κήρυττε το χαρμόσυνο μήνυμα για τη βασιλεία του Θεού. 15 «Συμπληρώθηκε», έλεγε, «ο καθορισμένος καιρός κι έφτασε η βασιλεία του Θεού· μετανοείτε και πιστεύετε στο χαρμόσυνο αυτό μήνυμα». 14 Μετά δὲ τὸ παραδοθῆναι τὸν Ἰωάννην ἦλθεν Ἰησοῦς εἰς τὴν Γαλιλαίαν κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τοῦ θεοῦ 15 καὶ λέγων ὅτι πεπλήρωται καιρὸς καὶ ἤγγικεν βασιλεία τοῦ θεοῦ· μετανοεῖτε καὶ πιστεύετε ἐν τῷ εὐαγγελίῳ.

Τι ήταν το πρώτο πράγμα που είπε ο Ιησούς στο κατά Μάρκο: μετανοείτε και πιστεύετε στο ευαγγέλιο

Μετανοώ σημαίνει «να αντιστρέψω πορεία,» ή «να στραφώ μακριά από κάτι.» Στην Βίβλο αναφέρεται στο να στραφούμε μακριά από τα πράγματα που μισεί ο Ιησούς στα πράγματα που αγαπά.

Ευαγγέλιο στα Ελληνικά που μεταφράζεται καλά νέα , συνδυάζει το άγγελος που μεταφράζεται στο να αγγέλλει νέα και το ευ να σημαίνει «νέα που φέρνουν χαρά». Τον καιρό που ο Μάρκος έγραψε το ευαγγέλιο η λέξη χρησιμοποιούταν αλλά όχι για θρησκευτικούς λόγους. Σήμαινε νέα που αφορούσαν κάτι το ιστορικό, κάτι που άλλαζε τη ζωή σε αντίθεση με τα καθημερινά νέα. Σε μια Ρωμαϊκή επιγραφή γράφει «η αρχή του ευαγγελίου του Καίσαρος Αυγούστου'. Ευαγγέλιο σήμαινε κάποιο γεγονός που άλλαζε τα πράγματα με ένα σημαντικό τρόπο. Μπορούσε να είναι η άνοδος στο θρόνο. Στην αρχαία ιστορία όταν υπήρξε η εισβολή από την Περσία και οι Έλληνες νίκησαν στον Μαραθώνα και στην Σαλαμίνα, έστειλαν κήρυκες που διακήρυξαν τα καλά νέα στις πόλεις: «πολεμήσαμε για σας, νικήσαμε, και τώρα δεν είστε πια δούλοι· είστε ελεύθεροι.» Ανέφερε ότι κάτι συνέβη, ένα ιστορικό γεγονός που άλλαζε την κατάσταση για πάντα.

Μια διαφορά μεταξύ Χριστιανισμού και άλλων θρησκειών (και μη θρησκείας). Οι άλλες θρησκείες λένε «αυτό πρέπει να κάνεις για να βρεις το δρόμο στο Θεό.» όμως το ευαγγέλιο λέει: ΑΥΤΟ ΕΓΙΝΕ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ. Πως έζησε ο Ιησούς και πέθανε για να ανοίξει το δρόμο στο Θεό για σένα». Είναι ΧΑΡΟΥΜΕΝΑΑ ΝΕΑ

Πως νιώθεις όταν ακούς συμβουλές για το πώς να ζεις; Κάποιος λέει «αυτή είναι η αγάπη που πρέπει να έχεις, αυτή είναι η ακεραιότητα που πρέπει να έχεις,» ή να πεις παραδείγματα για κάποιον σπουδαίο ήρωα. Νιώθεις ότι κάτι σπουδαίο έγινε για σένα και δεν είσαι πια σκλάβος; Όμως είναι ένα βάρος. Έτσι **πρέπει** να ζεις

Ο Ιησούς λέει **ἤγγικεν βασιλεία τοῦ Θεοῦ** Μετανοεῖτε και πιστεύετε στα χαρμόсуна νέα. Ποια είναι τα καλά νέα για τη βασιλεία του Θεού; Γένεση 1-2 μας λέει ότι δημιουργηθήκαμε σε ένα κόσμο όπου θα είχαμε αρμονικές σχέσεις, τέλειος και φυσικά και κοινωνικά, γιατί ο Θεός ήταν βασιλιάς.

Είμαστε στον δρόμο του ΕΓΩΚΕΝΤΡΙΣΜΟΥ οπότε οι σχέσεις καταστρέφονται.

Πως νιώθω, τι κάνω πως με μεταχειρίζονται οι άλλοι, πως αποδεικνύω τον εαυτό μου, πόσο πετυχημένος είμαι, μήπως απέτυχα, μήπως με αδικούν;.

Δεν υπάρχει τίποτε πιο διαλυτικό. Γιατί έχουμε πολέμους ; Γιατί υπάρχει πάλι των τάξεων; Γιατί διαλύονται οι οικογένειες; Γιατί διαλύονται οι σχέσεις

Είναι το ότι είμαστε στο σκοτάδι του ΕΓΩΚΕΝΤΡΙΣΜΟΥ:

Όταν θέλουμε εμείς να είμαστε το κέντρο, να είμαστε οι άρχοντες, όλα καταρρέουν: φυσικά κοινωνικά πνευματικά και ψυχολογικά. Αν ο Θεός μας θέλει να είμαστε σαν και Αυτόν να είμαστε όπως η Αγία Τριάδα, εκεί υπάρχει η τέλεια αρμονία η αγάπη και η χαρά. Είναι σαν να είναι ένας χορός που τα τρία πρόσωπα εναλλάσσονται. Μας καλεί στο χορό, αλλά εμείς τον αφήσαμε. Όλοι μας ποθούμε να βρεθούμε πίσω. Αυτός ο πόθος είναι φυτεμένος μέσα στους θρύλους όλων των πολιτισμών που παρόλο διαφέρουν έχουν ένα κοινό θέμα: Ένας πραγματικός βασιλιάς θα έλθει θα σκοτώσει τον δράκοντα και μας ελευθερώνει από τη φυλακή στον πύργο. . Ο πραγματικός βασιλιάς βάζει όλα στη σωστή θέση. Τα καλά νέα είναι ότι ο Ιησούς είναι ο πραγματικός βασιλιάς

Υπάρχει ένα παραμύθι του Τόλκιεν, **Ο Κύριος των δακτυλιδιών** όπου αναφέρεται ότι στα χέρια του βασιλιά είναι θεραπευτικά χέρια¹⁴ και έτσι είναι ο πραγματικός βασιλιάς. Καθώς ένα παιδί αυξάνεται ωραία κάτω από ένα σοφό γονέα, μια ομάδα αποκτά δύναμη κάτω από ένα καλό προπονητή, έτσι εσύ και εγώ θα βρούμε θεραπεία από τα βασιλικά χέρια, κάτω από τη βασιλεία του Ιησού, κάθε τι στη ζωή σου θα αρχίσει να θεραπεύεται. Και όταν θα ξαναέρθει πίσω, κάθε τι θλιβερό θα αποδειχτεί ψευδές. Η επιστροφή του θα βάλει τέλος στο φόβο στις θλίψεις και στο θάνατο

Εδώ πάλι ο Χριστιανισμός είναι διαφορετικός από τις άλλες θρησκείες. Μερικές θρησκείες λένε ότι αυτός ο υλικός κόσμος πρόκειται να τελειώσει, ότι δίκαιοι ή φωτισμένοι άνθρωποι θα διασωθούν από αυτόν και θα εισέλθουν σε ένα είδος αιθέριου πνευματικού παραδείσου. Άλλες θρησκείες λένε ότι αυτός ο υλικός κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση. Ή ίσως πιστεύετε ότι η γη τελικά θα καεί με το θάνατο του ήλιου και όλα εδώ θα αποσυντεθούν σαν να μην είχαν υπάρξει ποτέ. Αλλά τα καλά νέα της βασιλείας του Θεού είναι ότι ο υλικός κόσμος που δημιούργησε ο Θεός πρόκειται να ανανεωθεί ώστε να διαρκέσει για πάντα. Όταν συμβεί αυτό, θα πείτε, όπως το Jewel the

Unicorn στο τέλος του The Chronicles of Narnia, «Επιτέλους γύρισα σπίτι! Αυτή είναι η πραγματική μου χώρα. . . . Αυτή είναι η γη που έψαχνα όλη μου τη ζωή.”¹⁵

Ακολουθώντας τον βασιλιά

Μόλις ο Ιησούς αρχίσει να μιλάει δημόσια για τη βασιλεία του Θεού, επιλέγει δώδεκα άντρες για να γίνουν μαθητές του – η βασική ομάδα φίλων και οπαδών του. Ο Μάρκος καταγράφει την πρώτη από αυτές τις συναντήσεις:

16Καθώς ο Ιησούς περπατούσε στην όχθη της λίμνης της Γαλιλαίας, είδε το Σίμωνα και τον Ανδρέα, αδερφό του Σίμωνα, να ρίχνουν τα δίχτυα στη λίμνη, γιατί ήταν ψαράδες. 17«Ακολουθήστε με», τους είπε ο Ιησούς, «και θα σας κάνω ψαράδες ανθρώπων». 18Εκείνοι αμέσως άφησαν τα δίχτυα και τον ακολούθησαν. 19Αφού προχώρησε λίγο πιο πέρα ο Ιησούς, είδε τον Ιάκωβο, γιο του Ζεβεδαίου, και τον αδερφό του τον Ιωάννη να τακτοποιούν κι αυτοί τα δίχτυα μέσα στο ψαροκάικο, 20και τους κάλεσε αμέσως. Αυτοί άφησαν τότε τον πατέρα τους το Ζεβεδαίο στο ψαροκάικο με τους μισθωτούς και τον ακολούθησαν.

Ο Ιησούς καλεί αμέσως τους ανθρώπους να τον ακολουθήσουν. Αυτό είναι μοναδικό στην εβραϊκή παράδοση. Οι μαθητές επέλεγαν ραβίνους. Οι ραβίνοι δεν επέλεγαν μαθητές. Εκείνοι που επιθυμούσαν να μάθουν αναζητούσαν έναν ραβίνο για να πει: «Θέλω να μελετήσω μαζί σας». Αλλά ο Μάρκος μας δείχνει ότι ο Ιησούς έχει διαφορετικό είδος εξουσίας από έναν κανονικό ραβίνο. Δεν μπορείς να έχεις σχέση με τον Ιησού αν δεν σε καλέσει.

Όταν ο Ιησούς λέει στον Σίμωνα και τον Ανδρέα, «Ελάτε, ακολουθήστε με», αμέσως αφήνουν την κλήση τους ως ψαράδες και τον ακολουθούν. Όταν καλεί τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, αφήνουν πίσω τον πατέρα και τους φίλους τους, ακριβώς εκεί στη βάρκα. Γνωρίζουμε από την ανάγνωση των υπόλοιπων Ευαγγελίων ότι αυτοί οι άνδρες ψάρευαν ξανά και συνέχισαν να σχετίζονται με τους γονείς τους. Αλλά αυτό που λέει ο Ιησούς εξακολουθεί να προκαλεί αναστάτωση. Στους παραδοσιακούς πολιτισμούς παίρνεις την ταυτότητά σου από την οικογένειά σου. Και έτσι, όταν ο Ιησούς λέει, «Θέλω προτεραιότητα πάνω από την οικογένειά σου», αυτό είναι δραστικό. Στην ατομικιστική μας κουλτούρα, από την άλλη πλευρά, λέγοντας αντίο στους γονείς μας δεν είναι μεγάλη υπόθεση, αλλά για τον Ιησού να πει, «Θέλω προτεραιότητα πάνω από την καριέρα σου» – αυτό είναι δραστικό. Ο Ιησούς λέει, «Το να με γνωρίζεις, να με αγαπάς, να μου μοιάζεις, να με υπηρετείς πρέπει να πεις: «Θέλω προτεραιότητα πάνω από την καριέρα σου» – αυτό είναι δραστικό. Ο Ιησούς λέει, «Το να με γνωρίζεις, να με αγαπάς, να μου μοιάζεις, να με υπηρετείς

πρέπει να γίνει το υπέρτατο πάθος της ζωής σου. Όλα τα άλλα έρχονται δεύτερα».

Στο μυαλό πολλών από εμάς, τέτοια λόγια ρίχνουν τη σκιά του φανατισμού. Οι άνθρωποι στην κουλτούρα μας φοβούνται τον φανατισμό – και για καλό λόγο, πραγματικά. Σε αυτόν τον κόσμο ασκείται σημαντική βία από εξαιρετικά θρησκευόμενους ανθρώπους. Ακόμη και αν αφήσουμε κατά μέρος αυτόν τον εξτρεμισμό, σχεδόν όλοι γνωρίζουν κάποιον, προσωπικά ή λόγω φήμης, ο οποίος είναι πολύ θρησκευόμενος και ο οποίος είναι επίσης καταδικαστικός, φαρισαϊκός ή ακόμα και καταχρηστικός. Οι περισσότεροι άνθρωποι σήμερα βλέπουν τη θρησκεία ως ένα φάσμα πεποιθήσεων. Από τη μία πλευρά υπάρχουν άνθρωποι που λένε ότι είναι θρησκευόμενοι, αλλά δεν πιστεύουν πραγματικά ή δεν ζουν τις αρχές της θρησκείας τους. Από την άλλη πλευρά, έχουμε τους φανατικούς, ανθρώπους που είναι πολύ θρησκευόμενοι, που πιστεύουν υπερβολικά και ζουν υπερβολικά την πίστη τους. Ποια είναι η λύση στον φανατισμό; Πολλοί θα έλεγαν: «Λοιπόν, γιατί δεν μπορούμε να είμαστε στη μέση; Μετριοπάθεια σε όλα τα πράγματα. Όχι πολύ ζήλος, ούτε πολύ αδέσμευτος. Το να είσαι ακριβώς στη μέση θα ήταν σωστό».

Έτσι λειτουργεί ο Χριστιανισμός; Λέει ο Ιησούς «Μετριοπάθεια στα πάντα»; Στο Ευαγγέλιο του Λουκά, λέει σε ένα μεγάλο πλήθος, «Αν κάποιος έρχεται σε μένα και δεν μισεί τον πατέρα και τη μητέρα του, τη γυναίκα και τα παιδιά του, τους αδελφούς και τις αδελφές του – μάλιστα, ακόμη και την ίδια του τη ζωή – δεν μπορεί να είναι μαθητής μου» (Κατά Λουκάν 14:26). Ακούγεται μέτριο; Ο Ιησούς λέει, «Αν κάποιος έρθει σε μένα». Δεν λέει στο πλήθος: «Κοιτάξτε, οι περισσότεροι από εσάς μπορείτε να είστε μετριοπαθείς, αλλά χρειάζομαι μερικούς καλούς άνδρες και γυναίκες που πραγματικά θέλουν να φτάσουν μέχρι τέλους με αυτή την ιδιότητα του μαθητού». Λέει «οποιοσδήποτε». Δεν υπάρχουν δύο μέτρα και δύο σταθμά. «Αν κάποιος θέλει να έχει οποιαδήποτε σχέση μαζί μου, πρέπει να μισεί τον πατέρα και τη μητέρα σου, τη γυναίκα και τα παιδιά σου, τον αδελφό και την αδελφή σου, ακόμα και την ίδια σου τη ζωή, αλλιώς δεν μπορείς να είσαι μαθητής μου». Αυτό σημαίνει να ακολουθείς τον Ιησού.

Γιατί μιλάει για μίσος; Σε πολλά άλλα μέρη ο Ιησούς λέει ότι δεν επιτρέπεται καν να μισείς τους εχθρούς σου. Τι λέει λοιπόν σχετικά με τον πατέρα και τη μητέρα κάποιου; Ο Ιησούς δεν μας καλεί να μισούμε ενεργά. Μας καλεί να **μισούμε συγκριτικά**. Λέει: «Θέλω να με ακολουθήσεις τόσο πλήρως, τόσο έντονα, τόσο επίμονα ώστε όλες οι άλλες προσκολλήσεις στη ζωή σου να μοιάζουν με μίσος συγκριτικά». Αν πεις, «Θα σε υπακούσω, Ιησού, αν η καριέρα μου ευδοκιμήσει, αν η υγεία μου είναι καλή, αν η οικογένειά μου είναι μαζί», τότε αυτό που βρίσκεται στην άλλη πλευρά είναι ο πραγματικός

σου αφέντης, ο πραγματικός σου στόχος. Αλλά ο Ιησούς δεν θα είναι ένα μέσο για ένα σκοπό. Δεν θα χρησιμοποιηθεί. Αν σας καλέσει να τον ακολουθήσετε, πρέπει να είναι ο στόχος.

Ακούγεται φανατισμός; Όχι αν καταλαβαίνετε τη διαφορά μεταξύ θρησκείας και ευαγγελίου. Θυμηθείτε τι είναι η θρησκεία: συμβουλές για το πώς πρέπει να ζήσετε για να κερδίσετε το δρόμο σας προς τον Θεό. Η δουλειά σας είναι να ακολουθήσετε αυτή τη συμβουλή όσο καλύτερα μπορείτε. Αν το ακολουθήσεις αλλά δεν παρασυρθείς, τότε έχεις μετριοπάθεια. Αλλά αν νιώθεις ότι την ακολουθείς πιστά και ολοκληρωτικά, θα πιστέψεις ότι έχεις μια σύνδεση με τον Θεό λόγω της σωστής ζωής σου και της ορθής πίστης σου, και θα νιώσεις ανώτερος από τους ανθρώπους που έχουν λάθος ζωή και λάθος πίστη. **Αυτή είναι μια ολισθηρή πλαγιά:** Αν νιώθεις ανώτερος από αυτούς, μένεις μακριά τους. Αυτό καθιστά ευκολότερο να τους αποκλείσουμε, στη συνέχεια να τους μισήσουμε και τελικά να τους καταπιέσουμε. Και υπάρχουν μερικοί Χριστιανοί σαν αυτόν – όχι επειδή έχουν πάει πολύ μακριά και είναι πολύ αφοσιωμένοι στον Ιησού, αλλά επειδή δεν έχουν προχωρήσει αρκετά. Δεν είναι τόσο φανατικά ταπεινοί και ευαίσθητοι, ή τόσο φανατικά κατανοητοί και γενναιόδωροι όσο ήταν ο Ιησούς. Γιατί όχι; *Εξακολουθούν να αντιμετωπίζουν τον Χριστιανισμό ως συμβουλή αντί για καλά νέα.*

Το ευαγγέλιο δεν είναι συμβουλή: Είναι τα καλά νέα ότι δεν χρειάζεται να κερδίσετε τον δρόμο σας προς τον Θεό. Ο Ιησούς το έχει ήδη κάνει για σας. Και είναι ένα δώρο που λαμβάνετε με καθαρή χάρη – μέσω της εντελώς αδικαιολόγητης εύνοιας του Θεού. Αν αρπάξεις αυτό το δώρο και συνεχίσεις να το κρατάς, τότε το κάλεσμα του Ιησού δεν θα σε παρασύρει σε φανατισμό ή μετριοπάθεια. Θα είστε παθιασμένοι να κάνετε τον Ιησού τον απόλυτο στόχο και προτεραιότητά σας, να περιστρέφεστε γύρω του. Ωστόσο, όταν συναντάτε κάποιον με διαφορετικό σύνολο προτεραιοτήτων, διαφορετική πίστη, δεν θα υποθέσετε ότι είναι κατώτερος από εσάς. Στην πραγματικότητα θα επιδιώξετε να τους υπηρετήσετε αντί να τους καταπιέσετε. Γιατί? Επειδή το ευαγγέλιο δεν έχει να κάνει με την επιλογή να ακολουθήσουμε συμβουλές, έχει να κάνει με το να κληθούμε να ακολουθήσουμε έναν βασιλιά. Όχι μόνο κάποιος με τη δύναμη και την εξουσία να σας πει τι πρέπει να γίνει – αλλά κάποιος με τη δύναμη και την εξουσία να κάνει αυτό που πρέπει να γίνει και στη συνέχεια να σας το προσφέρει ως καλά νέα. Πού βλέπουμε αυτό το είδος εξουσίας; Στο βάπτισμα του Ιησού έχουν ήδη παρουσιαστεί υπερφυσικά σημεία που αναγγέλλουν τη θεϊκή εξουσία του. Τότε βλέπουμε τον Σίμωνα, τον Ανδρέα, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη να ακολουθούν τον Ιησού χωρίς

καθυστέρηση – έτσι η ίδια η κλήση του έχει εξουσία. Ο Μάρκος συνεχίζει να βασιίζεται σε αυτό το θέμα:

21Έρχονται στην Καπερναούμ, κι αμέσως το Σάββατο ο Ιησούς μπήκε στη συναγωγή και δίδασκε. 22Οι άνθρωποι έμεναν κατάπληκτοι από τη διδασκαλία του, γιατί τους δίδασκε με αυθεντία κι όχι όπως δίδασκαν οι γραμματείς. Μάρκος 1;21-2221*Καὶ εἰσπορεύονται εἰς Καφαρναούμ· καὶ εὐθύς τοῖς σάββασιν εἰσελθὼν εἰς τὴν συναγωγὴν ἐδίδασκεν. 22καὶ ἐξεπλήσσοντο ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ· ἦν γὰρ διδάσκων αὐτοὺς ὡς ἐξουσίαν ἔχων καὶ οὐχ ὡς οἱ γραμματεῖς.*

Ο Μάρκος χρησιμοποιεί τον όρο εξουσία για πρώτη φορά. Η λέξη κυριολεκτικά σημαίνει "εξ ουσίας-από τα αρχικά πράγματα". Ο Μάρκος εννοεί ότι ο Ιησούς δίδαξε για τη ζωή με πρωτότυπη μάλλον παρά με παράγωγη εξουσία. Δεν διευκρίνισε απλώς κάτι που ήδη γνώριζαν, ούτε απλώς ερμήνευσε τις Γραφές με τον τρόπο που το έκαναν οι διδάσκαλοι του νόμου. Οι ακροατές του αισθάνθηκαν κατά κάποιο τρόπο ότι ήταν ο Μάρκος χρησιμοποιεί τον όρο εξουσία¹ για πρώτη φορά. Οι ακροατές του αισθάνθηκαν κατά κάποιο τρόπο ότι εξηγούσε την ιστορία της ζωής τους ως ο δημιουργός, και αυτό τους άφησε άναυδους. Στη συνέχεια, ο Μάρκος πηγαίνει το θέμα της εξουσίας στο επόμενο επίπεδο:

29Καὶ εὐθύς ἐκ τῆς συναγωγῆς ἐξελθόντες ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν Σίμωνος καὶ Ἀνδρέου μετὰ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου. 30ἡ δὲ πενθερὰ Σίμωνος κατέκειτο πυρέσσουσα, καὶ εὐθύς λέγουσιν αὐτῷ περὶ αὐτῆς. 31καὶ προσελθὼν ἤγειρεν

¹ εξουσία, ή, (έξεστι) ως και νυν, το έχειν την δύναμιν ή το δικαίωμα τοῦ πράττειν τι, μετ' άπαρ., χαίρειν και νοσεῖν έξ. πάρεστι Συφ. Αποσπ. 109 έξ.· έστί μοι Ἐντιφών 112.13, Θουχ.7.12 έξουσίαν ό νόμος δέδωκε τῷ έραστῇ .. έπαινεῖσθαι Πλάτ. Συμπ. 182 Ε· έξουσίαν πεποιηκέναι Ἀθηναίων τῷ βουλομένῳ Κρίτων 514, κτλ., έν άντιθ. πρὸς τὸ έξ. έχειν, έξ. λαμβάνειν, κτλ., Ἄδοκ. 23. 14, Ξεν. Ἄπομν. 2. 6, 24, κτλ. τῇ τῆς εἰρήνης έξουσίᾳ, μετὰ τῆς έλευθερίας ήν έπιτρέπει ή εἰρήνη. Δημ. 240. 23· έξ. έχειν θανάτου Ἄριστ. Αποσπ. 374· αλλά μετὰ γεν. άντικ., πλείστη έξουσία τοῦ λέγειν, πλείστη έλευθερία, Πλάτ. Γοργ. 461Ε· έν μεγάλη έξ. τοῦ άδικεῖν αὐτόθι 5264, πρβλ. Πολ. 554C περί τινος, ό αὐτός έν Νόμοις 936Α· κατά τήν οὐκ έξουσίαν τῆς άγωνίσεως, δι' έλλε ψιν προσόντων ή διότι δέν είχε τὸ δικαίωμα, Θουχ. 5.50. 2) έπαρσις, άλαζονεία, Δημ. 559. 24, πρβλ. 403. 26· ή άγαν έξ., ό αὐτός 428. 22. 1. άπολ., δύναμις, έξουσία, ισχύς, κατ' άντίθεσιν πρὸς ό,τι είναι δίκαιον ή όρ- θόν, Εὐρ. Ἄποσπ. 778, Θουχ.1.38, πρήλ. 3.45. 2) άξίωμα, άρχή, Λατ. potestas, Πλάτ. Αλκ.1.1358· οἱ έν ταῖς έξουσίαις Δριστ. ΗΘ. Ν.1.5. 3 οἱ έν έξουσίᾳ όντες ό αὐτός έν Ρητ. 2. 6,9· οἱ έπ' έξουσιῶν Έβδ. (Δαν. Γ", 2)· ή ύπατική έξ., τὸ άξίωμα τοῦ ύπάτου, Διόδ. 14. 113, κτλ.· ή ταμειυτική έξ. Διον. Αλ. 8.77· ή τοῦ θαλάμου έξ., κατά τούς Ρωμ, άτοκράτορ. χρόνους άρχων τοῦ θαλάμου, κοιτῶνος, όρχιθαλαμηπόλος, Ηρωδιαν. 1.12. 3) ως άφηρημ. οὐσ αστ., τὸ σύνολον τῶν άρχόντων, ή άρχή, Λατ. potestas, οἱ ραβδούχοι κελευσθέντες ύπὸ τῆς έξουσίας Διον. Αλ. 11. 32· αἱ έξουσίαι, αἱ άρχαί (ως λέγομέν νυν), Πλουτ. Φιλοποίμ. και συχνόν έν τῇ Καιν. Διαθ.: πρόλ. τήν λέξιν τέλος. Π. ως τὸ περιουσία, άφθονία ύπαρχόντων ή μέσων, έξουσίας έπίδειξις Θουχ. 6. 31, πρόλ. 1.123· ένδεεστέρωσ ή πρὸς τήν έξ., ό αὐτ. 4, 39· τῶν άναγκάων έξ. Πλάτ. Νόμ. 8280.Ιν. πομπή, άνήρ και δίχα τοσαύτης έξουσίας άξιοθέατος Πλουτ. Διμίλ.34, πρόλ. τὸ έν τῇ συνηθεία «παρουσα

αὐτὴν κρατήσας τῆς χειρός· καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν πυρετός, καὶ διηκόνει αὐτοῖς.
Μάρκος 1:29-31

Η θεραπεία δείχνει ότι ο Ιησούς ενδιαφέρεται και κυβερνά τον φυσικό κόσμο – όχι μόνο τον πνευματικό. Δεν είναι απλώς μια αξίωση εξουσίας (την οποία έχουμε στην κλήση των μαθητών και στην έγκυρη διδασκαλία), αλλά είναι επίσης μια σαφής απόδειξη και άσκηση της εξουσίας του Ιησού. Δείχνει ότι έχει πραγματική δύναμη πάνω στην αρρώστια – μόνο ένα άγγιγμα του χεριού του και ο πυρετός θεραπεύεται. Και αυτό συμβαίνει ξανά και ξανά. Τρεις γραμμές αργότερα, ο Μάρκος καταγράφει ότι ο Ιησούς θεράπευσε ολόκληρα πλήθη ανθρώπων. Λίγες μέρες μετά το άγγιγμά του θεράπευσε έναν άνδρα με λέπρα. Στα μέσα του κεφαλαίου 2 όλοι εκπλήσσονται, λέγοντας: «Δεν έχουμε δει ποτέ κάτι τέτοιο!» Οι κωφοί ακούνε, οι τυφλοί βλέπουν και οι κουτσοί περπατούν. Υπάρχουν, στην πραγματικότητα, τριάντα θεραπείες καταγεγραμμένες στα Ευαγγέλια, όλες μας δείχνουν ότι ο Ιησούς έχει εξουσία πάνω στην ασθένεια. Και στα πρώτα κεφάλαια του Ευαγγελίου του, ο Μάρκος συνεχίζει να συσσωρεύει το ένα στρώμα μετά το άλλο τις αποδείξεις για να δείξει ότι η εξουσία του Ιησού εκτείνεται σε κάθε σφαίρα της ζωής. Έλα, ακολούθησέ με. Ο Ιησούς λέει, “Ακολούθησέ με γιατί είμαι ο Βασιλιάς που έψαχνες. Ακολούθησέ με επειδή έχω εξουσία πάνω σε όλα, όμως έχω ταπεινώσει τον εαυτό μου για σένα. Επειδή πέθανα στο σταυρό για σένα όταν δεν είχες τις σωστές πεποιθήσεις ή τη σωστή συμπεριφορά. Επειδή σας έφερα νέα, όχι συμβουλές. Επειδή είμαι η αληθινή σου αγάπη, η αληθινή σου ζωή – ακολούθησέ με».

Ακολουθώντας το νήμα

Πριν από περίπου 150 χρόνια, ο George MacDonald έγραψε ένα παιδικό βιβλίο με τίτλο *The Princess and the Goblin* (Η Πριγκίπισσα και ο ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ). Η Ειρήνη, η πρωταγωνίστρια, είναι οκτώ ετών. Έχει βρει μια σοφίτα στο σπίτι της και κάθε τόσο εμφανίζεται εκεί η νεράιδα γιαγιά της. Όταν η Ειρήνη πηγαίνει να την ψάξει, συχνά δεν είναι εκεί, οπότε μια μέρα η γιαγιά της της δίνει ένα δαχτυλίδι με μια κλωστή δεμένη σε αυτό, οδηγώντας σε μια μικρή μπάλα κλωστής. Εξηγεί ότι θα κρατήσει την μπάλα. «Αλλά δεν μπορώ να το δω», λέει η Ειρήνη. «Όχι. Το νήμα είναι πολύ λεπτό για να το ΔΕΙΣ. Μπορείς μόνο να το νιώσεις». Με αυτή τη διαβεβαίωση, η Ειρήνη δοκιμάζει το νήμα. «Τώρα, άκου», λέει η γιαγιά, «αν ποτέ βρεθείς σε κίνδυνο . . . Πρέπει να βγάλεις το δαχτυλίδι σου και να το βάλεις κάτω από το μαξιλάρι του κρεβατιού σου. Τότε πρέπει να βάλεις το δείκτη σου . . . πάνω στο νήμα, και ακολούθησε το νήμα όπου κι αν σε οδηγήσει». «Ω, τι ευχάριστο! Θα με οδηγήσει σε σένα, γιαγιά, το ξέρω!» «Ναι», είπε η γιαγιά, «αλλά, θυμήσου, μπορεί να σου φανεί πράγματι ένας πολύ έμμεσος τρόπος, και δεν πρέπει να

αμφιβάλλεις για το νήμα. Για ένα πράγμα μπορείς να είσαι σίγουρη, ότι όσο το κρατάς, το κρατάω κι εγώ». Λίγες μέρες αργότερα η Ειρήνη είναι στο κρεβάτι και οι καλικάντζαροι μπαίνουν στο σπίτι. Τους ακούει να γρυλίζουν στο διάδρομο, αλλά έχει την παρουσία του μυαλού να βγάλει το δαχτυλίδι της και να το βάλει κάτω από το μαξιλάρι. Και αρχίζει να νιώθει το νήμα, γνωρίζοντας ότι θα την πάει στη γιαγιά της και στην ασφάλεια. Αλλά προς απογοήτευσή της, την βγάζει έξω και συνειδητοποιεί ότι την οδηγεί δεξιά προς τη σπηλιά των καλικάντζαρων.

Μέσα στη σπηλιά, το νήμα την οδηγεί σε ένα μεγάλο σωρό από πέτρες, ένα αδιέξοδο. «Της ήρθε η σκέψη ότι τουλάχιστον θα μπορούσε να ακολουθήσει το νήμα προς τα πίσω και έτσι να βγει. . . . Αλλά τη στιγμή που προσπάθησε να το νιώσει ανάποδα, εξαφανίστηκε από το άγγιγμά της». Το νήμα της γιαγιάς λειτούργησε μόνο προς τα εμπρός, αλλά προς τα εμπρός οδήγησε σε ένα σωρό πέτρες. Η Ειρήνη «ξέσπασε σε μια κραυγή θρήνου», αλλά αφού κλαίει συνειδητοποιεί ότι ο μόνος τρόπος για να ακολουθήσει το νήμα είναι να γκρεμίσει τον τοίχο από πέτρες. Αρχίζει να το γκρεμίζει, πέτρα-πέτρα. Αν και τα δάχτυλά της αιμορραγούν σύντομα, τραβάει και τραβάει. Ξαφνικά ακούει μια φωνή. Είναι ο φίλος της ο Curdie, η οποία έχει παγιδευτεί στη σπηλιά των καλικάντζαρων! Ο Curdie μένει έκπληκτος και ρωτάει: «Γιατί, όμως, ήρθες εδώ;»

Η Ειρήνη απαντά ότι η γιαγιά της την έστειλε, «και νομίζω ότι έμαθα γιατί». Αφού η Ειρήνη ακολούθησε το νήμα και αφαίρεσε αρκετούς βράχους για να δημιουργήσει ένα άνοιγμα, ο Curdie αρχίζει να ανεβαίνει έξω από τη σπηλιά - αλλά η Ειρήνη συνεχίζει να πηγαίνει βαθύτερα μέσα στη σπηλιά. Ο Curdie αντιτίθεται: «Πού πας εκεί; Δεν είναι αυτή η διέξοδος. Εκεί δεν μπορούσα να βγω».

«Το ξέρω», λέει η Ειρήνη. «Αλλά έτσι πάει το νήμα μου και πρέπει να το ακολουθήσω».¹⁶ Και πράγματι το νήμα αποδεικνύεται αξιόπιστο, επειδή η γιαγιά της είναι αξιόπιστη.

Όταν ο Ιησούς είπε στους μαθητές, «Είμαστε καθ' οδόν, ακολουθήστε με», δεν είχαν ιδέα πού πήγαινε. Νόμιζαν ότι θα πήγαινε από δύναμη σε δύναμη. Δεν είχαν ιδέα. Φανταστείτε να κάθεστε με ένα επτάχρονο παιδί και να του λέτε: «Θα ήθελα να μου γράψεις μια έκθεση για το πώς νομίζεις ότι είναι να ερωτεύεσαι και να παντρεύεσαι». Όταν διαβάσεις το δοκίμιο, θα πείτε ότι δεν είναι πολύ κοντά στην πραγματικότητα. Ένα επτάχρονο παιδί δεν μπορεί να φανταστεί πώς θα είναι η αγάπη και ο γάμος. Όταν αρχίζεις να ακολουθείς τον Ιησού, είσαι τουλάχιστον τόσο μακριά. Δεν έχετε ιδέα πόσο μακριά θα πρέπει να πάτε. Ο Ιησούς λέει, «Ακολουθήσε με. Θα σε πάω σε ένα ταξίδι και

δεν θέλω να στρίψεις αριστερά ή δεξιά. Θέλω να με βάλεις πρώτο. Θέλω να συνεχίσεις να Με εμπιστεύεσαι. Για να μείνετε μαζί μου, να μην γυρίσετε πίσω, να μην τα παρατήσετε, να στραφείτε σε ΜΕΝΑ σε όλες τις απογοητεύσεις και τις αδικίες που θα σας συμβούν. Θα σε πάω σε μέρη που θα σε κάνουν να πεις: "Γιατί στον κόσμο με πας εκεί;". Ακόμα και τότε, θέλω να με εμπιστευτείς».

Το μονοπάτι στο οποίο σας οδηγεί ο Ιησούς μπορεί να μοιάζει σαν να σας οδηγεί στο ένα αδιέξοδο μετά το άλλο. Παρ' όλα αυτά, το νήμα δεν λειτουργεί αντίστροφα. Αν απλώς υπακούτε στον Ιησού και τον ακολουθείτε προς τα εμπρός, θα κάνει το έργο του.

Ο Μακντόναλντ, συγγραφέας του βιβλίου Η Πριγκίπισσα και ο Καλικάντζαρος, το έθεσε ως εξής σε μια άλλη ιστορία: «Το μόνο μυστικό της ζωής και της ανάπτυξης δεν είναι να επινοείς και να σχεδιάζεις . . . αλλά να κάνουμε σωστά το καθήκον κάθε στιγμής. . . Και ας έρθει – όχι αυτό που θέλεις, γιατί δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα – αλλά αυτό που η αιώνια Σκέψη θέλει για τον καθένα μας, έχει θελήσει στον καθένα μας από την αρχή.¹⁷ Και σε ένα ακόμη: «Θα είσαι νεκρός, όσο αρνείσαι να πεθάνεις»¹⁸. Δηλαδή, θα είσαι νεκρός όσο αρνείσαι να πεθάνεις για τον εαυτό σου. Ακολουθήστε το νήμα. Λέτε, «Αυτό ακούγεται πολύ δύσκολο» και έχετε δίκιο. Πώς είναι δυνατόν να ακολουθήσουμε το νήμα; Είναι απλό αλλά βαθύ. Ο ίδιος ο Ιησούς κάνει απολύτως όλα όσα μας καλεί να κάνουμε. Όταν κάλεσε τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη να αφήσουν τον πατέρα τους στη βάρκα, είχε ήδη εγκαταλείψει το θρόνο του Πατέρα του. «Άφησε τον θρόνο του Πατέρα του ψηλά, τόσο ελεύθερος, τόσο άπειρος η χάρη του»¹⁹. Και αργότερα θα αρπάξει από την παρουσία του Πατέρα του, πάνω στο σταυρό. Θα φαίνεται σαν το νήμα σας να σας οδηγεί σε αδιέξοδα, μέρη όπου θα πάρετε αίμα, όπου ο μόνος τρόπος για να ακολουθήσετε το νήμα φαίνεται ότι θα μπορούσε να σας συντρίψει. Αλλά μην προσπαθήσετε να πάτε προς τα πίσω. Μην στρίβετε προς τα αριστερά. Μην στρίβετε προς τα δεξιά. Η βασιλεία του Ιησού Χριστού δεν θα σας συντρίψει. Ήταν συντετριμμένος για σένα. Ακολούθησε το νήμα του στο σταυρό, ώστε να μπορείτε να ακολουθήσετε το δικό σας στην αγκαλιά του.

3. Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ο Ιησούς είχε αρχίσει να κηρύττει και να διδάσκει δημόσια. Τα λόγια του ήταν επιβλητικά και οι εντολές του ακαταμάχητες. Τα νέα του διαδόθηκαν σαν πυρκαγιά και σύντομα πλήθη έτρεξαν μπροστά για να τον δουν. Πώς αντέδρασε ο Ιησούς; Ο Μάρκος γράφει:

35 Το πρωί, πολύ πριν ακόμα φέξει, ο Ιησούς βγήκε έξω και πήγε σ' ένα ερημικό μέρος, κι εκεί προσευχόταν. 36 Τον αναζήτησαν όμως ο Σίμων κι οι σύντροφοί του, 37 τον βρήκαν και του λένε: «Όλοι σε ζητούν». 38 Εκείνος τους λέει: «Πάμε στα γειτονικά χωριά, για να κηρύξω κι εκεί· αυτή είναι η αποστολή μου». 39 Κήρυττε λοιπόν στις συναγωγές τους σ' όλη τη Γαλιλαία, κι έβγαζε τα δαιμόνια.

Ο Ιησούς σηκώθηκε πολύ νωρίς για να προσευχηθεί σε ένα απομονωμένο μέρος. Η γλώσσα δείχνει ότι αυτή η προσευχή δεν ήταν σύντομη και επιπόλαιη, αλλά διαρκούσε ώρες – εξακολουθούσε να προσεύχεται μέχρι τη στιγμή που ο Σίμων ήρθε να τον πάρει.

Όταν ο Σίμων του είπε ότι είχαν συγκεντρωθεί τεράστια πλήθη για να τον δουν, ο Ιησούς είπε ότι έπρεπε να φύγουν αμέσως. Αν και καβαλούσε ένα κύμα λαϊκής υποστήριξης, ο Ιησούς το άφησε πίσω του. Γιατί? Ενδιαφερόταν πολύ περισσότερο για την ποιότητα της ανταπόκρισης του κόσμου σε αυτόν παρά για την ποσότητα του πλήθους. Παρ' όλα αυτά, οι άνθρωποι έρχονταν σ' αυτόν – μερικοί για να ακούσουν τη διδασκαλία του, κάποιοι για να θεραπευτούν, κάποιοι από περιέργεια, κάποιοι για άλλους λόγους, αλλά ήρθαν σε μεγάλους αριθμούς:

1 Ύστερα από μερικές μέρες μπήκε πάλι ο Ιησούς στην Καπερναούμ και διαδόθηκε ότι βρίσκεται σε κάποιο σπίτι. 2 Αμέσως συγκεντρώθηκαν πολλοί, ώστε δεν υπήρχε χώρος ούτε κι έξω από την πόρτα· και τους κήρυττε το μήνυμά του. 3 Έρχονται τότε μερικοί προς αυτόν, φέρνοντας έναν παράλυτο, που τον βάσταζαν τέσσερα άτομα. 4 Κι επειδή δεν μπορούσαν να τον φέρουν κοντά στον Ιησού εξαιτίας του πλήθους, έβγαλαν τη στέγη πάνω από 'κει που ήταν ο Ιησούς, έκαναν ένα άνοιγμα και κατέβασαν το κρεβάτι, πάνω στο οποίο ήταν ξαπλωμένος ο παράλυτος. 5 Όταν είδε ο Ιησούς την πίστη τους, είπε στον παράλυτο: «Παιδί μου, σου συγχωρούνται οι αμαρτίες». 6 Κάθονταν όμως εκεί μερικοί γραμματείς και συλλογίζονταν μέσα τους: 7 «Μα πώς μιλάει αυτός έτσι, προσβάλλοντας το Θεό; Ποιος μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες; Μόνον ένας, ο Θεός». 8 Αμέσως κατάλαβε ο Ιησούς ότι αυτά σκέφτονται και τους λέει: «Γιατί κάνετε αυτές τις σκέψεις στο μυαλό σας

Τι δραματική σκηνή! Αν κάποιος κατέβαινε ξαφνικά από τη στέγη καθώς κήρυττα, όλα θα σταματούσαν – θα έμενα άφωνος. Τι ήταν τόσο αποφασισμένοι να πάρουν αυτοί οι άντρες από τον Ιησού; Λοιπόν, δεν φαίνεται στην αρχή ότι ο Ιησούς καταλαβαίνει. Ο Ιησούς στρέφεται προς τον παράλυτο άνθρωπο και αντί να πει «Σήκω, θεραπεύσου», λέει:

«Οι αμαρτίες σας συγχωρούνται». Αν αυτός ο άνθρωπος ήταν από την εποχή και τον τόπο μας, πιστεύω ότι θα είχε πει κάτι σαν αυτό: «Χμμ, ευχαριστώ, αλλά δεν είναι αυτό που ζήτησα. Είμαι παράλυτος. Έχω ένα πιο άμεσο πρόβλημα εδώ».

Αλλά στην πραγματικότητα ο Ιησούς γνωρίζει κάτι που ο άνθρωπος δεν γνωρίζει – ότι έχει ένα πολύ μεγαλύτερο πρόβλημα από τη φυσική του κατάσταση. Ο Ιησούς του λέει, «Καταλαβαίνω τα προβλήματά σου. Έχω δει τα βάσανά σου. Θα φτάσω σε αυτό. Αλλά παρακαλώ συνειδητοποιήστε ότι το κύριο πρόβλημα στη ζωή ενός ατόμου δεν είναι ποτέ ο πόνος του. Είναι η αμαρτία του». Αν βρίσκετε την απάντηση του Ιησού προσβλητική, παρακαλώ τουλάχιστον σκεφτείτε το εξής: Αν κάποιος σας πει, «Το κύριο πρόβλημα στη ζωή σας δεν είναι τι σας συνέβη, δεν είναι τι σας έχουν κάνει οι άνθρωποι. Το κύριο πρόβλημά σου είναι ο τρόπος με τον οποίο ανταποκρίθηκες σε αυτό» – ειρωνικά, αυτό είναι ενδυναμωτικό. Γιατί; Επειδή δεν μπορείτε να κάνετε πολλά για το τι σας συνέβη ή για το τι κάνουν οι άλλοι άνθρωποι, αλλά μπορείτε να κάνετε κάτι για τον εαυτό σας. Όταν η Αγία Γραφή μιλάει για αμαρτία, δεν αναφέρεται μόνο στα κακά πράγματα που κάνουμε. Δεν είναι απλώς ψέμα ή λαγνεία ή οτιδήποτε άλλο μπορεί να είναι – αγνοεί τον Θεό στον κόσμο που έχει δημιουργήσει. Επαναστατεί εναντίον του ζώντας χωρίς αναφορά σε αυτόν. Λέει: «Θα αποφασίσω ακριβώς πώς θα ζήσω τη ζωή μου». Και ο Ιησούς λέει ότι αυτό είναι το κύριο πρόβλημά μας. Ο Ιησούς αντιμετωπίζει τον παραλυτικό με το κύριο πρόβλημά του οδηγώντας τον βαθιά. Ο Ιησούς λέει, «Ερχόμενος σε μένα και ζητώντας να θεραπευτεί μόνο το σώμα σου, δεν πηγαίνεις αρκετά βαθιά. Υποτίμησες το βάθος των πόθων σου, τους πόθους της καρδιάς σου». Ο καθένας που είναι παράλυτος θέλει φυσικά με κάθε ίνα της ύπαρξής του να περπατήσει. Αλλά σίγουρα αυτός ο άνθρωπος θα είχε εναποθέσει όλες τις ελπίδες του στη δυνατότητα να περπατήσει ξανά. Στην καρδιά του είναι σχεδόν βέβαιο ότι λέει: «Μακάρι να μπορούσα να περπατήσω ξανά, τότε θα ήμουν έτοιμος για τη ζωή. Ποτέ δεν θα ήμουν δυστυχισμένος, ποτέ δεν θα παραπονιόμουν. Μακάρι να μπορούσα να περπατήσω, τότε όλα θα ήταν σωστά». Και ο Ιησούς λέει, «Γιε μου, κάνεις λάθος». Αυτό μπορεί να ακούγεται σκληρό, αλλά είναι βαθιά αλήθεια. Ο Ιησούς λέει, «Όταν θεραπεύσω το σώμα σου, αν αυτό είναι το μόνο που κάνω, θα νιώσεις ότι δεν θα είσαι ποτέ ξανά δυστυχισμένος. Αλλά περιμένετε

δύο μήνες, τέσσερις μήνες – η ευφορία δεν θα διαρκέσει. Οι ρίζες της δυσαρέσκειας της ανθρώπινης καρδιάς πηγαίνουν βαθιά». Κανείς δεν έχει διατυπώσει τη ζημιά που προκλήθηκε από αυτή τη δυσαρέσκεια καλύτερα από τη Cynthia Heimel, η οποία έγραφε για το Village Voice.

Έγραψε ένα άρθρο που δεν έχω ξεχάσει ποτέ. Με τα χρόνια είχε γνωρίσει αρκετούς ανθρώπους που αγωνίζονταν ηθοποιοί και εργάζονταν σε εστιατόρια και χτυπούσαν εισιτήρια σε θέατρα για να πληρώσουν τους λογαριασμούς τους και στη συνέχεια έγιναν διάσημοι. Όταν αγωνίζονταν όπως όλοι μας, είπαν: «Μακάρι να μπορούσα να τα καταφέρω στην επιχείρηση, αν είχα μόνο αυτό ή εκείνο, θα ήμουν ευτυχισμένος». Ήταν όπως τόσοι άλλοι άνθρωποι: αγχωμένοι, οδηγημένοι, εύκολα αναστατωμένοι. Αλλά όταν απέκτησαν πραγματικά τη φήμη που λαχταρούσαν, είπε η Heimel, έγιναν ανυπόφοροι: ασταθείς, θυμωμένοι και μανιακούς. Όχι μόνο αλαζονικό, όπως θα περίμενε κανείς – χειρότερο από αυτό. Ήταν τώρα πιο δυστυχισμένοι από ό, τι ήταν. Είπε,

Λυπάμαι [διασημότητες]. Όχι, το κάνω. [Οι διασημότητες] ήταν κάποτε απόλυτα ευχάριστα ανθρώπινα όντα . . . αλλά τώρα . . . Η οργή τους είναι απαίσια. . . . Περισσότερο από οποιονδήποτε από εμάς, ήθελαν φήμη. Δούλεψαν, έσπρωξαν. . . . Το επόμενο πρωί . . . Κάθε ένας από αυτούς έγινε διάσημος, ήθελαν να πάρουν υπερβολική δόση . . . Επειδή αυτό το γιγαντιαίο πράγμα για το οποίο αγωνίζονταν, αυτό το πράγμα φήμης που θα έκανε τα πάντα εντάξει, που θα έκανε τη ζωή τους υποφερτή, που θα τους παρείχε προσωπική ολοκλήρωση και. . . ευτυχία, είχε συμβεί. Και τίποτα δεν άλλαξε. Ήταν ακόμα αυτοί. Η απογοήτευση τους έκανε να ουρλιάζουν και να είναι ανυπόφορα.

Τους λυπόταν. Είχαν αυτό που πίστευαν ότι θα έκανε τα πάντα εντάξει – και δεν το έκαναν. Στη συνέχεια, η Heimel πρόσθεσε μια δήλωση που μου έκοψε την ανάσα: «Νομίζω ότι όταν ο Θεός θέλει να παίξει ένα πραγματικά σάπιο πρακτικό αστείο σε σένα, εκπληρώνει τη βαθύτερη επιθυμία σου». ²⁰ Ξέρετε τι λέει ο Ιησούς στον παράλυτο; Δεν πρόκειται να σου παίξω αυτό το σάπιο αστείο. Δεν πρόκειται απλώς να θεραπεύσω το σώμα σου και να σε αφήσω να νομίζεις ότι έχεις πάρει τη βαθύτερη επιθυμία σου.

ΠΗΓΑΙΝΟΝΤΑΣ ΠΙΟ ΒΑΘΙΑ

Η Αγία Γραφή λέει ότι το πραγματικό μας πρόβλημα είναι ότι ο καθένας μας οικοδομεί την ταυτότητά του σε κάτι άλλο εκτός από τον Ιησού. Είτε πρόκειται για να πετύχουμε στον τομέα που έχουμε επιλέξει, είτε για να έχουμε μια συγκεκριμένη σχέση – ή ακόμα και για να σηκωθούμε και να περπατήσουμε – λέμε: «Αν το έχω αυτό, αν πάρω τη βαθύτερη επιθυμία μου, τότε όλα θα είναι

εντάξει». Προσβλέπεις σε αυτό το πράγμα για να σε σώσει από τη λήθη, από την απογοήτευση, από τη μετριότητα. Έχεις κάνει αυτή την ευχή σωτήρα σου. Ποτέ δεν χρησιμοποιείς αυτόν τον όρο, φυσικά - αλλά αυτό συμβαίνει. Και αν ποτέ δεν το καταλάβεις, είσαι θυμωμένος, δυστυχισμένος, άδειος. Αλλά αν το καταφέρεις, τελικά νιώθεις πιο άδειος, πιο δυστυχισμένος. Έχεις διαστρεβλώσει τη βαθύτερη επιθυμία σου προσπαθώντας να την κάνεις σωτήρα σου και τώρα που τελικά την έχεις, έχει στραφεί εναντίον σου. Ο Ιησούς λέει, «Βλέπετε, αν με έχετε, θα σας εκπληρώσω πραγματικά, και αν με απογοητεύσετε, πάντα θα σας συγχωρώ. Είμαι ο μόνος σωτήρας που μπορεί να το κάνει αυτό». Αλλά είναι δύσκολο να το καταλάβουμε. Πολλοί από εμάς αρχίζουμε πρώτα να πηγαίνουμε στον Θεό, να πηγαίνουμε στην εκκλησία, επειδή έχουμε προβλήματα, και ζητάμε από τον Θεό να μας δώσει μια μικρή ώθηση πάνω από την καμπούρα, ώστε να μπορέσουμε να επιστρέψουμε στη σωτηρία μας, πίσω στην επιδίωξη της βαθύτερης επιθυμίας μας. Το πρόβλημα είναι ότι προσβλέπουμε σε κάτι άλλο εκτός από τον Ιησού ως σωτήρα. Σχεδόν πάντα όταν πηγαίνουμε για πρώτη φορά στον Ιησού λέγοντας, «Αυτή είναι η βαθύτερη επιθυμία μου», η απάντησή του είναι ότι πρέπει να πάμε πολύ βαθύτερα από αυτό. Ο Κ.Σ. Λιούις (C. S. Lewis) το έθεσε αυτό τόσο ποιητικά στο *The Voyage of the Dawn Treader*. Υπάρχει ένα αγόρι που ονομάζεται Ευστάθιος, και όλοι τον μισούν και μισεί τους πάντες. Είναι εγωιστής, είναι κακός και κανείς δεν μπορεί να τα πάει καλά μαζί του. Αλλά βρίσκεται μαγικά σε ένα ιστιοφόρο, το *Dawn Treader*, κάνοντας ένα μεγάλο ταξίδι. Σε ένα σημείο αυτό το σκάφος τραβάει σε ένα νησί, και ο Ευστάθιος περιπλανιέται και βρίσκει μια σπηλιά. Το σπήλαιο αποδεικνύεται γεμάτο διαμάντια, ρουμπίνια και χρυσό. Σκέφτεται: «Είμαι πλούσιος!» Και αμέσως, επειδή είναι αυτός που είναι, νομίζει ότι τώρα θα είναι σε θέση να ξεπληρώσει τους πάντες. Όποιος τον γέλασε, τον πάτησε, τον πρόσβαλέ, τώρα θα πάρει την ανταμοιβή του. Στη συνέχεια, ο Ευστάθιος αποκοιμείται στο σωρό του θησαυρού - ο οποίος δεν γνωρίζει ακόμα ότι είναι ο θησαυρός ενός δράκου. Και επειδή αποκοιμείται με άπληστες δρακίσσιες σκέψεις στην καρδιά του, όταν ξυπνάει, έχει γίνει δράκος - μεγάλος, τρομερός και άσχημος. Σύντομα συνειδητοποιεί ότι δεν υπάρχει διέξοδος. Δεν μπορεί να μπει στη βάρκα, θα μείνει μόνος του στο νησί, θα είναι φρικτός όλη του τη ζωή. Πέφτει σε απόγνωση. Μια μέρα εμφανίζεται το μεγάλο λιοντάρι Aslan, τον οδηγεί σε μια καθαρή λίμνη νερού και του λέει να γδυθεί και να πηδήξει μέσα. Και ξαφνικά ο Ευστάθιος συνειδητοποιεί ότι "γδύσιμο" σημαίνει "βγάλτε το δέρμα του δράκου." Αρχίζει να καρφώνει και να δαγκώνει τις φολίδες και συνειδητοποιεί ότι μπορεί να ρίξει το δέρμα του. Δουλεύοντας πάνω σε αυτό, τελικά ξεφλουδίζει αυτό το δέρμα - αλλά προς απογοήτευσή του, ανακαλύπτει ότι από κάτω έχει ένα άλλο δέρμα δράκου. Προσπαθεί για

δεύτερη και τρίτη φορά, χωρίς αποτέλεσμα. Το ίδιο πράγμα εξακολουθεί να συμβαίνει κάθε φορά. Στο τέλος το λιοντάρι λέει, Θα πρέπει να με αφήσεις να πάω βαθύτερα. Και να πώς ο Ευστάθιος αφηγείται την ιστορία αργότερα: Φοβόμουν τα νύχια του, μπορώ να σας πω, αλλά ήμουν σχεδόν απελπισμένος τώρα. . . . Το πρώτο δάκρυ που έκανε ήταν τόσο βαθύ που νόμιζα ότι είχε πάει κατευθείαν στην καρδιά μου. Και όταν άρχισε να τραβάει το δέρμα, πονούσε χειρότερα από οτιδήποτε έχω νιώσει ποτέ. . . . Λοιπόν, ξεφλούδισε αμέσως τα κτηνώδη πράγματα – ακριβώς όπως νόμιζα ότι το είχα κάνει μόνος μου τις άλλες τρεις φορές, μόνο που δεν είχαν πονέσει – και εκεί ήταν ξαπλωμένο στο γρασίδι: μόνο τόσο πολύ πιο παχύ, και πιο σκοτεινό, και πιο κοφτερό από ό, τι οι άλλοι. . . . Τότε με έπιασε . . . και με έριξε στο νερό. Έξυπνο όπως οτιδήποτε, αλλά μόνο για μια στιγμή. . . . Τότε είδα . . . Είχα ξαναγίνει αγόρι.²¹ Για πολλούς από εμάς, είναι δύσκολο να διαβάσουμε αυτό το απόσπασμα χωρίς να κλάψουμε. Γιατί, όπως ο παράλυτος και ο Ευστάθιος, σκεφτήκαμε ότι αν παίρναμε λίγη βοήθεια θα μπορούσαμε να σωθούμε. Αλλά μάθαμε ότι ο Ιησούς ήθελε να μας πάει βαθύτερα. Έπρεπε να τον αφήσουμε να χρησιμοποιήσει τα νύχια του και να φτάσει μέχρι την καρδιά μας και να αναδιαμορφώσει το κύριο πράγμα που ήθελε η καρδιά μας. Βλέπετε, δεν ήταν η ίδια η βαθύτερη επιθυμία μας που ήταν το πρόβλημα, όπως δεν ήταν λάθος για τον παραλυτικό να θέλει να περπατήσει ή για τη διασημότητα να θέλει να πετύχει ή για τον Ευστάθιο να θέλει να αγαπηθεί και να γίνει σεβαστός. Το γεγονός ότι πιστεύαμε ότι το να πάρουμε τη βαθύτερη επιθυμία μας θα μας θεράπευε, θα μας έσωζε – αυτό ήταν το πρόβλημα. Έπρεπε να αφήσουμε τον Ιησού να είναι ο Σωτήρας μας.

Ακόμα πιο βαθιά

Όταν ο Ιησούς λέει στον παραλυτικό, «Παιδί μου, σου συγχωρούνται οι αμαρτίες», κάνει κάτι απροσδόκητο. Τόσο απροσδόκητο που πυροδοτεί την πρώτη του σύγκρουση με τους θρησκευτικούς ηγέτες της εποχής του: Όταν ο Ιησούς είδε την πίστη τους, είπε στον παραλυτικό, «Γιε μου, οι αμαρτίες σου συγχωρούνται». Τώρα μερικοί δάσκαλοι του νόμου κάθονταν εκεί και σκέφτονταν: «Γιατί αυτός ο συνάδελφος μιλάει έτσι; Βλασφημεί! Ποιος μπορεί να συγχωρήσει αμαρτίες εκτός από τον Θεό μόνο;» Αμέσως ο Ιησούς κατάλαβε στο πνεύμα του ότι αυτό σκέφτονταν στην καρδιά τους. (Κατά Μάρκον 2:5–8)

Ο Ιησούς μπορεί να διαβάσει τα κίνητρα της καρδιάς των γύρω του – σε αυτή την περίπτωση των θρησκευτικών ηγετών. Όταν ο Ιησούς λέει στον παράλυτο, «Γιε μου, οι αμαρτίες σου συγχωρούνται», συγκλονίζονται και θυμώνουν. Πιστεύουν ότι ο Ιησούς βλασφημεί – δείχνοντας περιφρόνηση ή ασέβεια

προς τον Θεό – επειδή ισχυρίζεται ότι κάνει κάτι που μόνο ο Θεός μπορεί να κάνει. Σκέφτονται: «Ποιος μπορεί να συγχωρήσει αμαρτίες εκτός από τον Θεό;» Έχουν απόλυτο δίκιο. Ας πούμε ότι ο Τομ, ο Ντικ και ο Χάρι μιλάνε. Ο Τομ γρονθοκοπεί τον Ντικ στο στόμα. Υπάρχει αίμα παντού. Τότε ο Χάρι πηγαίνει στον Τομ και λέει: «Τομ, σε συγχωρώ που γρονθοκόπησες τον Ντικ στο στόμα. Είναι εντάξει. Τελείωσε». Τι θα πει ο Ντικ, μόλις ηρεμήσει; «Χάρι, δεν μπορείς να τον συγχωρέσεις. Μόνο εγώ μπορώ να τον συγχωρήσω. Δεν σε αδίκησε. Με αδίκησε». Μπορείς να συγχωρήσεις μια αμαρτία μόνο αν είναι εναντίον σου. Γι' αυτό, όταν ο Ιησούς κοιτάζει τον παράλυτο άνθρωπο και λέει, «Οι αμαρτίες σου συγχωρούνται», στην πραγματικότητα λέει, «Οι αμαρτίες σου ήταν πραγματικά εναντίον μου». Το μόνο άτομο που μπορεί να πει κάτι τέτοιο σε έναν άνθρωπο θα ήταν ο Δημιουργός του. Ο Ιησούς Χριστός, συγχωρώντας τον άνθρωπο, ισχυρίζεται ότι είναι ο Παντοδύναμος Θεός. Οι θρησκευτικοί ηγέτες το γνωρίζουν: Αυτός ο άνθρωπος δεν ισχυρίζεται απλώς ότι είναι θαυματουργός, ισχυρίζεται ότι είναι ο Κύριος του σύμπαντος – και είναι κατανοητά εξοργισμένοι με αυτό. Πώς ανταποκρίνεται ο Ιησούς στις σκέψεις τους; Αμέσως ο Ιησούς κατάλαβε στο πνεύμα του ότι αυτό σκέφτονταν στην καρδιά τους, και τους είπε: «Γιατί σκέφτεστε αυτά τα πράγματα; Ποιο είναι ευκολότερο: να πεις στον παραλυτικό, «Οι αμαρτίες σου συγχωρούνται» ή να πεις, «Σήκω, πάρε το χαλάκι σου και περπάτα»; Αλλά για να γνωρίζετε ότι ο Γιος του Ανθρώπου [ο «Γιος του Ανθρώπου» ήταν ο αγαπημένος τρόπος του Ιησού να αναφέρεται στον εαυτό του] έχει εξουσία στη γη να συγχωρεί αμαρτίες. . . . ». Είπε στον παραλυτικό: «Σου λέω, σήκω, πάρε το χαλάκι σου και πήγαινε σπίτι». Σηκώθηκε, πήρε το χαλάκι του και βγήκε έξω σε πλήρη θέα όλων. Αυτό εξέπληξε τους πάντες και δόξασαν τον Θεό, λέγοντας: «Δεν έχουμε δει ποτέ κάτι τέτοιο!» (Κατά Μάρκον 2:8–12) Η διεισδυτική ερώτηση που τους κάνει ο Ιησούς—«Ποιο είναι ευκολότερο να πεις στον παραλυτικό: "Οι αμαρτίες σου συγχωρούνται" ή να πεις: "Σήκω, σήκω το χαλάκι σου και περπάτα";» —έχει προβληματίσει εδώ και είκοσι αιώνες. Κάποτε, ενώ ετοίμαζα ένα κήρυγμα πάνω σε αυτό το κείμενο, έβγαλα το Anchor Bible Commentary, το οποίο είναι αναμφισβήτητο το πιο εμπεριστατωμένο, λόγιο και σεβαστό σύνολο κριτικών μελετών της Αγίας Γραφής. Και όταν ο σχολιαστής φτάνει στο σημείο του Ευαγγελίου του Μάρκου όπου ο Ιησούς θέτει αυτό το ερώτημα, λέει, στην ουσία, «Ξέρετε, μετά από αμέτρητες σελίδες γραμμένες σχετικά με αυτό, έχουμε ακόμα μια καλή ερώτηση μπροστά μας. Ποιο είναι πιο εύκολο; Είναι δύσκολο να το πω». Στην πρώτη ανάγνωση, ο Ιησούς φαίνεται να λέει, «Ο καθένας μπορεί να πει: "Οι αμαρτίες σου συγχωρούνται", αλλά δεν μπορούν όλοι να θεραπεύσουν. Για να σας δείξω λοιπόν ότι είμαι ο Κύριος με εξουσία να συγχωρώ αμαρτίες, σας λέω: "Σήκωσε το χαλάκι σας και περπάτησε"». Ο προφανής υπαινιγμός

είναι ότι είναι πολύ πιο δύσκολο να θεραπεύσεις κάποιον από το να συγχωρήσεις κάποιον, και σηματοδοτεί τη δύναμή του να κάνει το δεύτερο εκτελώντας το πρώτο. Αλλά αυτή είναι μια τόσο βαθιά αινιγματική ερώτηση επειδή έχει περισσότερες από μία απαντήσεις. Ο Ιησούς λέει επίσης: «Φίλοι μου, θα είναι απείρως δυσκολότερο να πραγματοποιήσουμε τη συγχώρηση των αμαρτιών από ό,τι μπορείτε να φανταστείτε. Δεν είμαι απλώς ένας θαυματουργός. Είμαι ο Σωτήρας. Οποιοσδήποτε θαυματουργός μπορεί να πει: "Σήκωσε το χαλάκι σου και περπάτα", αλλά μόνο ο Σωτήρας του κόσμου μπορεί να πει σε έναν άνθρωπο: "Όλες οι αμαρτίες σου έχουν συγχωρεθεί"». Πολλοί βιβλικοί μελετητές λένε ότι εδώ, ήδη από το κεφάλαιο 2 του Μάρκου, η σκιά του σταυρού πέφτει στο μονοπάτι του Ιησού. Ο Ιησούς ξέρει τι σκέφτονται οι θρησκευτικοί ηγέτες, έτσι ξέρει ότι αν αρχίσει να αφήνει να εννοηθεί ότι δεν είναι μόνο ένας θαυματουργός αλλά και ο Σωτήρας του κόσμου, τελικά θα τον σκοτώσουν. Αν όχι μόνο θεραπεύσει αυτόν τον άνθρωπο, αλλά συγχωρεί και τις αμαρτίες του, κάνει ένα αποφασιστικό, μη αναστρέψιμο βήμα προς το θάνατό του. Κάνοντας αυτό το βήμα, βάζει μια προκαταβολή στη συγχώρεσή μας. Βλέπετε, εκείνη τη στιγμή ο Ιησούς είχε τη δύναμη να θεραπεύσει το σώμα του ανθρώπου, ακριβώς όπως έχει τη δύναμη να σας δώσει αυτή την επαγγελματική επιτυχία, αυτή τη σχέση, αυτή την αναγνώριση που λαχταράτε. Έχει πραγματικά τη δύναμη και την εξουσία να δώσει στον καθένα μας αυτό που ζητάμε, επί τόπου, χωρίς ερωτήσεις.

Αλλά ο Ιησούς ξέρει ότι αυτό δεν είναι αρκετά βαθύ. Ξέρει ότι είτε είμαστε ένας παράλυτος άντρας ξαπλωμένος σε ένα χαλάκι είτε ένας αγωνιζόμενος ηθοποιός είτε ένας πρώην αγωνιζόμενος ηθοποιός που έχει γίνει διασημότητα, δεν χρειαζόμαστε κάποιον που μπορεί απλά να εκπληρώσει τις επιθυμίες μας. Χρειαζόμαστε κάποιον που να μπορεί να πάει βαθύτερα από αυτό. Κάποιος που θα χρησιμοποιήσει τα νύχια του, με αγάπη και προσοχή, για να τρυπήσει τον εγωκεντρισμό μας και να απομακρύνει την αμαρτία που μας υποδουλώνει και διαστρεβλώνει ακόμη και τις όμορφες επιθυμίες μας. Εν ολίγοις, πρέπει να συγχωρεθούμε. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να θεραπευτεί η δυσαρέσκειά μας. Θα χρειαστούν περισσότερα από έναν θαυματουργό ή ένα θεϊκό τζίνι -- θα χρειαστεί ένας Σωτήρας. Ο Ιησούς γνωρίζει ότι για να είναι ο Σωτήρας μας θα πρέπει να πεθάνει. Και θα ανακαλύψουμε ότι κατά τη διαδικασία αντιμετώπισης αυτών που νομίζαμε ότι ήταν οι βαθύτερες επιθυμίες μας, ο Ιησούς έχει αποκαλύψει μια ακόμη βαθύτερη, πιο αληθινή από κάτω – και είναι για τον ίδιο τον Ιησού. Δεν θα έχει απλώς εκπληρώσει αυτή την αληθινή, βαθύτερη επιθυμία, θα την έχει εκπληρώσει. Ο Ιησούς δεν πρόκειται να παίξει το σάπιο πρακτικό αστείο να σας δώσει τη βαθύτερη επιθυμία σας – μέχρι να σας δείξει ότι ήταν γι' αυτόν από την αρχή.

4. Η ΑΝΑΠΑΥΣΗ

Ο Ιησούς ισχυρίστηκε ότι μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες, και οι θρησκευτικοί ηγέτες το αποκάλεσαν βλασφημία. Τώρα ο Ιησούς θα κάνει έναν ακόμη ισχυρισμός που θα είναι τόσο σοκαριστικός που οι θρησκευτικοί ηγέτες δε θα πούνε τίποτε για αυτόν. Ο Ιησούς διακηρύσσει ότι δεν ήρθε να αναμορφώσει τη θρησκεία αλλά να τερματίσει τη θρησκεία και να την αντικαταστήσει με τον εαυτό του.

23 Συνέβη κάποιο Σάββατο να βαδίζει ο Ιησούς μέσα από σπαρμένα χωράφια, κι οι μαθητές του, ενώ περπατούσαν, έτριβαν στάχια και έτρωγαν τους σπόρους. 24 Οι Φαρισαίοι τότε του έλεγαν: «Κοίτα, κάνουν το Σάββατο κάτι που δεν επιτρέπεται από το νόμο». 25 «Ποτέ δε διαβάσατε στη Γραφή», τους λέει, «τι έκανε ο Δαβίδ, όταν βρέθηκε στην ανάγκη και πείνασε αυτός κι οι σύντροφοί του; 26 Μπήκε στο ναό του Θεού τον καιρό που αρχιερέας ήταν ο Αβιάθαρ κι έφαγε τους άρτους της προθέσεως, που δεν επιτρέπεται από το νόμο να τρώνε παρά μόνον οι ιερείς, κι έδωσε μάλιστα και σ' αυτούς που ήταν μαζί του». 27 Και τους έλεγε ο Ιησούς: «Το Σάββατο έγινε για τον άνθρωπο· όχι ο άνθρωπος για το Σάββατο. 28 Συνεπώς ο Υιός του Ανθρώπου εξουσιάζει και το Σάββατο»...] (Mark 2:23–28)

Ο νόμος του Θεού όριζε ότι έπρεπε να ξεκουραστείς από την εργασία σου μία ημέρα στις επτά. Αυτό ήταν υπέροχο, φυσικά, αλλά οι θρησκευτικοί ηγέτες της εποχής είχαν περιφράξει αυτόν τον νόμο με μια στοίβα συγκεκριμένων κανονισμών. Υπήρχαν τριάντα εννέα τύποι δραστηριότητας που δεν μπορούσατε να κάνετε το Σάββατο, συμπεριλαμβανομένου του θερισμού σιτηρών, κάτι για το οποίο οι Φαρισαίοι κατηγορήσαν τους μαθητές. Ο Μάρκος συνεχίζει καταγράφοντας ένα δεύτερο περιστατικό που έλαβε χώρα την ημέρα του Σαββάτου:

1 Ο Ιησούς μπήκε πάλι στη συναγωγή. Εκεί ήταν ένας άνθρωπος με παράλυτο χέρι, 2 κι όλοι πρόσεχαν να δουν αν θα τον θεραπεύσει την ημέρα του Σαββάτου, για να τον κατηγορήσουν. 3 Λέει τότε στον άνθρωπο με το παράλυτο χέρι: «Σήκω κι έλα εδώ στη μέση». 4 «Επιτρέπει ο νόμος», τους ρωτάει, «να κάνει το Σάββατο κανείς καλό ή να κάνει κακό; Να σώσει μια ζωή ή να την αφήσει να χαθεί;» Αυτοί σιωπούσαν. 5 Κι αφού έριξε σ' όλους μια ματιά με οργή, λυπημένος πολύ για την πώρωση της καρδιάς τους, λέει στον άνθρωπο: «Τέντωσε το χέρι σου». Εκείνος το τέντωσε, κι έγινε καλά το χέρι του σαν το άλλο. 6 Βγήκαν έξω οι Φαρισαίοι κι αμέσως συσκέφθηκαν με τους Ηρωδιανούς και πήραν απόφαση να τον εξοντώσουν. (Μάρκος 3:1–6)

Γιατί θυμώνει ο Ιησούς με τους θρησκευτικούς ηγέτες; Επειδή η Ημέρα του Κυρίου αφορά την αποκατάσταση των εξαντλημένων. Πρόκειται για την αναπλήρωση των στραγγισμένων. Είναι για να επανορθώσει τους συντριμμένους. Το να θεραπεύσεις το παράλυτο χέρι του ανθρώπου σημαίνει να κάνεις ακριβώς αυτό που είναι το Σάββατο. Ωστόσο, επειδή οι ηγέτες ανησυχούν τόσο πολύ για την τήρηση των κανονισμών του Σαββάτου, δεν θέλουν ο Ιησούς να θεραπεύσει αυτόν τον άνθρωπο – ένα απίστευτο παράδειγμα να μη βλέπεις το δάσος για το δέντρο (=καθώς επικεντρώνομαι σε κάτι μεμονωμένο χάνω την γενική εικόνα - Κολλάει στις λεπτομέρειες και στα επιμέρους στοιχεία και χάνει την ουσία και την γενική εικόνα.). Οι καρδιές τους είναι ξεραμένες όπως το χέρι αυτού του ανθρώπου. Νιώθουν ανασφάλεια και έχουν αγωνία να τηρούνται οι νόμοι. Είναι φανατικοί στις παραδόσεις τους, και επικεντρώνονται στον εαυτό τους αντί να φροντίσουν για τον άνθρωπο. Γιατί;

Θρησκεία έναντι του Ευαγγελίου

Ο Ιησούς δείχνει με αυτές τις συναντήσεις με τους ηγέτες ότι οι άνθρωποι αυτοί έχουν τελείως διαφορετικές σκέψεις-λέμε ακολουθούν διαφορετικά παραδείγματα, έχουν ριζικά διαφορετικά πράγματα στο μυαλό τους όσον αφορά τα πνευματικά πράγματα. Φανταστείτε δύο ανθρώπους, που και οι δύο προσπαθούν να υπακούσουν στο νόμο του Θεού, αλλά λειτουργούν από αυτά τα δύο αντίθετα παραδείγματα. Και οι δύο θέλουν να τηρήσουν την ημέρα του Σαββάτου, αλλά σε μία περίπτωση η υπακοή είναι βάρος, υποδούλωση. ενώ στο άλλο είναι μια απόλαυση, ένα δώρο. Πώς μπορεί να γίνει αυτό; Ένα παράδειγμα είναι η θρησκεία, η οποία – όπως παρατηρήσαμε προηγουμένως – είναι θεμελιωδώς να δίνει συμβουλές. Το άλλο είναι το ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού που αρχίζει με νέα και τελειώνει με νέα. Είναι τελείως διαφορετικά πράγματα. Οι περισσότεροι άνθρωποι στον κόσμο πιστεύουν ότι αν υπάρχει Θεός, θα σχετιστείς με το Θεό αν είσαι καλός. Οι περισσότερες θρησκείες έχουν αυτή τη βάση αν και υπάρχουν εκατομμύρια παραλλαγές. Μερικές θρησκείες είναι *εθνικιστικές*: Συνδέεσαι με το Θεό με το να γίνεις μέλος της δικής μας της ομάδας, με το να πάρεις τα σημάδια της κοινωνίας μας. Άλλες θρησκείες είναι πνευματικές: Πλησιάζεις το Θεό με το να δουλέψεις σε μεταμορφώσεις της συνείδησης. Άλλες θρησκείες είναι νομικιστικές: Υπάρχει ένας κώδικας για τη συμπεριφορά και αν τον ακολουθήσεις, ο Θεός θα σε κοιτάζει με ευμένεια. Όλα έχουν την ίδια λογική: αν τα εκτελέσω, αν υπακούω, θα γίνω δεκτός. Το ευαγγέλιο του Χριστού όχι μόνο διαφέρει από αυτά αλλά είναι διαμετρικά αντίθετο προς αυτό: Είμαι πλήρως αποδεκτός στον Ιησού Χριστό και επομένως υπακούω.

Στη μικρή πόλη Χόουπγουελ της Βιρτζίνια, όπου υπηρέτησα ως διάκονος για εννέα χρόνια, μερικές από αυτές τις διακρίσεις έγιναν πραγματικές για μένα για πρώτη φορά. Περίπου το 1977, κήρυξα εκεί ένα κήρυγμα με θέμα «Αγάπα τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου» και το εξήγησα ως εξής: «Νομίζω ότι ο Θεός λέει: "Θέλω να ικανοποιείς τις ανάγκες των άλλων ανθρώπων με όλη τη χαρά, όλη την προθυμία, όλη την επείγουσα ανάγκη, όλη την εφευρετικότητα, τη δημιουργικότητα και τη βιομηχανία με την οποία ικανοποιείς τις δικές σου ανάγκες. Αυτό είναι το πρότυπο. Έτσι θέλω να ζήσεις τη ζωή σου"». Μετά τη λειτουργία ήρθε μια έφηβη κοπέλα και μου είπε ότι μόλις είχε πάει στα καλλιστεία επιστροφής με την καλύτερή της φίλη και ήρθε τελευταία στα καλλιστεία, ενώ η φίλη της είχε κερδίσει. Είπε: «Προσπαθείς να μου πεις ότι η Αγία Γραφή λέει ότι θα ήμουν τόσο ευτυχισμένη γι' αυτήν όσο θα ήμουν για τον εαυτό μου αν είχα κερδίσει; Θα έπρεπε να είμαι εξίσου ενθουσιασμένος μαζί της σαν να μου είχε συμβεί;»

Είπα, “Ξέρεις, αυτή είναι μια πολύ καλή εφαρμογή του κειμένου. Μακάρι να το είχα βάλει αυτό στο κήρυγμα».

Με κοίταξε και είπε: «Ο Χριστιανισμός είναι γελοίος. Ποιος ζει έτσι;»

Καθίσαμε να το συζητήσουμε περαιτέρω και της υπενθύμισα: «Ο Ιησούς λέει: "Αγάπα τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου"».

Εκείνη απάντησε: «Πρώτα απ' όλα, λοιπόν, θέλω να μάθω ακριβώς ποιος είναι ο γείτονάς μου. Δεν μπορεί να είναι όλοι στον κόσμο. Δεν θα μπορούσα ποτέ να το κάνω αυτό. Ποιον αριθμό τετραγωνικών τετραγώνων γύρω από το σπίτι μου καλύπτει ο κανόνας της Γραφής;»

Και συνέχισε: «Και θέλω να ξέρω ακριβώς τι πρέπει να κάνετε. Ποια είναι τα πράγματα που πρέπει να κάνω για τον πλησίον μου;»

Ακούτε την αγωνία στις ερωτήσεις της; Δεν ήταν φαρισαϊκός, ηθικά αλαζονικός άνθρωπος. Αλλά επειδή δεν ήταν πλημμυρισμένη από την αγάπη και την αποδοχή του Θεού μέσω του Ιησού Χριστού, γι' αυτήν ο σκοπός του νόμου ήταν να τη διαβεβαιώσει ότι ο Θεός και οι άλλοι άνθρωποι έπρεπε να τη δουν, και έτσι να την αντιμετωπίσουν, ως καλό άνθρωπο. Δεν είχε τη συναισθηματική ασφάλεια να χειριστεί έναν νόμο που χρησιμοποιεί ευρείες πινελιές για να ζωγραφίσει μια ζωή αγάπης και υπακοής. Ήθελε να το περιορίσει, να το αναλύσει, να το κουμπώσει, έτσι ώστε να μπορεί να αισθάνεται καλά με τον εαυτό της όταν θα είχε συμμορφωθεί. Είμαστε όλοι επιρρεπείς σε αυτό το άγχος – αν και μερικοί έχουν μάθει να το κρύβουν καλύτερα από ό, τι θα μπορούσε τότε.

Στη θρησκεία, ο σκοπός της υπακοής στο νόμο είναι να σε διαβεβαιώσει ότι είσαι εντάξει με τον Θεό. Ως αποτέλεσμα, όταν έρχεστε στο νόμο, αυτό που σας ανησυχεί περισσότερο είναι η λεπτομέρεια. Θέλετε να ξέρετε ακριβώς τι πρέπει να κάνετε, γιατί πρέπει να πατήσετε όλα τα σωστά κουμπιά. Δεν θα κλίνετε προς την αναζήτηση της πρόθεσης του νόμου. Αντίθετα, θα έχετε την τάση να γράφετε στο νόμο κάθε είδους λεπτομέρειες της τήρησης, ώστε να μπορείτε να διαβεβαιώσετε τον εαυτό σας ότι τον υπακούτε. Αλλά στη ζωή των Χριστιανών ο νόμος του Θεού – αν και εξακολουθεί να τους δεσμεύει – λειτουργεί με εντελώς διαφορετικό τρόπο. Σου δείχνει τη ζωή της αγάπης που θέλεις να ζήσεις ενώπιον του Θεού που έχει κάνει τόσα πολλά για σένα. Ο νόμος του Θεού σε βγάζει από τον εαυτό σου. Σου δείχνει πώς να υπηρετείς τον Θεό και τους άλλους αντί να είσαι απορροφημένος με τον εαυτό σου. Μελετάς και υπακούς στο νόμο του Θεού για να ανακαλύψεις το είδος της ζωής που πρέπει να ζήσεις για να ευχαριστήσεις και να μοιάσεις σε εκείνον που σε δημιούργησε και σε λύτρωσε, ελευθερώνοντάς σε από τις συνέπειες της αμαρτίας. Και δεν το παραβιάζετε ούτε το περιορίζετε σε διαχειρίσιμες αναλογίες προσθέτοντας τεχνητές λεπτομέρειες σε αυτό.

Κύριος του Σαββάτου

Μπροστά σε αυτή την αυτάρεσκη θρησκευτική ανησυχία, ο Ιησούς λέει, «Το Σάββατο έγινε για τον άνθρωπο, όχι ο άνθρωπος για το Σάββατο. Έτσι ο Υιός του Ανθρώπου είναι Κύριος ακόμη και του Σαββάτου». Επιβεβαιώνει, ακόμη και γιορτάζει, την αρχική αρχή του Σαββάτου -- την ανάγκη για ανάπαυση. Ωστόσο, συνθλίβει τον νομικισμό γύρω από την τήρησή της. Διαλύει ολόκληρο το θρησκευτικό παράδειγμα. Και το κάνει δείχνοντας την ταυτότητά του.

Ο Ιησούς θα μπορούσε να διεκδικήσει θεϊκή εξουσία να αλλάξει το Σάββατο, λέγοντας κάτι παρόμοιο με το «Είμαι ο Κύριος του Σαββάτου». Αλλά λέει ακόμα περισσότερα.

Η λέξη Σάββατο σημαίνει βαθιά ανάπαυση, βαθιά ειρήνη. Είναι σχεδόν συνώνυμο του σαλόνι – μια κατάσταση ολότητας και άνθησης σε κάθε διάσταση της ζωής. Όταν ο Ιησούς λέει, «Εγώ είμαι ο Κύριος του Σαββάτου», ο Ιησούς εννοεί ότι είναι το Σάββατο. Είναι η πηγή της βαθιάς ανάπαυσης που χρειαζόμαστε. Έχει έρθει για να αλλάξει εντελώς τον τρόπο που ξεκουραζόμαστε. Η ανάπαυση μιας ημέρας την εβδομάδα που παίρνουμε είναι απλώς μια γεύση της βαθιάς θεϊκής ανάπαυσης που χρειαζόμαστε, και ο Ιησούς είναι η πηγή της.

Όταν ο Ιησούς λέει, στην πραγματικότητα, «Ως Κύριος του Σαββάτου, μπορώ να σας αναπαύσω», τι σημαίνει αυτό;

Όταν ο Ιησούς σας καλεί να ξεκουραστείτε, σας καλεί να πάρετε άδεια – σωματική και διανοητική άδεια από την εργασία σε τακτική βάση. Αλλά υπάρχει ένα άλλο επίπεδο ανάπαυσης, ένα βαθύτερο επίπεδο. Στο τέλος του κεφαλαίου 1 της Γένεσης, της αφήγησης της δημιουργίας του κόσμου από τον Θεό, λέγεται ότι ο Θεός αναπαύθηκε από το έργο του. Τι σημαίνει αυτό? Κουράζεται ο Θεός; Όχι, ο Θεός δεν κουράζεται. Πώς θα μπορούσε λοιπόν να ξεκουραστεί; Ένας διαφορετικός λόγος για να ξεκουραστείτε είναι να είστε τόσο ικανοποιημένοι με τη δουλειά σας, τόσο απόλυτα ικανοποιημένοι, που μπορείτε να την αφήσετε ήσυχη. Μόνο όταν μπορείς να πεις για τη δουλειά σου, «Είμαι τόσο χαρούμενος με αυτό, τόσο ικανοποιημένος – τελείωσε!» μπορείς να φύγεις. Όταν ο Θεός τελείωσε τη δημιουργία του κόσμου, είπε: «Είναι καλό». Ξεκουράστηκε.

Η ταινία *Chariots of Fire* βασίστηκε στην αληθινή ιστορία δύο Ολυμπιονικών στους Ολυμπιακούς αγώνες του Παρισιού του 1924. Ένας από αυτούς, ο Eric Liddell, ήταν χριστιανός και αρνήθηκε να τρέξει το Σάββατο. Ως αποτέλεσμα, έχασε την ευκαιρία για ένα χρυσό μετάλλιο σε έναν αγώνα που θα μπορούσε να κερδίσει. Σε ένα επίπεδο, το να πάρεις μια μέρα άδεια για ξεκούραση είναι το θέμα της ταινίας. Αλλά η ταινία πρόσθεσε ένα άλλο επίπεδο και αντιπαρέβαλε τον Harold Abrahams με τον Liddell. Ο Abrahams και ο Liddell προσπαθούσαν πολύ σκληρά για να κερδίσουν χρυσά μετάλλια. Αλλά ο Αβραάμ το έκανε από ανάγκη να αποδείξει τον εαυτό του. Σε ένα σημείο, μιλώντας για το αγώνισμα δρόμου στο οποίο αγωνιζόταν, είπε: «Έχω δέκα δευτερόλεπτα για να δικαιολογήσω την ύπαρξή μου». Ο Liddell, από την άλλη πλευρά, ήθελε απλώς να ευχαριστήσει τον Θεό που τον είχε ήδη δεχτεί. Γι' αυτό είπε στην αδελφή του: «Ο Θεός με έκανε να νηστεύω και όταν τρέχω νιώθω την ευχαρίστησή του». Ο Harold Abrahams ήταν κουρασμένος ακόμα και όταν ξεκουραζόταν και ο Eric Liddell ήταν ξεκούραστος ακόμα και όταν προσπαθούσε. Γιατί; Επειδή υπάρχει ένα έργο κάτω από τη δουλειά μας από το οποίο χρειαζόμαστε πραγματικά ξεκούραση. Είναι το έργο της αυτοδικαίωσης. Είναι το έργο που συχνά μας οδηγεί να καταφύγουμε στη θρησκεία.

Οι περισσότεροι από εμάς εργαζόμαστε προσπαθώντας να αποδείξουμε τον εαυτό μας, να πείσουμε τον Θεό, τους άλλους και τον εαυτό μας ότι είμαστε καλοί άνθρωποι. Αυτό το έργο δεν τελειώνει ποτέ αν δεν αναπαυθούμε στο ευαγγέλιο. Στο τέλος της μεγάλης πράξης της δημιουργίας του, ο Κύριος είπε: «Τετέλεσται» και μπορούσε να αναπαυθεί. Στο σταυρό, στο τέλος της μεγάλης πράξης λύτρωσής του, ο Ιησούς είπε: «Τετέλεσται» – και μπορούμε να αναπαυθούμε. Στο σταυρό ο Ιησούς έλεγε για το έργο κάτω από το έργο σου – αυτό που σε κάνει πραγματικά κουρασμένο, αυτή την ανάγκη να αποδείξεις τον εαυτό σου γιατί αυτό που είσαι και αυτό που κάνεις δεν είναι ποτέ αρκετά καλό – ότι έχει τελειώσει. Έχει ζήσει τη ζωή που θα έπρεπε να είχατε ζήσει, έχει πεθάνει το θάνατο που θα έπρεπε να είχατε πεθάνει. Αν βασίζεσαι στο ολοκληρωμένο έργο του Ιησού, ξέρεις ότι ο Θεός είναι ικανοποιημένος μαζί σου. Μπορείτε να είστε ικανοποιημένοι με τη ζωή.

Οι γιατροί θα σας πουν ότι δεν είναι μόνο κατάλληλοι υπνάκοι που χρειάζεστε, αλλά βαθύς ύπνος. Μπορείτε να κάνετε όλες τις διακοπές στον κόσμο, αλλά αν δεν έχετε τη βαθιά ανάπαυση της ψυχής, αναπαυόμενοι σε αυτό που έκανε ο Ιησούς στο σταυρό, δεν θα ξεκουραστείτε πραγματικά. Στο σταυρό ο Ιησούς βίωσε την ανησυχία του χωρισμού από τον Θεό, έτσι ώστε να μπορούμε να έχουμε τη βαθιά ανάπαυση της γνώσης ότι μας αγαπά και οι αμαρτίες μας έχουν συγχωρεθεί.

"ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ"

Ο Ιησούς λέει ότι είναι ο Κύριος του Σαββάτου. Η αυτογνωσία του είναι εκπληκτική. Κανένας άλλος ανθρώπινος δάσκαλος δεν έχει κάνει κάτι παρόμοιο με τους ισχυρισμούς που κάνει. Υπάρχουν πολλοί που έχουν πει, "Είμαι η θεϊκή συνείδηση." Αλλά νομίζουν ότι η θεότητα βρίσκεται μέσα σε όλους μας, στα δέντρα και στους βράχους και στο ανθρώπινο πνεύμα. Ο Ιησούς, ωστόσο, καταλαβαίνει ότι υπάρχει ένας Θεός που είναι άκτιστος, χωρίς αρχή, απείρως υπερβατικός, που έφτιαξε αυτόν τον κόσμο, που κρατά τα πάντα στο σύμπαν σε λειτουργία, έτσι ώστε όλα τα μόρια, όλα τα αστέρια, όλα τα ηλιακά συστήματα να συγκρατούνται από τη δύναμη αυτού του Θεού. Και ο Ιησούς λέει, *Αυτός είμαι*.

Και το λέει όλη την ώρα. Ο Ιησούς αναφέρεται στον εαυτό του σε όλα τα Ευαγγέλια με μοναδικό τρόπο. Λέει: «Εγώ είμαι ο άρτος της ζωής»· «Εγώ είμαι το φως του κόσμου»· «Εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια και η ζωή»· «Εγώ είμαι η αληθινή άμπελος»· «Εγώ είμαι ο Καλός Ποιμένας». Η χρήση της φράσης «Εγώ Είμαι» είναι σημαντική επειδή είναι το προσωπικό όνομα που χρησιμοποιεί ο Θεός για τον εαυτό του. Είναι ένα όνομα τόσο ιερό που οι Ισραηλίτες δεν το πρόφεραν καν. Και ο Ιησούς διεκδικεί αυτό το όνομα για τον εαυτό του. Θυμηθείτε, όταν ο Ιησούς θεράπευσε τον παράλυτο, είπε: «Οι αμαρτίες σου συγχωρούνται». Βασικά ισχυριζόταν ότι όλες οι αμαρτίες είναι εναντίον του. Εφόσον μπορείς να συγχωρείς αμαρτίες μόνο εναντίον του εαυτού σου – και οι αμαρτίες είναι προσβολές εναντίον του Θεού – αυτός ισχυρίζεται ότι είναι Θεός. Κάθε προφήτης, θρησκευτικός δάσκαλος, σοφός – κάθε σοφός άνδρας ή γυναίκα που έχει ζήσει ποτέ – έχει στηρίξει τις δηλώσεις του με κάτι σαν «Έτσι λέει ο Κύριος». Ο Ιησούς ποτέ δεν το λέει αυτό. Το μόνο που λέει ποτέ ο Ιησούς είναι: «Αληθινά, αληθινά, λέω». Ακόμη και οι υποσημειώσεις και οι πλευρικές γραμμές του Ιησού – όλα όσα λέει – υποθέτουν ότι είναι ο άκτιστος, υπερβατικός, αιώνιος Δημιουργός του σύμπαντος. Πολλοί άνθρωποι λένε, «Σίγουρα, πιστεύω ότι ο Ιησούς είναι ένας μεγάλος δάσκαλος, αλλά δεν μπορώ να πιστέψω αυτά που λένε ότι είναι Θεός». Αυτό δημιουργεί ένα πρόβλημα, επειδή η διδασκαλία του βασίζεται στη διεκδίκηση της ταυτότητάς του. Σας αρέσουν οι διδασκαλίες του για το Σάββατο; Βασίζονται στο ότι είναι Κύριος του Σαββάτου. Είναι η πηγή του Σαββάτου. He is the One who created the world and then rested on the seventh day. Ιδού πώς το θέτει ο ιστορικός N. T. Ράιτ: «Πώς μπορείτε να ζείτε με την τρομακτική σκέψη ότι ο τυφώνας έχει γίνει άνθρωπος, ότι η φωτιά έχει γίνει σάρκα, ότι η ίδια η ζωή έγινε ζωή και περπάτησε ανάμεσά μας; Ο Χριστιανισμός είτε σημαίνει αυτό, είτε δεν σημαίνει τίποτα. Είναι είτε η πιο καταστροφική αποκάλυψη της βαθύτερης πραγματικότητας του κόσμου, είτε είναι μια απάτη, μια ανοησία, ένα κομμάτι απατηλού παιχνιδιού. Οι περισσότεροι από εμάς, ανίκανοι να ανταπεξέλθουμε στο να πούμε κανένα από αυτά τα πράγματα, καταδικάζουμε τους εαυτούς μας να ζούμε στον ρηχό κόσμο ενδιάμεσα».²² Έχει δίκιο. Πιστεύω ότι θα δείτε ότι στο τέλος δεν μπορείτε απλά να συμπαθήσετε οποιονδήποτε κάνει ισχυρισμούς όπως αυτοί του Ιησού. Είτε είναι ένας κακός ψεύτης ή ένας τρελός και δεν πρέπει να έχετε καμία σχέση μαζί του, είτε είναι αυτός που λέει ότι είναι και όλη σας η ζωή πρέπει να περιστρέφεται γύρω του και πρέπει να ρίξετε τα πάντα στα πόδια του και να πείτε, «Πρόσταξε με». Ή ζείτε σε αυτόν τον ομιχλώδη "ενδιάμεσο κόσμο" που ο Wright λέει ότι κανείς δεν μπορεί να ζήσει με ακεραιότητα; Προσεύχεστε στον Ιησού όταν έχετε πρόβλημα, και κατά τα άλλα ως επί το πλείστον τον αγνοείτε επειδή είστε απασχολημένοι; Είτε ο Ιησούς δεν μπορεί να σας ακούσει επειδή δεν είναι αυτός που λέει ότι είναι – ή αν είναι αυτός που λέει ότι είναι, πρέπει να γίνει το ακίνητο σημείο του κόσμου που γυρίζει, το κέντρο γύρω από το οποίο περιστρέφεται ολόκληρη η ζωή σας.

Το τέλος της θρησκείας

Στο τέλος αυτής της συνάντησης του Σαββάτου με τους θρησκευτικούς ηγέτες, ο Μάρκος καταγράφει μια αξιοσημείωτη πρόταση που συνοψίζει ένα από τα κύρια θέματα της Καινής Διαθήκης, «Τότε οι Φαρισαίοι βγήκαν έξω και άρχισαν να συνωμοτούν με τους Ηρωδιανούς πώς θα μπορούσαν να σκοτώσουν τον Ιησού».

Οι Ηρωδιανοί ήταν υποστηρικτές του Ηρώδη, του πιο μοχθηρού από τους διεφθαρμένους βασιλιάδες που κυβερνούσαν το Ισραήλ, εκπροσωπώντας τη ρωμαϊκή δύναμη κατοχής και το πολιτικό της σύστημα. Σε οποιαδήποτε χώρα κατέκτησαν οι Ρωμαίοι, εγκατέστησαν ηγεμόνες. Και όπου πήγαιναν οι Ρωμαίοι, έφεραν μαζί τους τον πολιτισμό της Ελλάδας – την ελληνική φιλοσοφία, την ελληνική προσέγγιση του σεξ και του σώματος, την ελληνική προσέγγιση της αλήθειας. Κατακτημένες κοινωνίες όπως το Ισραήλ ένοιωθαν να δέχονται επίθεση από αυτές τις ανήθικες, κοσμοπολίτικες, παγανιστικές αξίες. Σε αυτές τις χώρες υπήρχαν κινήματα πολιτιστικής αντίστασης· και στον Ισραήλ αυτοί ήταν οι Φαρισαίοι. Έδιναν όλη τους την έμφαση στο να ζουν σύμφωνα με τις διδασκαλίες των Εβραϊκών Γραφών και να στήνουν μεγάλους φράχτες γύρω τους για να αποτρέπουν τη μόλυνση από τους ειδωλολάτρες. Είδατε τι συνέβαινε; Οι Ηρωδιανοί κινούνταν με την εποχή, ενώ οι Φαρισαίοι υποστήριζαν τις παραδοσιακές αρετές. Οι Φαρισαίοι πίστευαν ότι η κοινωνία τους κατακλυζόταν από πλουραλισμό και παγανισμό και ζητούσαν την επιστροφή στις παραδοσιακές ηθικές αξίες. Αυτές οι δύο ομάδες ήταν μακροχρόνιοι εχθροί η μία της άλλης – αλλά τώρα συμφωνούν: Πρέπει να απαλλαγούν από τον Ιησού. Αυτές οι δύο ομάδες δεν είχαν συνηθίσει να συνεργάζονται, αλλά τώρα το κάνουν. Στην πραγματικότητα, οι Φαρισαίοι, οι θρησκευόμενοι άνθρωποι, αναλαμβάνουν ηγετικό ρόλο σε αυτό.

Γι' αυτό λέω ότι αυτή η πρόταση υπαινίσσεται ένα από τα κύρια θέματα της Καινής Διαθήκης. Το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού αποτελεί προσβολή τόσο για τους θρήσκους όσο και για τους άθρησκους. Δεν μπορεί να το οικειοποιηθεί ούτε από ο ηθικισμός ούτε από ο σχετικισμός

Η προσέγγιση των «παραδοσιακών αξιών» στη ζωή είναι η ηθική συμμόρφωση – η προσέγγιση που υιοθέτησαν οι Φαρισαίοι. Είναι ότι πρέπει να ζήσετε μια πολύ, πολύ καλή ζωή. Η προοδευτική προσέγγιση, που ενσαρκώνεται στους Ηρωδιανούς, είναι η αυτοανακάλυψη – πρέπει να αποφασίσετε τι είναι σωστό ή λάθος για εσάς. Και σύμφωνα με τη Βίβλο, και τα δύο αυτά είναι τρόποι να είσαι ο σωτήρας και κύριος του εαυτού σου. Και οι δύο είναι εχθρικοί προς το μήνυμα του Ιησού. Και όχι μόνο αυτό, και τα δύο οδηγούν στην αυτοδικαίωση. Ο ηθικολόγος λέγει, «Οι καλοί άνθρωποι είναι μέσα και οι κακοί άνθρωποι είναι έξω – και φυσικά είμαστε οι καλοί». Το άτομο που ανακαλύπτει τον εαυτό του λέει: «Ω, όχι, οι προοδευτικοί, ανοιχτόμυαλοι άνθρωποι είναι μέσα και οι επικριτικοί μισαλλόδοξοι είναι έξω – και φυσικά είμαστε οι ανοιχτόμυαλοι». Στη δυτική κοσμοπολίτικη κουλτούρα υπάρχει ένα τεράστιο ποσό αυτοδικαίωσης σχετικά με τον φαρισαϊσμό. Εμείς οι προοδευτικοί κάτοικοι των πόλεων είμαστε πολύ καλύτεροι από τους ανθρώπους που νομίζουν ότι είναι καλύτεροι από άλλους ανθρώπους. Περιφρονούμε εκείνους τους θρησκευτικούς, ηθικολόγους τύπους που περιφρονούν τους άλλους. Βλέπετε την ειρωνεία, πώς ο δρόμος της αυτοανακάλυψης οδηγεί σε τόση ανωτερότητα και φαρισαϊσμό όση η θρησκεία;

Το ευαγγέλιο δεν λέει, «οι καλοί είναι μέσα και οι κακοί είναι έξω», ούτε «οι ανοιχτόμυαλοι είναι μέσα και οι επικριτικοί είναι έξω». Το ευαγγέλιο λέει ότι οι ταπεινοί είναι μέσα και οι υπερήφανοι είναι έξω. Το ευαγγέλιο λέει ότι οι άνθρωποι που γνωρίζουν ότι δεν είναι

καλύτεροι, δεν είναι πιο ανοιχτόμυαλοι, δεν είναι πιο ηθικοί από οποιονδήποτε άλλο, είναι μέσα, και οι άνθρωποι που νομίζουν ότι βρίσκονται στη σωστή πλευρά του χάσματος κινδυνεύουν περισσότερο.

Ο ίδιος ο Ιησούς το είπε αυτό στους Φαρισαίους νωρίτερα, όταν τους είπε: «Δεν χρειάζονται γιατρό οι υγιείς, αλλά οι άρρωστοι. Δεν ήρθα να καλέσω δίκαιους, αλλά αμαρτωλούς» (Κατά Μάρκον 2:15–17). Όταν ο Ιησούς λέει ότι δεν έρχεται για τους «δίκαιους», δεν εννοεί ότι μερικοί άνθρωποι δεν τον χρειάζονται. Η ένδειξη για το τι εννοεί ο Ιησούς είναι η αναφορά του στον εαυτό του ως γιατρό. Πηγαίνετε σε γιατρό μόνο όταν έχετε ένα πρόβλημα υγείας που δεν μπορείτε να αντιμετωπίσετε με τον εαυτό σας, όταν αισθάνεστε ότι δεν μπορείτε να βελτιωθείτε μέσω της αυτοδιαχείρισης. Τι θέλετε από έναν γιατρό; Όχι μόνο συμβουλές, αλλά παρέμβαση. Δεν θέλετε ένας γιατρός να πει απλά: «Ναι, σίγουρα είσαι άρρωστος!» Θέλετε κάποιο φάρμακο ή θεραπεία.

Ο Ιησούς αποκαλεί τους ανθρώπους «δίκαιους» που βρίσκονται στην ίδια θέση πνευματικά με εκείνους που δεν θα πάνε σε γιατρό. Οι «δίκαιοι» άνθρωποι πιστεύουν ότι μπορούν να «θεραπεύσουν τον εαυτό τους», να διορθώσουν τον εαυτό τους ενώπιον του Θεού με το να είναι καλοί ή ηθικοί. Δεν αισθάνονται την ανάγκη για έναν ψυχίατρο, κάποιον που παρεμβαίνει και κάνει αυτό που δεν μπορούν να κάνουν οι ίδιοι. Ο Ιησούς διδάσκει ότι έχει έρθει για να καλέσει τους αμαρτωλούς: εκείνους που γνωρίζουν ότι είναι ηθικά και πνευματικά ανάκατοι να σώσουν τον εαυτό τους.

Επειδή ο Κύριος του Σαββάτου είπε: «Τετέλεσται», μπορούμε να αναπαυθούμε από τη θρησκεία -- για πάντα.

Ο διάσημος Βρετανός ιερέας Dick Lucas κήρυξε κάποτε ένα κήρυγμα στο οποίο αφηγήθηκε μια φανταστική συνομιλία μεταξύ μιας πρώτης χριστιανής και του γείτονά της στη Ρώμη.

“Αχ», λέει ο γείτονας. «Ακούω ότι είσαι θρήσκος! Μεγάλο! Η θρησκεία είναι καλό πράγμα. Πού είναι ο ναός σας ή ο ιερός τόπος σας;»

«Δεν έχουμε ναό», απαντά ο Χριστιανός. «Ο Ιησούς είναι ο ναός μας».

«Δεν υπάρχει ναός; Αλλά πού εργάζονται οι ιερείς σας και κάνουν τις τελετουργίες τους;»

«Δεν έχουμε ιερείς για να μεσολαβούν στην παρουσία του Θεού», απαντά ο χριστιανός. «Ο Ιησούς είναι ο ιερέας μας».

«Δεν υπάρχουν ιερείς; Αλλά πού προσφέρετε τις θυσίες σας για να αποκτήσετε την εύνοια του Θεού σας;»

«Δεν χρειαζόμαστε θυσία», απαντά ο Χριστιανός. «Ο Ιησούς είναι η θυσία μας». «Τι είδους θρησκεία είναι αυτή;» ψελλίζει ο ειδωλολάτρης γείτονας. Και η απάντηση είναι, δεν είναι καθόλου θρησκεία.

5. Η ΔΥΝΑΜΗ

Κάθε μέρος της ιστορίας που αφηγείται ο Μάρκος αποκαλύπτει λίγο περισσότερο για το ποιος είναι ο Ιησούς—τη δύναμή του, τον σκοπό του και την αυτογνωσία του. Ο Μάρκος αποκαλύπτει τον Ιησού σταδιακά, σαν ένας έμπειρος αφηγητής.

Αλλά ταυτόχρονα, είναι επίσης πιστός δημοσιογράφος. Η αρχή της επόμενης ιστορίας μας είναι γεμάτη λεπτομέρειες. Στο βιβλίο του *Ο Ιησούς και οι Αυτόπτες Μάρτυρες*, ο βιβλικός μελετητής Richard Bauckham εξετάζει τα χαρακτηριστικά της μνήμης των αυτοπτών μαρτύρων. Ένα από τα σημάδια μιας αφήγησης αυτόπτη μάρτυρα είναι «άσχετες λεπτομέρειες»²³. Οι σύνθετες, φανταστικές ιστορίες περιέχουν λεπτομέρειες που μετακινούν την αφήγηση ή μεταφέρουν ένα μήνυμα που ο συγγραφέας θέλει να περάσει. Αλλά οι αυτόπτες μάρτυρες καταγράφουν πολλές λεπτομέρειες απλώς και μόνο επειδή τις θυμούνται. Είναι αλήθεια ότι οι συγγραφείς μυθοπλασίας σήμερα συχνά προσθέτουν μικρές λεπτομέρειες στις ιστορίες τους για να τις κάνουν ρεαλιστικές. Αλλά δεν είναι αυτός ο τρόπος σύνθεσης των θρύλων στην αρχαιότητα. Σύμφωνα με τον Bauckham, οι μελετητές που πιστεύουν ότι το Ευαγγέλιο του Μάρκου είναι μυθοπλασία δυσκολεύονται να εξηγήσουν γιατί ο Μάρκος, στην ιστορία που πρόκειται να διαβάσουμε, μας λέει ότι ο Ιησούς ξεκίνησε από τη Θάλασσα της Γαλιλαίας με άλλες βάρκες γύρω από το δικό του, ή γιατί προσθέτει ότι ο Ιησούς κοιμόταν στη βάρκα πάνω σε ένα μαξιλάρι. Αυτού του είδους οι λεπτομέρειες δεν προωθούν την πλοκή και δεν αναπτύσσουν τους χαρακτήρες. Ο Βίνσεντ Τέιλορ, ο εξέχων βιβλικός μελετητής του εικοστού αιώνα, είπε ότι αυτές οι λεπτομέρειες ήταν «τόσο περιττές για την ιστορία» και ως εκ τούτου έχουν τα σημάδια της «γνήσιας ανάμνησης».²⁴

Ο Μάρκος, λοιπόν, μας δίνει το ρεπορτάζ του Πέτρου από πρώτο χέρι. Μπορούμε να γνωρίζουμε ότι αυτή η ιστορία – η οποία έχει να κάνει με τη δύναμη του Ιησού – συνέβη πραγματικά. Ας μπούμε στη βάρκα και ας μάθουμε για αυτή τη δύναμη μαζί με τους μαθητές του Ιησού:

35Το βράδυ εκείνης της ημέρας λέει ο Ιησούς στους μαθητές του: «Ας περάσουμε στην απέναντι όχθη». **36**Κι αφού άφησαν τον κόσμο, πήραν τον Ιησού όπως ήταν στο πλοιάριο κι έφυγαν. Τον συνόδευαν κι άλλα πλοιάρια. **37**Τότε έγινε μεγάλη ανεμοθύελλα και τα κύματα χτυπούσαν πάνω στο πλοιάριο, με αποτέλεσμα αυτό ν' αρχίσει να βυθίζεται. **38**Ο Ιησούς ήταν στην πρύμνη και κοιμόταν πάνω σ' ένα μαξιλάρι. Τον ξυπνούν και του λένε: «Διδάσκαλε, δε σε νοιάζει που χανόμαστε;»

Η Θάλασσα της Γαλιλαίας βρίσκεται διακόσια δεκαπέντε μέτρα κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας και μόλις τριάντα μίλια βόρεια βρίσκεται το όρος Ερμών, ύψους 2800 μέτρων. Ο κρύος αέρας από τα βουνά συγκρούεται συνεχώς με τον ζεστό αέρα που έρχεται από τη Θάλασσα της Γαλιλαίας, με αποτέλεσμα να υπάρχουν εντυπωσιακές καταιγίδες και θύελλες. Επαγγελματίες ψαράδες από τη Γαλιλαία (όπως οι μαθητές του Ιησού) ήταν συνηθισμένοι σε αυτά. Επομένως, αυτή η καταιγίδα πρέπει να ήταν απίστευτη, επειδή αν και ήταν έμπειροι ναυτικοί ήταν, νόμιζαν ότι επρόκειτο να πεθάνουν. Φώναξαν στον Ιησού, «Δάσκαλε, δεν σε νοιάζει αν πνιγούμε;» Πως ανταποκρίθηκε ο Ιησούς; Ο Μάρκος μας έχει καταγράψει:

39Εκείνος σηκώθηκε, επιτίμησε τον άνεμο και είπε στη θάλασσα: «Σώπα· φιμώσου!» Σταμάτησε τότε ο άνεμος κι έγινε απόλυτη γαλήνη. **40**Και στους μαθητές είπε: «Γιατί είστε

τόσο δειλοί; Γιατί δεν έχετε πίστη;» 41 Τότε τους κατέλαβε μεγάλο δέος κι έλεγαν μεταξύ τους: «Ποιος τάχα είναι αυτός, που κι ο άνεμος και η θάλασσα τον υπακούν;»

Ο Ιησούς ξύπνησε και τότε συνέβησαν δύο θαυμαστά γεγονότα: Το πρώτο ήταν τα λόγια που είπε, μια προσταγή απόλυτης απλότητας. Δε σφίχτηκε. Δεν τύλιξε τα μανίκια του, δεν ύψωσε κάποια ράβδο. Δεν είπε κάποιες ψαλμωδίες. Είπε: «Σώπα· φιμώνσου!» Και αυτό ήταν όλο. Στον τυφώνα ο Ιησούς λέγει απλά «Σώπα· φιμώνσου!» - Όπως μιλάς σε ένα άτακτο παιδί.

Το πιο εκπληκτική ήταν ότι η θάλασσα υπάκουσε σαν ένα υπάκουο παιδί. Σταμάτησε τότε ο άνεμος κι έγινε απόλυτη γαλήνη. Αυτό φαίνεται σαν παραπλήσιο, μέχρις ότου να σκεφτείς ότι ο Μάρκος μιλά πρώτα για τον άνεμο και μετά για το νερό. «Τέλεια γαλήνη» θα σήμαινε ότι φαινόταν σαν γυαλί. Το έχεις δει ποτέ το νερό να είναι σαν γυαλί χωρίς το παραμικρό κύμα; Το ότι σταμάτησαν οι άνεμοι μετά που ο Ιησούς έκανε την επίπληξή, ίσως θα φαινόταν ως μια σύμπτωση. Αν όμως έχεις πάει σε μια θαλάσσια κρουαζιέρα ή έζησες κοντά σε μια ακτή, όταν σταματούν οι άνεμοι τα κύματα συνεχίζουν να χτυπάνε τη ακτή για ώρες. Αλλά όταν ο Ιησούς είπε «σώπα, φιμώνσου» όχι μόνο σταμάτησε ο άνεμος αλλά και τα κύματα εξαφανίστηκαν. Έγινε απόλυτη «μπουνάτσα».

Σε κάτι που συμφωνούσαν οι αρχαίοι πολιτισμοί, ήταν ότι δεν υπήρχε κάποια δύναμη που θα μπορούσε να ελέγξει τη θάλασσα παρά μόνο ο Θεός. Στους αρχαίους μύθους και πολιτισμούς η θάλασσα ήταν το σύμβολο της ολικής καταστροφής. Ο ωκεανός όταν λυσομανάει δεν μπορεί να ελεγχθεί από τίποτε εκτός από το Θεό. Υπάρχει η ιστορία του Δανού βασιλιά Κανούτου του ενδεκάτου αιώνα. Οι αυλικοί του ήταν εξαιρετικά κόλακες και τον κούρασαν. Και τους είπε «Είμαι θεϊκός;» Περπάτησε προς την παραλία και είπε «Σταμάτα» και βέβαια τα κύματα εξακολουθούσαν να έρχονται. Τους είπε, «μόνο ο Θεός μπορεί να σταματήσει τα κύματα. Εγώ δεν μπορώ- δεν είμαι Θεός.» Ο Ιησούς όμως μπορεί να ασκήσει δύναμη που μόνο ο Θεός έχει. Και να θυμάστε, ο Ιησούς δεν έκανε έναν εξορκισμό· δεν επικαλέστηκε μια ανώτερη εξουσία. Αν διαβάσεις κάποια ιστορία για κάποιο θαύμα που έκανε ένας θεραπευτής, ο θεραπευτής θα επικαλεστεί μια ανώτερη δύναμη. Θα πει «στο όνομα του.....σου λέγω....» Ο Ιησούς απλά λέγει στην θύελλα *σώπα, φιμώνσου*. Όταν ο Ιησούς αντιμετώπισε τους Φαρισαίους για το θέμα του Σαββάτου είπε «Εγώ δεν είμαι σαν κάποιος που θα σας δώσει οδηγίες να ξεκουράζεστε· εγώ είμαι η ίδια η *ανάπαυση*.» Τώρα οι πράξεις του Ιησού εδώ δείχνουν ότι «εγώ δε είμαι κάποιος που έχει την δύναμη· εγώ είμαι η *ισχύς*. Όποιος στο σύμπαν έχει κάποια δύναμη την έχει δανειστεί από εμένα.»

Αυτό είναι ένας πολύ μεγάλος ισχυρισμός. Και αν είναι αληθινός, ποιος είναι αυτός και τι σημαίνει αυτό για μας; Υπάρχουν δύο δυνατότητες. Μπορείς να ισχυριστείς ότι είσαι εδώ ως αποτέλεσμα μιας τεράστιας «θύελλας» - είσαι εδώ ως προϊόν τύχης, με το αίτιο να είναι τυφλές, βίαιες δυνάμεις της φύσης, που ξεκίνησαν με το Μπινγκ Μπανκ – και όταν πεθάνεις θα επιστρέψεις στο χώμα. Και όταν εξαφανιστεί ο ήλιος, δε θα υπάρχει εδώ γύρω κανένας που να σε θυμάται, έτσι αν είσαι ένα απάνθρωπο πρόσωπο, είτε ένας άνθρωπος γεμάτος αγάπη δεν έχει καμία σημασία. Αν όμως ο Ιησούς είναι αυτός που λέγει ότι είναι, υπάρχει ένας άλλος τρόπος να βλέπεις στη ζωή. Αν Αυτός είναι ο Κύριος της θύελλας, τότε άσχετα με το ποια είναι η κατάσταση του κόσμου- ή το πώς είναι η ζωή σου- θα βρεις ότι ο Ιησούς θα σου δώσει όλη τη θεραπεία, όλη την ανάπαυση, όλη την δύναμη που μπορείς να θέλεις.

Μια Ισχύς που δεν μπορούμε να διαχειριστούμε

Κοιτάξετε τη συναισθηματική κατάσταση των μαθητών:

[38](#)Ο Ιησούς ήταν στην πρύμνη και κοιμόταν πάνω σ' ένα μαξιλάρι. Τον ξυπνούν και του λένε: «Διδάσκαλε, δε σε νοιάζει που χανόμαστε;» [39](#)Εκείνος σηκώθηκε, επιτίμησε τον άνεμο και είπε στη θάλασσα: «Σώπα· φιμώσου!» Σταμάτησε τότε ο άνεμος κι έγινε απόλυτη γαλήνη. [40](#)Και στους μαθητές είπε: «Γιατί είστε τόσο δειλοί; Γιατί δεν έχετε πίστη;» [41](#)Τότε τους κατέλαβε μεγάλο δέος (αὶ ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν) κι ἔλεγον μεταξύ τους: «Ποιος τάχα είναι αυτός, που κι ο άνεμος και η θάλασσα τον υπακούουν;»

Προτού να ηρεμήσει ο Ιησούς τη θύελλα, φοβόντουσαν-μετά που ο Ιησούς γαλήνεψε τη θύελλα ήταν γεμάτοι δέος- ήταν τρομοκρατημένοι. Γιατί; Πριν να ξυπνήσουν τον Ιησού, ο Μάρκος μας λέγει ότι το σκάφος ν' αρχίζει να βυθίζεται- ήταν σχεδόν γεμάτη με νερό. Οι μαθητές δεν προλάβαιναν να αδειάζουν το νερό. Ήξεραν ότι σε λίγα δευτερόλεπτα το σκάφος θα γέμιζε τελείως και έτσι θα πνιγόντουσαν. Ξύπνησαν τον Ιησού λέγοντας Του, δε σε νοιάζει που χανόμαστε; Αυτή είναι μια εικόνα που μας μιλάει στην καρδιά μας, γιατί όποιος προσπάθησε να ζήσει μια ζωή πίστης σε αυτόν τον κόσμο θα ένιωθε το ίδιο μερικές φορές. Όλα πηγαίνουν στραβά, βουλιάζεις, και ο Θεός φαίνεται να κοιμάται, είναι απών, ή δεν γνωρίζει τίποτε. Αν μας αγαπούσες, λέγανε οι μαθητές, δε θα μας άφηνες να περάσουμε αυτό. Αν μας αγαπούσες δε θα είμαστε στα πρόθυρα του να βουλιάζουμε. Αν μας αγαπούσες δε θα μας άφηνες να υφιστάμεθα θανάσιμο κίνδυνο. Ο Ιησούς ησύχασε τη θύελλα και τους απάντησε. Μήπως τους είπε να καταλαβαίνω πως νιώθετε; Όχι, τους απάντησε, «Γιατί είστε τόσο δειλοί» Μπορείτε να φανταστείτε τους μαθητές τι σκέφτηκαν; Τι εννοείς γιατί είστε τόσο δειλοί; Φοβόμασταν ότι θα πνιγούμε. Φοβόμασταν ότι δεν μας αγαπάς, γιατί αν μας αγαπούσες δε θα επέτρεπες να συμβεί αυτό σε μας.

Όμως το ερώτημα του Ιησού έχει αυτήν την σκέψη: Η υπόθεση σας είναι λανθασμένη. Θα πρέπει να το καταλάβετε καλά. Επιτρέπω σε ανθρώπους που αγαπώ να περάσουν θύελλες. Αυτό δεν είναι λόγος να παθαίνετε πανικό.

Αν είχαν κάποια μικρή αιτία να πανικοβάλλονται την ώρα της θύελλας, σίγουρα δε θα έπρεπε να νιώθουν δέος- μεγάλο φόβο μετά που γαλήνεψε η θύελλα. Όμως ο Μάρκος γράφει «καὶ ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν καὶ ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους· τίς ἄρα οὗτός ἐστιν ὅτι καὶ ἄνεμος καὶ θάλασσα ὑπακούει αὐτῷ;»

Γιατί φοβήθηκαν περισσότερο στην γαλήνη από ότι στην τρικυμία; Γιατί ο Ιησούς αποδείχτηκε ότι ήταν τόσο αδύνατο να τον διαχειριστούν όπως η θύελλα. Η θύελλα είχε μια τεράστια δύναμη- δεν μπορούσαν να την ελέγξουν. Ο Ιησούς είχε απείρως μεγαλύτερη δύναμη, έτσι ήταν ακόμη λιγότεροι ικανοί να τον ελέγξουν. Υπήρχε όμως μια μεγάλη διαφορά. Η θύελλα δεν σε αγαπά. Η φύση θα σε εξαντλήσει, θα σε καταστρέψει. Αν ζήσεις αρκετά χρόνια, κάποτε το σώμα σου δε θα αντέχει πια και θα πεθάνεις. Και ίσως αυτό συμβεί πιο γρήγορα από ότι περιμένεις: Από ένα σεισμό, ένα τροχαίο, μια φωτιά ή κάποια άλλη καταστροφή. Η φύση είναι βίαιη και συντριπτική- έχει δύναμη ανεξέλεγκτη, και κάποια στιγμή θα σε νικήσει. Θα πεις, αυτό είναι αληθινό, αλλά αν πάω στον Ιησού και Αυτός είναι έξω από τον έλεγχο μου. Επιτρέπει να συμβαίνουν πράγματα που δεν τα καταλαβαίνω. Δεν κάνει τα πράγματα σύμφωνα με τα δικά μου σχέδια, ή με έναν τρόπο έναν τρόπο που να έχουν νόημα για μένα. Αν όμως ο Ιησούς είναι Θεός, τότε είναι αρκετά μεγάλος και επιτρέπει να συμβαίνουν πράγματα που εσύ κι εγώ δεν καταλαβαίνουμε. Η δύναμη του είναι απεριόριστη (για αυτό τον λέμε Παντοδύναμο), αλλά το ίδιο και η σοφία

του (Πάνσοφος) και η αγάπη του (Πανάγαθος). Η φύση δεν έχει αγάπη για σένα αλλά ο Ιησούς έχει μια αγάπη που είναι ΑΔΑΜΑΣΤΗ. Αν οι μαθητές είχαν πραγματικά καταλάβει ότι ο Ιησούς είναι ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ και ΠΑΝΑΓΑΘΟΣ, δε θα είχαν φοβηθεί. Η υπόθεση τους ότι αν ο Ιησούς τους αγαπούσε δε θα επέτρεπε να τους συμβούν κακά πράγματα ήταν λανθασμένη. Αν αγαπά κάποιον μπορεί να επιτρέπει να συμβαίνουν κακά πράγματα γιατί είναι Θεός- γιατί γνωρίζει καλύτερα από όσοι εμείς.

Εάν έχεις ένα Θεό αρκετά μεγάλο και αρκετά δυνατό και οργίζεσαι που δε σταματά τις συμφορές σου, έχεις επίσης και έναν Θεό που είναι αρκετά μεγάλος και αρκετά δυνατός που έχει τους λόγους Του που δεν μπορείς να κατανοήσεις. Δεν μπορεί να τα έχεις όλα. Η δασκάλα μου Ελίζαμπεθ Έλιοτ το έθεσε ωραία σε δύο σύντομες φράσεις: «Ο Θεός είναι Θεός και αφού είναι Θεός είναι άγιος της λατρείας μου και της υπηρεσίας μου. Δε θα βρω πουθενά αλλού ανάπαυση παρά μόνο στο θέλημα Του, που Αυτό είναι κατ' ανάγκη απείρως, αμέτρητα, ανέκφραστα πιο ψηλά από οποιαδήποτε ιδέα τι θέλει να κάνει.»²⁵ Αν είσαι στο έλεος της θύελλα, η δύναμη της είναι ανεξέλεγκτη και δε σε αγαπά. Το μόνο μέρος στο οποίο μπορείς να βρεις ασφάλεια είναι στο θέλημα του Θεού. Αλλά επειδή Αυτός είναι Θεός και εσύ δεν είσαι, το θέλημα του Θεού είναι αναγκαστικά, άπειρα, αμέτρητα, ανέκφραστα πέρα από τις δικές σου απόψεις στου τι θέλει να κάνει. Είναι ασφαλής; «Βέβαια δεν είναι ασφαλής. Ποιος σου είπε κάτι για ασφάλεια; Όμως είναι καλός, είναι ο Βασιλιάς.»²⁶

Ισχύς που κόστισε

Ο Ιησούς ρώτησε τους μαθητές του: «Γιατί είστε τόσο δειλοί; Γιατί δεν έχετε πίστη;» Θα μπορούσαμε να το θέσουμε ως «που είναι η πίστη σας;» Μου αρέσει να θέτω την ερώτηση με αυτόν τον τρόπο. Με το να το θέτουμε την ερώτηση έτσι, ο Ιησούς τους ωθεί να δουν ότι το κρίσιμο σημείο στην πίστη τους δεν είναι δύναμη της, αλλά το αντικείμενο της.

Φαντάσου ότι πέφτεις σε ένα γκρεμό, και φυτρωμένο στο γκρεμό είναι ένα κλαδί που είναι αρκετά δυνατό για να σε κρατήσει, αλλά δεν γνωρίζεις πόσο δυνατό είναι. Καθώς πέφτεις στο γκρεμό έχεις αρκετό χρόνο για να πιάσεις το κλαδί. Πόση πίστη πρέπει να έχεις στο κλαδί για να σε κρατήσει; Θα πρέπει να είσαι απόλυτα σίγουρος ότι θα μπορέσει να σε σώσει; Όχι, βέβαια όχι. Θα πρέπει να έχεις αρκετή πίστη για να αρπάξεις το κλαδί. Αυτό οφείλεται στο ότι δεν είναι η ποιότητα της πίστης που σε σώζει· είναι το αντικείμενο της πίστης σου. Δεν έχει σημασία πως νιώθεις για το κλαδί· ότι έχει σημασία είναι το κλαδί. Και ο Ιησούς είναι το κλαδί.

Ας γυρίσουμε στο παραμύθι του Τζωρτζ Μακ Ντόναλντ *Η πριγκίπισσα και ο Καλικάντζαρος* που αναφέρθηκα νωρίτερα. Ο Κούρντι ένας Ανθρακωρύχος ιμάντα πιάστηκε από τους καλικαντζάρους και παγιδεύτηκε σε μια σπηλιά. Μια βραδιά η μικρή Ειρήνη, ακούγοντας τους καλικαντζάρους στο σπίτι της, βγάζει την μαγική κλωστή που της έδωσε η νεράιδα γιαγιά της και αρχίζει να την ακολουθεί. Τη φέρνει κάτω σε ένα σκοτεινό μέρος που φοβάται, αλλά ακολουθεί με πίστη την κλωστή, βρίσκει τον Κούρντι, και τον βγάζει από τη σπηλιά. Αλλά ο Κούρντι δε βλέπει ούτε νιώθει την κλωστή. Λέγει στην Ειρήνη: «Σε ευχαριστώ που μου έσωσες τη ζωή, αλλά δεν πιστεύω στην γιαγιά σου ούτε στην κλωστή σου.» Εκνευρισμένη, η Ειρήνη διαμαρτύρεται, «μα πως θα σε έσωζα χωρίς την κλωστή;» Όταν εμφανίζεται η γιαγιά-νεράιδα της λέγει, «Είναι ένα καλό παιδί ο Κούρντι και είναι γενναίος. Δε χαίρεσαι που τον έβγαλες έξω;»

«Ναι γιαγιά,» λέγει η Ειρήνη, «δεν ήταν ωραίο για αυτόν να μην με πιστεύει όταν του έλεγα την αλήθεια.» Εδώ απαντά η γιαγιά, «Οι άνθρωποι πρέπει να πιστεύουν αυτά που μπορούν, και αυτοί που πιστεύουν περισσότερο να μην είναι σκληροί με αυτούς που πιστεύουν λιγότερο. Αμφιβάλω αν θα το πίστευες η ίδια αν δεν είχες δει κάτι από αυτό.»²⁷

Αυτό που λέει ο Μακ Ντόναλντ είναι σημαντικό και βαθιά βιβλικό. *Οι άνθρωποι που πιστεύουν περισσότερο δεν πρέπει να είναι σκληροί σε αυτούς που πιστεύουν λιγότερο.* Γιατί η πίστη τελικά δεν είναι μια αρετή, είναι ένα δώρο.

Αν θέλεις να πιστεύεις αλλά δεν μπορείς, σταμάτα να ψάχνεις μέσα σου· πήγαινε στον Ιησού και πες του «Βοήθα με να πιστεώω.» Πήγαινε σ' Αυτόν και πες του «Εσύ είσαι που δίνεις την πίστη! Προσπαθούσα να την δυναμώσω με την λογική και με τη σκέψη και με το διαλογισμό και πηγαίνοντας στην εκκλησία ελπίζοντας ότι ένα κήρυγμα θα με κινούσε- Προσπαθούσα να αποκτήσω πίστη με τον εαυτό μου. Τώρα βλέπω ότι εσύ είσαι η πηγή της πίστης. Σε παρακαλώ δώσε μου την. Αν το κάνεις αυτό θα βρεις ότι ο Ιησούς σε αναζητά – αυτός είναι ο δημιουργός της πίστης, αυτός που την προμηθεύει, και το αντικείμενο της πίστης.

Κάτι συμβαίνει στην ανταπόκριση μας προς αυτήν την περικοπή μας για την θύελλα. Φαίνεται ότι οι μαθητές πάντα τα θαλάσσωσαν, και συνήθως ανταποκρινόμαστε με το να γελάμε, «δεν το πιάσανε πάλι!» Έτσι δε νιώθουμε και τώρα; Έτσι δεν είναι; Τους κρίνουμε με συμπάθεια. Υπάρχει η θύελλα, ο Ιησούς κοιμάται, είναι στα όρια να βυθιστούν, έχουν σχεδόν διαλυθεί από τον φόβο. Σκέφτονται, ο Ιησούς δεν μας αγαπά. Ξύπνησε και τους λέγει «αν γνωρίζατε ότι σας αγαπώ θα μένατε ήρεμοι.» Αυτό είναι σχεδόν αδύνατο, νομίζουμε, γνωρίζουμε ότι δεν μπορούμε να αντιμετωπίσουμε τι θύελλες με ηρεμία. Αλλά έχουμε κάτι που τότε δεν είχαν ακόμη οι μαθητές. Έχουμε ένα εφόδιο που θα μας βοηθήσει να παραμείνουμε ήρεμοι άσχετα με το πόσο λυσομανούμε γύρω ας οι θύελλες. Εδώ υπάρχει μια ένδειξη: Ο Μάρκος έχει εσκεμμένα τοποθετήσει αυτή τη διήγηση χρησιμοποίησε μια γλώσσα που είναι παράλληλη σχεδόν ταυτόσημη με τη διάσημη διήγηση της Παλαιάς Διαθήκης για τον Ιωνά. Και ο Ιησούς και ο Ιωνάς ήταν σε κάποιο σκάφος, και τα δύο σκάφη είχαν κατακλυστεί από κάποια θύελλα- και οι δύο θύελλες περιγράφονται σχεδόν παρόμοια. Και ο Ιησούς και ο Ιωνάς κοιμόντουσαν. Και στις δύο περιπτώσεις το πλήρωμα ξυπνά τον κοιμισμένο και λένε «θα πεθάνουμε.» Και στις δύο περιπτώσεις υπάρχει μια θεϊκή θαυματουργική παρέμβαση και η θάλασσα γαληνεύει. Επιπλέον και στις δύο ιστορίες οι ναυτικοί καταλαμβάνονται από φόβο μεγαλύτερο μετά το γαλήνεμα από ότι πριν. Στις δύο σχεδόν παρόμοιες ιστορίες- υπάρχει μια διαφορά. «Πάρτε με και ρίξτε με στη θάλασσα, κι αυτή θα ησυχάσει. Το ξέρω πως εγώ είμαι η αιτία γι' αυτή τη μεγάλη καταιγίδα που σας βρήκε».(Ιωνάς 1:12) Σα να τους έλεγε: αν εγώ πεθάνω εσείς θα ζήσετε. Και τον έριξαν στη θάλασσα. Αυτό δε συμβαίνει στην ιστορία στον Μάρκο. Ή μήπως συμβαίνει; Νομίζω ότι ο Μάρκος μας δείχνει ότι οι ιστορίες δεν είναι στην πραγματικότητα διαφορετικές αν σταθείς λίγο πίσω και δεις την ιστορία του Ιησού. Στο κατά Ματθαίο Ευαγγέλιο ο Ιησούς λέγει «κι όμως εδώ υπάρχει κάποιος μεγαλύτερος από τον Ιωνά» (Ματθαίος 12:41), κι αναφέρεται για τον εαυτό του ότι *είναι ο πραγματικός Ιωνάς*. Εννοούσε αυτό: μια μέρα θα γαληνέψω όλες τις θύελλες, θα καταστρέψω την καταστροφή, θα συντρίψω την φτώχεια, θα θανατώσω τον θάνατο. Πως θα το έκανε αυτό; Αυτό το έκανε γιατί όταν ήταν στον σταυρό- είχε ριχτεί με τη θέληση του όπως ο Ιωνάς στην έσχατη θύελλα, στα έσχατα κύματα, στα κύματα της αμαρτίας και του θανάτου. Ο Ιησούς ρίχτηκε στη μόνη θύελλα που θα μπορούσε να μας βουλιάξει πραγματικά- στη θύελλα της αιώνια

δικαιοσύνης , εξαιτίας αυτών που χρωστούμε λόγω των αμαρτιών μας. Η θύελλα αυτή δεν ηρέμησε παρά μόνο όταν τον κατάπιε.

Αν το θέαμα του Ιησού Χριστού που γέρνει το κεφάλι μέσα σ' αυτή την έσχατη θύελλα αποτυπωθεί στον πυρήνα της ύπαρξης σου, ποτέ δε θα πεις «Θεέ δε νοιάζεσαι;» Και αν γνωρίζεις ότι δεν σε εγκατέλειψε σ' αυτήν την έσχατη θύελλα, τι σε κάνει να νομίζεις ότι θα σε εγκαταλείψει στις πολύ μικρότερες θύελλες που αντιμετωπίζεις τώρα; Και, κάποια μέρα θα επιστρέψει και θα ησυχάσει όλες τις θύελλες για πάντα.

Αν το αφήσεις αυτό να διεισδύσει στο κέντρο της ύπαρξης σου, θα γνωρίσεις ότι σε αγαπά. Θα γνωρίσεις ότι φροντίζει. Και τότε θα έχετε τη δύναμη να χειριστείς τα πάντα με ηρεμία.

When through Deep rivers I call you to go The rivers of woe shall never overflow For I will be with you, your troubles to bless And sanctify to you your deepest distress	Όταν μέσα από βαθιά ποτάμια σε καλώ να πας Τα ποτάμια του φόβου δεν θα ξεχειλίσουν ποτέ Γιατί θα είμαι μαζί σου, τα προβλήματά σου θα ευλογήσω Και θα σου αγιάσω την πιο βαθιά σου θλίψη
The soul that on Jesus has leaned to repose I will not, I will not desert to its foes That soul, though all hell should endeavor to shake I'll never, no never, no never forsake.	Η ψυχή που στον Ιησού έχει στηριχθεί για να αναπαυθεί Δεν θα, δεν θα εγκαταλείψω στους εχθρούς της Αυτή την ψυχή, ακόμα κι αν όλη η κόλαση προσπαθήσει να την κλονίσει Ποτέ, όχι ποτέ, όχι ποτέ δεν θα την εγκαταλείψω. ²⁸

6. Η ΑΝΑΜΟΝΗ

Δώσε μας να ακολουθήσουμε το παράδειγμα της υπομονής του Κυρίου. Αυτό έγραψε ο Thomas Crammer, που ήταν συγγραφέας του βιβλίου των προσευχών (Book of Common Prayer) , για την προσευχή της Κυριακής των Βαΐων – την Κυριακή πριν από το Πάσχα. Τι εννοεί με την υπομονή;

Υπομονή είναι αγάπη για μεγάλο χρονικό διάστημα· είναι η αντοχή όταν έχουμε δύσκολες περιστάσεις, να μην τα παρατάμε ή να μην παρασυρθούμε σε πικρία. Υπομονή είναι να συνεχίσουμε να εργαζόμαστε όταν η ικανοποίηση καθυστερεί. Σημαίνει να δεχόμαστε αυτά που μας προσφέρει η ζωή- αν αυτό σημαίνει και παθήματα- χωρίς να ξεσπούμε σε μαστιγώματα. Και όταν είσαι σε μια κατάσταση όπου ταράζεσαι και υπάρχει καθυστέρηση ή πίεση πάνω σας ή κάτι δεν συμβαίνει που θέλετε να συμβεί. και υπάρχει καθυστέρηση ή , και πάντα υπάρχει ο πειρασμός να περάσεις τα όρια της υπομονής . Ίσως να έχεις χάσει την υπομονή σου πριν ακόμη να το έχεις καταλάβει.

Η προσευχή του Crammer είναι ιδιαίτερα συγκινητική επειδή λέμε αυτήν την προσευχή την εβδομάδα πριν από το Πάσχα, την εποχή που θυμόμαστε τον θυσιαστικό θάνατο του Ιησού στο σταυρό. Ο Ιησούς έδειξε υπομονή όχι μόνο στον τρόπο που αντιμετώπισε την εκτέλεση Του και τους εχθρούς Του. Έδειξε και αξιοσημείωτη υπομονή και με τους μαθητές Του- σκεφθείτε την υπομονή Του μαζί τους στην θύελλα – και με τους ανθρώπους που συναντούσε σε όλη του τη ζωή.

Ο Μάρκος καταγράφει τη συνάντηση του Ιησού με έναν ηγέτη μιας συναγωγής που ονομαζόταν Ιάειρος. Θα πρέπει να ήταν ένας άνθρωπος με μεγάλη αφοσίωση στον Θεό, ηθικά αξιοσέβαστος, καθώς και ένας άνθρωπος πλούτου και κοινωνικής προβολής. Ο Μάρκος γράφει:

***21**Όταν πέρασε ο Ιησούς με το πλοiάριο πάλι στην απέναντι όχθη, συγκεντρώθηκε πολύς κόσμος γύρω του. Ήταν πλάι στη λίμνη. **22**Έρχεται τότε ένας από τους άρχοντες της συναγωγής, που λεγόταν Ιάειρος· μόλις βλέπει τον Ιησού έπεσε στα πόδια του... (Μάρκος 5:21,22)*

Είναι ένας άνθρωπος που έχει εξουσία και κοινωνική θέση, όμως πέφτει στα πόδια ενός Γαλιλαίου μαραγκού. Αυτό είναι πολύ ασυνήθιστο, δεν είναι έτσι; Θα πρέπει να είναι απελπισμένος . Ποιο είναι το πρόβλημα; Ο Μάρκος μας λέγει:

*μόλις βλέπει τον Ιησού έπεσε στα πόδια του και **23**τον παρακαλούσε θερμά λέγοντας: «Η κορούλα μου βρίσκεται στα τελευταία της· έλα να βάλεις τα χέρια σου πάνω της για να γιατρευτεί και να ζήσει». **24**Ο Ιησούς έφυγε μαζί του.*

Το κοριτσάκι του μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι νεκρό. Να προσέξουμε τη γλώσσα του: θα πεθάνει παρεκτός αν έρθει ο Ιησούς . Έτσι μπορείς να φανταστείς τον ενθουσιασμό του Ιάειρου όταν καταλαβαίνει ότι υπάρχει κάποια ελπίδα για την κόρη του που πεθαίνει, όμως μέσα του είναι ταραγμένος από το φόβο ότι αυτός και ο Ιησούς θα είναι πολύ αργά όταν φτάσουνε. Έτσι ο Ιησούς, ο Ιάειρος και οι μαθητές πάνε όσο πιο γρήγορα μπορούνε προς τον σπίτι του Ιάειρου, και ακολουθούνται από ένα πλήθος που έχουν ανυπομονησία να δούνε ακόμη ένα θαύμα.

*Τον ακολουθούσε και πολύς κόσμος, που τον περιέβαλλε ασφυκτικά. **25**Ανάμεσά τους ήταν και μια γυναίκα που υπέφερε από αιμορραγία δώδεκα χρόνια. **26**Είχε ξοδέψει όλη την*

περιουσία της σε πολλές θεραπείες από πολλούς γιατρούς, χωρίς να δει καμιά βελτίωση· αντίθετα, είχε γίνει πολύ χειρότερα. Τον ακολουθούσε και πολύς κόσμος, που τον περιέβαλλε ασφυκτικά. [25](#)Ανάμεσά τους ήταν και μια γυναίκα που υπέφερε από αιμορραγία δώδεκα χρόνια. [26](#)Είχε ξοδέψει όλη την περιουσία της σε πολλές θεραπείες από πολλούς γιατρούς, χωρίς να δει καμιά βελτίωση· αντίθετα, είχε γίνει πολύ χειρότερα. (Μάρκος 5:24-26)]

Είναι ενδιαφέρον ότι το κείμενο γράφει: [26](#)Είχε ξοδέψει όλη την περιουσία της σε πολλές θεραπείες από πολλούς γιατρούς, χωρίς να δει καμιά βελτίωση· αντίθετα, είχε γίνει πολύ χειρότερα. Με άλλα λόγια, δεν υπέφερε μόνο από την ασθένεια της αλλά και από τις θεραπείες. Είχε ξοδέψει όλες τις, τις οικονομίες, και όλες τις ιατρικές προοπτικές:

[27](#)Όταν άκουσε για τον Ιησού, ήρθε μέσα από τον κόσμο πίσω του κι άγγιξε το ρούχο του. [28](#)«Και μόνο ν' αγγίξω τα ρούχα του», έλεγε μέσα της, «θα σωθώ». [29](#)Η αιμορραγία της σταμάτησε αμέσως κι αισθάνθηκε στο σώμα της ότι θεραπεύτηκε από την αρρώστια που τη βασάνιζε. [30](#)Ταυτόχρονα ο Ιησούς ένιωσε τη δύναμη που βγήκε απ' αυτόν, στράφηκε στο πλήθος και είπε: «Ποιος άγγιξε τα ρούχα μου;» (Μάρκος 5:27-30)

Το πλήθος πιέζει τον Ιησού, αυτή η γυναίκα τον εγγίζει και θεραπεύεται, και διαβάζουμε ότι ο Ιησούς καταλαβαίνει ότι έφυγε από πάνω του. Αυτή είναι η πρώτη φορά που χρησιμοποιείται η λέξη δύναμη (από την οποία βγαίνει η λέξη δυναμίτης), στον Μάρκο. Ο Ιησούς έχει μια αίσθηση αδυναμίας και καταλαβαίνει ότι έγινε μια θεραπεία. Είχε χάσει δύναμη έτσι ώστε αυτή να την κερδίσει. Σταματά όσους τον περιβάλλουν, που ήταν μια πορεία για μια άμεση ανάγκη, γυρνά και λέγει, «θέλω να μάθω ποιος με άγγιξε.»

[30](#)Ταυτόχρονα ο Ιησούς ένιωσε τη δύναμη που βγήκε απ' αυτόν, στράφηκε στο πλήθος και είπε: «Ποιος άγγιξε τα ρούχα μου;» [31](#)Οι μαθητές του έλεγαν: «Δε βλέπεις τον κόσμο που σε περιβάλλει ασφυκτικά; Τι ρωτάς ποιος σε άγγιξε;» [32](#)Εκείνος όμως έστρεψε το βλέμμα του τριγύρω για να δει εκείνην που τον είχε αγγίξει. [33](#)Η γυναίκα τότε, φοβισμένη και τρομαγμένη, ξέροντας αυτό που της συνέβη, ήρθε κι έπεσε στα πόδια του και του είπε όλη την αλήθεια. Μάρκος 5:30-33

Όταν ο Ιησούς βρίσκει το πρόσωπο που τον άγγιξε και πήρε δύναμη και θεραπεύτηκε, η γυναίκα λέγει όλη την ιστορία του τι της συνέβη.

Φανταστείτε την αγωνία του Ιάειρου σε όλα αυτά, τον εκνευρισμό των μαθητών· την ψυχραιμία και αξιοπρέπεια του Ιησού. Η γυναίκα με αυτήν την χρόνια πάθηση παίρνει όλη την προσοχή αντί για το κορίτσι με την οξεία πάθηση. Ο Ιησούς επιλέγει να σταματήσει και να μιλήσει στην γυναίκα που μόλις θεραπεύτηκε. Αυτό δεν φαίνεται να έχει κανένα νόημα. Είναι τελείως παράλογο. Στην πραγματικότητα είναι χειρότερο από αυτό: θα εθεωρείτο ιατρική αμέλεια. Αν αυτές οι δύο ήταν στο ίδιο θάλαμο πρώτων βοηθειών, όποιος γιατρός κοιτούσε πρώτα την γυναίκα και άφηνε το κορίτσι να πεθάνει, θα του έκαναν μήνυση. Και ο Ιησούς συμπεριφέρεται σαν ένας απερίσκεπτος γιατρός. Ο Ιάειρος και οι μαθητές σκέφτονται, «μα τι κάνεις; Δεν καταλαβαίνεις την κατάσταση; Κάνε γρήγορα, γιατί αλλιώς θα είναι πολύ αργά. Το μικρό κορίτσι χρειάζεται τη βοήθεια σου Ιησού. Βιάσου Ιησού, βιάσου.»

Όμως ο Ιησούς δε βιάζεται. Καθώς στέκεται εκεί και μιλά στη γυναίκα, αυτό που φοβόταν ο Ιάειρος πιο πολύ συνέβη:

35Ενώ ακόμη ο Ιησούς μιλούσε, έρχονται άνθρωποι του άρχοντα της συναγωγής και του λένε: «Η κόρη σου πέθανε· τι εξακολουθείς να ενοχλείς το δάσκαλο;» (Μάρκος 5:35)

Φανταστείτε πως ένιωσε εκείνη τη στιγμή ο Ιάειρος για τον Ιησού. Όμως ο Ιησούς τον κοιτάξε ήρεμα και του είπε:

36Ο Ιησούς όμως αμέσως μόλις άκουσε να λένε τα λόγια αυτά, είπε στον άρχοντα της συναγωγής: «Εσύ μη φοβάσαι· μόνο πίστευε» (Μάρκος 5:36.)

Κατ' ουσία ο Ιησούς λέγει στον Ιάειρο: *Εμπιστέψου με. Κάνε υπομονή . Δεν είναι ανάγκη να βιάζεσαι.* Κάθε κουλτούρα έχει τη δική της αίσθηση του χρόνου . Αυτό γίνεται προφανές όταν υπάρχουν διαπολιτισμικές συναντήσεις και συμβάντα. Φανταστείτε έναν γάμο, όπου ο γαμπρός είναι από μια κουλτούρα όπου το να είσαι δεκαπέντε ή τριάντα λεπτά καθυστερημένος είναι εντάξει, ενώ η νύφη να είναι από μια κουλτούρα όπου είναι απαράδεκτη οποιαδήποτε καθυστέρηση. Αυτή είναι εκεί με τις παράνυφες της. Όμως ο γαμπρός δεν είναι εκεί και η ώρα είναι και τέταρτο. Στην αριστερή μεριά οι συγγενείς της νύφης και η νύφη έχουν αγωνία και ανταλλάσσουν ματιές γεμάτες ανησυχία . Στην δεξιά πλευρά ανάμεσα στους συγγενείς του γαμπρού υπάρχει απολυτή ηρεμία. Ο χρόνος είναι σχετικός Και όλοι σκέφτονται: αυτή είναι η σωστή ώρα όχι όμως αυτή.

Η αίσθηση του Θεού για τη ώρα θα μας μπερδέψει άσχετα με το από πια κουλτούρα προερχόμαστε. Η χάρη του σπάνια λειτουργεί σύμφωνα με το δικό μας πρόγραμμα. Όταν ο Ιησούς κοιτάζει τον Ιάειρο και του λέγει «εμπιστέψου με, να έχεις υπομονή,» στην πραγματικότητα κοιτάζει πέρα από το κεφάλι του Ιάειρου και λέγει «θυμάστε πως και πότε ηρέμησα τη θύελλα και σας έδειξα ότι Η χάρη και η αγάπη μου είναι συμβατές με αυτό που σας φαίνονται απαράδεκτες καθυστερήσεις.» Δεν είναι «δεν θα βιαστώ παρόλο που σε αγαπώ». Είναι «Δεν θα βιαστώ ακόμα κι επειδή σε αγαπώ. Ξέρω τι κάνω. Και αν προσπαθήσεις να μου επιβάλεις την κατανόησή σου ή το πρόγραμμά σου και το χρονοδιάγραμμα, θα δυσκολευτείς να νιώσεις ότι σε αγαπώ». Ο Ιησούς δεν θα βιαστεί, και ως αποτέλεσμα, συχνά αισθανόμαστε ακριβώς όπως ο Ιάειρος, ανυπόμονος επειδή καθυστερεί παράλογα, ασυνείδητα, υπερβολικά.

Τι πραγματικά έχουμε ανάγκη να γνωρίζουμε

Αλλά στην πραγματικότητα τόσο ο Ιάειρος όσο και η γυναίκα κέρδισαν περισσότερα από όσα είχαν ζητήσει. Όταν πηγαίνεις στον Ιησού και ζητάς βοήθεια, του δίνεις και παίρνεις πολύ περισσότερα από όσα παζάρεψες. Να έχεις υπομονή, γιατί αυτό που συμβαίνει δεν είναι μοιάζει πολλές φορές με αυτό που περίμενες. Για παράδειγμα ο Ιάειρος. Ήλθε στον Ιησού για να θεραπεύσει την κόρη του που πέθαινε αλλά πήρε πολύ περισσότερο από αυτό. Ας πάμε στην κορυφαία στιγμή της ιστορίας. Το σκηνικό έχει αποκτήσει πολύ αγωνία: παρόλο που το μικρό κορίτσι είναι νεκρό, ο Ιησούς κοιτάζει προς τον πατέρα και λέγει «εγώ έρχομαι έτσι και αλλιώς». Και προχώρησαν:

*Και δεν επέτρεψε σε κανέναν να τον ακολουθήσει παρά μόνο στον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, τον αδερφό του Ιακώβου. 38*Έρχονται στο σπίτι του άρχοντα της συναγωγής και βλέπει ο Ιησούς να υπάρχει αναστάτωση, και τους ανθρώπους να κλαίνε και να οδύρονται δυνατά. **39**Μπήκε μέσα και τους λέει: «Γιατί αυτός ο θόρυβος και τα κλάματα; Το παιδί δεν πέθανε αλλά κοιμάται». Εκείνοι τον περιγελούσαν. Μάρκος 5:37-40)

Όταν τελικά φθάνουν στο σπίτι του Ιάειρου όλοι θρηνούν το νεκρό κορίτσι. Και έτσι βέβαια γελούν όταν ο Ιησούς τους λέγει ότι κοιμάται. Ξέρουν να ξεχωρίζουν ένα νεκρό κορίτσι όταν βλέπουν ένα. Η ιστορία συνεχίζεται:

40 Αυτός όμως, αφού τους έβγαλε όλους έξω, παίρνει τον πατέρα και τη μητέρα του παιδιού και τους μαθητές του και μπαίνει εκεί που ήταν το παιδί ξαπλωμένο. *41* Πιάνει το κορίτσι από το χέρι και του λέει: «Ταλιθά κούμι», που σημαίνει «κορίτσι, σε διατάζω να σηκωθείς!» *42* Το κορίτσι σηκώθηκε αμέσως και περπατούσε. Ήταν δώδεκα ετών. Όλοι τότε κυριεύτηκαν από μεγάλη κατάπληξη. *43* Ο Ιησούς όμως τους έδωσε αυστηρή παραγγελία να μην το μάθει κανείς αυτό, και είπε να δώσουν στο κορίτσι να φάει. (Μάρκος 5:40-42)

Και βέβαια εξεπλάγησαν. Ο Ιάειρος ήρθε στον Ιησού για τη θεραπεία του πυρετού, όχι για μια ανάσταση. Όταν πηγαίνεις στον Ιησού για θεραπεία παίρνεις από αυτόν πολλά περισσότερα από όσα νομίζεις.

Όταν όμως πηγαίνεις στον Ιησού για βοήθεια, καταλήγεις να του δίνεις πολύ περισσότερα από όσα περίμενες να δώσεις. Ο Ιάειρος ήρθε νομίζοντας ότι θα εμπιστευόταν τον Ιησού αρκετά για να πάνε σπίτι και να προλάβουν να μην πεθάνει το παιδί του πριν να φθάσουν. Ο Ιησούς όμως του απαίτησε πολύ περισσότερα από αυτό: αφού πέθανε η κόρη του εξαιτίας του «ιατρικού λάθους» του μεγάλου γιατρού, ο Ιησούς τον κοίταξε στα μάτια και του είπε «εμπιστέψου με.» Τώρα είχε μια δοκιμασία πίστης πολύ μεγαλύτερη από όση περίμενε.

Ή πάρτε την άρρωστη γυναίκα. Ήρθε στον Ιησού για θεραπεία. Αυτή ήθελε απλώς να τον αγγίξει και να το σκάσει. Ήθελε να πει, «αμέσως έγινα καλύτερα»- κάτι τόσο απλό. Ο Ιησούς δεν το ήθελε. Ο Ιησούς την ανάγκασε να φανερωθεί σε όλους. Να σκεφτείτε ότι αυτό ήταν κάτι πολύ απειλητικό για αυτήν. Πάλευε τόσα χρόνια με την διαρκή αιμορραγία, αυτό την έκανε να χαρακτηρίζεται τελετουργικά ακάθαρτη. Εξαιτίας αυτού, του να αγγίζει τον μανδύα ενός ραβίνου ήταν κάτι απαγορευμένο- ήταν ένα ταμπού. Έτσι το να της ζητήσει ο Ιησούς να φανερωθεί ήταν κάτι το πολύ τρομαχτικό για αυτήν.

Γιατί επέμενε ο Ιησούς να φανερωθεί; Το χρειαζόταν. Βλέπετε, είχε μια δεισιδαιμονική αντίληψη για τη δύναμη του Ιησού. Νόμιζε ότι το άγγιγμα ήταν αυτό που την θέραπευε. Σκέφτηκε ότι μπορούσε να χειριστεί τη δύναμη Του. Και ο Ιησούς την έκανε να φανερωθεί και έτσι να της πει: «Όχι, όχι, ήταν η πίστη που σε θεράπευσε.» Τώρα ας πάμε στο αποκορύφωμα της ιστορίας της:

33 Η γυναίκα τότε, φοβισμένη και τρομαγμένη, ξέροντας αυτό που της συνέβη, ήρθε κι έπεσε στα πόδια του και του είπε όλη την αλήθεια. *34* Ο Ιησούς της είπε: «Κόρη μου, η πίστη σου σε έσωσε. Πήγαινε στο καλό. Είσαι θεραπευμένη από την αρρώστια σου». (Μάρκος 5:33-34)

Ο Ιησούς της λέγει «Η πίστη σου σε θεράπευσε και τώρα που το γνωρίζεις, έχεις μαζί μου μια σχέση που σου μεταμορφώνει τη ζωή.» Αυτή είναι η διαφορά μεταξύ του να είσαι ένας δεισιδαίμονας που αποκτάς μια σωματική θεραπεία και του να είσαι ένας ακόλουθος του Ιησού που έχει μεταμορφωθεί η ζωή σου για όλη την αιωνιότητα.

Αν πας στον Ιησού, μπορεί να σου ζητήσει πολύ περισσότερα από όσα σχεδίαζες να δώσεις, αλλά μπορεί να σου δώσει απείρως περισσότερα από όσα τόλμησες να ζητήσεις.

Τι πραγματικά έχουμε ανάγκη

Όσον αφορά τον Ιάειρο και τους μαθητές, ήταν κακή ιατρική για τον Ιησού να αφήσει ένα μικρό κορίτσι να πεθάνει ενώ ασχολείται με μια γυναίκα που είχε μια χρόνια πάθηση. Όμως εμείς που διαβάσαμε το τέλος της ιστορίας γνωρίζουμε κάτι που εκείνοι δεν γνώριζαν. Γνωρίζουμε ότι το να αναστήσει ο Ιησούς ένα κορίτσι ή να θεραπεύσει έναν πυρετό δεν έχει διαφορά- επειδή έχει δύναμη πάνω στον θάνατο. Γνωρίζουμε επίσης ότι ο Ιησούς είχε την ευκαιρία να πάρει μια δεισιδαίμονα γυναίκα που έλαβε σωματική θεραπεία και να την μετατρέψει σε μια ακόλουθη με μεταμορφωμένη ζωή. Ο Ιάειρος και οι μαθητές δεν μπορούσαν να το δουν αυτό, δεν είχαν ιδέα.

Στον Ιάειρο και στους μαθητές φαινόταν ότι ο Ιησούς καθυστέρουσε χωρίς κάποια καλή αιτία, όμως δεν ήξεραν όλα τα δεδομένα. Έτσι συχνά, όταν ο Θεός φαίνεται να καθυστερεί υπερβολικά τη χάρη του και φαίνεται να ασκεί κακή ιατρική στη ζωή μας αυτό οφείλεται στο ότι υπάρχει κάποια κρίσιμη πληροφορία που δεν έχουμε, κάποια μεταβλητή που δεν είναι στη διάθεση μας. Αν μπορούσα να κάτσω μαζί σου και να ακούσω την ιστορία της ζωής σου, θα μπορούσα κι εγώ να φθάσω στο σημείο να πω «δεν μπορώ να καταλάβω γιατί ο Θεός δεν εμφανίζεται. Δεν ξέρω γιατί καθυστερεί.» Πίστεψε με, γνωρίζω το πώς νιώθεις, και θέλω να είμαι ευαίσθητος στον τρόπο που το θέτω. Όμως όταν κοιτάζω στις καθυστερήσεις του Θεού στη ζωή μου, καταλαβαίνω ότι πολύ μεγάλο μέρος από την κατάπληξη μου έχει τη ρίζα της στην αλαζονεία. Παραπονιέμαι στον Ιησού, «Εντάξει είσαι ο αιώνιος Υιός του Θεού, έζησες όλη την αιωνιότητα, δημιούργησες το σύμπαν. Αλλά πώς ξέρεις εσύ καλύτερα από μένα πώς θα πηγαίνει η ζωή μου; Ο Ζακ Ελούλ, στο κλασικό του έργο *Η Τεχνολογική Κοινωνία*, συζητά για του ότι η σύγχρονη Δυτική κοινωνία έχει διδαχθεί ότι το κάθε τι πρέπει να το χειριστούμε έτσι που να μας βοηθά στους σκοπούς μας²⁹. Είναι πολύ συνηθισμένο για πολλούς ανθρώπους να ενεργούν με αυτόν τον τρόπο άσχετα με το που ζουν ή σε ποια εποχή, αλλά ο Ελούλ πιστεύει ότι η Δυτική κουλτούρα κάνει αυτήν την συνθήκη ακόμη χειρότερη. Δεν είμαστε Θεοί, έχουμε τέτοιες αυταπάτες για μεγαλείο και αυτοδικαίωση και αλαζονεία πρέπει καμιά φορά να φύγουν από τη ζωή μας με τις καθυστερήσεις του Θεού.

Αυτή τη στιγμή μήπως ο Θεός καθυστερεί κάτι στη ζωή σου; Είσαι έτοιμος να το παρατήσεις; Έχεις χάσει την υπομονή σου με αυτόν; Ίσως υπάρχει ένας κρίσιμος παράγοντας που δεν τον έχει αποκτήσεις Η απάντηση όπως με τον Ιάειρο, είναι να εμπιστευθείς τον Ιησού.

Πως το γνωρίζουμε;

Το θεωρείτε παράδοξο το ότι όταν ο Ιησούς μπαίνει στο σπίτι του Ιάειρου λέγει ότι το κορίτσι κοιμάται; Οι παράλληλες διηγήσεις αυτής της ιστορίας στον Ματθαίο και στο Λουκά δείχνουν ξεκάθαρα ότι ο Ιησούς καταλαβαίνει ότι είναι νεκρή. Τότε γιατί κάνει αυτήν την αναφορά για ύπνο;

Η απάντηση βρίσκεται σε αυτά που κάνει μετά ο Ιησούς. Θυμάστε, ο Ιησούς κάθεται στο κρεβάτι την πιάνει από το χέρι και λέει δύο λέξεις. Η πρώτη ήταν *Ταλιθά* Κατά γράμμα σημαίνει «μικρό κορίτσι». Είναι ένα χαϊδευτικό, μια λέξη που θα έλεγε μια μητέρα στην κορούλα της, ίσως η καλύτερη μετάφραση είναι «γλυκούλα» μου. Η δεύτερη λέξη είναι *κούμι* που σημαίνει σήκω. Όχι «αναστήσου» αλλά σήκω. Και το κάνει αυτό. Ο Ιησούς κάνει αυτό που θα έκαναν οι γονείς σε ένα ηλιόλουστο πρωινό. Κάθεται και πιάνει το χέρι της το χέρι της και της λέει «γλυκιά μου είναι ώρα να σηκωθείς.» Και αυτό κάνει. Ο Ιησούς κρατά το δεξί χέρι της «Γλυκιά μου σήκω.» Ο Ιησούς το λέγει με τις πράξεις, «Αν σε κρατώ απ' το χέρι, ο θάνατος δεν είναι τίποτε παρά μόνο ύπνος»

Οι πράξεις του Ιησού δεν είναι μόνο δυνατές· είναι γεμάτες αγάπη. Όταν ήσουν μικρός και σε κρατούσε ο γονέας σου από το χέρι ένιωθες ότι όλα είναι καλά. Βέβαια δεν ήταν σωστό αυτό. Υπάρχουν και κακοί γονείς· ακόμη και οι πιο καλοί γονείς έχουν ατέλειες. Ακόμη και οι καλύτεροι γονείς έχουν γλιστρήματα και οι καλύτεροι γονείς κάνουν κακές επιλογές. Όμως ο Ιησούς είναι ο τέλειος γονέας που όταν σε κρατά από το χέρι θα σε περάσει μέσα από τις πιο σκοτεινές νύχτες. Ο Κύριος του σύμπαντος είναι αυτός που ξεκίνησε τον χορό των άστρων που τα έβαλε στη θέση τους, είναι αυτός που σε παίρνει από το χέρι και λέγει «Γλυκιά, είναι ώρα να σηκωθείς.»

Γιατί θέλουμε να κάνουμε να βιαστεί ένας τόσο δυνατός και τόσο γεμάτος αγάπη, που μας μεταχειρίζεται με τόση αγάπη; Γιατί θα πρέπει να είμαστε ανυπόμονοι με κάποιον σαν κι αυτόν; Ο Ιησούς μας κρατά από το χέρι και μας περνά μέσα από τη πιο μαύρη σκοτεινιά. Τι είναι αυτό που τον βοηθά να το κάνει; Στην επιστολή προς Κορινθίους, 2^η Κορινθίους 13:4 (4) Γιατί αν και σταυρώθηκε σαν αδύναμος άνθρωπος, όμως με τη δύναμη του Θεού είναι ζωντανός. Το ίδιο κι εμείς μετέχουμε στην αδυναμία του Χριστού, όμως με τη δύναμη του Θεού θα ζήσουμε μαζί του ανάμεσά σας.) ο απόστολος Παύλος λέγει ότι σταυρώθηκε σαν αδύναμος άνθρωπος για να ζήσουμε με τη δύναμη του Θεού. Ο Χριστός έγινε αδύναμος για να γίνουμε εμείς δυνατοί. Δεν υπάρχει τίποτε πιο τρομαχτικό για ένα παιδί, από του να χάσει το χέρι του γονέα του μέσα σε ένα πλήθος ή στο σκοτάδι, αλλά αυτό δε συγκρίνεται καθόλου με την ίδια την απώλεια του Ιησού. Έχασε το χέρι του Πατέρα του στον σταυρό. Πήγε στον τάφο ώστε εμείς να μπορέσουμε να αναστηθούμε από αυτόν. Έχασε την επαφή με το χέρι του Πατέρα του έτσι ώστε να γνωρίζουμε ότι όταν μας πάρει από το χέρι ποτέ δε θα μας εγκαταλείψει.

Για αυτό τον λόγο η προσευχή του Crammer ακούγεται όπως είναι: «Δώσε μας να ακολουθήσουμε το παράδειγμα της υπομονής Του, και επίσης κάνε μας συμμετόχους της ανάστασης Του.» Ο Ιησούς γνώριζε ότι ο μόνος δρόμος προς τον στέφανο της δόξας περνούσε μέσα από τον σταυρό. Ο μόνος δρόμος για την ανάσταση ήταν μέσα από τον θάνατο. Έτσι η θεραπεία της άρρωστης γυναίκας ήταν μια πρόβλεψη του σταυρού. Έχασε δύναμη για να κερδίσει ισχύ. Αλλά στον σταυρό έχασε την ίδια τη ζωή για να ζήσουμε για πάντα. Ο μόνος τρόπος για να μας δώσει δύναμη και ζωή είναι μέσα από την αδυναμία και το θάνατο.

Προσπαθείς μήπως να κάνεις τον Ιησού να βιαστεί; Έχεις ανυπομονησία με το να περιμένεις; Άσε τον να σε πιάσει από το χέρι και άσε τον να σε πάει όπου θέλει. Σε αγαπά πλήρως. Αυτός γνωρίζει τι κάνει. Σε λίγο θα έρθει η ώρα να σηκωθείς.

Ας γίνουμε σύμμορφοι με την υπομονή Του για να συμμετάσχουμε στην Ανάσταση Του.

7. Η ΚΗΛΙΔΑ

Η σύγκρουση του Ιησού με τους ηγέτες της εποχής του δεν ησύχασε. Ο Μάρκος μας διηγείται ένα περιστατικό στο οποίο ο Ιησούς και αυτοί οι ηγέτες διαφωνούσαν για τους νόμους της καθαρότητας, τους νόμους της δίαιτας, τους κανονισμούς που είχαν να κάνουν με την τελετουργική καθαρότητα. Ίσως να θεωρήσουμε αυτήν την αντιδικία ως κάτι το παλιό, ίσως ιστορικού ενδιαφέροντος αλλά κάτι που δεν μας ενδιαφέρει για σήμερα. Όμως στην πραγματικότητα αφορά θέματα που έχουν μια μεγάλη σχέση με την ανθρώπινη ζωή σε οποιαδήποτε κουλτούρα. Εδώ έχουμε τι συνέβη:

1Οι Φαρισαίοι και μερικοί γραμματείς που είχαν έρθει από τα Ιεροσόλυμα, μαζεύτηκαν γύρω από τον Ιησού. 2Αυτοί παρατήρησαν ότι μερικοί από τους μαθητές του έτρωγαν ψωμί με ακάθαρτα χέρια, δηλαδή χωρίς προηγουμένως να τα πλύνουν, και τους κατέκριναν. 3–Οι Φαρισαίοι κι όλοι οι Ιουδαίοι δεν τρώνε αν δεν πλύνουν πρώτα τα χέρια τους, τηρώντας έτσι την παράδοση των προγόνων τους. 4Επίσης, όταν επιστρέφουν από την αγορά, δεν τρώνε αν δεν κάνουν πρώτα καθαρμούς. Και πολλά άλλα τηρούν κατά την παράδοση, όπως τον καθαρμό ποτηριών και σκευών, χάλκινων αντικειμένων και κρεβατιών.– 5Ρωτούν λοιπόν οι Φαρισαίοι και οι γραμματείς τον Ιησού: «Γιατί δε ζουν οι μαθητές σου σύμφωνα με την παράδοση των προγόνων μας, αλλά τρώνε με ακάθαρτα χέρια;» Μάρκος 7:1-5

Σύμφωνα με τους νόμους της καθαρότητας, αν άγγιξες ένα νεκρό ζώο ή άνθρωπο, αν είχες μια μόλυνση στο δέρμα, δοθιήνα (ή καλόγερος) ή εξανθήματα ή πληγές, αν ήρθες σε επαφή με μούχλα (στα ρούχα σου, ή σε αντικείμενα στο σπίτι σου, ή στους τοίχους του σπιτιού σου), αν είχες κάποιο είδος ροής από το σώμα σου, αν έφαγες κρέας από ένα ζώο που χαρακτηρίζεται ως ακάθαρτο, θα χαρακτηριζόσουν και εσύ ακάθαρτος, μολυσμένος λεκιασμένος βρώμικος. Αυτό σήμαινε ότι δε θα μπορούσες να μπεις στο ναό- και κατά συνέπεια δεν θα μπορούσες να λατρεύσεις το Θεό με την κοινότητα των πιστών. Τέτοια στενά όρια μας φαίνονται σκληρά, αλλά αν το καλοσκεφτείτε, δεν είναι τόσο περίεργα όσο ακούγονται. Στο πέρασμα των αιώνων οι άνθρωποι έκαναν νηστεία από τροφή κατά κάποιες περιόδους προσευχής. Γιατί; Είναι ένα βοήθημα για να αναπτύξεις μια πνευματική πείνα για το Θεό. Επίσης άνθρωποι που ανήκουν σε διάφορες θρησκείες γονατίζουν όταν προσεύχονται. Δεν είναι αρκετά άβολο; Είναι ένα βοήθημα για να αναπτύξουμε μια πνευματική ταπεινότητα. Έτσι όλα τα πλυσίματα και όλη η προσπάθεια να μένουν καθαροί από τη βρωμιά και την αρρώστια που χρησιμοποιούσαν οι θρησκευόμενοι της εποχής του Ιησού ήταν ένα είδος οπτικού βοηθήματος που τους βοηθούσε να αναγνωρίζουν ότι ήταν πνευματικά και ηθικά ακάθαρτοι και δεν μπορούσαν να έρθουν στην παρουσία του Θεού εκτός αν είχαν ένα είδος πνευματικού καθαρισμού.

Αν πρόκειται να συναντηθείς με κάποιον που είναι πολύ σημαντικός για σένα- για ένα σπουδαίο ραντεβού, ή για κάποια συνέντευξη για εργασία- κάνεις μπάνιο, πλένεις τα δόντια σου, χτενίζεις τα μαλλιά σου. Τι κάνεις; Ξεφορτώνεσαι από την ακαθαρσία βέβαια. Δεν θέλεις να έχεις κηλίδες ή βρομισιές πάνω σου. Δεν θέλεις να μυρίζεις άσχημα. Οι νόμοι της καθαρότητας είχαν την ίδια ιδέα. Πνευματικά, ηθικά, αν δεν είσαι καθαρός δεν μπορείς να έλθεις στην παρουσία του τέλειου και άγιου Θεού,

Ο Ιησούς δε θα μπορούσε να μη συμφωνήσει με τους θρησκευτικούς ηγέτες των ημερών του για το γεγονός ότι είμαστε ακάθαρτοι μπροστά στο Θεό, και είμαστε ακατάλληλοι για να παρουσιαστούμε στο Θεό. Όμως δε συμφωνούσε μαζί τους για την πηγή της ακαθαρσίας, και πώς να την αντιμετωπίσουμε. Ο Μάρκος γράφει:

14Φώναξε πάλι ο Ιησούς τον κόσμο κοντά του και τους είπε: «Ακούστε με όλοι και καταλάβετε το: 15Τίποτε απ' αυτά που απ' έξω μπαίνουν μέσα στον άνθρωπο, δεν μπορεί να τον κάνει ακάθαρτο· αυτά όμως που βγαίνουν μέσα από τον άνθρωπο, αυτά τον κάνουν ακάθαρτο. 16[Όποιος έχει αυτιά για ν' ακούει, ας τ' ακούει]». (Μάρκος 7:14-16)

Σύμφωνα με τον Ιησού, στη φυσική μας κατάσταση είμαστε ακατάλληλοι για την παρουσία του Θεού. Οι πιο πολλοί σύγχρονοι άνθρωποι έχουν ένα πρόβλημα με αυτή την ιδέα. Πολλοί θα πούνε, «εν τάξει, οι αρχαίοι βρίσκανε ότι ο κόσμος είναι ένα τρομακτικό μέρος γιατί δεν καταλάβαιναν πως λειτουργούσε η φύση, και έτσι δημιούργησαν μύθους για να τους βοηθήσουν να εξηγήσουν τον κόσμο. Ήθελαν να νιώθουν ότι ελέγχουν την μοίρα τους. Εφεύρεσαν ηθικά απόλυτους και οργισμένους θεούς που έπρεπε να τους κατευνάζουν. Όταν κάτι πήγαινε στραβά, είχε να κάνει με το ότι οι θεοί τους ήταν δυσαρεστημένοι. Για αυτό οι αρχαίοι συνεχώς κατατρυχόντουσαν από ντροπή και ενοχή.» Σήμερα, θα συνέχιζαν φύγαμε από τα απόλυτα της ηθικής. Κανείς δε γνωρίζει με σιγουριά τι είναι σωστό και τι είναι λάθος, κανείς δε γνωρίζει σίγουρα το Θεό. Όλοι μας αποφασίζουμε για τον εαυτό μας και δε χρειάζεται να ακολουθούμε αυτό που οι άλλοι θεωρούν σωστό. Εκτός αυτού, πιστεύουμε στα ανθρώπινα δικαιώματα και στην αξιοπρέπεια του ατόμου. Δε βλέπουμε το άτομο σαν ακάθαρτο, μολυσμένο, κακό. Θεωρούμε ότι η ανθρώπινη φύση είναι βασικά καλή.

Αυτό το ακούμε να το λένε συχνά σήμερα. Αν υπάρχει ένας Θεός, δεν πιστεύουμε ότι είναι μια υπερφυσική άγια θεότητα μπροστά στην οποία θα πρέπει να νιώθουμε ένοχοι και καταδικασμένοι.

Ένας από τους μεγάλους συγγραφείς του εικοστού αιώνα, ο λαμπρός και παράδοξος Φραντς Κάφκα, εξερευνά αυτό το πρόβλημα στο βιβλίο του: *Η Δίκη*. Στην αρχή της ιστορίας, ο Τζόζεφ Κ έχει μια κανονική ζωή, αλλά μετά έκανε λάθος. *Για ποιο λόγο με συλλάβατε; Για ποιο πράγμα με κατηγορείτε;* Δεν του λένε. Πηγαίνει από τη μια φυλακή στην άλλη, και μετά από μια *ακροαματική διαδικασία* σε μια άλλη. Κανείς δεν του εξηγεί τίποτε. Όλοι τους είναι εχθρικοί, ανελέητοι, χωρίς καμιά συμπάθεια. Λένε «Θα πρέπει να μιλήσεις στον ανώτερο μου. Εγώ έχω τις διαταγές μου.» Συνεχίζει να πηγαίνει από ανάκριση σε ανάκριση, από μια προφυλάκιση σε μια άλλη. Κανείς δε του λέει τι κακό έχει κάνει. Ο Τζόζεφ Κ. είναι μπερδεμένος για τη ζωή του. *«Ίσως ήταν για αυτό. Άραγε με συνέλαβαν για αυτό; Έκανα αυτό. Αυτό δε φαινόταν να είναι αρκετά κακό, αλλά ίσως αυτό να συνέβη....* Ποτέ του δε βρίσκει τι έγινε. Και στο τέλος ένας από τους δεσμοφύλακες τον μαχαιρώνει και πεθαίνει.

Σε ένα από τα ημερολόγια του ο Κάφκα² λέγει κάτι που πολλοί θεωρούν ότι είναι το θέμα του *Η Δίκη*. «Σήμερα βρίσκουμε τον εαυτό μας σε μια αμαρτωλή κατάσταση, κάτι ανεξάρτητο από ενοχή.»³⁰ Με άλλα λόγια ζούμε σε ένα κόσμο όπου δεν πιστεύουμε στην κρίση, δεν πιστεύουμε στην αμαρτία και όμως εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι υπάρχει κάτι το στραβό μέσα μας. Ο Κάφκα ήθελε κάτι να πει. Αν και έχουμε εγκαταλείψει τις αρχαίες κατηγορίες για το Θεό, εξακολουθούμε να έχουμε μια βαθιά αναπόφευκτη αίσθηση ότι αν μας ξετάσουν θα απορριφθούμε. Έχουμε μια βαθιά αίσθηση ότι πρέπει να κρύψουμε τον πραγματικό μας εαυτό ή τουλάχιστο να ελέγξουμε αυτά που οι άλλοι

² Ο Φραντς Κάφκα ήταν ένας από τους πιο σημαντικούς λογοτέχνες του 20^{ου} αιώνα. Γερμανόφωνος και εβραϊκής καταγωγής, έζησε στη σημερινή Τσεχία.

γνωρίζουν για μας. Μυστικά νιώθουμε ότι δεν είμαστε δεκτοί ότι θέλουμε να δείξουμε στον εαυτό μας και σε άλλους ότι είμαστε άξιοι, αγαπητοί, πολύτιμοι.

Γιατί εργαζόμαστε τόσο σκληρά, λέγοντας πάντοτε, «αν θα μπορούσα μόνο να πάω σε αυτό το επίπεδο, τότε θα μπορούσα να χαλαρώσω»; Και ποτέ δε χαλαρώνουμε όταν φθάνουμε εκεί -απλώς εργαζόμαστε και εργαζόμαστε. Τι είναι αυτό που μας σπρώχνει να το κάνουμε; Γιατί αν Γιατί συμβαίνει ότι μερικοί από μας δεν θα επιτρέψουμε ποτέ στον εαυτό μας να απογοητεύσουμε τον οποιονδήποτε; Δεν έχουμε όρια, ότι και να μας ζητήσουν οι άνθρωποι, πόσο θα μας εκμεταλλευτούνε, θα μας καταπατήσουν, γιατί το να απογοητεύσουμε κάποιον είναι ένα είδος θανάτου. Γιατί είναι δυνατόν αυτό να μας ενοχλεί τόσο πολύ; Από που προέρχονται όλες οι αμφιβολίες για τον εαυτό μας; Γιατί φοβόμαστε τόσο πολύ να αφοσιωθούμε; Ο Κάφκα λέγει, «Εσύ δεν πιστεύεις στην αμαρτία, εσύ δεν πιστεύεις στην κρίση, εσύ δεν πιστεύεις στην ενοχή- αλλά όμως γνωρίζεις ότι είσαι ακάθαρτος.» Μπορεί να το αναλύσεις με ψυχολογία: Εγώ έχω ένα κόμπλεξ,, οι γονείς μου δεν με αγαπούσαν αρκετά, είμαι ένα θύμα, έχω θέματα αυτοσεβασμού. Όμως δεν γλυτώνουμε από το αίσθημα ότι είμαστε ακάθαρτοι.

ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΕΞΩ ΠΡΟΣ ΤΑ ΜΕΣΑ

Ο Ιησούς μας δείχνει γιατί δεν μπορούμε να αποτινάξουμε αυτό το αίσθημα ακαθαρσίας. Η ιστορία συνεχίζεται:

17Όταν απομακρύνθηκε ο Ιησούς από τα πλήθη και μπήκε σ' ένα σπίτι, τον ρωτούσαν οι μαθητές του τι εννοούσε μ' αυτό που είπε. 18Τους απάντησε: «Κι εσείς ακόμη δυσκολεύεστε τόσο να καταλάβετε; Ακόμη δεν καταλαβαίνετε πως καθετί που απ' έξω μπαίνει μέσα στον άνθρωπο δεν μπορεί να τον κάνει ακάθαρτο; 19Δεν μπαίνει στην καρδιά του αλλά στην κοιλιά του και αποβάλλεται στο αποχωρητήριο, αφήνοντας στον οργανισμό όλες τις άλλες τροφές καθαρές. (Μάρκος 7:17-19)

Η γλώσσα του Ιησού είναι αρκετά «γραφική» . Είτε τρώγεις καθαρή ή ακάθαρτη τροφή, αυτή πηγαίνει στο στόμα σου, κατεβαίνει στο στομάχι, και τελικά (κατά γράμμα) στην τουαλέτα . Ποτέ δεν πηγαίνει στην καρδιά. Τίποτε από όσα έρχονται από έξω δεν μας κάνουν ακάθαρτους.

20Ο,τι βγαίνει μέσα από τον άνθρωπο» –τους έλεγε ακόμη– «εκείνο τον κάνει ακάθαρτο. 21Γιατί μέσα από την καρδιά των ανθρώπων πηγάζουν οι κακές σκέψεις, μοιχείες, πορνείες, φόνοι, 22κλοπές, πλεονεξίες, πονηρίες, δόλος, ακολασία, φθόνος, βλασφημία, αλαζονεία, αφροσύνη. 23Όλα αυτά τα κακά πηγάζουν μέσα από τον άνθρωπο και τον κάνουν ακάθαρτο». (Μάρκος 7:20-23)

Ποιο είναι το πραγματικό λάθος με τον κόσμο; Γιατί ο κόσμος είναι ένας τόπος με τόση αθλιότητα; Γιατί υπάρχει τόση πάλη μεταξύ των εθνών, των φυλών , των τάξεων; Γιατί οι σχέσεις τείνουν να φθείρονται και να διαλύονται; Ο Ιησούς λέγει: *εμείς είμαστε το λάθος*. Αυτό που βγαίνει από μέσα. Είναι το να είμαστε επικεντρωμένοι στον εαυτό μας μέσα στην καρδιά μας. Είναι αμαρτία. Πράγματι αυτά που προέρχονται από την καρδιά μας κάνουν τόσο ακάθαρτους που ο Ιησούς λέγει αργότερα στους μαθητές του:

43Αν σε σκανδαλίζει κάτι τόσο σπουδαίο σαν το χέρι σου, κόψε το· είναι προτιμότερο να μπεις στην αληθινή ζωή κουλός, παρά να έχεις δύο χέρια και να πας στη γέεννα, στη φωτιά που δε σβήνει ποτέ. 44Εκεί το σκουλήκι που θα τους τρώει δεν πεθαίνει και η φωτιά δε σβήνει. 45Κι αν σε σκανδαλίζει κάτι τόσο σπουδαίο σαν το πόδι σου, κόψε το· είναι

προτιμότερο για σένα να μπεις στην αληθινή ζωή με ένα πόδι, παρά να έχεις τα δυο σου πόδια και να σε ρίξουν στη γέεννα, στη φωτιά που δε σβήνει ποτέ. [46](#) Εκεί το σκουλήκι που θα τους τρώει δεν πεθαίνει και η φωτιά δε σβήνει. [47](#) Επίσης αν ακόμη κάτι τόσο σπουδαίο σαν το μάτι σου σε σκανδαλίζει, βγάλε το· είναι προτιμότερο να μπεις μονόφθαλμος στη βασιλεία του Θεού, παρά να έχεις δύο μάτια και να πας στη γέεννα του πυρός. [48](#) Εκεί το σκουλήκι που θα τους τρώει δεν πεθαίνει και η φωτιά δε σβήνει ποτέ. (Μάρκος 9:43-48)

Η αμαρτωλή συμπεριφορά (η αναφορά στο χέρι και στο πόδι) και οι αμαρτωλές επιθυμίες (η αναφορά στο μάτι) είναι σαν τη φωτιά που ξέσπασε στο σαλόνι σου. Ας πούμε ότι έπιασε φωτιά ένα μαξιλάρι στον καναπέ σου. Δεν μπορείς απλώς να κάτσεις και να πεις, «ωραία, όλο το σπίτι δεν καίγεται- είναι μόνο ένα μαξιλάρι.» Αν δεν κάνεις κάτι αμέσως και αποφασιστικά για το μαξιλάρι, ολόκληρο το σπίτι σου θα γίνει παρανάλωμα του πυρός. Η φωτιά ποτέ δεν ικανοποιείται. Δεν μπορείς να την αφήσεις απλώς να καπνίζει· δεν μπορεί να περιοριστεί σε μια γωνιά. Θα σε καταλάβει τελικά ολόκληρο. Η αμαρτία είναι κάτι παρόμοιο: ποτέ δεν μένει σε μια θέση. Πάντα οδηγεί στο χωρισμό από το Θεό, που οδηγεί σε έντονα παθήματα, πρώτα σε αυτή τη ζωή και μετά στην επόμενη. Η Βίβλος το ονομάζει αυτό κόλαση. Για αυτό ο Ιησούς χρησιμοποιεί τη δραστική εικόνα του ακρωτηριασμού. Δεν μπορούν να υπάρχουν συμβιβασμοί. Θα πρέπει να κάνουμε το κάθε τι για να το αποφύγουμε: αν το πόδι μου με κάνει να αμαρτάνω, τότε θα το κόψω. Αν είναι το μάτι μου πρέπει να τα βγάλουμε.

Αλλά ο Ιησούς μόλις έδειξε ότι το μεγαλύτερο μας πρόβλημα, το πράγμα που μας κάνει μολυσμένους στο έπακρο, δεν είναι το πόδι μας ή το μάτι μας αλλά η καρδιά μας. Αν το πρόβλημα ήταν το πόδι ή το μάτι, αν και η λύση είναι πολύ δραστική, θα μπορούσαμε να το αντιμετωπίσουμε. Αλλά δεν μπορούμε να κόψουμε την καρδιά μας. Όσο σκληρά και αν προσπαθήσουμε οι εξωτερικές λύσεις δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν το θέμα της ψυχής. Εξωτερικά δε θα έχουν αποτέλεσμα, γιατί το περισσότερο μέρος αυτών που προκαλούν τα προβλήματα μας εργάζονται από μέσα προς τα έξω. Ποτέ δε θα ξεκολλήσουμε αυτή την αίσθηση ότι είμαστε ακάθαρτοι.

Ο Αλεξάντερ Σολζενίτσιν είπε, «Η γραμμή μεταξύ καλού και κακού δεν περνά από κράτη, ούτε μεταξύ κοινωνικών τάξεων, ούτε μεταξύ πολιτικών κομμάτων- αλλά μέσα από κάθε ανθρώπινη καρδιά- κα μέσα από όλες τις ανθρώπινες καρδιές.»³¹ Η Βίβλος μας δείχνει ξανά και ξανά ότι ο κόσμος δεν διαιρείται στους καλούς και στους κακούς. Ίσως υπάρχουν οι «καλύτεροι» και οι «χειρότεροι» όμως δεν υπάρχει μια ξεκάθαρη διαίρεση μεταξύ του καλού και του κακού. Δεδομένης της αμαρτίας μας και του εγωισμού μας, εμείς έχουμε ένα μέρος που κάνει τον κόσμο ένα δυστυχισμένο, χρεοκοπημένο κόσμο.

Και όμως όλοι μας *εξακολουθούμε* να προσπαθούμε να αντιμετωπίσουμε την ακαθαρσία μας μέσα από εξωτερικά μέσα, προσπαθώντας να κάνουμε που ο Ιησούς είπε ότι είναι βασικά αδύνατο. Ας δώσουμε μερικά παραδείγματα. Ένα παράδειγμα είναι η ίδια η θρησκεία: Αν αποφεύγω τα βρώμικα κινηματογραφικά έργα και τις πρόστυχες δραστηριότητες και τους κακούς ανθρώπους, αν προσεύχομαι και μελετώ τη Βίβλο μου, αν προσπαθώ πραγματικά να είμαι καλός, τότε ο Θεός θα δει ότι είμαι άγιος και θα θεραπεύσει την καρδιά μου. Το πρόβλημα είναι ότι όπως είπε ο Ιησούς, αυτό το μοντέλο δε θα κρατήσει. Ποτέ δε νιώθεις ότι είσαι αρκετά καλός. Αν και προσεύχεσαι και κάνει το καλύτερο που μπορείς η καρδιά σου δεν μεταβάλλεται. Δε θα γεμίσεις ποτέ με αγάπη και χαρά και ασφάλεια. Στην πραγματικότητα έχεις περισσότερη αγωνία, γιατί ποτέ δεν είσαι σίγουρος ότι είσαι σωστός. Αν κάτι πάει στραβά στη ζωή σου, θα πέσεις αμέσως στην αμφιβολία: «νόμιζα ότι ζούσα μια αρκετά καλή ζωή. Γιατί ο Θεός επέτρεψε να μου συμβεί

αυτό;» Ποτέ δε θα το βρεις. Η θρησκεία δεν σε κάνει να ελευθερωθείς από την αυτοδικαίωση, τον εγωκεντρισμό, την απορρόφηση με τον εαυτό σου. Δε σε δυναμώνει ούτε αλλάζει την καρδιά. Είναι προσπάθεια από έξω προς τα μέσα.

Η πολιτική τείνει να εργάζεται από τα έξω προς τα μέσα. Ακριβώς μετά τον 2^ο παγκόσμιο πόλεμο πολλοί Βρετανοί διανοούμενοι στην πολιτική βρήκαν την άποψη τους για τον κόσμο να συντρίβεται από αυτά που συνέβησαν κατά τον πόλεμο. Το 1952, ακριβώς πριν πεθάνει ο C. M. Joad, ένας σοσιαλιστής φιλόσοφος που ήταν ένας αθεϊστής, δημοσίευσε ένα βιβλίο: *Η Ανάνηψη της Πίστης* στο οποίο γράφει ότι επέστρεψε στην πίστη στο Θεό. Είπε, «Ήταν εξαιτίας της απόρριψής μας για την αρχική πτώση που εμείς οι Αριστεροί είμασταν πάντα απογοητευμένοι, απογοητευμένοι από την άρνηση των ανθρώπων να είναι λογικοί.από τη συμπεριφορά των εθνών και των πολιτικών... και πάνω από όλα από το επανερχόμενο ξανά και ξανά γεγονός του πολέμου.»³² Τόσο η συμπεριφορά των ανθρώπων όσο και των ηγετών ήταν ανεξήγητες από τον κύκλο του των διανοουμένων, ο Joad το εξηγεί με το ότι δεν πίστευα στην αμαρτία. Ο Λόρδο Ντέιβιντ Σέσιλ είπε μετά το Ολοκαύτωμα: «η ειδική γλώσσα της φιλοσοφίας της προόδου μας δίδαξε να σκεφτόμαστε ότι ο άγιος και πρωτόγονος τρόπος της σκέψης είχε ξεπεραστεί.... Όμως η βαρβαρότητα δεν έχει ξεπεραστεί βρίσκεται μέσα μας.»³³

Η Ντόροθι Σέιγιερς μια Βρετανίδα συγγραφέας και ποιήτρια που έζησε την ίδια εποχή είπε ότι ο 2^{ος} Παγκόσμιος πόλεμος ήταν ένα φριχτό χτύπημα στην μορφωμένη τάξη της Αγγλίας, που είχαν «μια αισιόδοξη πίστη στην εκπολιτιστική επίδραση της προόδου και του διαφωτισμού.» Αυτοί οι άνθρωποι που βρήκαν ότι «οι τρομαχτικές εκρήξεις της κτηνώδους αγριότητας στα ολοκληρωτικά καθεστώτα, ο επίμονος εγωισμός και βλακώδης απληστία της καπιταλιστικής κουλτούρας, δεν προκαλούν μόνο δέος και ανησυχία. Γιατί αυτά, τα πράγματα είναι η τελεία άρνηση του κάθε τι που πιστεύαμε. Είναι σαν να έφυγε ο πάτος από το σύμπαν τους.»³⁴

Στο βιβλίο της *Πίστη ή Χάος* η Σέιγιερς έγραψε ότι στον προηγούμενο αιώνα και περισσότερο η πολιτική λειτουργούσε με την ακόλουθη βάση: Αυτά που ήταν λάθος με την ανθρώπινη κοινωνία δεν προερχόντουσαν από την ανθρώπινη καρδιά. Βρισκόντουσαν μέσα στις κοινωνικές δομές, σε μια έλλειψη εκπαίδευσης. Ήταν μια αδυναμία να εφαρμόσουμε αυτά που γνωρίζουμε από την επιστήμη. Για αυτό θα έπρεπε να γεμίσουμε αυτά τα κενά, και τότε η ανθρώπινη κοινωνία θα αναδεικνυόταν στο μεγαλείο της. Όμως η σύγχρονη ιστορία έχει γεμίσει με απογοητευμένους ανθρώπους που νόμιζαν ότι ο καπιταλισμός θα μας έκανε καλύτερους ή ότι ο σοσιαλισμός θα μας έκανε καλύτερους. Οι αμαρτίες της ανθρώπινης καρδιάς εκφράστηκαν διαφορετικά σε κάθε ένα από αυτά τα συστήματα. Η πολιτική είναι μια ακόμη περίπτωση του να πάμε από έξω προς τα μέσα που όμως δεν αλλάζει την καρδιά.

Μετά υπάρχει ο κόσμος της δημοφιλούς κουλτούρας. Η Χριστίνα Κέλι (Kelly) ήταν μια πολύ πετυχημένη εκδότρια περιοδικών για νέες γυναίκες· σε μια περίοδο αρκετών ετών ήταν στο προσωπικό των περιοδικών *Elle Girl*, *YM*, *Jane* και *Sassy*. Μερικά χρόνια πριν έγραψε μια εξομολόγηση στην οποία ρωτούσε:

Γιατί πορθούμε τις διασημότητες; Εδώ έχω την θεωρία μου. Το να είσαι άνθρωπος σημαίνει ότι νιώθεις ασυνεπής. Έτσι λατρεύουμε διασημότητες και αναζητούμε να μοιάζουμε με αυτές. Όλα τα σπουδαία πράγματά που έχουν κάνει τα θέλουμε να

τα κάνουμε δικά μας για να ξεφύγουμε από τις ζωές μας που είναι γεμάτες ασυνέπεια. Όμως είναι τόσο κουτό. Μέσα από αυτό το ποτάμι των τελείων κομμώσεων, των αισθητικών εγχειρήσεων, τον αστεριών που έκαναν λιποαναρροφήσεις, θα πρέπει ήδη να είσαι μια δυνατή πηγή αυτοπεποίθησης για να μη νιώθεις ότι είσαι κατώτερος μπροστά τους. Έτσι τους (τις) λατρεύουμε γιατί νιώθουμε ασυνεπείς, αλλά κάνοντας αυτό νιώθουμε ακόμη χειρότερα. Τις κάνουμε αστέρια, και η φήμη τους μας κάνει να νιώθουμε ασήμαντοι. Εγώ είμαι ένα μέρος αυτής της διαδικασίας ως εκδότρια. Δεν είναι παράξενο ότι νιώθω στο τέλος της ημέρας βρώμικη.³⁵

Αυτά ακούγονται σαν το έργο του Κάφκα. *Το να είσαι άνθρωπος είναι το να νιώθεις ασυνεπής.* Ο κάθε ένας από μας έχει στιγμές που νιώθει αυτή την αναπόφευκτη αίσθηση της ασυνέπειας, ότι είμαστε ακάθαρτοι, ότι χρειαζόμαστε να αποδείξουμε ποιοι είμαστε. Η δημοφιλής κουλτούρα λέγει σε εμάς, «Αχά, εδώ είναι ο δρόμος για να είσαι καθαρός: Να είσαι ωραίος. Να έχεις αψεγάδιαστο δέμα. Άλλαξε την εμφάνιση σου. Να γίνεις πιο αδύνατος. Να έχεις εμφάνιση σαν μια διασημότητα.» Όμως η Χριστίνα Κέλι λέγει ότι οι ίδιες οι διασημότητες είναι και οι ίδιες αποτυχημένες ως προς το να αντιμετωπίσουν τη δική τους αίσθηση ασυνέπειας με το να έχουν ομορφιά, ενώ οι υπόλοιποι από μας νιώθουμε χειρότερα γιατί ούτε καν μπορούμε να τις προσεγγίσουμε. Το να πας από έξω προς τα μέσα δεν αποδίδει.

Ίσως πεις «δε με ενδιαφέρει η θρησκεία, ούτε η πολιτική, και ούτε ασχολούμαι με την δημοφιλή κουλτούρα.» Για να σου δείξω ότι όλοι μας προσπαθούμε να καθαρίσουμε τους εαυτούς μας από έξω προς τα μέσα πριν λίγα χρόνια διάβασα αυτή τη γραμμή σε ένα βιβλίο για φοιτητές διακονίας από τον Τσαρλς Σπέρτζον: «Μη κηρύττεις το ευαγγέλιο για να σώσεις τη ζωή σου.» Τότε ήμουν στα είκοσι μου και σκεφτόμουν, «Τι είδος βλάκας θα προσπαθήσει να σώσει την ψυχή του ε το να κηρύξει το ευαγγέλιο;» Μετά όμως μερικά χρόνια στη διακονία, αρχίζω να καταλαβαίνω ότι αν η εκκλησία σου τα πάει καλά και αυξάνει και οι άνθρωποι σε αρέσουν, νιώθεις παράλογα καλά και αν η εκκλησία σου δεν τα πάει καλά και οι άνθρωποι δεν σε αγαπούν πραγματικά, νιώθεις παράλογα απογοητευμένος. Δουλεύεις από έξω προς τα μέσα. Έχεις υποθέσει, «Αν οι άνθρωποι με συμπαθούν και λένε 'Ω πόσο με βοήθησες' τότε ο Θεός με συμπαθεί και εγώ συμπαθώ τον εαυτό μου, και μετά αυτή η αίσθηση της ασυνέπειας θα φύγει.» Όμως αυτό δε συμβαίνει. Πριν χρόνια διάβαζα μια κριτική μελέτη που απέδιδε το Ρωμαίους 1:17 [17](#)δικαιοσύνη γάρ θεοῦ ἐν αὐτῷ ἀποκαλύπτεται ἐκ πίστεως εἰς πίστιν, καθὼς γέγραπται· ὁ δὲ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται.) «Αυτός που είναι δίκαιος από πίστη θα ζήσει,» και σχεδόν άκουσα μια φωνή να λέγει, «Ναι, και όποιος είναι δίκαιος από τα κηρύγματα, αυτός θα πεθαίνει κάθε Κυριακή.»³⁶

Βλέπεις, όλοι προσπαθούμε να καθαρίσουμε τον εαυτό μας, ή να καλύψουμε την ακαθαρσία μας με αντισταθμιστικά καλά έργα. Ο προφήτης Ιερεμίας το θέτει πολύ ζωντανά: *22Όσο και αν πλένεσαι με νίτρο και χρησιμοποιείς ποτάσα άφθονη, η ανομία σου από μπροστά μου δεν θα εξαλειφθεί», λέει ο Κύριος ο Θεός (Ιερεμίας 2:22).* Ο καθαρισμός από έξω προς τα μέσα δεν μπορεί να αντιμετωπίσει το πρόβλημα της ανθρώπινης καρδιάς.

ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ από ΜΕΣΑ – ΕΞΩ

Διαφορετικά από το Ματθαίο, το Λουκά και τον Ιωάννη ο Μάρκος σχεδόν ποτέ δεν κάνει εκδοτικά σχόλια ή ερμηνείες στο βιβλίο του. Έτσι όταν ο Μάρκος κάνει ένα ερμηνευτικό σχόλιο, είναι πραγματικά κάτι το σημαντικό. Και κάνει ένα τέτοιο σχόλιο σ' αυτήν την

ιστορία. (τι πᾶν τὸ ἔξωθεν εἰσπορευόμενον εἰς τὸν ἄνθρωπον οὐ δύναται αὐτὸν κοινῶσαι [19](#) ὅτι οὐκ εἰσπορεύεται αὐτοῦ εἰς τὴν καρδίαν ἀλλ' εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ εἰς τὸν ἀφεδρῶνα ἐκπορεύεται, **καθαρίζων** πάντα τὰ βρώματα) που μεταφράστηκε: Ο Ιησούς διακήρυξε όλες τις τροφές καθαρές.

Δεν διαβάζουμε, « Ο Ιησούς είπε ότι όλες οι τροφές είναι καθαρές.» Αν το έκανε μπορεί το νόημα να είναι «Ο Ιησούς λέγει ότι δεν χρειάζεται να ανησυχείτε τόσο πολύ για τις τροφές, όλες οι τροφές είναι εν τάξει, μπορείτε να τις φάτε.» Ο Ιησούς θα έλεγε ότι όλοι οι νόμοι για καθαρότητα ήταν μια ξεπερασμένη ιδέα, και ας πάμε πέρα από αυτούς. Θα έδινε μια έγκυρη ερμηνεία πάνω στο θέμα.

Όμως δε συνέβη αυτό. Διαβάζουμε «Διακήρυξε ο Ιησούς», είπε ο Ιησούς. Έλληνες ειδικοί και μελετητές συμφωνούν: Ο Ιησούς λέει: «Τώρα καθαρίζω αυτές τις τροφές. Κάλεσα τον κόσμο σε ύπαρξη. Σταμάτησα την καταιγίδα. Κάλεσα ένα κορίτσι πίσω από τον θάνατο. Και τώρα αποκαλώ όλες τις τροφές καθαρές». Για να κατανοήσετε το μέγεθος αυτού, πρέπει να θυμάστε ότι ο Ιησούς έχει απίστευτα μεγάλη εκτίμηση για τον Λόγο του Θεού. Τον θεωρεί δεσμευτικό, ακόμη και για τον εαυτό του.. Στο ευαγγέλιο του Ματθαίου γράφεται ότι ούτε ένα γιώτα- δηλαδή ούτε ένα γράμμα- θα φύγει από το Λόγο του Θεού μέχρις ότου να εκπληρωθεί.³⁷ Τώρα οι νόμοι της καθαρότητας ήταν μέρος του Λόγου του Θεού και ο Ιησούς δεν θα κοιτούσε προς ένα τμήμα του Λόγου του Θεού και θα έλεγε, «καταργώ αυτό- τώρα έχουμε περάσει πέραν από αυτό.» Τώρα αυτό που λέγει εδώ είναι ότι *οι νόμοι της καθαρότητας έχουν εκπληρωθεί³- ότι ο σκοπός τους, να σας κινήσουν προς τον πνευματικό καθαρισμό έχουν εκτελεστεί.* Ο λόγος που δεν έχεις να τους εκτελέσεις τώρα όπως έκανες παλιά είναι ότι έχουν εκπληρωθεί Αυτό είναι κάτι απίστευτο .

Πως μπορεί να συμβαίνει;

Πριν χρόνια η σύζυγος μου η Κάθι κι εγώ ακούσαμε ένα κήρυγμα που κήρυξε ο Ρέι Ντίλλαρντ, που ήταν καθηγητής της Παλαιάς Διαθήκης στο Σεμινάριο Ουεστμίνστερ που πέθανε. Έκλαιγε το περισσότερο μέρος του κηρύγματος, που βασιζόταν στο 3^ο κεφάλαιο του Ζαχαρία που είναι ένα από τα προφητικά βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης και στην πρώτη γραμμή του κεφαλαίου 3 ο Ζαχαρίας σε όραμα μεταφέρεται στο κέντρο του ναού. Λέγει τα εξής: 1Τότε ο Κύριος μου έδειξε τον αρχιερέα Ιησού να στέκεται μπροστά στον άγγελο του Κυρίου,

Ο ναός έχει τρία μέρη: την εξωτερική αυλή, την εσωτερική αυλή και τα άγια των αγίων. Τα άγια των αγίων περιβάλλεται τελείως από ένα χοντρό τοίχο.. Μέσα τους ήταν η κιβωτός της διαθήκης, πάνω της ήταν το ιλαστήριο, και η δόξα shekinah (παραμένουσα δόξα) που ήταν η παρουσία του προσώπου του Θεού, και εμφανιζόταν πάνω από το ιλαστήριο. Ήταν ένα επικίνδυνο μέρος. Στο Λευιτικό 16, ο Θεός λέγει 3Θα ρίξει το θυμίαμα στη φωτιά ενώπιον του Κυρίου, ώστε ο καπνός του θυμιάματος να σκεπάσει το ιλαστήριο.. γιατί εγώ εμφανίζομαι εκεί πάνω από το ιλαστήριο και δε θέλω να πεθάνετε. Μόνο ένα πρόσωπο μια μέρα το χρόνο επιτρεπόταν να εισέλθει στα άγια των αγίων: ο αρχιερέας των Ισραηλιτών την ημέρα τη εξιλέωσης Γιουμ Κιτούρ. Ο Ζαχαρίας τότε είχε την εμπειρία ενός

³ [17](#)Μη νομίσητε ὅτι ἦλθον καταλῦσαι τὸν νόμον τοῦς προφῆτας· οὐκ ἦλθον καταλῦσαι ἀλλὰ πληρῶσαι. [18](#)ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν· ἕως ἂν παρέλθῃ οὐρανὸς καὶ γῆ, ἰῶτα ἓν μὴ κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, ἕως ἂν πάντα γένηται. [17](#)«Μη νομίσετε πως ήρθα για να καταργήσω το νόμο ή τους προφήτες. Δεν ήρθα για να τα καταργήσω, αλλά για να τα πραγματοποιήσω

οράματος από το κέντρο του ναού, μέσα στα άγια των αγίων, και τότε είδε τον Ιησού τον αρχιερέα να στέκεται μπροστά τον Κύριο την ημέρα Γιομ Κιπούρ.

Ο Ρέι Ντίλαρντ κηρύττοντας αυτό το κήρυγμα άντλησε από τη μεγάλη του μόρφωση και ανέφερε πολλές λεπτομέρειες για την τεράστια ποσότητα προετοιμασία που λάμβανε χώρα για την ημέρα του εξιλασμού Γιομ Κιπούρ. Μια βδομάδα πριν, ο αρχιερέας έμπαινε στο σπίτι του και έμενε απομονωμένος σε ένα μέρος όπου έμενε τελείως μόνο του. Γιατί; Έτσι ώστε να μην αγγίξει τυχαία ή φάγει κάτι ακάθαρμο. Η καθαρή τροφή του προσφερόταν, και θα έπλενε το σώμα του και θα ετοίμαζε την καρδιά του. Τη νύχτα πριν την ημέρα του εξιλασμού δε θα πήγαινε να κοιμηθεί· θα έμενε άγρυπνος όλη τη νύχτα προσευχόμενος και διαβάζοντας το Λόγο του Θεού για να καθαρίσει την ψυχή του. Μετά την ημέρα του εξιλασμού θα λουζόταν από το κεφάλι μέχρι τα πόδια και θα ντυνόταν σε καθαρό ακηλίδωτο λινό. Μετά πήγαινε στα άγια των αγίων και πρόσφερε τη θυσία ζώου στο Θεό, για να εξιλαστεί, ή να πληρώσει τη ποινή για τις δικές του αμαρτίες. Μετά θα έβγαινε έξω και θα λουζόταν ξανά τελείως, και με μια νέα άσπρα λινή ενδυμασία που θα του την φορούσαν θα πήγαινε να θυσιάσει για τις αμαρτίες των ιερέων. Αλλά δεν τέλειωνε εκεί: θα πήγαινε για Τρίτη φορά να λουστεί ξανά, θα έβαζε μια νέα λινή στολή και θα πήγαινε στα άγια των αγίων για να γίνει ο εξιλασμός για όλο τον λαό.

Το γνωρίζετε ότι αυτό γινόταν δημόσια; Ο ναός ήταν γεμάτος κόσμο και αυτοί που ήταν παρόντες παρατηρούσαν από κοντά. Υπήρχε μια λεπτή οθόνη και λουζόταν πίσω από αυτή. Όμως ο λαός ήταν εκεί: τον βλέπανε που λουζόταν, ντυνόταν, προχωρούσε και πάλι έξω. Ήταν ο αντιπρόσωπος τους στο Θεό, και όλοι τους χειροκροτούσαν για αυτόν. Είχαν μεγάλο άγχος να γίνουν όλα σωστά και με καθαρότητα, γιατί τους αντιπροσώπευε στο Θεό. Όταν ο αρχιερέας πήγαινε μπροστά στο Θεό και δεν υπήρχε κηλίδα πάνω του· και ήταν όσο καθαρός μπορούσε να είναι. Μόνο αν καταλάβει ότι στην επόμενη γραμμή της προφητείας του Ζαχαρία 3, , ήταν τόσο σοκαριστικό: ο Ζαχαρίας είδε τον Ιησού τον αρχιερέα να στέκεται μπροστά στο Θεό στα άγια των αγίων, - όμως τα ρούχα του Ιησού ήταν σκεπασμένα με ακαθαρσίες. Ήταν τελείως μολυσμένος. Ο Ζαχαρίας δεν μπορούσε να το πιστέψει αυτό που έβλεπε. Ο Ρέι είπε ότι η βασική ότι η κύρια ερμηνευτική ερώτηση ήταν: πως συνέβη αυτό; Δεν υπήρχε τρόπος οι Ισραηλίτες να επέτρεπαν στον αρχιερέα να εμφανιστεί μπροστά στο Θεό με αυτόν τον τρόπο Ο Ρέι μας απαντά ως εξής: Ο Θεός έδινε στον Ζαχαρία ένα προφητικό όραμα ότι μπορούσε να μας δει με τον τρόπο που ο Θεός μας βλέπει: Παρ' όλες μας τις προσπάθειές μας να είμαστε καθαροί, καλοί, ηθικοί, να καθαρίζουμε τον εαυτό μας, ο Θεός βλέπει τις καρδιές μας και οι καρδιές μας είναι γεμάτες ακαθαρσία.

Όλη μας η ηθική, όλα μας τα καλά έργα, στην πραγματικότητα δεν πάνε στην καρδιά μας, και ο Ζαχαρίας κατάλαβε τότε ότι άσχετα με το τι κάνουμε είμαστε ακατάλληλοι για την παρουσία του Θεού. Αλλά ενώ πήγαινε να απελπιστεί άκουσε: «Βγάλτε του τη λερωμένη φορεσιά» Έπειτα είπε στον Ιησού: «Κοίτα! Σου αφαίρεσα την ανομία σου, για να σε ντύσω ρούχα γιορτινά». 5 Μετά πάλι πρόσταξε: «Βάλτε του στο κεφάλι κεφαλοκάλυμμα από καθαρό ύφασμα». 8» Άκου λοιπόν, αρχιερέα Ιησού, εσύ και οι άλλοι ιερείς που σε συνοδεύουν, εσείς όλοι, που είστε η ζωντανή εγγύηση της σωτηρίας που θα 'ρθεί: θα στείλω το δούλο μου, τον Βλαστό. 9 Μπροστά στον Ιησού τοποθέτησα ένα λιθάρι. Πάνω σ' αυτό το μοναδικό λιθάρι υπάρχουν επτά μάτια. Και τώρα εγώ ο ίδιος θα χαράξω σ' αυτό μια επιγραφή, και μέσα σε μία μέρα θα εξαλείψω την ανομία της χώρας αυτής (Ζαχαρίας 3:4 και 8-9) Ο Ζαχαρίας πιθανόν δε θα μπορούσε να πιστέψει αυτά που άκουγε. Θα πρέπει να είχε σκεφτεί, «Για μια στιγμή, για χρόνια κάναμε τις θυσίες, υπακούσαμε στους νόμους

της καθαρότητας. Ποτέ δεν έφυγε η αμαρτία από πάνω μας!» Όμως ο Θεός έλεγε, «Ζαχαρία αυτό είναι μια προφητεία. Κάποια μέρα οι θυσίες θα σταματήσουν, και οι νόμοι της καθαρότητας θα εκπληρωθούν.»

Μα πως μπορούσε να γίνει αυτό. Ο Ρέι Ντίλλαρντ έκλεισε το κήρυγμα του ως εξής: Αιώνες αργότερα ένας άλλος Ιησούς εμφανίστηκε, ο Ιησούς Τζόσουα ήταν το Αραμαϊκό, Ιησούς το Ελληνικό και Εβραϊκό κείμενο. Ένας άλλος Ιησούς εμφανίστηκε και αυτός έκανε τη δική του ημέρα του Εξιλασμού. Μια βδομάδα πριν ο Ιησούς άρχισε να προετοιμάζεται. Και την νύχτα πριν, δεν πήγε να κοιμηθεί- αλλά αυτό που συνέβη στον Ιησού ήταν ακριβώς το αντίστροφο από αυτό που συνέβη στον Ιησού τον αρχιερέα, γιατί αντί να τον χειροκροτήσουν σχεδόν όλοι αυτοί που τον αγάπησαν τον πρόδωσαν τον εγκατέλειψαν και τον αρνήθηκαν. Και όταν στάθηκε μπροστά στο Θεό αντί να πάρει λόγια ενθάρρυνσης ο Πατέρας τον εγκατέλειψε. Αντί να τον ντύσουν με πλούσια ενδύματα τον γδύσανε από το μόνο που είχε, τον δείρανε και τον θανάτωσαν γυμνό. Και αυτόν τον λούσανε όπως είπε ο Ρέι μέσα στις φτυσιές των ανθρώπων.

Γιατί; [21](#)Αυτόν που δεν είχε γνωρίσει αμαρτία, τον φόρτωσε ο Θεός με όλη την αμαρτία για χάρη μας, για να μπορέσουμε εμείς μέσω εκείνου να βρούμε τη σωτηρία κοντά στο Θεό (2^η Κορινθίους 5:21) Ο Θεός έντυσε τον Ιησού με τη δική μας αμαρτία. Πήρε πάνω του τη δική μας τιμωρία έτσι ώστε εμείς, όπως ο Ιησούς ο αρχιερέας να πάρει αυτό που λέγει η Αποκάλυψη 19:7-8 Ο Κύριός μας, ο παντοκράτορας Θεός είναι πια κυρίαρχος του κόσμου!

[7](#)Ας χαρούμε, ας αναγαλλιάσουμε κι ας τον δοξάσουμε,.... δόθηκε για να ντυθεί λινό καθαρίο και λαμπερό». Καθαρό λινό- τελείως καθαρό- χωρίς κηλίδα ή βρομισιά. Στο Εβραϊούς 13 διαβάζουμε ότι ο Ιησούς σταυρώθηκε έξω από την πύλη εκεί που καιγόντουσαν τα πτώματα- που ήταν ο σωρός των σκουπιδιών, ένα μέρος απόλυτης ακαθαρσίας- έτσι ώστε εμείς να καθαριστούμε. Μέσα από τον Ιησού Χριστό, με άπειρη τιμή για Αυτόν, ο Θεός μας έντυσε με καθαρά ρούχα. Του στοίχισε το αίμα Του. Και αυτό είναι το μόνο πράγμα που μπορεί να αντιμετωπίσει αυτά που έχουμε στην καρδιά μας.

Μήπως ζεις με μια ειδική αποτυχία στο παρελθόν σου που νιώθεις ένοχος για αυτό και πέρασες χρόνια προσπαθώντας να το επανορθώσεις; Ή ίσως περισσότερο σαν τον Κάφκα που δεν ήταν ιδιαίτερα θρήσκος, ούτε ιδιαίτερα ανήθικος, όμως προσπαθείς να πολεμήσεις αυτή την αίσθηση της δικής σου ασυνέπειας. Μπορεί να προσπαθείς με τη θρησκεία ή με την πολιτική ή την ομορφιά. Ίσως να το κάνεις και μέσα από Χριστιανική διακονία. Κάνεις, κάνεις, κάνεις από το έξω προς τα μέσα. *Όμως δεν τα καταφέρνεις.*

Ρίξε τα νεκρά σου «έργα» κάτω

Κάτω στα πόδια του Ιησού

Στάσου σε Αυτόν μόνο σε Αυτόν

Ένδοξα πλήρης³⁸

1

Τίποτα ούτε μεγάλο ούτε μικρό – Τίποτα, αμαρτωλό, όχι. Ο Ιησούς το έκανε, τα έκανε όλα, πολύ, πολύ καιρό πριν.

«Τελείωσε!» Ναι, πράγματι, τελείωσε κάθε σημείωμα: Αμαρτωλός, αυτό είναι το μόνο που χρειάζεσαι— Πες μου, έτσι δεν είναι;

2

Όταν Εκείνος, από τον υψηλό θρόνο Του, έσκυψε για να κάνει και να πεθάνει, όλα έγιναν πλήρως. Ακούστε την κραυγή Του:

3

Κουρασμένος, δουλεύοντας, φορτωμένος, Για ποιο λόγο μοχθείς έτσι; Σταματήστε να κάνετε. όλα έγιναν πολύ, πολύ καιρό πριν.

4

Μέχρι να προσκολληθείς στο έργο του Ιησού Με μια απλή πίστη, η «πράξη» είναι ένα θανατηφόρο πράγμα – η «πράξη» καταλήγει στο θάνατο.

5

Ρίξε τη θανατηφόρα «πράξη» σου κάτω – Κάτω στα πόδια του Ιησού. Σταθείτε μέσα Του, μόνο σ' Αυτόν, Ένδοξα πλήρεις.

8. Η ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ

Πως πλησιάζουμε το Θεό; Πως μπορούμε να συνδεθούμε με Αυτόν; Οι περισσότεροι από μας μπορούμε να σκεφτούμε για δύο επιλογές. Υπάρχει μια κατανόηση που είναι παλιά: Ο Θεός είναι ένας αιμοδιψής τύραννος που έχει ανάγκη συνέχεια να τον κατευνάζουμε με μια καλή συμπεριφορά και ίσως μια θυσία. Και υπάρχει και η σύγχρονη κατανόηση του Θεού: Είναι ια πνευματική δύναμη που μπορούμε να την πλησιάσουμε όποτε θέλουμε χωρίς να ενδιαφερόμαστε για ερωτήματα. Όμως ο Μάρκος μας λέγει μια ιστορία που μας δείχνει ότι το να πλησιάσουμε το Θεό μπορεί να σημαίνει κάτι τελείως διαφορετικό:

[24](#)Ο Ιησούς έφυγε απ' εκεί και πήγε στην περιοχή της Τύρου και της Σιδώνας. Μπήκε σ' ένα σπίτι και ήθελε να μην τον αντιληφθεί κανείς· δεν μπόρεσε όμως να ξεφύγει την προσοχή του κόσμου. [25](#)Μόλις πληροφορήθηκε γι' αυτόν κάποια γυναίκα που το κορίτσι της κατεχόταν από δαιμονικό πνεύμα, ήρθε κι έπεσε στα πόδια του. [26](#)Η γυναίκα αυτή ήταν ειδωλολάτρισσα και καταγόταν από τη Φοινίκη της Συρίας. Παρακαλούσε, λοιπόν, τον Ιησού να θεραπεύσει το κορίτσι της από το δαιμόνιο. (Μάρκος 7:24-26)

Η ιστορία αρχίζει με μια μυστήρια φράση ότι ο Ιησούς πήγε στην περιοχή της Τύρου και δεν ήθελε κανείς να το γνωρίζει. Τι συμβαίνει; Ωραία, ο Ιησούς ξόδεψε όλο του τον χρόνο διακονώντας σε Ιουδαϊκές επαρχίες, και αυτή η διακονία έλκυε τεράστια πλήθη, και είχε εξαντληθεί. Έτσι ο Ιησούς εγκατέλειψε τις Ιουδαϊκές επαρχίες και πήγε σε μια περιοχή Εθνικών τη Τύρο, για να βρει λίγη ανάπαυση.

Όμως αυτό δεν έπιασε. Μια γυναίκα ακούει για την άφιξη του και βρίσκει με τόλμη τον δρόμο της για τον Ιησού. Αφού ήταν Συροφοίνισσα, αφού η Τύρος ήταν κοντά στην Ιουδαία, θα γνώριζε τα Ιουδαϊκά έθιμα. Ήξευρε ότι δεν είχε κανένα από θρησκευτικά, ηθικά και πολιτιστικά διαπιστευτήρια για να πλησιάσει ένα Ιουδαίο ραβίνο- είναι μια Φοίνισσα, μια Εθνική, μια ειδωλολάτρισσα, μια γυναίκα, και η κόρη της είχε ένα ακάθαρτο πνεύμα. Γνωρίζει ότι σε όλα, σύμφωνα με τα κριτήρια της δικής της εποχής ήταν ακάθαρτη και κατά συνέπεια τελείως χωρίς δικαιώματα για να πλησιάσει οποιονδήποτε ευσεβή Ιουδαίο, όχι μάλιστα και ένα ραβίνο. Όμως αυτά δεν τη νοιάζουν. Μπαίνει χωρίς να ζητήσει την άδεια στο σπίτι πέφτει στα πόδια του και *αρχίζει να παρακαλά* τον Ιησού να εξορκίσει το δαιμόνιο από την κόρη της. Το κείμενο λέγει και ήρώτα αυτόν ἵνα τὸ δαιμόνιον ἐκβάλῃ που δείχνει ότι είναι κάτι που το κάνει με επιμονή- συνεχίζει να παρακαλεί. Τίποτε και κανείς δεν την σταματά. Στο 15^ο κεφάλαιο του κατά Ματθαίον στην παράλληλη διήγηση οι μαθητές παροτρύνουν τον Ιησού να τη διώξει. (*αἱ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἠρώτουν αὐτὸν λέγοντες· ἀπόλυσον αὐτήν, ὅτι κρᾶζει ὀπισθεν ἡμῶν*). Εκείνη όμως παρακαλεί τον Ιησού- δεν αποδέχεται το όχι για απάντηση.

Γνωρίζετε γιατί είχε αυτήν την έκρηξη τόλμης, έτσι δεν είναι; Υπάρχουν οι δειλοί, υπάρχουν οι κανονικοί άνθρωποι, υπάρχουν οι ήρωες και μετά υπάρχουν οι γονεῖς. Οι γονεῖς δεν βρίσκονται στο φάσμα μεταξύ δειλίας και θάρρους, γιατί αν το παιδί σου είναι σε κίνδυνο, εσύ απλώς κάνεις αυτό που χρειάζεται για να το σώσεις. Δεν έχει σημασία αν συνήθως είσαι ντροπαλός ή τολμηρός· η προσωπικότητα σου είναι άσχετη. Δεν το σκέφτεσαι δυο φορές, κάνεις ότι μπορείς. Έτσι δεν μας εκπλήσσει ότι αυτή η απελπισμένη μητέρα θέλει να σπρώξει και να περάσει τα εμπόδια.

Έτσι ποια είναι η απάντηση του Ιησού σε αυτή τη γυναίκα καθώς είναι πεσμένη στο πάτωμα και τον παρακαλεί; Η ιστορία συνεχίζεται:

Παρακαλούσε, λοιπόν, τον Ιησού να θεραπεύσει το κορίτσι της από το δαιμόνιο. [27](#) Εκείνος όμως της είπε: «*Άσε πρώτα να χορτάσουν τα παιδιά, γιατί δεν είναι σωστό να πάρει κανείς το ψωμί των παιδιών και να το πετάξει στα σκυλιά*». (Μάρκος 7:26,27)

Επιφανειακά αυτό φαίνεται να είναι μια ύβρις. Είμαστε σε μια κοινωνία που αγαπά τα σκυλιά, αλλά στους χρόνους της Καινής Διαθήκης τα πιο πολλά σκυλιά ήταν αδέσποτα που τρώγανε σκουπίδια- άγρια, βρώμικα, άξεστα από κάθε άποψη. Η κοινωνία τους δεν είχε αγάπη για τα σκυλιά, και το να πεις κάποιον σκύλο ήταν μια τρομερή βρισιά. Στον καιρό του Ιησού, οι Ιουδαίοι αποκαλούσαν τους εθνικούς σκυλιά γιατί ήταν «ακάθαρτοι.» Είναι λοιπόν αυτά που λέγει ο Ιησούς μια βρισιά; Όχι, είναι μια παραβολή. Η λέξη παραβολή σημαίνει μεταφορά ή ομοιότητα, και αυτό ακριβώς είναι. Ένα κλειδί για την κατανόηση της είναι μια πολύ ασυνήθιστη λέξη που χρησιμοποιεί εδώ ο Ιησούς για αυτά τα σκυλιά. Χρησιμοποιεί ένα χαϊδευτικό της λέξης που είναι κυνάρια δηλαδή σκυλάκια, κουτάβια. Θυμάστε, η γυναίκα είναι μια μητέρα. Ο Ιησούς της λέγει, «γνωρίζεις πως οι οικογένειες τρώνουν: πρώτα τα παιδιά τρώνε στο τραπέζι, και μετά τα ζώακια τους τρώνε και αυτά. Δεν είναι σωστό να παραβιάσουμε αυτή τη σειρά. Τα κυνάρια δεν θα πρέπει να φάνε το φαγητό από το τραπέζι πριν φάνε τα παιδιά.» Αν πάμε στη διήγηση του Ματθαίου έχουμε μια πιο μεγάλη εκδοχή της απάντησης του Ιησού όπου ο Ιησούς εξηγεί το νόημα: «Έχω αποσταλεί μόνο για τους πλανεμένους Ισραηλίτες». Ο Ιησούς επικεντρώθηκε στη διακονία στον Ισραήλ για πολλούς λόγους. Είχε σταλεί για να δείξει στον Ισραήλ ότι ήταν η εκπλήρωση όλων των προφητειών, των βιβλικών υποσχέσεων, των προφητών, των ιερέων των βασιλιάδων και η εκπλήρωση του Ναού. Μετά όμως την ανάστασή του, αμέσως είπε στους μαθητές του «πηγαίνετε σε όλα τα έθνη.» Τα λόγια του λοιπόν δεν ήταν μια βρισιά όπως φαίνονται εκ πρώτης όψεως. Αυτό που λέγει στη Συροφοίνισσα είναι «πηγαίνω πρώτα στον Ισραήλ και μετά στους Εθνικούς (τα άλλα έθνη) αργότερα.» Όμως αυτή η μητέρα ξαναέρχεται και του λέγει μια εκπληκτική απάντηση:

[28](#) «*Ναι, Κύριε*», του αποκρίθηκε η γυναίκα, «*αλλά και τα σκυλιά τρώνε από τα ψίχουλα των παιδιών, που πέφτουν από το τραπέζι*». [29](#) Της είπε τότε ο Ιησούς: «*Γι' αυτό το λόγο που είπες, πήγαινε· το κορίτσι σου έχει κιόλας θεραπευτεί από το δαιμόνιο*». [30](#) Η γυναίκα επέστρεψε στο σπίτι της και βρήκε το παιδί ξαπλωμένο στο κρεβάτι και θεραπευμένο. (Μάρκος 7:28-30)

Με άλλα λόγια του λέγει, *Ναι, Κύριε τρώνε και αυτά από το τραπέζι, και εγώ ήρθα εδώ για τα δικά μου.* Ο Ιησούς της είχε πει μια παραβολή όπου υπήρχε ένας συνδυασμός πρόκλησης και προσφορά, και αυτό 'το έπιασε'. Απαντά προς την πρόκληση: «Κατάλαβα. Δεν είμαι από τον Ισραήλ, δεν λατρεύω το Θεό ου λατρεύουν οι Ιουδαίοι. Έτι λοιπόν δεν έχω θέση στο τραπέζι. Το δέχομαι.»

Δεν είναι θαυμαστό; Δεν προσβάλλεται· δεν ζητά τα δικαιώματά της. Λέγει, «Εν τάξει δεν έχω θέση στο τραπέζι- όμως υπάρχουν περισσότερα από αρκετά στο τραπέζι για όλους στον κόσμο, και θέλω κι εγώ το μερίδιό μου.» Παλεύει με τον Ιησού με τον πιο μεγάλο σεβασμό και δεν δέχεται το όχι ως μια απάντηση. Εμείς προβάλλουμε τα δικαιώματά μας. Δεν ξέρουμε πώς να παλέψουμε παρά μόνο αν στεκόμαστε για τα δικαιώματά μας, ότι έχουμε την αξιοπρέπεια μας την καλοσύνη μας και λέμε «αυτό μου το χρωστάς» Όμως αυτή η γυναίκα δεν το κάνει αυτό καθόλου. Επιμένει σε κάτι που γνωρίζει ότι δεν έχει δικαιώματα και γνωρίζουμε πολύ λίγο για αυτό. Δε λέει, «Κύριε δώσε μου αυτό που αξίζω με βάση την καλοσύνη μου.» Λέγει «Δώσε μου αυτό που δεν αξίζω με βάση τη δική σου καλοσύνη- και το χρειάζομαι τώρα.»

Δεχόμενος την πρόκληση

Βλέπει πόσο αξιοσημείωτος είναι ο τρόπος με τον οποίο αναγνωρίζει και δέχεται την πρόκληση και την προσφορά που είναι κρυμμένη μέσα της;

Μια καλή ερμηνεία της ραβινικής απάντησης του Ιησού θα ήτα : «Τέτοια απάντηση.» Μερικές μεταφράσεις έχουν τον Ιησού να λέγει «Θαυμάσια απάντηση απίστευτη απάντηση.» Και έτσι η έκκληση της απαντήθηκε και η κόρη της θεραπεύτηκε. Στη μελέτη του για τον Μάρκο ο βιβλικός μελετητής Τζέιμς Έντουαρντς το θέτει θαυμαστά:

Αυτή φαίνεται να καταλαβαίνει καλύτερα το σκοπό του Μεσσία του Ισραήλ από ότι κάνει ο Ισραήλ. Το θάρρος και η επιμονή της αποτελούν μαρτυρία της εμπιστοσύνης της στην επάρκεια και στην υπερεπάρκεια του Ιησού: η πρόνοια του για τους μαθητές και τους άλλους Ισραηλίτες θα είναι τόσο άφθονη που θα επαρκεί ώστε να δώσει και σε κάποιον σαν και αυτήν... Τι ειρωνεία; Ο Ιησούς προσπαθεί απελπιστικά να διδάξει τους εκλεκτούς του μαθητές- όμως αυτοί φαίνονται να είναι βαρείς και να μην κατανοούν· ο Ιησούς διστάζει να μιλήσει και σε μια ειδωλολάτρισσα γυναίκα- και μετά μια φράση εκείνη κατανοεί τη αποστολή του και δέχεται τον χωρίς επιφυλάξεις έπαινο του... Πως είναι αυτό δυνατόν; Η απάντηση βρίσκεται στο ότι αυτή είναι το πρώτο πρόσωπο στον Μάρκο που ακούει και καταλαβαίνει μια παραβολή του Ιησού Το ότι αυτή απαντά στον Ιησού από μέσα από «μέσα» από την παραβολή, δηλαδή με τους όρους με τους οποίους της απευθύνθηκε ο Ιησούς, αυτό έδειχνε ότι είναι το πρόσωπο στο Ευαγγέλιο που ακούει ³⁹

Παρόμοια, ο Μαρτίνος Λούθηρος έμεινε έκπληκτος και συγκινήθηκε από αυτήν την συνάντηση, γιατί είδε μέσα της το ευαγγέλιο- ότι είσαι χειρότερος από όσο θα πίστευες, και ότι ταυτόχρονα πιο αγαπημένη και αποδεκτή από ότι θα τολμούσες να ελπίζεις. Από τη μια δεν είναι τόσο υπερήφανη ώστε να δεχτεί αυτά που λέγει το ευαγγέλιο για την αναξιοσύνη της. Δέχεται την πρόκληση του Ιησού. Δεν ορθώνει το ανάστημά της και να του πει «πως τολμάς και χρησιμοποιείς ένα ρατσιστικό επίθετο για μένα; Δεν μπορώ να το ανεχτώ!» Μήπως ακούς τον εαυτό σου να λέγει κάτι τέτοιο; Όμως από την άλλη η γυναίκα αυτή δεν προσβάλει το Θεό με το να αποθαρρυνθεί να πάρει την προσφορά Του. Βλέπετε υπάρχουν δύο τρόποι για να αποτύχεις στο να δεχτείς τον Ιησού να γίνει ο Σωτήρας σου. Ο πρώτος είναι με το να είσαι πολύ υπερήφανος, με το να έχεις ένα κόμπλεξ ανωτερότητας- και να μη δεχτείς την πρόκληση του. Όμως ο άλλος είναι μέσα από ένα κόμπλεξ κατωτερότητας- με το να είσαι τόσο απορροφημένος με τον εαυτό σου και να πεις, «Είμαι τόσο απαίσιος και έτσι ο Θεός δεν μπορεί να με αγαπήσει.» Δηλαδή να μην δεχτείς την προσφορά Του. Ο Τζων Νιούτον που ήταν ένας ποιμένας έγραψε ένα γράμμα σε ένα άνδρα που ήταν πολύ καταπονημένος.

Ίσως νιώθεις καταπιεσμένος με ενοχή και μια αίσθηση αναξιοσύνης; Εν τάξει, πράγματι δεν μπορείς να ξέρεις τα κακά μέσα σου, αλλά μπορεί, πραγματικά να σε ελέγχουν και να σε επηρεάζουν. Ίσως είναι δύσκολο να καταλάβεις πως ένα άγιος Θεός μπορεί να δεχτεί ένα τόσο απαίσιο πρόσωπο σαν κι εσένα, που είναι σωστό, αλλά επίσης πολύ χαμηλή μια γνώμη για το πρόσωπο, το έργο και τις υποσχέσεις του Λυτρωτή που είναι και αυτό λάθος. Εσύ παραπονιέσαι για την αμαρτία, αλλά όταν κοιτάζω στα παράπονα σου, είναι τόσο γεμάτα με αυτοδικαίωση, απιστία,

υπερηφάνεια και ανυπομονησία που είναι λίγο καλύτερα από τα χειρότερα κακά για τα οποία παραπονιέσαι.⁴⁰

Είναι εξίσου μια απόρριψη της αγάπης του Θεού να αρνηθείς να τον αναζητήσεις, να αρνηθείς να αναζητήσεις το έλεος του, να αρνηθείς να το δεχτείς, να αρνηθείς να ικανοποιηθείς με αυτό και να πεις «είμαι πολύ καλός για αυτό.»

Μια από τις σπουδαίες προσευχές στην Αγγλική γλώσσα ήταν η προσευχή της προσέγγισης στο Κυριακό Δείπνο, που έγραψε ο Τόμας Κράμμερ στο *πρώτο Βιβλίο των Κοινών προσευχών*, που βασίζεται σε αυτήν την ιστορία του Μάρκου, και στο πέρασμα των αιώνων εκατομμύρια άνθρωποι την προσευχήθηκαν.

Δεν υποθέτουμε ότι ερχόμαστε στο τραπέζι σου, ελεήμον Κύριε, με το να εμπιστευόμαστε στην δική μας δικαιοσύνη, αλλά στα πολλαπλά σου ελέη. Δεν είμαστε άξιοι στο να μαζέψουμε τα ψίχουλα από το τραπέζι σου, αλλά εσύ είσαι ο ίδιος Κύριος που έχει την ιδιότητα να έχεις έλεος

Κάθε φορά που κάποιος προσευχήθηκε με αυτήν την προσευχή, ο Κράμμερ τον προσκαλούσε να περπατήσει με «τα παπούτσια» αυτήν γυναίκας και να πλησιάζει με τόλμη τον Ιησού, με μια με μια αδικαιολόγητη αυτοπεποίθηση. Και αυτό είναι το να πάρουμε και την προσφορά και την πρόκληση του απείρου ελέους του Θεού.

Η αποδοχή του δώρου

Η Συροφοίνισα γυναίκα πλησίασε τον Ιησού με θάρρος, με τη δική της πρωτοβουλία. Ήξερε τι ήθελε και ήταν αποφασισμένη να το πάρει. Καμιά φορά όμως το πλησίασμα μας στον Ιησού παίρνει μια τελείως διαφορετική τροχιά· καμιά φορά η πρώτη μας συνάντηση με τον Ιησού νιώθουμε ότι είναι σχεδόν τυχαία. Όμως είτε έτσι είτε αλλιώς, ο Ιησούς μας γνωρίζει και μας δίνει αυτό που έχουμε ανάγκη. Μόλις ο Ιησούς άφησε τη Τύρο ο Μάρκος μας αναφέρει την ακόλουθη ιστορία:

[31](#) Πάλι έφυγε ο Ιησούς από την περιοχή της Τύρου και της Σιδώνας και ήρθε στη λίμνη της Γαλιλαίας, περνώντας μέσα από την περιοχή της Δεκάπολης. [32](#) Εκεί του έφεραν έναν κωφάλαλο και τον παρακαλούσαν ναβάλει το χέρι του πάνω του. [33](#) Ο Ιησούς τον πήρε ξεχωριστά, μακριά από το πλήθος, έβαλε τα δάχτυλά του στ' αυτιά του, και με το σάλιο του άγγιξε τη γλώσσα του. [34](#) Έστρεψε το βλέμμα του στον ουρανό, στέναξε και του λέει: «Εφφαθά», που σημαίνει «Άνοιξε». [35](#) Αμέσως άνοιξαν τ' αυτιά του, λύθηκε η δεμένη γλώσσα του και μιλούσε κανονικά. [36](#) Ο Ιησούς τους ζήτησε να μην το πουν σε κανέναν. Όσο όμως κι αν τους το ζητούσε, εκείνοι πολύ περισσότερο το διαλαλούσαν. [37](#) Υπερβολικά εντυπωσιασμένοι έλεγαν: «Τι ωραία που τα τακτοποιεί όλα! Ακόμη και τους κουφούς κάνει ν' ακούν, και τους βουβούς να μιλούν». (Μάρκος 7:31-37)

Ο Ιησούς κάνει ένα σωρό πράγματα με τον κωφάλαλο άνδρα: Το παίρνει από το πλήθος· βάζει τα δάχτυλά του στα αυτιά του· μετά του άγγιξε την γλώσσα του, παίρνει το δικό του σάλιο και το τοποθετεί στη γλώσσα του ανθρώπου· κοιτάζει προς τα πάνω, στενάζει και λέγει «Άνοιξε» ίσως πείτε, «ωραία, ο Ιησούς κάνει τα τελετουργικά ενός θαυματουργού.» Όμως στην πραγματικότητα όχι: Θυμηθείτε ότι από το γαλήνεμα της θάλασσας μέχρι την επαναφορά στη ζωή της κόρης του Ιάειρου και στη θεραπεία της κόρης της Συροφοίνισας, δεν υπήρχε κανένα κούνημα των χεριών, καμία ψαλμωδία, καμία ακατάληπτη γλώσσα. Ο Ιησούς προφανώς δε χρειάζεται να κάνει ένα τελετουργικό για να επικαλεστεί τη δύναμη

του. Που αυτό σημαίνει ότι ο Ιησούς το κάνει όλο αυτό, όχι γιατί το χρειάζεται, αλλά γιατί ο άνθρωπος το χρειάζεται.

Η ανταπόκριση του Ιησού στο αίτημα της γυναίκας να θεραπεύσει την κόρη της είναι αινιγματική, κρυπτική, ακόμη και στυφή. Με τον κωφάλαλο είναι γλυκός σαν καραμέλα. Στο 11^ο κεφάλαιο του κατά Ιωάννη μετά το θάνατο του Λαζάρου έρχεται για να είναι με τη Μάρθα και τη Μαρία τις αδελφές του Λαζάρου. Η Μάρθα λέγε, «Κύριε αν ήσουν εδώ, ο αδελφός μου δε θα πέθαινε» και ο Ιησούς την επιτιμά. Μετά η Μαρία έρχεται και λέγει «Κύριε, αν ήσουν εδώ ο αδελφός μου δε θα πέθαινε» και ο Ιησούς κλαίει μαζί της. Τα ίδια λόγια όμως η απάντηση είναι τελείως διαφορετική. Γιατί; Επειδή ο Ιησούς πάντα σου δίνει αυτά που έχεις ανάγκη και γνωρίζει καλύτερα από σένα τι είναι αυτό. Είναι θαυμαστός Σύμβουλος.

Ο Ιησούς φάνηκε βαθιά υποστηρικτικός με αυτόν τον άνθρωπο. Όλα αυτά που έκανε με το άγγιγμα των αυτιών του, το άγγιγμα του στόματος του- είναι ένα είδος γλώσσας με χειρονομίες. Ο Ιησούς λέγει, «ας πάμε εκεί, μη φοβάσαι, εγώ θα κάνω κάτι για αυτό τώρα ας στραφούμε προς το Θεό.» Μπαίνει μέσα στον κόσμο των γνώσεων που είχε αυτός ο άνθρωπος και χρησιμοποιεί όρους- μια ομιλία χωρίς λέξεις- κάτι που αυτός μπορεί να κατανοήσει. Προσέξτε: τον παίρνει μακριά από το πλήθος. Γιατί το κάνει αυτό; Ο Ιησούς δε θα ήθελε όλοι να δούνε; Φανταστείτε πως μεγάλωσε αυτός ο άνθρωπος. Πάντα ήταν ένα θέαμα. Είναι κουφός, έτσι λοιπόν δεν μπορεί να παράγει ανθρώπινη ομιλία. Απλώς φανταστείτε το πως τον κορόιδευαν όλοι οι άνθρωποι σε όλη του τη ζωή. Ο Ιησούς τα γνωρίζει αυτά, και αρνείται να τον κάνει ένα θέαμα. Ταυτίζεται συναισθηματικά μαζί του.

Υπάρχει όμως μια πιο βαθιά ταύτιση, γιατί σε ένα σημείο ο Ιησούς προφέρει ένα βαθύ αναστεναγμό (4) και άναβλέψας εις τὸν οὐρανὸν ἐστέναξε) Ίσως μια άλλη μετάφραση είναι *βόγκηξε*. Το βογκητό είναι η έκφραση του πόνου. Γιατί ο Ιησούς πονούσε; Ίσως γιατί είχε συνδεθεί συναισθηματικά με τον άνθρωπο και με την απομόνωση του και αποξένωση του. Αυτό είναι αληθινό, όμως θα τον θεραπεύσει. Γιατί ο Ιησούς δεν του χαμογελάει και του λέγει, «περίμενε να δεις τι θα σου κάνω» Γιατί συμβαίνει μια ακόμη πιο βαθιά ταύτιση. Υπάρχει ένα κόστος στη θεραπεία που κάνει ο Ιησούς στον άνθρωπο. Ο Μάρκος εσκεμμένα χρησιμοποιεί τη λέξη *μογίλαλος*. Αυτή είναι μια λέξη που χρησιμοποιείται ακόμη μια φορά στη Βίβλο στον Ησαΐα 35:5 (6 τότε *ἀλεῖται ὡς ἔλαφος ὁ χωλός, καὶ τρανὴ ἔσται γλῶσσα μογιλάλων, ὅτι ἐρράγη ἐν τῇ ἐρήμῳ ὕδωρ καὶ φάραγξ ἐν γῇ διψώσῃ*). Ο προφήτης μιλά για τον Μεσσία 4Πέστε στους φοβισμένους: «Κάντε καρδιά και μη φοβάστε! Να ο Θεός σας! Η εκδίκηση κι η ανταπόδοση έρχονται απ' αυτόν. Αυτός θα 'ρθεί για να σας φέρει λύτρωση». 5Τότε τα μάτια θ' ανοιχτούνε των τυφλών και των κουφών τ' αυτιά θ' ακούσουν. 6Τότε ο χωλός καθώς το ελάφι θα πηδά κι η γλώσσα του κωφάλαλου θα τραγουδάει. Πλήθος νερά θε ν' αναβρύνουνε στην έρημο και μες στη στέπα ρεματιές θ' αχολογούνε. (Ησαΐας 35:4-6) Ο Μάρκος λέει: Βλέπετε τους τυφλούς που ανοίγουν τα μάτια τους, Βλέπετε τους κουφούς να ακούνε, ακούτε τις βουβές γλώσσες να φωνάζουν από χαρά Ο Θεός έχει έρθει, όπως το υποσχέθηκε ο Θεός στον Ησαΐα 35. Ο Θεός έχει έρθει να σας σώσει. Ο Ιησούς Χριστός είναι ο Θεός που ήρθε να σας σώσει. Ο Ιησούς είναι ο βασιλιάς.

Υπάρχει κάτι στον Μάρκο που θέλει να κάνει να το σκεφτούν οι αναγνώστες του. Ο Ησαΐας λέγει ότι ο Θεός θα μας σώσει με «εκδίκηση και ανταπόδοση.» Όμως ο Ιησούς δεν έρχεται να χτυπήσει τους ανθρώπους. Δε σηκώνει το ξίφος του. Δεν παίρνει την εξουσία, την αφήνει. Δεν καταλαμβάνει τον κόσμο, τον υπηρετεί. Που είναι η θεία ανταπόδοση; Η απάντηση είναι: δεν ήρθε να φέρει τη θεία ανταπόδοση, ήρθε για να την *υποστεί*. Στον σταυρό ο Ιησούς θα ταυτιστεί με εμάς τελείως. Στον σταυρό το Παιδί του Θεού,

απορρίφθηκε , διώχτηκε από το τραπέζι χωρίς ένα ψίχουλο, έτσι εμείς που δεν είμαστε παιδιά του Θεού να υιοθετηθούμε και να έρθουμε μέσα. Αν το πούμε με διαφορετικά λόγια το Παιδί έγινε σκύλος έτσι ώστε εμείς να γίνουμε γιοι και θυγατέρες στο τραπέζι.

Και επειδή ο Ιησούς ταυτίστηκε τόσο πολύ με εμάς, τώρα εμείς γνωρίζουμε πώς να τον προσεγγίσουμε. Ο Υιός έγινε ένας σκύλος, έτσι ώστε εμείς που είμαστε σκυλιά να έρθουμε στο τραπέζι· έγινε βουβός έτσι ώστε οι γλώσσες μας να ελευθερωθούν και να τον αποκαλέσουμε Βασιλιά. Μην απομονώσεις τον εαυτό σου έτσι που να τον θεωρήσεις ότι είναι αδύνατο να θεραπευτείς. Μην υπερηφανευτείς και δεν δεχτείς αυτά που λέγει το ευαγγέλιο για την αναξιότητα σου. Μην απελπιστείς τόσο ώστε να μην δεχτείς αυτά που λέγει για το πόσο αγαπητός είσαι.

9 Η ΣΤΡΟΦΗ

Το κεφάλαιο 8 του Μάρκου είναι ένα βασικό κεφάλαιο. Είναι η κορυφή της πρώτης πράξης στην οποία οι μαθητές τελικά αρχίζουν να βλέπουν την ταυτότητα αυτού που ακολουθούσαν. Σε αυτό το κεφάλαιο ο Ιησούς λέγει δύο πράγματα: *Είμαι ένας βασιλιάς αλλά ένας Βασιλιάς που πηγαίνει στο σταυρό: και* Εάν θέλετε να με ακολουθήσετε θα πρέπει να έρθετε και στον σταυρό. Έτσι είναι ο τρόπος που μας λέγει ο Μάρκος την ιστορία.

[27](#)Ο Ιησούς και οι μαθητές του βγήκαν στα χωριά της Καισάρειας του Φιλίππου. Καθώς περπατούσαν, ρώτησε τους μαθητές του: «Ποιος λένε οι άνθρωποι ότι είμαι;» [28](#)Εκείνοι του απάντησαν: «Λένε ότι είσαι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, άλλοι ότι είσαι ο Ηλίας, άλλοι ότι είσαι ένας από τους προφήτες». [29](#)«Εσείς ποιος λέτε ότι είμαι;» τους ρώτησε ο Ιησούς. Ο Πέτρος του αποκρίθηκε: «Εσύ είσαι ο Μεσσίας». [30](#)Τότε ο Ιησούς τους έδωσε αυστηρή διαταγή να μη μιλάνε σε κανέναν γι' αυτόν. (Μάρκος 8:27-30)

Εδώ στο τέλος ο Πέτρος αρχίζει να 'πιάνει' την απάντηση στην μεγάλη ερώτηση «Ποιος είναι ο Ιησούς;» Λέγει στον Ιησού, «Εσύ είσαι ο Χριστός, ο βασιλιάς, Ο Πέτρος χρησιμοποιεί μια λέξη που κατά γράμμα σημαίνει «ο χρισμένος, αλλά στη λέξη Χριστός έχουμε το νόημα *Ο Χρισμένος ο Μεσσίας, ο Βασιλιάς που θα θέσει τέρμα* σε όλους τους βασιλιάδες, ο βασιλιάς που θα κανονίσει όλα τα πράγματα να είναι σωστά. *Εσύ είσαι ο Μεσσίας*, λέγει ο Πέτρος. Ο Ιησούς δέχεται τον τίτλο-αλλά αμέσως μετά στρέφεται και τους λέγει πράγματα που είναι αποκρουστικά και προκαλούν τον φόβο. «Ναι είμαι ο Βασιλιάς,» λέγει, «αλλά δεν μοιάζω καθόλου με αυτά που περιμένετε.»

[31](#)Ο Ιησούς άρχισε να τους διδάσκει ότι πρέπει ο Υιός του Ανθρώπου να πάθει πολλά, να αποδοκιμαστεί από τους πρεσβυτέρους και τους αρχιερείς και τους γραμματείς, να θανατωθεί και μετά από τρεις ημέρες ν' αναστηθεί. [32](#)Τους έλεγε αυτά τα λόγια ξεκάθαρα. Ο Πέτρος τότε τον πήρε ιδιαιτέρως και άρχισε να τον μαλώνει. [33](#)Ο Ιησούς όμως στράφηκε στους μαθητές, τους κοίταξε και μάλωσε τον Πέτρο μ' αυτά τα λόγια: «Φύγε από μπροστά μου, σατανά! Δε σκέφτεσαι όπως θέλει ο Θεός αλλά όπως θέλουν οι άνθρωποι». (Μάρκος 8:31-32)

Η πιο σημαντική φράση είναι «*ότι πρέπει ο Υιός του Ανθρώπου να πάθει πολλά.*» Όταν ακούμε τον Ιησού να αναφέρεται για τον εαυτό του ως τον Υιό του ανθρώπου, υποθέτουμε ότι λέγει ότι είναι άνθρωπος- όμως αυτή τη φορά ο τίτλος σημαίνει πολύ περισσότερα από αυτό. Στις προφητείες του Δανιήλ υπάρχει μια αναφορά *13Είδον εν οράμασι νυκτός και ιδού, ως Υιός ανθρώπου* (Δανιήλ 7:13-14) , μια θεία μεσσιανική προσωπικότητα που έρχεται με αγγέλους για να κάνει μια ολική διόρθωση.

Όμως ο Ιησούς λέγει ότι ο Υιός του ανθρώπου «πρέπει να πάθει πολλά...» Ποτέ πριν από αυτή τη στιγμή, κανείς στον Ισραήλ δεν είχε συνδέσει τα παθήματα με τον Μεσσία. Βέβαια υπήρχαν πολλές προφητείες στην Παλαιά Διαθήκη για τον μυστηριώδη Δούλο του Κυρίου που υποφέρει (για παράδειγμα στον προφήτη Ησαΐα στα κεφάλαια 44 και 53), αλλά πριν τον Ιησού κανείς δεν είχε συνδέσει αυτά τα κείμενα με την ελπίδα για τον Μεσσία. . Η ιδέα ότι ο Μεσσίας θα υπέφερε εθεωρείτο ότι δεν είχε νόημα, γιατί ο Μεσσίας υποτίθετο ότι θα νικούσε το κακό και την αδικία και θα έκανε το κάθε τι σωστό στον κόσμο. Πως θα μπορούσε να νικήσει το πονηρό με το να υποφέρει και να πεθάνει; Αυτό φαινόταν γελοίο, αδύνατο.

Χρησιμοποιώντας τη λέξη *πρέπει*, ο Ιησούς επίσης δείχνει ότι σχέδιο να πεθάνει- ότι θα το κάνει εθελοντικά. Δεν κάνει μια απλή πρόβλεψη ότι θα συμβεί. Αυτό πιθανόν να είναι αυτό που πείραξε περισσότερο τον Πέτρο. Είναι άλλο πράγμα να πει ο Ιησούς «θα πολεμήσω και θα νικηθώ,» και άλλο να πει «για αυτό ήρθα· σκοπεύω να πεθάνω!» Αυτό ήταν τελείως ανεξήγητο για τον Πέτρο.

Για αυτό τη στιγμή που ο Ιησούς το λέγει αυτό, ο Πέτρος αρχίζει να τον «επιτιμά (ἤρξατο ἐπιτιμᾶν).» αυτό το ρήμα χρησιμοποιείται αλλού για αυτά που κάνει ο Ιησούς στα δαιμόνια. Αυτό σημαίνει ότι ο Πέτρος καταδικάζει τον Ιησού με της πιο δυνατή γλώσσα. Γιατί ο Πέτρος είναι τόσο απογοητευμένος, που έχει ως αποτέλεσμα να στραφεί κατά του Ιησού ακριβώς μετά που τον ταύτισε με τον Μεσσία; Από τότε που ήταν νήπιο ο Πέτρος στα γόνατα της μητέρας του είχε πάντα μάθει ότι όταν θα ερχόταν ο Μεσσίας θα νικούσε το πονηρό και την αδικία με το να ανέβει στο θρόνο. Όμως ο Ιησούς λέγει, «Ναι, εγώ είμαι ο Μεσσίας, ο Βασιλιάς, όμως δεν ήρθα για να ζήσω αλλά για να πεθάνω. Δεν ήρθα εδώ για να αποκτήσω εξουσία αλλά για να την χάσω· δεν ήρθα εδώ για να κυβερνήσω αλλά για να υπηρετήσω. Και με αυτόν τον τρόπο θα νικήσω το πονηρό και θα βάλω όλα σε τάξη.»

Ο Ιησούς δεν είπε απλώς ότι ο Υιός του Ανθρώπου θα υπέφερε (πολλά παθεῖν) · είπε ότι ο Υιός του ανθρώπου *έπρεπε* να πάθει- να υποφέρει. Η λέξη είναι τόσο κρίσιμη που αναφέρεται για τρία θέματα «δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου πολλὰ παθεῖν, καὶ ἀποδοκιμασθῆναι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν γραμματέων, καὶ ἀποκτανθῆναι» (πάθη, αποδοκιμασία, θάνατος). Η λέξη *πρέπει* αναφέρεται σε όλα: *πρέπει* να πάθε, *πρέπει* να αποδοκιμαστεί, *πρέπει* να θανατωθεί, *πρέπει* να αναστηθεί. Αυτή είναι μια από τις πιο σημαντικές λέξεις στην ιστορία του κόσμου, και είναι μια τρομαχτική λέξη. Αυτό που είπε ο Ιησούς δεν ήταν απλώς «ήρθα για να πεθάνω» αλλά «*πρέπει* να πεθάνω. Είναι απολύτως αναγκαίο να πεθάνω. Ο κόσμος δεν μπορεί να γίνει καινούριος, ούτε η ζωή σας παρά μόνο αν πεθάνω.» Γιατί ήταν απολύτως αναγκαίο να πεθάνει ο Ιησούς;

9. ΜΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ

Πριν μερικά χρόνια ένας θεολόγος με το όνομα Γουίλιαμ Βάνστον έγραψε ένα βιβλίο, που τώρα έχει εξαντληθεί με τίτλο «Η Φαινομενολογία της Αγάπης.»⁴¹ Μας λέγε ότι όλοι οι άνθρωποι, ακόμη και αυτοί που από την παιδική τους ηλικία στερήθηκαν την αγάπη- γνωρίζουν τη διαφορά μεταξύ της ψεύτικης και αληθινής αγάπης.

Εδώ βρίσκεται η διαφορά, λέγει ο Βάνστον. Στην ψεύτικη αγάπη ο σκοπός σου είναι να χρησιμοποιήσεις τον άλλο άνθρωπο για να εκπληρώσεις την ευτυχία σου. Η αγάπη σου έχει όρους. Τι δίνεις μόνο με την προϋπόθεση ότι το πρόσωπο σε επιβεβαιώνει και σου εκπληρώνει τις ανάγκες. Και δεν πληγώνεται. Όμως στην αληθινή αγάπη, ο σκοπός σου είναι να ξοδέψεις τον εαυτό σου και να χρησιμοποιήσεις τον εαυτό σου για την ευτυχία του άλλου, επειδή η μεγαλύτερη σου χαρά είναι η χαρά αυτού του ανθρώπου. Έτσι λοιπόν η αγάπη σου είναι άνευ όρων. Τι δίνεις άσχετα του αν ο αγαπημένος σου σου εκπληρώνει τις ανάγκες σου. Και είναι ριζικά ευάλωτη. Ξοδεύεις τα πάντα, δεν κρατάς τίποτε τα δίνεις όλα. Τότε ο Βάνστον, το εκπληκτικό είναι ότι το πραγματικό μας πρόβλημα, είναι ότι κανείς δεν μπορεί να αγαπήσει με πραγματική αγάπη. Τι χρειαζόμαστε απελπισμένα, αλλά δεν μπορούμε να τη δώσουμε. Δε λέει ότι δεν μπορούμε να δώσουμε οποιοδήποτε είδος πραγματικής αγάπης, αλλά λέγει ότι κανείς δεν είναι ικανός πλήρως για πραγματική αγάπη. Όλη μας η αγάπη είναι κατά κάποιο τρόπο ψεύτικη. Πως γίνεται αυτό; Γιατί έχουμε ανάγκη να άμα αγαπούμε όπως έχουμε ανάγκη από αέρα και νερό. Δεν μπορούμε να ζήσουμε χωρίς αγάπη. Αυτό σημαίνει ότι υπάρχει ένα είδος «μισθού» στη σχέση μας. Ψάχνουμε για

ανθρώπους που η αγάπη τους θα μας επιβεβαιώναν. Επενδύουμε την αγάπη μας μόνο εκεί που γνωρίζουμε ότι θα πάρουμε μια καλή επιστροφή. Βέβαια όταν το κάνουμε αυτό, η αγάπη μας θα έχει κάτι σαν συνθήκες και δεν θα είναι ευάλωτες, γιατί δεν αγαπάμε το πρόσωπο μόνο για αυτόν που είναι, αγαπάμε το πρόσωπο κατά μέρος για την αγάπη που λαμβάνουμε.

Προφανώς υπάρχουν υγιείς άνθρωποι και άρρωστοι άνθρωποι· μερικοί μπορούν να αγαπήσουν περισσότερο από άλλους. Όμως το κέντρο της σκέψης του Βάνστον είναι σωστό: Κανείς δεν μπορεί να δώσει σε κάποιον άλλο το είδος ή την ποσότητα της αγάπης για την οποία οι άλλοι λιμοκτονούν. Αυτό που έχουμε ανάγκη κάποιος να μας αγαπήσει που δε μας έχει καθόλου ανάγκη. Κάποιος που μας αγαπά ριζικά χωρίς όρους, με ευαισθησία. Κάποιος που μας αγαπά για χάρη μας. Αν παίρναμε μια τέτοια αγάπη, τότε αυτό θα μας διαβεβαίωνε για την αξία μας, θα μας γέμιζε τόσο, ώστε θα μπορούσαμε να αρχίζαμε και εμείς να αγαπάμε επίσης. Ποιος θα μας έδενε τέτοια αγάπη χωρίς να έχει ανάγκη; Ο Ιησούς. Θυμάστε τον χορό της Τριάδας: ο Πατέρας ο Υιός και το Πνεύμα γνωρίζανε και αγαπούσανε ο ένας τον άλλο τέλεια για όλη την αιωνιότητα. Μέσα του ο Θεός έχει όλη την αγάπη, όλη την αγάπη, όλη την χαρά όλη την εκπλήρωσή που θα μπορούσε να θέλει. Έχει όλη την αγάπη μέσα του που λείπει από όλη την ανθρωπότητα. Και ο μόνος τρόπος που μπορούμε να πάρουμε κάτι περισσότερο είναι από αυτόν. Μια νέα γυναίκα στην εκκλησία μας έγραψε αυτή τη σημείωση σε ένα φίλο:

Ένα μεγάλο θέμα στη ζωή μου ήταν να ευχαριστώ τους ανθρώπους. Χρειαζόμουν έγκριση, να αρέσω, να με θαυμάζουν, να με δέχονται. Αλλά για πρώτη φορά μπόρεσα να δω πόσο σημαντικό ήταν να ταυτιστώ με τον Χριστό- η αγάπη του με βοήθησε να βάλω συναισθηματικά όρια με τους ανθρώπους που ποτέ δεν μπορούσα να έχω στο παρελθόν. Αυτό με βοήθησε να αγαπώ τους φίλους μου και την οικογένειά μου για το ότι είναι αυτοί που είναι και να μη ζητώ περισσότερα από αυτούς, γιατί μπόρεσα να βρω ότι μου έλειπε στον Χριστό. Ήταν μια τεράστια ανακούφιση να νιώσω τελικά ελεύθερη αρκετά να αγαπώ τους ανθρώπους και να γνωρίζω ότι εν Χριστώ, είμαι ασφαλής και προστατευμένη και ότι προστατεύοντας τον εαυτό μου ή να στέκομαι για τον εαυτό μου είναι πραγματικά κάτι καλό.

Βλέπεις πως η ασφάλεια της αγάπης του Ιησού την βοήθησε να έχει λιγότερες ανάγκες, και να αγαπά περισσότερο. Η πραγματική αγάπη, η αγάπη χωρίς να έχει ανάγκες, είναι παραγωγική είναι το μόνο είδος που παράγει περισσότερο από αυτήν καθώς προχωρά.

Γιατί ο Θεός μας δημιούργησε και αργότερα μας λύτρωσε με τόσο μεγάλο κόστος παρόλο που δεν μας χρειαζόταν; Το έκανε επειδή μας αγαπά. Η αγάπη του είναι τέλεια αγάπη, ριζικά ευάλωτη αγάπη. Και όταν αρχίσεις να την λαμβάνεις όταν αρχίσεις να έχεις την εμπειρία της, η ψευτιά και η δική σου εκμετάλλευση της δικής σου αγάπης αρχίζει να φεύγει και αποκτάς την υπομονή και ασφάλεια να πλησιάζεις άλλους και να αρχίσεις να δίνεις μια πιο ειλικρινή αγάπη σε άλλους ανθρώπους.

Μια Νομική αναγκαιότητα

Όμως δε χρειαζόμαστε μόνο προσωπικά τη θυσία του Χριστού, τη χρειαζόμαστε και νομικά. Τι εννοώ με αυτό; Όταν κάποιος σ βλάψει, δημιουργείται ένα χρέος που πρέπει να πληρωθεί από κάποιον. Αυτό μπορεί να συμβεί σε ένα νομικό επίπεδο. Τι θα συμβεί αν κάποιος φίλος σου σπάσει κατά λάθος μια λάμπα στο δικό σου διαμέρισμα; Ένα από τα δύο μπορεί να συμβεί. Είτε θα τον κάνεις να πληρώσει- «αυτό στοιχίζει 100 δολάρια

παρακαλώ»- είτε θα του πεις, «σε συγχωρώ για αυτό, δεν πειράζει.» Όμως στη δεύτερη περίπτωση τι θα κάνεις με τα 100 δολάρια; Θα πρέπει να το πληρώσεις εσύ ή θα χάσεις φως αξίας 100 δολαρίων που χρησιμοποιούταν σε ένα σκοτεινό δωμάτιο. Είτε ο φίλος σου θα πληρώσει το κόστος για αυτό που σου συνέβη είτε εσύ θα απορροφήσεις το κόστος. Αυτό έχει αποτελέσματα σε επίπεδα που είναι πέρα από τα οικονομικά. Όταν κάποιος σου κλέψει από μια ευκαιρία, σου κλέβει και ευτυχία, φήμη ή σου παίρνει κάτι άλλο που ποτέ δεν το παίρνεις πίσω, σου δημιουργεί μια αίσθηση χρέους. Έχει παραβιαστεί η δικαιοσύνη- αυτό το πρόσωπο σου χρωστά. Όταν νιώσεις αυτό το χρέος, υπάρχει μόνο δύο πράγματα που μπορείς να κάνεις.

Το πρώτο πράγμα που μπορείς να κάνεις είναι να αναγκάσεις αυτό το πρόσωπο να πληρώσει. Μπορείς να προσπαθήσεις να καταστρέψεις τις ευκαιρίες τους είτε τη φήμη τους- μπορείς να ελπίζεις ότι θα υποφέρουν, ή εσύ ο ίδιος να ενεργήσεις για να το πάθουν. Όμως υπάρχει ένα μεγάλο πρόβλημα με αυτό. Καθώς τους κάνεις να πληρώσουν το χρέος, καθώς προσπαθείς να τους κάνεις να υποφέρουν εξαιτίας αυτού που σου έκαναν, γίνεσαι σαν και αυτούς. Γίνεσαι πιο σκληρός, πιο ψυχρός- γίνεσαι το ίδιο όπως ο ένοχος. Το κακό κερδίζει. Τι άλλο θα μπορούσες να κάνεις; Το εναλλακτικό είναι να συγχωρήσεις. Όμως δεν υπάρχει τίποτε εύκολο στην πραγματική συγχώρηση. Όταν θέλεις να κρατάς μέσα σου εκδικητικές σκέψεις, όταν θέλεις τόσο πολύ να κάνεις εκδικητικές πράξεις αλλά δεν προχωράς σε αυτές προσπαθώντας να συγχωρήσεις νιώθεις να πληγώνεσαι. Όταν αποφεύγεις να κάνεις κάτι περνάς μια αγωνία. Γιατί; Όταν αντί να κάνεις τον άλλο να υποφέρει, απορροφάς το κόστος εσύ ο ίδιος. Δεν προσπαθείς να αποκαταστήσεις τη φήμη σου με το να προσπαθείς να καταστρέψεις τη δική τους φήμη. Τους συγχωρείς και σου κοστίζει. Αυτό είναι η συγχώρηση. Η πραγματική συγχώρηση πάντα συνεπάγεται το να υποφέρεις.

Έτσι το χρέος για την αδικία δε σβήνει: είτε αυτοί πληρώνουν είτε εσύ πληρώνεις. Αλλά εδώ είναι η ειρωνεία. Μόνο αν εσύ πληρώσεις την τιμή της συγχώρησης, μόνο όταν απορροφήσεις το χρέος υπάρχει μια πιθανότητα να διορθώσεις την αδικία. Αν αντιμετωπίσεις κάποιον με την αδικία που έκανε ενώ εσύ έχεις την εκδίκηση στην καρδιά σου, πιθανόν δε θα σε ακούσουν. Θα νιώσουν ότι δεν αναζητάς δικαιοσύνη αλλά εκδίκηση, και θα απορρίψουν οτιδήποτε πεις. Εσύ απλώς συνεχίζεις τον κύκλο της ανταπόδοσης, ανταπόδοσης, ανταπόδοσης. Μόνο αν αποφύγεις την εκδίκηση και πληρώσεις το κόστος της συγχώρησης θα έχεις κάποια ελπίδα να τους κάνεις να σε ακούσουν, να δούνε το δικό τους λάθος. Ακόμη και αν στην αρχή δεν σε ακούσουν, η συγχώρηση σου σπάζει τον κύκλο από επιπλέον ανταποδόσεις. Αν γνωρίζουμε ότι η συγχώρηση πάντοτε συμπεριλαμβάνει το να υποφέρει αυτός που συγχωρεί και ότι η μόνη ελπίδα της επανόρθωσης και της διόρθωσης των τω αδικιών έρχεται από του να πληρώσεις το κόστος του να υποφέρεις, τότε δε θα μας εκπλήσσει το γεγονός ότι ο Θεός λέγει, «ο μόνος τρόπος που μπορώ να συγχωρήσω τις αμαρτίες της ανθρωπότητας είναι να υποφέρω- είτε εσύ θα πρέπει να πληρώσεις για την ποινή της αμαρτία είτε εγώ.» Η αμαρτία πάντα συνεπάγεται μια τιμωρία. Η ενοχή δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί παρά μόνο αν κάποιος πληρώσει.

Ο μόνος τρόπος που μπορεί ο Θεός να μας συγχωρήσει και να μην μας κρίνει είναι να πάει στον σταυρό και να την απορροφήσει πάνω του. «Πρέπει να έχω παθήματα,» είπε ο Ιησούς.

Μια κοσμική αναγκαιότητα

Αν ο Ιησούς έπρεπε να πεθάνει τότε: Γιατί δεν έπεφτε μόνος του από ένα γκρεμό; Ή να περιμένει για την αναπόφευκτη καταστροφή του ανθρώπινου σώματος; Όχι.

Ο θάνατος του Ιησού έπρεπε να είναι ένας βίαιος. Ο συγγραφέας της προς Εβραίους γράφει [22](#) Και σχεδόν με αίμα καθαρίζονται πάντα κατά τον νόμον, και χωρίς χύσεως αίματος δεν γίνεται άφεσις. (Εβραίους 9:22 [22](#) Όλα σχεδόν, σύμφωνα με το νόμο, καθαρίζονται με αίμα· και δεν υπάρχει συγχώρηση αμαρτιών χωρίς να χυθεί αίμα.). Αυτό δεν είναι μια μπερδεμένη άποψη για το αίμα. Μάλλον, η λέξη *αίμα* στην Βίβλο, σημαίνει μια ζωή που αφαιρείται πριν το φυσικό τέρμα. Μια ζωή που δίνεται ή παίρνεται είναι το πιο ακραίο δωρο ή τιμή που θα πρέπει να πληρωθεί σε αυτόν τον κόσμο.⁴² Μόνο με το να δώσει τη ζωή του θα μπορούσε ο Ιησούς να κάνει τη μεγαλύτερη πληρωμή για το χρέος της αμαρτίας. Όμως ο θάνατος του Ιησού δεν ήταν μόνο πληρωμή για το χρέος της αμαρτίας. Ο θάνατος του Ιησού όμως δεν ήταν μόνο μια πληρωμή, ήταν και μια επίδειξη. Ο μελετητής Τζέιμς Έντουαρντς γράφει:

Η πρόβλεψη του πάθους του Ιησού, κρύβει μια μεγάλη ειρωνεία, για τα παθήματα και το θάνατο, του Υιού του Ανθρώπου που δε θα προερχόταν απ' τα χέρια άθλων και κακών ανθρώπων.. μάλλον απ' τα χέρια των «πρεσβυτέρων, αρχιερέων, και νομοδιδασκάλων»... ο Ιησούς δε λιντσάρεται από ένα εξοργισμένο όχλο ή δέρνεται μέχρι θανάτου από μια εγκληματική πράξη. Θα συλληφθεί με επίσημα εντάλματα, και θα δικαστεί και θα εκτελεστεί από τον φθόνο του κόσμου για τη νομολογία - το Εβραϊκό Συνέδριο και Αρχές του Ρωμαϊκού Δικαίου (Principia iuris Romanorum)⁴³

Οι Ιουδαίοι Αρχιερείς, οι νομοδιδάσκαλοι και οι άρχοντες των Ρωμαίων θα έπρεπε να σταθούν στο ύψους τους και να απονείμουν δικαιοσύνη αντί να συνωμοτήσουν για μια πράξη αδικίας με το να καταδικάσουν τον Ιησού σε θάνατο. Ο σταυρός αποκαλύπτει τα συστήματα του κόσμου ότι είναι διεφθαρμένα, ότι εξυπηρετούν την εξουσία και την καταπίεση αντί για δικαιοσύνη και αλήθεια. Καταδικάζοντας τον Ιησού, ο κόσμος καταδικάζει τον εαυτό του. Η τιμωρία του Ιησού δεν καταδεικνύει μόνο την πτώχευση του κόσμου, αλλά αποκαλύπτει επίσης τον χαρακτήρα του Θεού και της βασιλείας Του. Η τιμωρία του Ιησού δεν ήταν αποτυχία. Με την υποταγή στον θάνατο ως τιμωρία, έσπασε την κυριαρχία πάνω Του και πάνω μας.

Όταν ο Ιησούς πήγε στον σταυρό και πέθανε για τις αμαρτίες μας, νίκησε με το να χάσει· πέτυχε τη συγχώρηση μας στον σταυρό μα τον να αντιστρέψεις τις αξίες του κόσμου. Δεν «πολέμησε τη φωτιά με τη φωτιά.» Δεν ήρθε έχοντας μαζέψει ένα στρατό για να καταρρίψει το τελευταίο διεφθαρμένο καθεστώς. Δεν ανέλαβε εξουσία, την άφησε – και όμως θριάμβευσε. Στον σταυρό, τότε η κακή χρήση της εξουσίας φανερώθηκε στο τι είναι και νικήθηκε. Έσπασε η μαγική δύναμη των συστημάτων του κόσμου.⁴⁴

Οι διεφθαρμένες εξουσίες αυτού του κόσμου είχαν πολλά εργαλεία για να εκφοβίσουν τους λαούς, το χειρότερο ήταν ο θάνατος. Όταν γνωρίζεις ότι η κοσμική εξουσία ή κάποια άλλη δύναμή μπορούν να σε σκοτώσουν, φοβάσαι, και τότε μπορούν να χρησιμοποιήσουν το φόβο σου για να σε ελέγξουν. Αλλά αφού πέθανε και αναστήθηκε ο Ιησούς, αν βρεις έναν τρόπο να προσεγγίσεις τον Ιησού και να προσκολληθείς πάνω του, γνωρίζεις ότι ο θάνατος, που είναι πιθανόν το χειρότερο πράγμα που μπορεί να σου συμβεί, είναι τώρα το καλύτερο πράγμα. *Αγαπητέ σήκω*. Ο θάνατος θα σε βάλει στα χέρια του Θεού και θα σε κάνει αυτό που έλπιζες να είσαι. Και όταν ο θάνατος χάσει το κεντρί του, τότε ο θάνατος δεν

έχει πια εξουσία πάνω σου λόγω αυτού που έκανε ο Ιησούς στον σταυρό, και τότε θα ζεις μια ζωή αγάπης και όχι φόβου.

Ένα νέο είδος Βασιλιά

Ο Ιησούς λέγει, «εγώ είμαι Βασιλιάς, όχι σαν οποιοδήποτε βασιλιά που θα μπορούσατε να φανταστείτε. Είμαι ένας βασιλιάς που πρέπει να πεθάνει.» Όμως δε σταματά εδώ. Ο Μάρκος γράφει:

*34*Ο Ιησούς κάλεσε τότε τον κόσμο μαζί με τους μαθητές και τους είπε: «Όποιος θέλει να με ακολουθήσει, ας απαρνηθεί τον εαυτό του, ας σηκώσει το σταυρό του κι ας με ακολουθεί. *35*Γιατί όποιος θέλει να σώσει τη ζωή του θα τη χάσει· όποιος όμως χάσει τη ζωή του εξαιτίας μου και εξαιτίας του ευαγγελίου, αυτός θα τη σώσει. *36*Τι θα ωφεληθεί ο άνθρωπος, αν κερδίσει ολόκληρο τον κόσμο αλλά χάσει τη ζωή του; *37*Τι μπορεί να δώσει ο άνθρωπος αντάλλαγμα για τη ζωή του; *38*Όποιος, ζώντας μέσα σ' αυτή τη γενιά την άπιστη κι αμαρτωλή, ντραπεί για μένα και για τη διδασκαλία μου, θα ντραπεί γι' αυτόν και ο Υιός του Ανθρώπου, όταν έρθει με όλη τη λαμπρότητα του Πατέρα του, μαζί με τους αγίους αγγέλους». *1*Τους έλεγε ακόμη ο Ιησούς: «Σας βεβαιώνω πως υπάρχουν μερικοί ανάμεσα σ' αυτούς που βρίσκονται εδώ, οι οποίοι δε θα γευτούν το θάνατο, πριν δουν να έρχεται δυναμικά η βασιλεία του Θεού». Μάρκος 8:34-9:1

Ο Ιησούς λέγει, «Αφού είμαι ένας βασιλιάς στο σταυρό, αν θέλετε να με ακολουθήσετε θα πρέπει να πάει στο σταυρό.» Τι σημαίνει να πάρουμε το σταυρό μας; Τι σημαίνει να χάσουμε τη ζωή μας για το ευαγγέλιο για να τη σώσουμε;

Η εσκεμμένα εκλεγμένη ελληνική λέξη για «ζωή» εδώ είναι *ψυχή*, από την οποία βγαίνει αι η λέξη *ψυχολογία*. Δηλώνει τη δική σου αιωνιότητά, την προσωπικότητά σου, τον εαυτό σου-αυτό που σε κάνει διαφορετικό. Ο Ιησούς δεν λέγει, «θέλω να χάσετε τη δική σας αίσθηση της ύπαρξης, έναν ατομικό εαυτό.» Αυτό είναι ανατολική φιλοσοφία, και αν το εννοούσε, αθ θα έλεγε, «πρέπει να χάσεις τον εαυτό σου για να χάσεις τον εαυτό σου.» Ο Ιησούς λέγει «μη χτίζετε την ταυτότητά σας στο να κερδίζετε πράγματα του κόσμου.» Τα ακριβή του λόγια ήταν, «Τι καλό έχει ένας άνθρωπος αν κερδίσει όλον τον κόσμο, όμως χάσει την ψυχή του.»

Κάθε κουλτούρα δείχνει σε ορισμένα πράγματα και λέγει, «αν κερδίσεις αυτά αν αποκτήσεις ή πετύχεις αυτά, τότε θα έχεις έναν εαυτό, θα γνωρίζεις ότι είναι πολύτιμος.» Οι παραδοσιακές κουλτούρες θα λέγανε ότι δεν είσαι τίποτε παρά μόνο αν κερδίσεις τον σεβασμό και την κληρονομιά μιας οικογένειας και παιδιών. Στις ατομιστικές κουλτούρες είναι διαφορετικά· η κουλτούρα σου λέγει ότι δεν είσαι τίποτε παρά μόνο αν αποκτήσεις μια καριέρα που θα σε γεμίζει και θα σου δίνει χρήματα, φήμη και θέση στην κοινωνία. Άσχετα με αυτές τις διαφορές όμως, κάθε κουλτούρα μας λέγει ότι η ταυτότητα σου είναι το πώς τα καταφέρνεις με τα επιτεύγματα σου.

Και ο Ιησούς σου λέγει, ότι αυτό δεν έχει αποτέλεσμα. Μας λέγει, αν κερδίσεις όλον τον κόσμο, δε θα είναι αρκετά μεγάλο ή λαμπρό μεγάλο για να καλύψει την κηλίδα της ασυνέπειας. Άσχετα πόσα από αυτά τα πράγματα κερδίσεις, ποτέ δε θα είναι αρκετά για να σε κάνουν σίγουρο για αυτό που είσαι. Αν χτίζεις την ταυτότητα σου στο «κάποιος με αγαπά,» ή αν χτίζεις την ταυτότητα σου στο «έχω μια καλή καριέρα,» και τίποτε δεν πάει

στραβά με αυτή τη σχέση ή με αυτή τη δουλειά, καταρρέεις. Νιώθεις ότι δεν έχεις έναν εαυτό.

Άρχισες να βλέπεις πόσο ριζοσπαστικός είναι ο Ιησούς; Δεν είναι το θέμα να λες, «ήμουν μια αποτυχία, ήμουν ανήθικος, και έτσι θα αρχίσω να πηγαίνω στην εκκλησία και θα γίνω ένας ηθικός, αξιοπρεπής άνθρωπος. Τότε θα ξέρω ότι είμαι ένας καλός άνθρωπος γιατί είμαι πνευματικός.» Ο Ιησούς λέγει, «δε θέλω να μετατοπιστείς από μια ταυτότητα που βασίζεται στην απόδοση σε μια άλλη. Θέλω να βρείτε έναν εντελώς νέο τρόπο. Θέλω να χάσεις τον παλιό εαυτό σου, την παλιά σου ταυτότητα, και θα βασίσεις τον εαυτό σου και τη νέα σου ταυτότητα σε μένα και στο ευαγγέλιο.» Μου αρέσει που λέγει «για μένα και για το ευαγγέλιο.» ως υπενθυμίζει να μην έχουμε μια αφηρημένη ιδέα για αυτό. Δεν θα πεις απλώς, «ω, βλέπω ότι δεν μπορώ να οικοδομήσω την ταυτότητα μου πάνω στην έγκριση των γονέων μου γιατί αυτή είναι έτσι τη μια μέρα και αλλιώς την άλλη. Δεν μπορώ να οικοδομήσω τη ζωή μου με βάση την επιτυχία της καριέρας μου· δεν μπορώ να οικοδομήσω τη ζωή μου στο ρομάντζο. Αντίθετα θα οικοδομήσω τη ζωή μου στον Θεό.» Αν το πας μέχρι αυτό το σημείο, ο Θεός είναι σχεδόν μια αφηρημένη ιδέα· και έτσι οικοδομώντας τη ζωή σου σε αυτόν είναι απλώς μια πράξη της θέλησης σου. Το μόνο πράγμα που μπορεί να αλλάξει μια ζωή είναι στη ρίζα της η αγάπη.

Ο Ιησούς λέγει, «δεν είναι αρκετό μόνο να με γνωρίζεις σαν δάσκαλο ή σαν μια αφηρημένη αρχή· πρέπει α δεις στη ζωή μου. Πήγα στο σταυρό – και στο σταυρό έχασα την ταυτότητα μου ώστε εσύ να κερδίσεις μια.

Μόλις δεις τον Υιό του Θεού να σε αγαπά με αυτόν τρόπο, όταν κινηθείς από αυτό μέσα στα σπλάχνα σου και στην ύπαρξη σου, αρχίζεις να παίρνεις μια δύναμή, μια βεβαιότητα, μια αίσθηση της δικής σου αξίας και του πόσο ξεχωριστός είσαι που δε βασίζεται σε αυτά που κάνεις ή αν κάποιος σε αγαπά, είτε έχεις χάσει βάρος ή πόσο χρήμα έχεις κερδίσει. Είσαι ελεύθερος- έχει φύγει η παλιά σου προσέγγιση για την ταυτότητα. Κανείς δεν το έθεσε τόσο ωραία όσο ο Κλάιβ Στέηπλετον Λιούις στις δύο τελευταίες σελίδες του *Απλός Χριστιανισμός*, όπου σχολιάσει στην κλήση του Ιησού να χάσεις τον εαυτό σου και να βρεις τον εαυτό σου:

Όσο βγάζομε περισσότερο από τη μέση αυτό που τώρα ονομάζουμε «ο εαυτός μας» και Τον αφήνουμε να μας αναλάβει, τόσο περισσότερο γινόμαστε ο εαυτός μας... ο πραγματικός μας εαυτός που μας περιμένει μέσα Του... Όσο περισσότερο του αντιστεκόμαστε και προσπαθούμε να ζήσουμε με τις δικές μας δυνάμεις, τόσο και περισσότερο καταδικαζόμαστε από τη δική μας κληρονομικότητα και ανατροφή, και περιβάλλον και τις φυσικές μας επιθυμίες. Στην πραγματικότητα αυτό που με τόση υπερηφάνεια ονομάζω «ο εαυτός μου» γίνεται απλώς το σημείο συνάντησης για σειρές συμβάντων που ποτέ δεν ξεκίνησαν και που δεν μπορώ να τα σταματήσω. Αυτό που ονομάζω «οι επιθυμίες μου» γίνονται απλώς οι επιθυμίες που μου εκπέμπει ο φυσικός μου οργανισμός ή που μου τις προωθούν οι σκέψεις άλλων ανθρώπων. Όταν στρέφομαι στον Χριστό, όταν παραδίνω τον εαυτό μου στην προσωπικότητα Του, τότε είναι που τελικά έχω μια πραγματική προσωπικότητα εξ ολοκλήρου δική μου... Παρόλα αυτά, δεν θα πρέπει να πας στον Χριστό για να βρεις τον νέο σου εαυτό. Όσο σε απασχολεί η δική σου προσωπικότητα δεν πηγαίνεις καθόλου σε Αυτόν.⁴⁵

Αν πας στον Ιησού για να πάρεις μια νέα προσωπικότητα, όπως λέγει ο Λιούις δε έχεις πάει στον Ιησού. Ο πραγματικός σου εαυτός δε θα εμφανιστεί όσο τον ψάχνεις· θα εμφανιστεί όταν κοιτάξεις προς Αυτόν.

Όταν ο Πέτρος άκουσε ότι ο Ιησούς πηγαίνει στην Ιερουσαλήμ, που είναι κάτι που συνεπάγεται παθήματα- και σχεδόν σίγουρα όχι μόνο για τον Ιησού αλλά και για τον ίδιο- εξοργίζεται. Γιατί; Γιατί αυτός είχε τη δική του ατζέντα, και στη δική του ατζέντα δεν θα προχωρά από δύναμη σε δύναμη και μέσα της δεν περιλαμβανόταν τα παθήματα. Όταν βλέπει ότι ο Ιησούς δεν ενεργεί σύμφωνα με τη δική του ατζέντα, τον επιτιμά. Αν η δική σου ατζέντα είναι ο σκοπός σου, τότε ο Ιησούς θα είναι το μέσο σου· εσύ τον χρησιμοποιείς. Αλλά αν ο Ιησούς είναι ο βασιλιάς σου, δεν μπορείς να τον κάνει το μέσο για τους δικούς σου σκοπούς. Δεν μπορείς να πας στο βασιλιά και να παζαρεύεις. Αφήνεις το σπαθί σου στα πόδια του βασιλιά και του λες «πρόσταξε με.» Αν όμως προσπαθείς να διαπραγματευτείς μαζί Του, αν πεις, «Θα σε υπακούω αν...» δεν τον αναγνωρίζεις σαν βασιλιά. Όμως μην το ξεχνάς: ο Ιησούς δεν απλώς ένα βασιλιάς· είναι ένας βασιλιάς στον σταυρό. Αν ήταν μόνο ένας βασιλιάς στο θρόνο, θα τον υπάκουες απλώς γιατί έπρεπε να το κάνεις. Αν όμως είναι ένας βασιλιάς που πήγε για σένα στον σταυρό τότε μπορείς να υποτάσσεται σε αυτόν από αγάπη και εμπιστοσύνη.. Αυτό σημαίνει ότι δεν πας σε Αυτόν παζαρεύοντας αλλά λέγοντας, «Κύριε, ότι μου ζητήσεις θα το κάνω, όπου με στείλεις θα το δεχτώ.' Όταν κάποιος έχει δώσει τον εαυτό σου τελείως σε σένα, πως δε θα του δώσεις τον εαυτό σου τελείως σε αυτόν; Το να πάρεις τον σταυρό σου σημαίνει να παθαίνεις ως προς το να καθορίζεις εσύ τον εαυτό σου, πεθαίνεις ως προς του να ελέγχεις τη ζωή σου, πεθαίνεις ως προς το να τον χρησιμοποιείς για τη δική σου την ατζέντα.

Όταν ο Ιησούς είπε, «σας λέγω την αλήθεια, μερικοί που βρίσκονται εδώ δε θα γευτούν θάνατο πριν να δούνε τη βασιλεία του Θεού να έρχεται με δύναμη,» τι εννοούσε με αυτά τα λόγια. Μερικοί άνθρωποι τα έχουν ερμηνεύσει να εννοούν ότι η παρούσα γενεά δε θα περάσει πριν να επέλτρεφε στη γη. Η πρώτη εκκλησία αγαπούσε αυτήν την περικοπή 'και μετά τον θάνατο της γενιάς του Ιησού. Γνώριζαν ότι ο Ιησούς εννοούσε κάτι άλλο. Καταλάβαιναν ότι εννοούσε ότι αν και η βασιλεία του Θεού ξεκίνησε με αδυναμία- πάνω στον σταυρό- δε θα τελείωνε με αυτόν τον τρόπο. Θα βλέπανε τη δύναμη της αναστάσεως Του, και θα βλέπανε την εκκλησία να πολλαπλασιάζεται και να αυξάνει σε αγάπη, και υπηρεσία, και επιρροή στον κόσμο.⁴⁶

Για μας, η βασιλεία του Θεού αρχίζει με αδυναμία, με εγκατάλειψη, να παραδώσουμε τα δικαιώματά μας στη ζωή μας· αρχίζει με το να παραδεχτούμε ότι έχουμε ανάγκη για ένα Σωτήρα. Χρειαζόμαστε κάποιον να εκπληρώσει όλες τις απαιτήσεις και να πληρώσει για την αμαρτία μας. Αυτό είναι αδυναμία. Ο Ιησούς άρχισε με αδυναμία- πρώτα με το να γίνει άνθρωπος και δεύτερον, να πάει στον σταυρό. Και αν τον θέλουμε να είναι στη ζωή μας πρέπει και εμείς να αρχίζουμε με αδυναμία. Η βασιλεία ξεκινά εκεί, αλλά δεν τελειώνει εκεί. Όταν επιστρέψει ο Ιησούς και εισάγει μια ανανεωμένη δημιουργία, τότε θα θριαμβεύσει τελείως η αγάπη έναντι του μίσους και η ζωή θα θριαμβεύσει τελείως στο θάνατο.

Ο Λιούις κλείνει την παράγραφο από το «να χάσεις τη ζωή σου στο να τη βρεις» με αυτό:

Παράδωσε τον εαυτό σου και θα βρεις τον πραγματικό σου εαυτό. Χάσε τη ζωή σου και θα τη σώσεις. Υποτάξου στο θάνατο, και τότε ο θάνατος των φιλοδοξιών σου και των αγαπημένων σου επιθυμιών κάθε μέρα και ο θάνατος του σώματος σου στο τέλος. Υποτάξου με κάθε κύτταρο της ύπαρξής σου, και θα βρεις την αιώνια ζωή.

Μην κρατήσεις τίποτε. Τίποτε που δεν έδωσες θα γίνει πραγματικά δικό σου. Τίποτε μέσα σου που δεν πέθανε δε θα αναστηθεί από τους νεκρούς. Κοίταξε για τον εαυτό σου, και σε τελική ανάλυση θα βρεις μόνο μίσος, μοναξιά, απελπισία, οργή, καταστροφή και φθορά. Όμως κοίταξε στον Χριστό και θα Τον βρεις, και μαζί Του κάθε τι που το έριξες.⁴⁷

Βλέπεις υπάρχει ένας χορός, και μετά στην πραγματικότητα υπάρχει ένας βασιλιάς που μας αγαπά χωρίς να μας έχει ανάγκη. Και αν πραγματικά υπάρχει μια κηλίδα που δεν μπορούμε να την πλύνουμε, τότε πρέπει να υπάρχει και ένας σταυρός.

10. ΤΟ ΒΟΥΝΟ

Μόλις ο Πέτρος ομολογεί ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός, αλλάζει η εστία. Είπα από την αρχή ότι το πρώτο μισό του βιβλίου του Μάρκου επικεντρώνεται στο ποιος είναι ο Ιησούς, το δεύτερο μισό του βιβλίου επικεντρώνεται στον σκοπό του- για ποιο λόγο ήρθε, τι θα έκανε. Στο πρώτο μισό βλέπουμε ότι είναι ταυτόχρονα θεός και άνθρωπος, ο αιώνιος Βασιλιάς. Είναι συγχώρηση, ανάπαυση, δύναμη και αγάπη χωρίς όρια. Όμως σε αυτό το σημείο στη ζωή του Ιησού, οι αναγνώστες του Μάρκου έχουν μείνει με ερωτηματικά για τι ήρθε να κάνει αι πως θα το έκανε.

Όμως μόλις ο Πέτρος λέγει, «εσύ είσαι ο Χριστός,» ο Ιησούς αμέσως εξηγεί ότι θα πέθαινε. Ο Ιησούς τώρα μιλά συνεχώς για το θάνατο του και τα παθήματα, με τρόπο που είναι πολύ δύσκολο να το καταπιούν οι μαθητές. Έτσι στο δεύτερο μισό του Ευαγγελίου του Μάρκου θα δούμε γιατί είναι αναγκαίος ο σταυρός και τι πέτυχε. Αυτό που θα φαινόταν ότι θα γινόταν μια ιστορία θριάμβου θα φανεί όλο και περισσότερο ότι θα είναι μια τραγωδία.

Τώρα καθώς ο Ιησούς αρχίζει να αποκαλύπτει περισσότερες λεπτομέρειες για την αποστολή του, γίνεται συνεχώς πιο ξεκάθαρος για του τι σημαίνει να τον ακολουθείς, αλλά τώρα ζωγραφίζει μια πιο ζωντανή εικόνα τι συνεπάγεται το να τον ακολουθείς. Καθώς αναλαμβάνει να σηκώσει το σταυρό θα πρέπει και εμείς να το κάνουμε το ίδιο. Όπως ο σταυρός και η δόξα συνδέονται στη ζωή του, έτσι ο σταυρός και η δόξα θα συνδεθούν στις δικές μας ζωές. Ότι αυτό το θέμα που εισάγεται στο δεύτερο μισό του Μάρκου αρχίζει εδώ:

2Υστερα από έξι μέρες, παίρνει ο Ιησούς ιδιαιτέρως μόνο τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, και τους ανεβάζει σ' ένα ψηλό βουνό. Εκεί μεταμορφώθηκε μπροστά τους, 3τα ρούχα του έγιναν αστραφτερά, κατάλευκα σαν το χιόνι, τέτοια που κανένας θαφέας πάνω στη γη δεν μπορούσε να τα κάνει τόσο λευκά. 4Μετά τους εμφανίστηκε ο Ηλίας μαζί με το Μωυσή, και συζητούσαν με τον Ιησού. Λέει τότε ο Πέτρος στον Ιησού: 5«Διδάσκαλε, είναι ωραία να μείνουμε εδώ! Να στήσουμε τρεις σκηνές: μία για σένα, μία για το Μωυσή και μία για τον Ηλία». 6Δεν ήξερε τι να πει, γιατί είχαν κυριευτεί από τρόμο. 7Ηρθε τότε ένα σύννεφο και τους σκέπασε, και μια φωνή ακούστηκε μέσα από το σύννεφο: «Αυτός είναι ο αγαπημένος μου Υιός· αυτόν ν' ακούτε». 8Ξαφνικά, όταν έστρεψαν τριγύρω τα βλέμματά τους, δεν είδαν κανέναν, παρά τον Ιησού μόνον μαζί τους. (Μάρκος 9:2-8)

Αιώνες πριν από αυτό το συμβάν, σύμφωνα με το βιβλίο της Εξόδου στην Παλαιά Διαθήκη, ο Θεός κατέβηκε στο όρος Σινά σε ένα σύννεφο. Η φωνή του Θεού ακουγόταν από το σύννεφο και όλοι είχαν φοβηθεί. Ο Μωυσής πήγε στην κορυφή του βουνού και παρακάλεσε να δει τη δόξα του Θεού: 8Ο Μωυσής είπε: «Δείξε μου τη δόξα σου». 19Και ο Κύριος απάντησε: «Θα περάσω με όλη τη μεγαλοπρέπειά μου μπροστά σου και θα πω το όνομά μου μπροστά σου: “Κύριος”. Θα συγχωρώ εκείνον που θέλω να συγχωρήσω και θα σπλαχνίζομαι εκείνον που θέλω να σπλαχνιστώ. 20Δε θα μπορέσεις όμως», του λέει, «να δεις το πρόσωπό μου, γιατί κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να με δει και να μείνει ζωντανός». 21Μετά πρόσθεσε ο Κύριος: «Να μια θέση κοντά μου. Στάσου πάνω στο βράχο. 22Και όταν θα διαβαίνω μέσα στη δόξα της παρουσίας μου, θα σε βάλω στη σχισμή του βράχου, και θα σε σκεπάσω με το χέρι μου ώσπου να περάσω. 23Μετά θα πάρω το χέρι μου και θα δεις τα νώτα μου· το πρόσωπό μου όμως δεν θα το δεις».(Εξοδος 33:18-23). Ο Μωυσής δεν μπόρεσε να δει τη δόξα του Θεού κατά πρόσωπο. Όμως ακόμη και το να

πηγαίνει κοντά αρκούσε για να κάνει το πρόσωπο του Μωυσή να λάμπει με την αντανακλώμενη δόξα του Θεού.

Τώρα, αιώνες αργότερα, είμαστε στην κορυφή ενός άλλου βουνού και εκεί πάλι υπάρχει δόξα. Αυτή η εκθαμβωτική λαμπρότητα κάνει τα ρούχα να είναι «κατάλευκα σαν το χιόνι, τέτοια που κανένας βαφέας πάνω στη γη δεν μπορούσε να τα κάνει τόσο λευκά.» Εκεί ακούγεται στο βουνό μια φωνή ακούγεται μέσα από το σύννεφο- και ακόμη εμφανίζεται και ο Μωυσής. Είναι άραγε μια επανάληψη του όρους Σινά; Όχι, γιατί υπάρχει μια διαφορά που μας κάνει να αλλάξουμε τη σκέψη μας αυτή. Ο Μωυσής αντανάκλωσε τη δόξα του Θεού όπως το φεγγάρι αντανάκλα το φως του ήλιου. Όμως ο Ιησούς παράγει την αξεπέραστη δόξα του Θεού· αυτή εκπέμπεται από αυτόν. Ο Ιησούς δεν δείχνει προς την δόξα του Θεού όπως ο Ηλίας, ο Μωυσής και κάθε άλλος προφήτης έκανε· ο Ιησούς είναι η δόξα του Θεού σε ανθρώπινη μορφή. Ο συγγραφέας του βιβλίου προς Εβραίους το θέτει ως εξής: «3Αυτός είναι η ακτινοβολία του θεικού μεγαλείου και η τέλεια έκφραση της θεικής υποστάσης, (3ος ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης καὶ χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, Εβραίους 1:3)

Συμβαίνει κάτι άλλο που ποτέ δε συνέβη στο όρος Σινά- ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης βρίσκονται στην παρουσία του Θεού και όμως δεν πεθαίνουν.

Στο όρος Σινά, ο Θεός κατέβηκε σε σύννεφο. Ήταν η δόξα shekinah· το θυμάστε από τα Άγια των αγίων όπου ο αρχιερέας έκανε τον εξιλασμό για τις αμαρτίες του λαού Ισραήλ; Μιλούσε μέσα από το σύννεφο- ήταν η παρουσία του που για τους Ισραηλίτες ήταν θανατηφόρα. Όταν ο Θεός είπε στο Μωυσή, «γιατί κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να με δει και να μείνει ζωντανός» (Εξοδος 33:20) «κανένας δεν μπορεί να αντέξει στην αγιότητα μου, στη δόξα μου. Θα σε καταστρέψω.»

Αυτός είναι ο λόγος ότι εδώ στο βουνό όπου ο Ιησούς μεταμορφώθηκε, ο Πέτρος τρομοκρατήθηκε. Τόσο πολύ τρομοκρατήθηκε που δεν ήξερε τι έλεγε σύμφωνα με τον Μάρκο. Ψελλίζει «*Διδάσκαλε, είναι ωραία να μείνουμε εδώ! Να στήσουμε τρεις σκηνές: μία για σένα, μία για το Μωυσή και μία για τον Ηλία.*» Είναι μια πρόταση που μας προκαλεί απορία. Εδώ έχουμε τη λέξη σκηνή. Μετά που η δόξα του Θεού ήρθε στο όρος Σινά, οι Εβραίοι κατασκεύασαν μια σκηνή. Γιατί; Οι πιο πολλές θρησκείες έχουν αναγνωρίσει ότι υπάρχει ένα μεγάλο κενό ανάμεσα σε κάποια θεότητα και την ανθρωπότητα. Έτσι πολλές θρησκείες έχουν ναούς ή σκηνές με ιερείς και θυσίες και τελετές για να μεταμορφώσουν την συναίσθηση σου ή να σου αφαιρέσουν την αμαρτία σου- για να δράσουν ως ενδιάμεσα στο κενό και να προστατέψουν τα ανθρώπινα όντα από τη θεία παρουσία. Αυτό που πραγματικά λέγει ο Πέτρος είναι, «έχουμε ανάγκη για μια σκηνή, έχουμε ανάγκη να έχουμε τελετουργίες για να μας προστατέψουν από την παρουσία του Θεού.» Μόλις τα λέγει αυτά, μια νεφέλη εμφανίζεται και μέσα τις είναι ο Ιησούς ο Μωυσής και ο Ηλίας. Και μέσα από το νέφος της shekinah δόξας, ο Θεός λέγει, «Αυτός είναι ο αγαπητός γιος μου- οὗτός ἐστιν υἱός μου ἀγαπητός, ἀκούετε αὐτοῦ!» Είναι μέσα στην παρουσία του Θεού. Όμως ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης δεν πεθαίνουν. Πως μπορούσε να συμβεί αυτό; «8Ξαφνικά, όταν έστρεψαν τριγύρω τα βλέμματά τους, δεν είδαν κανέναν, παρά τον Ιησὺ μόνον μαζί τους» Έτσι είναι ο τρόπος που μας το λέγει ο Μάρκος. Ο Μωυσής έφυγε, ο Ηλίας έφυγε, και ο Ιησούς είναι η γέφυρα πάνω στο κενό μεταξύ Θεού και ανθρωπότητας. Ο Ιησούς μπορούσε να δώσει αυτό που δεν μπορούσε να δώσει ο Ηλίας, αυτό που δεν μπορούσε να δώσει ο Μωυσής, κανείς άλλος δεν μπορούσε να το δώσει. Μέσα από τον Ιησὺ μπορούμε να περάσουμε το κενό μέσα στην καρδιά της πραγματικότητας, μέσα στα βήματα του χορού. Ο Ιησούς είναι ο ναός και η σκηνή που θα τελειώσει όλους τους ναούς

και σκηνές, γιατί εκείνος είναι η θυσία που θα τερματίσει όλες τις θυσίες, ο τελικός ιερέας που θα δείξει τον δρόμο σε όλους τους ιερείς.

Όταν το νέφος έρχεται κάτω, όχι μόνο οι μαθητές δεν πεθαίνουν, περιβάλλονται και αγκαλιάζονται από τη λαμπρότητα του Θεού. Ακούν τον Θεό Πατέρα να μιλάει για την αγάπη Του για τον Υιό, όπως έκανε όταν βαπτίστηκε ο Ιησούς στη αρχή του Μάρκου. Τότε ξαφνικά έφυγε η νεφέλη, και μέινανε να στέκονται εκεί και να κοιτάζουν μέσα στο αραιό φως της κορυφής του βουνού, σε μια κατάσταση τόσο ηλεκτρισμένου θαυμασμού.

Ο Ιάκωβος, ο Πέτρος και ο Ιωάννης έχουν την εμπειρία της λατρείας.

Η λατρεία είναι μια προκαταρτική θέαση του πράγματος που όλων μας οι καρδιές ποθούν, είτε το γνωρίζουμε είτε όχι. Την αναζητούμε στην τέχνη, στην λογοτεχνία, στα χέρια των αγαπημένων μας, στην οικογένεια μας. Στο περίφημο του κήρυγμα «Το βάρος της Δόξας,» ο Κ. Σ. Λιούις γράφει:

Το γεγονός ότι σ' αυτό το Σύμπαν είμαστε σαν ξένοι, το ότι ποθούμε να μας δώσουν σημασία, να πάρουμε κάποια απάντηση, να γεφυρώσουμε το χάσμα που χαίνει ανάμεσα σ' εμάς και στην πραγματικότητα, αυτό αποτελεί ένα μέρος του απαρηγόρητου μυστικού μας. Και βέβαια, απ' αυτή τη σκοπιά η υπόσχεση της δόξας, όπως περιγράφηκε παραπάνω, συνδέεται άμεσα με τη βαθιά μας επιθυμία. Γιατί δόξα σημαίνει 'έπαινος για καλή διαγωγή' από το Θεό. Σημαίνει ότι ο Θεός μάς αποδέχεται, μας απαντά, μας αναγνωρίζει, μας καλωσορίζει στα μύχια της ουσίας των πραγμάτων. Η πόρτα την οποία χτυπούσαμε μια ζωή επιτέλους άνοιξε.... Προφανώς λοιπόν η νοσταλγία όλης μας της ζωής, η επιθυμία μας να ενωθούμε με κάτι στο Σύμπαν από το οποίο τώρα νιώθουμε ξεκομμένοι, ο πόθος μας να είμαστε από τη μέσα μεριά της πόρτας η οποία πάντα μας είχε κλείσει απέξω δεν είναι μια απλά νευρωτική φαντασίωση, αλλά η σωστότερη ένδειξη του ποια είναι η αληθινή μας κατάσταση. ... Όλες όμως οι σελίδες της Αγίας Γραφής θροϊζουν με τον ψίθυρο ότι δεν θα είναι πάντα έτσι. Κάποια μέρα, κατά το θέλημα του Θεού, θα μπορούμε μέσα. (μετάφραση της Γιούλικας Μάσφυ)⁴⁸

Η Λατρεία δεν είναι απλώς το να πιστεύουμε. Πριν να ανέβουν στο βουνό, ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης ήδη πίστευαν στο Θεό. Και ήδη ο Πέτρος είχε πει «Εσύ είσαι ο Χριστός.» Τώρα όμως το έχουν νιώσει στις αισθήσεις τους. Η παρουσία του Θεού τους είχε τυλίξει. Είχαν μια πρόγευση για αυτό που ο Λιούις λέγει ότι όλοι μας ποθούμε: το πρόσωπο και το αγκάλιασμα του Θεού.

Ο Θάνατος της Δόξας

Φανταστείτε τη σκηνή μετ' όταν έσβησε η ηχώ της φωνής του Θεού. Οι μαθητές θα πρέπει να είχανε δωδεκάδες ερωτήσεις για τον Ιησού. Ο Μάρκος μας διηγείται τι συμβαίνει μετά:

9Ενώ κατέβαιναν από το βουνό, τους πρόσταξε να μη διηγηθούν σε κανέναν αυτά που είδαν, παρά μόνον όταν ο Υιός του Ανθρώπου αναστηθεί από τους νεκρούς. 10Τα λόγια αυτά τα συγκράτησαν και συζητούσαν μεταξύ τους τι σημαίνει αυτό το «θ' αναστηθεί από τους νεκρούς». 11Τον ρωτούσαν ακόμη: «Γιατί λένε οι γραμματείς ότι πρέπει πρώτα να έρθει ο Ηλίας;» 12Ο Ιησούς τους αποκρίθηκε: «Πραγματικά, πρέπει να έρθει πρώτα ο Ηλίας και να τα αποκαταστήσει όλα. Γιατί όμως λένε οι Γραφές για τον Υιό του Ανθρώπου ότι θα υποστεί πολλά και θα

περιφρονηθεί; 13Σας λέω πως ο Ηλίας ήρθε κιόλας και του έκαναν ό,τι ήθελαν, όπως προβλέπουν οι Γραφές γι' αυτόν». (Μάρκος 9:9-13)

Καθώς κατεβαίνουν από το βουνό, ο Ιησούς έδωσε οδηγίες στους μαθητές: «τους πρόσταξε να μη διηγηθούν σε κανέναν αυτά που είδαν, παρά μόνον όταν ο Υιός του Ανθρώπου αναστηθεί από τους νεκρούς.» Γιατί; Το πλήρες νόημα αυτού του επεισοδίου θα γινόταν καθαρό μόνο μετά την ανάσταση γιατί η μεταμόρφωση είναι μια ματιά, μια θέαση της ανάστασης (και της δεύτερης έλευσης, ο ερχομός του Ιησού για να αποκαταστήσει τον κόσμο στο τέλος του χρόνου, που προφητεύτηκε στο βιβλίο της Αποκάλυψης στο τέλος της Βίβλου). Επίσης μέχρι την ανάσταση ποιος θα το πίστευε;

Ένα πράγμα όμως κατάλαβαν οι μαθητές. Με το να μιλά εδώ για την ανάσταση του, ο Ιησούς και πάλι δείχνει προς το θάνατο του. Θυμηθείτε ότι όταν ο Ιησούς τους είπε «εγώ είμαι ο Μεσσίας αλλά θα υποφέρω και θα πεθάνω,» ο Πέτρος επιτίμησε τον Ιησού. Εδώ πάλι ο Πέτρος και οι άλλοι αντιστέκονται, αλλά αυτή τη φορά είναι λίγο πιο επιφυλακτικοί. Ρωτάνε: «Γιατί λένε οι γραμματείς ότι πρέπει πρώτα να έρθει ο Ηλίας;»

Στο βιβλίο του Μαλαχία στην Παλαιά Διαθήκη υπάρχει η προφητεία ότι ο Ηλίας θα επέστρεφε πριν την μεγάλη ημέρα του Κυρίου, όταν ο Θεός θα εμφανιστεί και θα θέσει τάξη σε όλα. Έτσι οι μαθητές λένε, «ε λοιπόν, μόλις είδαμε τον Ηλία εκεί. Άρα η ημέρα του Κυρίου θα είναι κοντά! Γιατί όλο μιλάει για θάνατο; Ο Ηλίας είναι εδώ.» Ο Ιησούς τους κάνει μια διόρθωση: 13Σας λέω πως ο Ηλίας ήρθε κιόλας και του έκαναν ό,τι ήθελαν, όπως προβλέπουν οι Γραφές γι' αυτόν.» Ο Ιησούς τους λέγει, «ο Ηλίας ο προφήτης έδειχνε προς τον Ιωάννη τον Βαπτιστή, και αυτός υπέφερε και πέθανε. Ο Ηλίας ήρθε και έφυγε.» Και τους λέγει «λένε οι Γραφές για τον Υιό του Ανθρώπου ότι θα υποστεί πολλά.» Όπως ο ερχομός του Ηλία ήταν ένας προάγγελος του ερχομού του Κυρίου, έτσι και η εκτέλεση του Ηλία (ο Ιωάννης ο Βαπτιστής αποκεφαλίστηκε από τον Ηρώδη), είναι ένας προάγγελος της εκτέλεσης του Κυρίου.

Όταν βαπτίστηκε ο Ιησούς στο πρώτο κεφάλαιο του Μάρκου, το Πνεύμα κατέβηκε πάνω του με μορφή περιστεράς και τον ενίσχυσε για να αρχίσει να διδάσκει και να θεραπεύει δημόσια. Τώρα ο Πατέρας τον τυλίγει με την παρουσία του- το φως της δόξας shekinah και με τη φωνή- για να τον δυναμώσει πολύ περισσότερο στην μεγάλη δοκιμασία που τον περίμενε καθώς προχωρά αποφασιστικά προς την εκτέλεση του πάνω στον σταυρό. Και δεν είναι μόνο ο Ιησούς που ενδυναμώνεται από την εμπειρία: ο Θεός επίσης προετοιμάζει τους μαθητές για την δοκιμασία που θα αντιμετωπίσουν όταν θα πάρουν τον ηγέτη τους από ανάμεσα τους.

Είχες ποτέ σου ένα παρόμοιο είδος εμπειρίας; Πότε η συμπάθεια και η αγάπη κάποιου προσώπου σε βοήθησαν να αντιμετωπίσεις τα παθήματά σου; Πότε η χωρίς όρους ενθάρρυνση και έγκριση σου από κάποιον σε μεταμορφώσει από φοβισμένο σε αποφασισμένο; Όταν μια συνάντηση με την ομορφιά φάνηκε να εξουδετερώνει την αγωνία σου και να σου δίνει ελπίδα.

Και αν είχες αυτό το είδος βοήθειας πιο συχνά, δεν θα ήσουν διαφορετικός; Η δυσκολία σου δεν θα σε έκανε πιο σοφό, πιο βαθύ και πιο δυνατό αντί να έχεις πικρία, να είσαι σκληρός και χωρίς χαρά; Αυτά τα παθήματά σου δεν θα σε έκαναν να έχεις περισσότερη κατανόηση αντί για περισσότερο κυνικό για την ανθρώπινη φύση; Δεν θα ήταν η αποτυχία σου περισσότερο παραγωγική στη ζωή σου; Και βέβαια αυτό θα γινόταν.

Αλλά εδώ υπάρχει το ερώτημα: Πως θα πάρεις αυτό το είδος της έγκρισης, αυτό το είδος της ενθάρρυνσης, αυτό το είδος της αγάπης, χωρίς να καίς τους φίλους σου και την οικογένεια σου με τις ανάγκες σου;

Η απάντηση για μας όπως ήταν και για τους μαθητές: ήταν η *λατρεία*. Πρέπει μέσα από τη λατρεία να πλησιάζεις στην παρουσία του Θεού. Πρέπει να βλέπεις καθαρά μέσα στο νου σου αυτά που έκανε ο Θεός και αυτά που κάνει δια μέσω του Ιησού. Πρέπει να έχεις προγεύσεις αυτής της αγκαλιάς που ο Θεός θα σου δώσει κάποια ημέρα. Πρέπει πραγματικά να νιώσεις αυτά που γνωρίζεις για την αγάπη του Θεού.

Είναι άλλο πράγμα να σου πούνε ότι κάποιος ή κάποια είναι πολύ ελκυστικός. Το πιστεύεις όμως όταν τον δεις πραγματικά από κοντά τότε λες, «ω ουάου.» Τι συνέβη; Πήρες κάποια καινούρια πληροφορία; Όχι- είχες όμως *εμπειρία* αυτού που ήδη γνώριζες ότι είναι αληθινό. Κάποιος λέγει «αυτό το εστιατόριο είναι απίστευτο· είναι το καλύτερο.» Πιστεύεις αυτά που σου είπαν, όμως αν πας εκεί και φας, και πάλι ότι αυτό σε υπερνικά. Μήπως πήρες μια νέα πληροφορία; Όχι- είχες εμπειρία αυτό που γνώριζες ότι είναι αληθινό. Είναι ένα πράγμα να γνωρίζει ότι ο ένδοξος Δημιουργός Θεός σε αγαπά, σε φροντίζει, σε διατηρεί, και είναι άλλο να το νιώσεις να έχεις την εμπειρία του. Ότι και να σου φέρει η ζωή θα χρειάζεσαι αυτές τις προγεύσεις για να σε θρέψουν και να σε δυναμώσουν.

Η μεταμόρφωση δεν ήταν απλώς ένα θαυμαστό τρικ ταχυδακτυλουργού για να πεισθούν οι μαθητές για τη θεότητα του Ιησού. Είναι μια εμπειρία για μια μαζική λατρεία που θα χρειαστούν για αυτά που έρχονται .

Μια ματιά στη δόξα

Πως λοιπόν θα μπορέσουμε να αποκτήσουμε μια είσοδο στο Θεό με αυτόν τον τρόπο; Πως μπορούμε να έχουμε αυτές τις προγεύσεις; Ο Ιησούς και οι μαθητές μόλις κατέβηκαν από το βουνό και σχεδόν τότε έρχεται σε μια ευκαιρία να μας δείξει πώς να βρούμε τον δρόμο μας στην παρουσία του Θεού.

14 Όταν ήρθε στους υπόλοιπους μαθητές, είδε πολύν κόσμο γύρω τους και γραμματείς να συζητούν μαζί τους. *15* Αμέσως, μόλις όλος ο κόσμος είδαν τον Ιησού, θαμπώθηκαν κι έτρεχαν όλοι να τον χαιρετήσουν. *16* Ο Ιησούς ρώτησε τους γραμματείς: «Τι συζητάτε μεταξύ σας;» *17* Τότε ένας μέσα από το πλήθος τού αποκρίθηκε: «Διδάσκαλε, έφερα σ' εσένα το γιο μου, γιατί έχει μέσα του δαιμονικό πνεύμα που τον κάνει άλαλο. *18* Κάθε φορά που τον πιάνει, τον ρίχνει κάτω και τότε θγάζει αφρούς, τρίζει τα δόντια και μένει ξερός. Είπα στους μαθητές σου να διώξουν αυτό το πνεύμα, αλλά δεν μπόρεσαν». (Μάρκος 9:14-18)

Μια μεγάλη συζήτηση λαμβάνει χώρα μεταξύ των διδασκάλων του νόμου και από ένα πλήθος από ανθρώπους και των μαθητών του Ιησού- αυτοί που δεν είχαν ανέβει στο βουνό. Προσπαθούσαν να εξορκίσουν ένα δαίμονα και δεν τα κατάφερναν. Το πονηρό ήταν παρόν και όλοι ήταν μπερδεμένοι.

Ξανά ο Μάρκος θεωρεί την παρουσία της δαιμονικής δραστηριότητας- τη συνεχή πάλη εναντίον των πονηρών, προσωπικών υπερφυσικών όντων – σαν μια προφανή πλευρά της πραγματικότητας, ένα γεγονός της ζωής. Δεν κατέχεται ο καθένας προσωπικά από ένα δαιμόνιο όπως το αγόρι αυτής της ιστορίας, αλλά ο Παύλος μας λέγει στο Εφεσίους 6 και αλλού ότι όλοι μας πολεμάμε με δαιμονικές «αρχές» όλη την ώρα. α ότι ακόμη και ο Ιησούς δεν ήταν απρόσβλητος από τις επιθέσεις τους. Διαβάζουμε νωρίς στο βιβλίο του Μάρκου ότι

ακριβώς μετά τη βάπτισή του Ιησού «[12](#)Αμέσως, το Πνεύμα οδηγεί τον Ιησού έξω στην έρημο. [13](#)Εκεί στην έρημο έμεινε σαράντα μέρες κι αντιμετώπισε τους πειρασμούς του σατανά.» (Μάρκος 1:12)

Το αγόρι αυτής της ιστορίας κατεχόταν από ένα δαιμόνιο που το έκανε να είναι κουφό και βουβό και του προκαλούσε σπασμούς. Είναι μια συντριπτική σωματική και πνευματική κατάσταση που όχι μόνο απλώς καθιστά το αγόρι αβοήθητο, αλλά και ακινητοποιεί όλους γύρω του- τον πατέρα, τους μαθητές, και τους διδασκάλους του νόμου. Η ιστορία συνεχίζεται:

[19](#)«Άπιστη γενιά!» αποκρίθηκε ο Ιησούς. «Ως πότε θα είμαι μαζί σας; Πόσον καιρό ακόμη θα σας ανέχομαι; Φέρτε μου εδώ το παιδί». Εκείνοι του το έφεραν. [20](#)Μόλις το πνεύμα είδε τον Ιησού, αμέσως τάρaxε το παιδί, κι εκείνο έπεσε καταγής και κυλιόταν βγάζοντας αφρούς. [21](#)«Πόσος καιρός είναι που του συμβαίνει αυτό;» ρώτησε ο Ιησούς τον πατέρα του παιδιού. Εκείνος απάντησε: «Από μικρό παιδί. [22](#)Πολλές φορές μάλιστα και στη φωτιά τον έριξε και στα νερά για να τον εξολοθρέψει. Αλλά αν μπορείς να κάνεις κάτι, σπλαχνίσου μας και βοήθησέ μας». [23](#)Ο Ιησούς του είπε τούτο: «Εάν μπορείς να πιστέψεις, όλα είναι δυνατά γι' αυτόν που πιστεύει». [24](#)Αμέσως τότε φώναξε δυνατά ο πατέρας του παιδιού και είπε με δάκρυα: «Πιστεύω, Κύριε! Αλλά βοήθησέ με, γιατί η πίστη μου δεν είναι δυνατή». [25](#)Βλέποντας ο Ιησούς ότι συγκεντρώνεται κόσμος, πρόσταξε το δαιμονικό πνεύμα μ' αυτά τα λόγια: «Άλαλο και κουφό πνεύμα, εγώ σε διατάζω: βγες απ' αυτόν και μην ξαναμπείς πια μέσα του». [26](#)Βγήκε τότε το πνεύμα, αφού κραύγασε δυνατά και συντάρaxε το παιδί. Εκείνο έμεινε αναίσθητο, έτσι που πολλοί έλεγαν ότι πέθανε. [27](#)Ο Ιησούς όμως το έπιασε από το χέρι του, το σήκωσε, κι αυτό στάθηκε όρθιο. [28](#)Όταν μπήκε ο Ιησούς στο σπίτι, τον ρώτησαν οι μαθητές του ιδιαίτερως: «Γιατί εμείς δεν μπορέσαμε να βγάλουμε αυτό το δαιμονικό πνεύμα;» [29](#)Κι εκείνος τους απάντησε: «Αυτό το δαιμονικό γένος δεν μπορεί κανείς να το θγάλει με τίποτε άλλο παρά μόνο με προσευχή και νηστεία». (Μάρκος 9:19-29)

Οι μαθητές προσπαθούσαν να εξορκίσουν τον δαίμονα. Όμως προσπαθούσαν να το εξορκίσουν χωρίς να προσευχηθούν. Πόσο αλαζόνες, πόσο ανίδεοι είναι για την ανεπάρκειά τους να αντιμετωπίσουν το κακό και τα βάσανα του κόσμου. Οι μαθητές προσπάθησαν να κάνουν έναν εξορκισμό χωρίς προσευχή για τον ίδιο λόγο που δεν μπορούσαν να κατανοήσουν γιατί ο Ιησούς έπρεπε να πεθάνει- δεν μπορούσαν να δούνε πόσο ήταν αδύναμοι και υπερήφανοι. Υποτιμούσαν την δύναμη του πονηρού στον κόσμο και στον εαυτό τους.

Πιθανόν οι νομοδιδάσκαλοι θα έκαναν κριτική. Μόνο μια μορφή σε αυτή τη σκηνή αναγνωρίζει την αδυναμία του, παραδεχόμενος ότι δεν έχει αυτό που χρειάζεται για να αντιμετωπίσει αυτά τα α παθήματα και το κακό που αντιμετωπίζει- είναι ο πατέρας του παιδιού.

Ο άνδρας ρωτά τον Ιησού, «αν μπορείς να κάνεις κάτι, σπλαχνίσου μας» Και ο Ιησούς λέγει «όλα είναι δυνατά γι' αυτόν που πιστεύει.» Δηλαδή, μπορώ να το κάνω αν μπορείς να πιστέψεις.» Ο πατέρας απαντά, «πιστεύω βοήθησε με να υπερνικήσω την απιστία μου!» - δηλαδή «προσπαθώ αλλά είμαι γεμάτος αμφιβολίες.» Τότε ο Ιησούς θεραπεύει το γιο του άνδρα. Αυτά είναι πολύ καλά νέα. Δια του Ιησού δεν έχουμε ανάγκη την τέλεια δικαιοσύνη,

απλώς να έχουμε μετανοημένη αδυναμία, για να μπορούμε να φθάσουμε στην παρουσία του Θεού.

Ο Ιησούς θα μπορούσε να πει στον άνθρωπο, «είμαι η δόξα του Θεού σε ανθρώπινη μορφή. Καθάρισε την καρδιά σου, ομολόγησε όλες σου τις αμαρτίες, ελευθερώσου από όλες τις αμφιβολίες και το να έχεις αντικρουόμενες σκέψεις. "Όταν μου παραδοθείς τελείως τότε μπορείς να έρθεις μπροστά μου με μια καθαρή καρδιά, και τότε μπορείς να ζητήσεις όλη τη θεραπεία που έχεις ανάγκη.» Όμως ο Ιησούς δεν του λέγει αυτά- καθόλου. Ο πατέρας του αγοριού λέγει, «δεν είμαι πιστός, είμαι γεμάτος με αμφιβολίες, και δεν μπορώ να μαζέψω όλη τη δύναμη που χρειάζομαι για να αντιμετωπίσω τις ηθικές και πνευματικές μου προκλήσεις. Όμως βοήθησε με.» Αυτή είναι η σώζουσα πίστη – η πίστη στον Ιησού αντί για τον εαυτό του. Η τέλεια δικαιοσύνη είναι αδύνατη για μας, και αν περιμένεις για αυτήν, τότε ποτέ σου δεν θα έρθεις στην παρουσία του Θεού. Πρέπει να παραδεχτείς ότι δεν είσαι δίκαιος, και ότι χρειάζεσαι βοήθεια. Όταν μπορέσεις το πεις αυτό, πλησιάζεις το Θεό με λατρεία.

Όμως δεν μπορούμε να αφήσουμε αυτή τη σκηνή χωρίς μια ξεκάθαρη επίγνωση του τι πρόκειται να χάσει ο Ιησούς. Αυτός έζησε σε όλους τους ατελείωτους αιώνες στη δόξα με τον Πατέρα. Στο βουνό βλέπουμε τον Ιησού να περιβάλλεται από τον Θεό, στον σταυρό θα εγκαταλειφθεί. Στο βουνό βλέπουμε τη ζωή που πάντα έζησε- αγκαλιασμένος και ντυμένος με την αγάπη και το φως του Θεού- όμως στον σταυρό το βλέπουμε γυμνό στο σκοτάδι.

Γιατί ο Ιησούς βάζει τον εαυτό του να περάσει αυτά; Το έκανε για μας. Ο Παύλος μας λέγει καθαρά ότι ο πονηρός έχασε τη μάσκα του και νικήθηκε στον σταυρό για μας. Γράφει στην επιστολή του προς την εκκλησία των κολοσσών ότι ο Ιησούς «[5](#)Αφαίρεσε τη δύναμη που είχαν οι δαιμονικές αρχές και εξουσίες και τις διαπόμπεψε, σέρνοντάς τες νικημένες στο θρίαμβο του σταυρού του Χριστού.» (Κολοσσαείς 2:15)

Και στο βουνό, δια του Πνεύματος, ο Θεός δυνάμωσε τον Ιησού για την αποστολή του, για τα άπειρα παθήματα που θα υπέφερε για να νικήσει όλο το κακό. Και ο Θεός μπορεί να μας δυναμώσει και εμάς ώστε με τον ίδιο τρόπο να αντιμετωπίσουμε τον πονηρό και να νικήσουμε τα παθήματα μας.

Ίσως να γνωρίζεις στο κεφάλι σου ότι ο Θεός σε αγαπά- αλλά καμιά φορά το Πνεύμα γίνεται ιδιαίτερα καθαρό σε σένα ότι αυτή είναι η περίπτωση. Καμιά φορά πηγαίνεις στο βουνό. Καμιά φορά δια του Πνεύματος μπορείς να ακούσεις το Θεό να σου λέγει για την χωρίς συνθήκες μόνιμη και στενή αγάπη. Καμιά φορά απλώς δεν ξέρεις για την αγάπη του Θεού αλλά στην καρδιά σου πραγματικά ακούς το Θεό να λέγει, «Είσαι η κόρη μου, είσαι ο γιος μου, σε αγαπώ. Εγώ πλήρωσα ένα άπειρο κόστος και πήγα σε άπειρα βάθη για να μη σε χάσω- και το έκανα.»

Όταν επιδίωξες να ακολουθήσεις το Θεό μέσα στην μετανοημένη αδυναμία, τότε τον έχεις λατρέψει. Και κάθε φορά που νιώθεις την αγκαλιά του, η ψυχή σου θα λάμψει λίγο πιο δυνατά από τη δόξα του που αντανάκλαται πάνω σου, αλλά τότε θα είσαι λίγο παραπάνω έτοιμος να αντιμετωπίσεις αυτά που σου επιφυλάσσει η ζωή.

11 η παγίδα

Σε μια συνέντευξη ο Άντριου Ουόλς που είναι ένας διακεκριμένος ιστορικός του παγκόσμιου Χριστιανισμού, σημείωσε ότι όποτε ξεκίνησαν οι άλλες παγκόσμιες θρησκείες, αυτό είναι ο κέντρο τους σήμερα. Το Ισλάμ ξεκίνησε στην Αραβία στη Μέκκα και η Μέση Ανατολή εξακολουθεί να είναι σήμερα το κέντρο του Ισλάμ. Ο Βουδισμός ξεκίνησε στην Άπω Ανατολή, και αυτό εξακολουθεί να είναι το κέντρο του Βουδισμού. Το ίδιο συμβαίνει και με τον Ινδουισμό- ξεκίνησε στην Ινδία και εξακολουθεί να είναι κυρίως μια ινδική θρησκεία. Ο Χριστιανισμός είναι μια εξαίρεση. Το κέντρο του Χριστιανισμού συνεχώς μετακινείται, πάντοτε είναι σε μια 'αποδημία'. Το αρχικό κέντρο του Χριστιανισμού ήταν στην Ιερουσαλήμ, όμως όταν οι Ελληνιστές Εθνικοί, που εθεωρούντο βρώμικοι βάρβαροι, δέχτηκαν τον Χριστιανισμό με τόση δύναμη που σύντομα το κέντρο του Χριστιανισμού μετακινήθηκε στον Ελληνιστικό κόσμο της Μεσογείου- στην Αλεξάνδρεια, στη Βόρειο Αφρική, και στη Ρώμη- και εκεί έμεινε για αρκετούς αιώνες. Μετά ένα σύνολο βρώμικων βαρβάρων, οι βορειοευρωπαίοι- Φράγκοι και Αγγλοσάξονες και Κέλτες- δέχτηκαν την Χριστιανική πίστη, σύντομα το κέντρο του Χριστιανισμού μετακινήθηκε ξανά, στην Βόρειο Ευρώπη. Εκεί (και στη Βόρειο Αμερική, από τον αποικισμό και τη μετανάστευση) το κέντρο έμεινε για χίλια χρόνια, όμως πρόσφατα άρχισε να μετακινείται ξανά.

Στον εικοστό αιώνα, ο Χριστιανισμός οπισθοχώρησε στην Ευρώπη και στην Βόρειο Αμερική και ελάχιστα ακολούθησε την αύξηση του Χριστιανισμού. Εν τω μεταξύ στη Λατινική Αμερική, στην Ασία και στην Αφρική αυξάνει μέχρι δέκα φορές πιο γρήγορα από την αύξηση του πληθυσμού. Περισσότερο από 50 τοις εκατό των Χριστιανών του κόσμου ζούνε στο νότιο ημισφαίριο.

Για παράδειγμα στις αρχές αυτού του αιώνα, στις Ηνωμένες Πολιτείες υπάρχουν περίπου 2,5 εκατομμύρια Επισκοπελιανοί και άλλοι Αγγλικανοί. Μόνο στη Νιγηρία υπάρχουν 17 εκατομμύρια Αγγλικανοί, στην Ουγκάντα ήταν 8 εκατομμύρια. Έτσι σε μόνο αυτές τις δύο χώρες υπάρχουν περισσότερο από δέκα φορές από τον αριθμό που υπάρχουν στις Ηνωμένες Πολιτείες. Στο έτος 1900 η Αφρική ήταν μόνο 1 τοις εκατό Χριστιανική. Τώρα οι Χριστιανοί αποτελούν σχεδόν το μισό του Αφρικανικού πληθυσμού.⁴⁹

Στα επόμενα πενήντα χρόνια, το κέντρο του Χριστιανισμού προβλέπεται να συμπληρώσει αυτή την μετατόπιση από τις Ευρωπαϊκές χώρες και από τις Ηνωμένες πολιτείες. Θα μεταναστεύσει όπως πάντοτε μεταναστεύει.

Στη συνέντευξη με τον Άντριου Ουόλς, ρωτήθηκε, «Γιατί συμβαίνει αυτό; Αν τα κέντρα των άλλων θρησκειών παραμένουν σταθερά, γιατί το κέντρο του Χριστιανισμού συνεχώς μεταβάλλεται;» Ο Ουόλς απάντησε: «Νομίζω ότι θα πρέπει να συμπεράνουμε ότι υπάρχει κάτι το ευάλωτο, κάτι το εύθραυστο στην καρδιά του Χριστιανισμού. Πιθανόν να πεις ότι αυτή η ευαισθησία είναι στο σταυρό.»⁵⁰ Η καρδιά του ευαγγελίου είναι ο σταυρός, και με τον σταυρό υπάρχει η παραίτηση από τη δύναμη, διοχετεύοντας πόρους και υπηρεσία. Ο Ουόλς υπέδειξε, ότι όταν ο Χριστιανισμός είναι σε μια θέση δύναμης και πλούτου για μια μακρά περίοδο, τότε το ριζικό μήνυμα της αμαρτίας και της χάριτος και του σταυρού γίνεται σιωπηλό ή ακόμη και χάνεται. Τότε ο Χριστιανισμός μεταμορφώνεται σε μια όμορφη και ασφαλή θρησκεία, μια που είναι για τους αξιολύπιδους ανθρώπους που προσπαθούν να είναι καλοί. Και τελικά γίνεται κατ' ουσία κοιμισμένος σε αυτά τα κέντρα και το κέντρο μετακινείται κάπου αλλού.

Πιασμένος στην παγίδα

Ο Ουόλς μας διαβεβαιώνει ότι το κέντρο του Χριστιανισμού πάντοτε μετακινείται μακριά από την εξουσία και τον πλούτο. Αυτή η ιστορία του Μάρκου μας βοηθά να καταλάβουμε το γιατί:

17Ο Ιησούς ήταν έτοιμος να φύγει, όταν έτρεξε κάποιος, έπεσε στα γόνατα και τον ρώτησε: «Αγαθέ Διδάσκαλε, τι να κάνω για να κληρονομήσω την αιώνια ζωή;»

Μάρκος 10:17

Σε παράλληλες διηγήσεις σε άλλα Ευαγγέλια μαθαίνουμε ότι αυτός ήταν ένας νέος, και ότι ήταν άρχοντας· έτσι καλείται συχνά αυτός ο πλούσιος νέος. Ο Μάρκος συνεχίζει:

18Ο Ιησούς του είπε: «Γιατί με αποκαλείς αγαθό; Κανένας δεν είναι αγαθός, παρά μόνο ένας, ο Θεός. **19**Ξέρεις τις εντολές: μη μοιχεύσεις, μη σκοτώσεις, μην κλέψεις, μην ψευδομαρτυρήσεις, μην στερήσεις από κάποιον ό,τι του ανήκει, τίμα τον πατέρα σου και τη μητέρα σου». **20**«Διδάσκαλε», αποκρίθηκε εκείνος, «όλα αυτά τα τηρώ από τα νιάτα μου». **21**Ο Ιησούς τότε τον κοίταξε γεμάτος αγάπη και του είπε: «Ένα πράγμα σου λείπει: εάν θέλεις να είσαι τέλειος, πήγαινε, πούλησε τα υπάρχοντά σου και δώσε τα χρήματα στους φτωχούς. Έτσι θα έχεις θησαυρό κοντά στο Θεό· κι έλα να με ακολουθήσεις σηκώνοντας το σταυρό σου». **22**Αλλά εκείνος, μόλις άκουσε αυτά τα λόγια, έγινε σκυθρωπός κι έφυγε λυπημένος, γιατί είχε μεγάλη περιουσία.

(Μάρκος :10:18-22)

Ο Ιησούς λέγει σ' αυτόν τον πνευματικό αναζητητή κάτι που δεν μπορεί να δεχτεί, και ο άνθρωπος φεύγει, πρόσεξε την αντίδραση των μαθητών:

23Ο Ιησούς έστρεψε ολόγυρα τη ματιά του και είπε στους μαθητές του: «Πολύ δύσκολα θα μπουν στη βασιλεία του Θεού αυτοί που έχουν τα χρήματα». **24**Οι μαθητές έμειναν κατάπληκτοι από τα λόγια του. Ο Ιησούς όμως τους είπε ακόμη: «Παιδιά μου, πολύ δύσκολο είναι να μπουν στη βασιλεία του Θεού όσοι έχουν στηρίξει τις ελπίδες τους στα χρήματα. **25**Πιο εύκολο είναι να περάσει καμήλα από τη βελονότρυπα, παρά να μπει ένας πλούσιος στη βασιλεία του Θεού».

Μάρκος 10:23-25

Έχετε προσέξει ότι μερικά από αυτά που είπε ο Ιησούς είναι σαν σκληρές καραμέλες; Δεν είναι σαν σοκολάτα, που μπορείς να την αφήσεις να λιώσει στο στόματά σου, να την καταπιείς και μετά έφυγε- μια στιγμιαία ευχαρίστηση. Με τις σκληρές καραμέλες, αν προσπαθήσεις να τις πάρεις πολύ γρήγορα, πολύ πιθανόν θα κατευθυνθείς προς την πολυθρόνα του οδοντίατρου ή στον χειρισμό Χάιμλιχ. ⁴Πολλά από αυτά που είπε ο Ιησούς είναι κάτι σαν και αυτό. Τα επεξεργάζεσαι, και εργάζεσαι μέσα από αυτά και ανταμείβεσαι με μια αυξανόμενη γλυκύτητα στρώμα με στρώμα. Ο Ιησούς δίνει μια διάσημη σκληρή κουβέντα: είναι ευκολότερο να περάσει μια καμήλα από βελονότρυπα παρά ένας πλούσιος να μπει στη βασιλεία των ουρανών. Αυτή η

⁴ Ο χειρισμός Heimlich, επίσης γνωστός ως κοιλιακές ωθήσεις, είναι μια διαδικασία πρώτων βοηθειών που χρησιμοποιείται για την απομάκρυνση ενός αντικειμένου που εμποδίζει την αεραγωγή ενός ατόμου. Περιλαμβάνει την εφαρμογή ανοδικής πίεσης στην κοιλιά για να δημιουργηθεί μια δύναμη που μοιάζει με βήχα, αποβάλλοντας την απόφραξη. Ο χειρισμός μπορεί να πραγματοποιηθεί σε άτομα με ή χωρίς συνείδηση, ακόμη και στον ίδιο τον ασθενή.

δήλωση είναι εξίσου αμφιλεγόμενη τώρα όσο και τότε που την έκανε. Ξανά προσέξτε την αντίδραση των μαθητών:

24Οι μαθητές έμειναν κατάπληκτοι από τα λόγια του. Ο Ιησούς όμως τους είπε ακόμη: «Παιδιά μου, πολύ δύσκολο είναι να μπουν στη βασιλεία του Θεού όσοι έχουν στηρίξει τις ελπίδες τους στα χρήματα. 25Πιο εύκολο είναι να περάσει καμήλα από τη βελονότρυπα, παρά να μπει ένας πλούσιος στη βασιλεία του Θεού». 26Οι μαθητές ένιωσαν ακόμη πιο μεγάλη κατάπληξη κι έλεγαν μεταξύ τους: «Τότε ποιος μπορεί να σωθεί;» 27Ο Ιησούς τους κοίταξε και τους είπε: «Για τους ανθρώπους αυτό είναι αδύνατο, όχι όμως και για το Θεό· όλα είναι δυνατά για το Θεό». (Μάρκος 10:24-27)

Υπάρχουν πολλοί που πιστεύουν ότι δεν μπορείς να αποκτήσεις μεγάλο πλούτο χωρίς να το κάνεις με το να εκμεταλλευτείς ανθρώπους. Αυτό είναι η υπόθεση πίσω από πολλές πολιτικές και οικονομικές φιλοσοφίες: ότι δεν μπορείς να πλουτίσεις χωρίς να καταπατήσεις άλλους. *Ακόμη και το να έχεις πολύ πλούτο φαίνεται σαν αδικία.* Μπορούμε να περιμέναμε οι μαθητές να πούνε, «Εξαιρετικά, Ιησού, Χαιρόμαστε που δε θα δεχτείς κανένα πλούσιο στο βασίλειο σου – έχουν γλυτώσει αρκετά με την εκμετάλλευση τους.» Όμως δεν είναι αυτή η απάντησή τους. Αντίθετα λένε «Αν αυτός δεν μπορεί να σωθεί, ποιος μπορεί;» Οι μαθητές προήλθαν από μια κουλτούρα όπου δεν έβλεπε τον πλούτο ως κακό, αλλά ως ανταμοιβή για ηθική συμπεριφορά. Δέχονταν την άποψη ότι αν ζούσες μια καλή ζωή, τότε ο Θεός θα σε αντάμειβε με ευδαιμονία. Αυτή ήταν η άποψη του κόσμου, για παράδειγμα οι φίλοι του Ιώβ στην Παλαιά Διαθήκη στο βιβλίο του Ιώβ. Υπέθεταν ότι ο υλικός πλούτος σήμαινε ότι ζούσες μια καλή ζωή και ότι ο Θεός ευχαριστιόταν, ενώ η φτώχεια ήταν σημάδι ότι δε ζούσε μια καλή ζωή και ότι ο Θεός ήταν δυσαρεστημένος. Όμως η απάντησή του Ιησού σ' αυτόν τον άνθρωπο δείχνει ότι δεν ακολουθούσε αυτές τις απλοϊκές απόψεις- ούτε ότι ο μεγάλος πλούτος είναι κατά ανάγκη προϊόν εκμετάλλευσης, ούτε ότι είναι σημάδια αρετής και της εύνοιας του Θεού.

Κοιτάξετε πως ασχολείται ο Ιησούς με τον άνθρωπο σε αυτήν την περικοπή. Με το να αναφέρεται ο Ιησούς σε αρκετές από τις Δέκα Εντολές, ο Ιησούς του κάνει μια υπονοούμενες ερωτήσεις. Π.χ. μήπως εξαπατάς; Με άλλα λόγια μήπως δεν λέγεις την όλη αλήθεια όταν έχεις επαγγελματικές συναλλαγές «15(Η) »Δεν θα κλέψεις. 16(Θ) »Δεν θα καταθέσεις ψεύτικη μαρτυρία.» Ο Ιησούς ρωτά «έκλεψες; Μήπως έχεις εκμεταλλευτεί; Μήπως πήρες από τους ανθρώπους πράγματα που ήταν δικαιωματικά δικά τους; Ο νέος λέγει, «όλες αυτές τις εντολές τις έχω τηρήσει από τότε που ήμουν παιδί.» Δηλαδή: «όχι, με όλο μου τον πλούτο πάντα ενεργούσα με δικαιοσύνη και καλοσύνη και δίκαια· τότε δεν έκανα κάποια από αυτές τις αμαρτίες.»

Ο Ιησούς δε στρέφεται και του λέγει «ψεύτη.» Δέχεται τη διαβεβαίωση. Ενώ βέβαια μπορείς να συσσωρεύσεις πλούτη με κακία, είναι δυνατό να κερδίσεις τον πλούτο με αρετή και να τον κρατήσεις ενάρετα- δηλαδή, με υπακοή, με οραματισμό, με καθυστερημένη απόλαυση, με υπομονή. Βλέπουμε ότι ο Ιησούς δεν έχει κάποιο ιδεολογικό πρόβλημα με τη δημιουργία πλούτου αυτή καθ' εαυτή. Δεν λέγει ότι το να έχεις χρήματα είναι κακό ή άδικο αφ' εαυτού του.

Όμως παρ' όλα αυτά λέγει ότι είναι ευκολότερο για μια καμήλα να περάσει μέσα από βελονότρυπα από ότι για έναν πλούσιο να εισέλθει στη βασιλεία του Θεού.

Στο πέρασμα των αιώνων οι άνθρωποι προσπάθησαν να ασχοληθούν με αυτή τη δήλωση, και καμιά φορά με αστείους τρόπους. Μερικοί άνθρωποι λένε «ότι δεν είναι μια πραγματική βελόνα. Την εποχή του Ιησού τα τείχη της Ιερουσαλήμ είχαν πύλες που ήταν πραγματικά στενές, και ήταν δύσκολο να περάσει από αυτούς μια καμήλα, ιδιαίτερα αν κουβαλούσε ένα μεγάλο φορτίο. Αν όμως κατέβαζες το φορτίο και η καμήλα κρατούσε την πνοή της καθώς τη έσπρωχνες, θα ήταν δύσκολο αλλά όχι αδύνατο για αυτήν να περάσει μέσα από την πύλη.» Ή «δεν ήταν μια πραγματική καμήλα· υπάρχει στα Αραμαϊκά μια λέξη για τον σπάγκο που ακούγεται παρόμοια με τη λέξη καμήλα. Αυτό που προσπαθεί να πει ο Ιησούς είναι ότι είναι πολύ δύσκολο να περάσεις το σπάγκο μέσα από την βελονότρυπα, αλλά αν τον ρουφήξεις και τον σπρώξεις με μεγάλη προσοχή δεν είναι αδύνατο.»

Αυτές οι εξηγήσεις είναι υπερβολικές· νομίζω ότι είναι σαφές τι εννοεί ο Ιησούς με αυτήν την εικόνα. Σε κάθε κουλτούρα υπάρχουν ζωντανές μεταφορές σαν και αυτή. Π.χ. οι Αμερικάνοι λένε «η τύχη μιας χιονονιφάδας.» Είναι αδύνατο για μια χιονονιφάδα να επιβιώσει σε ένα ζεστό μέρος, και είναι αδύνατο να περάσεις την καμήλα μέσα από τη βελονότρυπα Έτσι είναι αδύνατο για τον πλούσιο να μπει στη βασιλεία του Θεού. Αυτό λέγει ο Ιησούς. Αλλά υπάρχει μια σημαντική απόχρωση της έννοιας εδώ. Ο Ιησούς δεν εννοούσε ότι είναι αμαρτία το να είσαι πλούσιος. Δεν εννοούσε ότι ο Ιησούς ότι είναι αμαρτία να είσαι πλούσιος. Δε σημαίνει ότι κάθε πλούσιο άτομο είναι κακό, ούτε κάθε φτωχό άτομο είναι καλό. Ο Ιησούς δεν έκανε τέτοιες γενικές προτάσεις. Ούτε, ότι από την άλλη ότι έλεγε «προσέχετε μην πέσετε σε αυτήν την απληστία, να είστε πότε-πότε γενναιόδωροι.» Όχι, ο Ιησούς έλεγε ότι υπάρχει κάτι ριζικά λάθος με όλους μας-αλλά το χρήμα έχει τη δύναμη να μας εξαπατήσει για την πνευματική μας κατάσταση που χρειαζόμαστε μια παρέμβαση θαυμαστή της χάρις από το Θεό για να το δούμε. Είναι αδύνατο χωρίς το Θεό, χωρίς ένα θαύμα. Χωρίς χάρη.

Αποκαλύπτοντας την Παγίδα

Σκεφθείτε πως ο Ιησούς έκανε συμβουλευτική στο νέο. Ναι, αυτός ο άνδρας χρειαζόταν συμβουλευτική, παρόλο που εξωτερικά φαίνεται σαν να ήταν τραβηγμένο. Ήταν πλούσιος, ήταν νέος, και πιθανόν να ήταν και όμορφος- είναι δύσκολο να είσαι πλούσιος και νέος και να μην είσαι όμορφος. Αλλά δεν τα είχε όλα. Αν τα είχε όλα ποτέ δε θα ερχόταν στον Ιησού και θα τον ρωτούσε,» τι πρέπει να κάνω για να κληρονομήσω την αιώνια ζωή;»

Κάθε θεοσεβής Ιουδαίος θα γνώριζε την απάντηση σε αυτήν την ερώτηση. Οι ραβίνοι πάντα γράφανε αυτήν την ερώτηση στα γραπτά τους και τις διδασκαλίες τους. Και η απάντηση τους πάντα ήταν η ίδια· δεν υπάρχουν διαφορετικές σχολές πάνω σε αυτό το θέμα. Η απάντηση Ήταν υπάκουσε στις εντολές του Θεού και να αποφύγεις κάθε αμαρτία.» Ο νέος θα γνώριζε αυτήν την απάντηση. Γιατί λοιπόν ρωτούσε τον Ιησού;

Η διορατική δήλωση του Ιησού «Ένα πράγμα σου λείπει» μας επιτρέπει να συλλάβουμε την ουσία του αγώνα του νεαρού άνδρα. Ο άνθρωπος έλεγε, «Γνωρίζεις κάτι, έκανα τα πάντα σωστά: Ήμουν οικονομικά επιτυχημένος, κοινωνικά επιτυχημένος, ηθικά επιτυχημένος, θρησκευτικά επιτυχημένος. Έχω ακούσει ότι είσαι ένας καλός ραβίνος και αναρωτιέμαι αν μου λείπει κάτι, κάτι που έχω παραβλέψει. Νιώθω ότι κάτι λείπει.»

Σίγουρα κάτι του έλειπε. Γιατί ο κάθε ένας που λογαριάζει αυτά που έχει κάνει για να πάρει την αιώνια ζωή θα βρει ότι παρά αυτά που πέτυχε, υπάρχει ένα κενό, μια ανασφάλεια, μια αμφιβολία. Κάτι που σίγουρα θα λείπει. Πως μπορεί να ξέρει κανείς αν είναι αρκετά καλός; Αν κάποιος περπατήσει στη Νέα Υόρκη θα συναντήσει πολλούς

ανθρώπους με αψεγάδιαστα πρόσωπα. Δεν μπορείς να το κάνει εκτός αν θέλεις να σε συλλάβουν για ενόχληση, αλλά αν πας σε κάποιον και του πεις, «Είσαι τόσο αψεγάδιαστος όσο φαίνεσαι;» Θα έπρεπε να σου πούνε όχι, γιατί κάθε μέρα κοιτάζονται στον καθρέφτη και γνωρίζουν ότι υπάρχουν μικρές πληγές και ζαρωματιές. Πράγματι μια αιτία για την οποία είναι τόσο όμορφοι είναι γιατί ξοδεύουν μια τρομαχτική ποσότητα χρόνου, ενέργειας και χρημάτων για να καλύψουν τις ατέλειες τους. Και πάλι, αν τους κοιτάξεις αρκετά κοντά, θα δεις σφάλματα και κηλίδες.

Εδώ είναι ένας άνθρωπος που είναι συνολικά εντάξει, έχει πτυχία από τα σωστά μέρη, είναι στην πορεία του με συνεταίρους, έχει ήδη κάνει εκατομμύρια, και είναι μόνο εικοσιοχτώ ετών. Όμως προς έκπληξή του βρίσκει τον εαυτό του να αναζητά γκουρού και ραβίνους και να λέγει, κάτι μου λείπει. Γνωρίζετε κάτι που να μου λείπει; Έχω πετύχει πολλά όμως νιώθω ότι χρειάζεται να κάνω ένα πράγμα. Είμαι έτοιμος να ανοίξω μια πνευματική παρακαταθήκη. Τι πρέπει να βάλω εκεί; Τι αλλαγές θα πρέπει να κάνω. Πες μου τι να κάνω;»

Ο Ιησούς του λέγει. Και η συμβουλή του τον αφήνει να νιώθει τελείως άβολα.

Ο Ιησούς αρχίζει την απάντηση του με το να τηλεγραφήσει τη γροθιά του. Πρώτα του λέγει «γιατί με αποκαλείς αγαθό; Κανείς δεν είναι αγαθός- εκτός μόνο από το Θεό.» Αυτό είναι μια υπόδειξη μια εισαγωγή. Ο Ιησούς δε λέγει ότι δεν είναι τόσο καλός. Δε λέγει «Γιατί με αποκαλείς αγαθό; Εγώ ο Ιησούς δεν είμαι.» Δε λέγει «γιατί πας σε κάποιον που τον θεωρείς ως ένα συνηθισμένο ανθρώπινο ραβίνο και τον ονομάζεις αγαθό; Υπάρχει ένα σφάλμα στην όλη σου τη ιδέα για την αγαθότητα και την κακία.» Αυτή είναι η υπόδειξη.

Μετά όμως έρχεται το χτύπημα. Ο Ιησούς έχει ήδη δεχτεί αυτά που ο άνθρωπος είπε για τον εαυτό του ότι έχει υπακούσει τις εντολές, και ότι έζησε μια ηθική ζωή. Αυτό που ο Ιησούς λέγει στον άνθρωπο να πάει πιο μακριά. Ο Ιησούς προχωρά για να πει στον νέο ότι το ένα πράγμα που χρειάζεται να κάνει είναι: «Πήγαινε πούλησε κάθε τι που έχεις και δώσε το στους φτωχούς, και τότε θα έχεις θησαυρό στον ουρανό. Μετά έλα και ακολούθησε με.

Με άλλα λόγια ο Ιησούς λέγει: «αν θέλεις να με ακολουθήσεις και να έχεις αιώνια ζωή, βέβαια δεν μπορείς να μοιχεύεις, δεν μπορείς να εξαπατάς ανθρώπους ή να τους δολοφονείς. Δε θα πρέπει να κάνεις κακά πράγματα. Αν όμως απλώς μετανοείς για το ότι έκανες κακά πράγματα, αυτό θα σε κάνει μόνο έναν θρησκευόμενο. Αν θέλεις την αιώνια ζωή, χρειάζεσαι μια στενή σχέση με το Θεό, αν θέλεις να ξεφύγεις από αυτή την ενοχλητική αίσθηση ότι χρειάζεσαι κάτι που σου λείπε, αν δεν μπορείς να βρεις έναν τρόπο να βγάλεις την κηλίδα, τότε πρέπει να αλλάξεις το πώς σχετίζεσαι με τα δώρα σου και τις επιτυχίες σου. Θα πρέπει να μετανοήσεις για το πώς χρησιμοποιείς τα καλά πράγματα σου.»

Και υπάρχουν πολλοί τρόποι με τους οποίους χρησιμοποιούμε αυτά τα «καλά πράγματα.» Μπορεί να χρησιμοποιούμε τα «καλά πράγματα» μας για να αντιμετωπίσουμε τις ατέλειες που κανείς άλλος δεν βλέπει.. Μπορεί να προσπαθούμε χωρίς σταματημό να μετατρέπουμε τον υλικό πλούτο σε πνευματική ομορφιά για να αντιμετωπίσουμε την εσωτερική μας αίσθηση της φτώχειας. Μπορεί να προσπαθούμε να μετατρέψουμε την φυσική ομορφιά σε πνευματική ομορφιά για να αντιμετωπίσουμε αυτή την εσωτερική αίσθηση της παραμόρφωσης. Μπορεί επίσης να χρησιμοποιούμε τα καλά πράγματα για να νιώθουμε ανώτεροι από άλλους, ή να τους κάνουμε να κάνουν πράγματα που θέλουμε να κάνουν. Το πιο μεγάλο από όλα είναι να δείχνουμε τα καλά μας πράγματα- τι

πετύχαμε και που φθάσαμε- αι να πούμε στο Θεό, «Κοίτα σ' αυτά που πέτυχα! Μου χρωστάς μια απάντηση στις προσευχές μου.» Μπορεί να χρησιμοποιούμε τα καλά μας πράγματα για να αποκτήσουμε τον έλεγχό στο Θεό και σε άλλους ανθρώπους.

Έτσι ο Ιησούς λέγει στον άνθρωπο αυτής της περικοπής, «Έβαλες την πίστη σου και την εμπιστοσύνη σου στον πλούτο σου και στα επιτεύγματα σου. Όμως η προσπάθεια σου σε αποξενώνει από το Θεό. Τώρα ο Θεός είναι το αφεντικό σου αλλά όχι ο Σωτήρας σου, και εδώ είναι ο τρόπος για να το δεις: *θέλω να φανταστείς τη ζωή σου χωρίς χρήματα*. Θέλω να φανταστείς ότι έχεις χάσει όλα τα έχεις χάσει. Δεν έχεις κληρονομιά, δεν έχεις αποθέματα, δεν έχεις υπηρέτες, δεν έχεις μέγαλα- όλα τα έχασες. Ότι έχεις είμαι εγώ. Μπορείς να ζήσεις έτσι;

Πως ανταποκρίνεται ο άνθρωπος στη συμβουλή του Ιησού; «έφυγε λυπημένος.» (στυγνάσας ἐπὶ τῷ λόγῳ ἀπῆλθεν λυπούμενος), το λυπούμενος μπορεί να μεταφραστεί «θλιμμένος». Γιατί αυτό; Υπάρχει μια θέση όπου η ίδια λέξη εφαρμόζεται στον Ιησού. Ο Λουκάς μας λέγει στο ευαγγέλιο του ότι στον κήπο της Γεθσημανής ο Ιησούς άρχισε να ιδρώνει με αίμα [[44](#) καὶ γενόμενος ἐν ἀγωνίᾳ ἔκτενέστερον προσηύχετο· καὶ ἐγένετο ἰδρῶς αὐτοῦ ὥσπερ θρόμβοι αἵματος καταβαίνοντες ἐπὶ τὴν γῆν. Λουκάς 22:44] *εθλίβη με βαθιά αγωνία* Γιατί; Γνώριζε ότι θα είχε την εμπειρία της απόλυτης αποδιοργάνωσης, τόσο απόλυτος αποπροσανατολισμού. Θα έχανε τη χαρά της ζωής του, τον πυρήνα της ταυτότητας του. Θα έχανε τον πατέρα του. Ο Ιησούς θα έχανε το πνευματικό του κέντρο, τον ίδιο του τον εαυτό.

Όταν ο Ιησούς κάλεσε αυτόν τον νέο να δώσει τα πλούτη του ο άνδρας άρχισε να θλίβεται, γιατί τα χρήματα ήταν για αυτό που ήταν ο Πατέρας για τον Ιησού. Ήταν το κέντρο της ταυτότητας του. Το να χάσει τα χρήματα του θα ήταν να χάνει τον εαυτό του- να χάσει αυτή τη μικρή αίσθηση ότι κάλυπτε την κηλίδα του.

Είναι ένα πράγμα να έχει τον Θεό ως αφεντικό, όπως για παράδειγμα ένας δάσκαλος· αν όμως θέλεις ο Θεός να είναι ο Σωτήρας σου, πρέπει να αντικαταστήσεις αυτόν που θεωρείς ως σωτήρα σου. Ο καθένας έχει κάποιον. Τι γίνεται με σένα;

Αν θέλεις να είσαι Χριστιανός, βέβαια θα μετανοήσεις για τις αμαρτίες σου. Αλλά μετά που μετανόησες για τις αμαρτίες σου θα πρέπει να μετανοήσεις και για τον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποίησες τα καλά πράγματα στη ζωή σου που γεμίζουν τη θέση που θα έπρεπε να έχει ο Θεός. Αν θέλεις μια στενή σχέση με το Θεό, αν θέλεις να ξεπεράσεις αυτή την αίσθηση ότι κάτι σου λείπει, θα πρέπει να γίνει ο Θεός αυτός που αγαπάς με όλη σου την καρδιά και δύναμη.

Μπορείς να δεις πόσο λεπτή είναι η απάντηση του Ιησού; Το πρόβλημα του νέου δεν ήταν η οικονομική του αξία· ήταν η ηθική του αξία. Έχει την αίσθηση ότι δεν έχει ανάγκη τη χάρη του Θεού. Εσείς οι Χριστιανοί βλέπετε, *υπάρχουν άνθρωποι που γνωρίζουν ότι ο Χριστιανισμός τους είναι αδύνατος, ένα θαύμα*- δεν υπάρχει τίποτε το φυσικό για αυτόν, αντιβαίνει σε όλες τις αρετές κάποιου. Ο καθένας μας πρέπει να αναγνωρίσει ότι στηρίζουμε τις ελπίδες μας σε κάποια μορφή προσωπικής αξίας. Και είναι η προσωπική μας αξία, η ηθική μας αξία, αυτό που μας εμποδίζει να κατανοήσουμε τον σταυρό.

Αυτό συμβαίνει με τον νέο άρχοντα είναι ανάλογο με μια άλλη λιγότερο συγκρουσιακή συνάντηση που υπάρχει στο κεφάλαιο 12 του Μάρκου. Σε αυτήν την περίπτωση, όπως και με την πρώτη, ο Ιησούς δείχνει ότι ο νόμος απαιτεί ότι δίνουμε τα πάντα στο Θεό. Ένας δάσκαλος του νόμου εντυπωσιάζεται με τη σοφία του Θεού. Έτσι αυτός, όπως ο νέος ρωτά

τον Ιησού μια ερώτηση: [28](#)Ένας από τους γραμματείς, που άκουσε τη συζήτησή τους και είδε ότι σωστά απάντησε ο Ιησούς στους Σαδδουκαίους, τον πλησίασε και τον ρώτησε: «Ποια είναι η σπουδαιότερη απ' όλες τις εντολές;» ([28](#)Καὶ προσελθὼν εἷς τῶν γραμματέων ἀκούσας αὐτῶν συζητούντων, ἰδὼν ὅτι καλῶς ἀπεκρίθη αὐτοῖς ἐπηρώτησεν αὐτόν· ποία ἐστὶν ἐντολὴ πρώτη πάντων;) Μάρκος 12:28

Αυτή η ερώτηση έχει σχεδιαστεί για να βάλει τρικλοποδιά στον Ιησού, αλλά φαίνεται ότι είναι ειλικρινής- πραγματικά θέλει να γνωρίζει την απάντηση. Οι νομοδιδάσκαλοι ήταν επαγγελματίες γραμματείς και λόγιοι του νόμου. Πέρασαν τη ζωή τους μελετώντας, ταξινομώντας και κατηγοριοποιώντας το νόμο. Μερικοί είχαν διακρίνει περισσότερο από 613 νόμους στο νόμο της Παλαιάς Διαθήκης. Και πάντα προσπαθούσαν να διακρίνουν τους πιο ελαφρούς από τους πιο βαρείς. Η βασική ερώτηση ήταν: «Από τους εκατοντάδες κανόνες και εντολές ποιος είναι ο πιο σημαντικός;» Αυτό είναι ο τρόπος που απαντά ο Ιησούς:

[29](#)Ο Ιησούς του αποκρίθηκε: «Η πρώτη και σπουδαιότερη εντολή είναι: Άκου Ισραήλ: ο Κύριος ο Θεός μας είναι ένας και μοναδικός Κύριος. [30](#)Και, να αγαπάς τον Κύριο το Θεό σου μ' όλη την καρδιά σου, μ' όλη την ψυχή σου, μ' όλο το νου σου και μ' όλη τη δύναμή σου. Αυτή είναι η πρώτη εντολή. [31](#)Δεύτερη όμοια είναι αυτή: Να αγαπάς τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου. Δεν υπάρχει άλλη εντολή μεγαλύτερη απ' αυτές». (Μάρκος 12:29-31)

Ο Ιησούς του απάντησε με δύο εντολές από τις Εβραϊκές Γραφές. Η πρώτη βρίσκεται στο Δευτερονόμιο 6:4-5⁵. Αυτή η περικοπή περιλαμβάνει το shema (άκουε Ισραήλ), που οι ευσεβείς Ιουδαίοι απάγγελλαν το πρωί και το βράδυ, καθώς και η εντολή να αγαπούμε το Θεό με όλη μας την ύπαρξη. Τη δεύτερη τη λαμβάνει από το Λευιτικό 19:18⁶, να αγαπάμε τον πλησίον μας όπως αγαπάμε τον εαυτό μας. Έτσι, ο Ιησούς συνοψίζει όλο τον νόμο του Θεού σε μία αρχή- αγάπη που απευθύνεται στο Θεό αι στους άλλους. Εδώ ο Ιησούς προχωρά στο βασικό δίλημμα της ηθικής. Οι διανοούμενοι ένιωθαν για αιώνες μια τάση μεταξύ «νόμου» και «αγάπης». Κάνω αυτό που επιτάσσει ο νόμος ή αυτό που επιτάσσει η αγάπη; Ο Ιησούς δεν προσπαθεί να διαλέξει μία ή δύο εντολές που να θεωρήσει ανώτερες από άλλες, ούτε επιλέγει την αγάπη έναντι του νόμου. Ο νόμος δεν εκπληρώνεται παρά μόνο αν τον υπακούμε με τον τρόπο που δίνουμε αγάπη ή δείχνοντας αγάπη στο Θεό και στους άλλους.

Όταν ακούει την απάντηση του Ιησού μήπως αυτός ο άνθρωπος απομακρύνεται όπως ο νέος που ήταν και πλούσιος; Ο Μάρκος συνεχίζει:

[32](#)«Σωστά, Διδάσκαλε», του είπε ο γραμματέας. «Είναι αλήθεια αυτό που είπες, ότι ένας είναι ο Θεός και δεν υπάρχει άλλος πλην αυτού. [33](#)Και ότι το να τον αγαπάει ο άνθρωπος με όλη την καρδιά του, με όλο το νου του, με όλη την ψυχή του και με όλη τη δύναμή του, και το να αγαπάει τον πλησίον του όπως τον εαυτό του είναι σπουδαιότερο απ' όλα τα ολοκαυτώματα και τις θυσίες».

Μάρκος 12:32-33

⁵ 4Άκου, λαέ του Ισραήλ: Ο Κύριος είναι ο Θεός μας –μόνον ο Κύριος. 5Ν' αγαπάς, λουπόν, τον Κύριο, το Θεό σου, μ' όλη την καρδιά σου, μ' όλη την ψυχή σου και μ' όλη τη δύναμή σου

⁶ 18Μην είσαι εκδικητικός και μνησίκκος απέναντι στους άλλους, αλλά ν' αγαπάς τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου. Εγώ είμαι ο Κύριος».

Ο δάσκαλος παραδέχεται ότι αυτές οι δύο εντολές είναι οι πιο σημαντικές. Η αναφορά του στα ολοκαυτώματα και στις θυσίες δείχνει ότι κατανοεί ότι αυτά δεν μπορούν να τον καλύψουν προς το θέμα της αμαρτίας. Έτσι βλέπομε να φθάνει στο να αναγνωρίσει ότι το αδύνατο να φθάσουμε κριτήριο του νόμου που μας δίνεται- ότι είναι ευκολότερο για μια καμήλα να περάσει από μια βελονότρυπα παρά ένας καλός άνθρωπος να ικανοποιήσει το νόμο. Όσο πιο κοντά είναι στο να το δει αυτό, τόσο πιο κοντά είναι στο να καταλάβει το ευαγγέλιο. Αν επικεντρώσουμε την προσοχή μας αποκλειστικά σε κανόνες και διατάξεις, μπορούμε να φτάσουμε στο σημείο να θεωρούμε τον εαυτό μας αρκετά δίκαιο, όταν όμως δούμε προς τη στάση της καρδιάς ότι ο νόμος πραγματικά απαιτεί και σε αυτό πάει, μπορούμε να καταλάβουμε πόσο χρειαζόμαστε τη χάρη και το έλεος.

Και ποια είναι η αξιολόγηση του Ιησού;

[34](#)Βλέποντας ο Ιησούς ότι συνετά του αποκρίθηκε, του είπε: «Δε βρίσκεσαι μακριά από τη βασιλεία του Θεού». Μάρκος 12:34

Έχουμε την αίσθηση ότι η απάντηση του Ιησού «δε βρίσκεσαι μακριά»- θα μπορούσε να ανατριχιάσει τον νομοδιδάσκαλο. Επιφανειακά ήταν σχεδόν η ίδια απάντηση που έδωσε στον πλούσιο νέο-«ένα πράγμα σου λείπει»- Παρόμοιες υποκείμενες ερωτήσεις, παρόμοιες απαντήσεις, εντελώς διαφορετικές ανταποκρίσεις. Μόνο ένας από αυτούς μπορούσε να δει την παγίδα.

Αποφεύγοντας την παγίδα

Ποια είναι η στάση σου για τα χρήματα;

Δεν είναι τυχαίο ότι για κάθε φορά που ο Ιησούς προειδοποιεί για το πώς χτίζουμε τη ζωή μας πάνω στο σεξ και τον ρομαντισμό, προειδοποιεί δέκα φορές για τα χρήματα. Το χρήμα ήταν πάντα ένας από τους πιο συνηθισμένους σωτήρες. Η ικανότητα σου να βγεις και να πας σε ωραία εστιατόρια, στο να αποκτάς νέα ωραία πράγματα, το να αντιμετωπίσεις μι α επαγγελματική κουλτούρα και μια ομάδα συνομηλίκων σου- όλα αυτά τα πράγματα είναι πιθανόν πιο σημαντικά για σένα από όσο γνωρίζετε.

Πως μπορείς να γνωρίζεις ότι το χρήμα δεν απλώς χρήμα για σένα; Εδώ είναι μερικά σημάδια. Δεν μπορείς να δώσεις πολύ από αυτό. Τρομοκρατείσαι αν πιθανόν θα έχει λιγότερα από όσα είχες συνηθίσει να έχεις. Βλέπεις ανθρώπους που φαίνεται ότι τα πράγματα πηγαίνουν καλύτερα από σένα, παρόλο που πιθανόν εσύ να δούλεψες πιο σκληρά ή ίσως καλύτερο άτομο, και αυτό το νιώθεις στο πετσί σου. Και όταν συμβαίνει αυτό, έχει το ένα σου πόδι στην παγίδα. Γιατί αυτό δεν είναι πια ένα εργαλείο· είναι η κάρτα βαθμολογίας σου. Είναι η ουσία σου, η ταυτότητα σου. Άσχετα με το πόσα χρήματα έχεις, αν και αυτά δεν είναι αφ' εαυτού τους κακά, έχει μια απίστευτη δύναμη να σε κρατά μακριά από το Θεό.

Πρόσεξε τι έγραψε ο Μάρκος για τον Ιησού καθώς μιλούσε με το νεαρό άρχοντα: «Ο Ιησούς τότε τον κοίταξε γεμάτος αγάπη.» Γιατί γέμισε ξαφνικά η καρδιά του Ιησού με αγάπη; Βέβαια ο Ιησούς ήταν άνθρωπος γεμάτος αγάπη, όμως αυτή η ξεκάθαρη φράση για την τρυφερότητα του προς το συγκεκριμένο πρόσωπο είναι σπάνια στις διηγήσεις των ευαγγελίων. Μήπως ο Ιησούς τον αγάπησε για τις δυνατότητες του να γίνει ηγέτης; Μήπως ήταν για αυτά που είπε ο άνθρωπος; Όχι, δεν το νομίζω.

Ο Ιησούς που αυτήν την εποχή 'ήταν περίπου τριάντα ενός ετών, τον κοιτάζει και ταυτίζεται με αυτόν. Ο Ιησούς επίσης, είναι και αυτός ένας νέος πλούσιος, πολύ πιο πλούσιος από

αυτό τον πλούσιο νέο, πολύ πιο πλούσιος από όσο μπορεί να φανταστεί ο νέος. Ο Ιησούς έχει ζήσει σε μια απίστευτη δόξα, πλούτο, αγάπη, και χαρά με την Τριάδα για όλη των αιωνιότητα. Έχει ήδη αφήσει αυτόν τον πλούτο πίσω του. Ο Παύλος λέγει ότι ο Ιησούς Χριστός ήταν πλούσιος, αλλά για μας έγινε φτωχός (2^η Κορινθίους 8:9 · ήταν πλούσιος κι έγινε για χάρη σας φτωχός)

Και εγώ πηγαίνω να γίνω πολύ περισσότερο φτωχός από όσο μπορεί ο καθένας να γνωρίσει, λέγει ο Ιησούς. Εγώ τα δίνω όλα. Γιατί; Για σένα. Τώρα, εσύ δίνει τα πάντα για να με ακολουθήσεις. Αν εγώ άφησα τα «πολλά δικά μου» για να σε πάρω, μπορείς εσύ να αφήσεις το «μικρό δικό σου» για να με ακολουθήσεις; Δε σου ζητώ να κάνεις κάτι που εγώ δεν το έχω κάνει. Εγώ είμαι το άκρον άωτο του Πλούσιου Νέου Άρχοντα που έδωσε τον έσχατο πλούτο για να σε πάρω.»

Αν καταλάβουμε ότι ο Ιησούς είναι ο πραγματικός Πλούσιος Νέος Άρχοντας, θα σου αλλάξει την στάση στα χρήματα. Για παράδειγμα, δε θα προσπαθείς να σκεφτείς πόσα πολλά *πρέπει* να αφήσεις. Το πραγματικό κριτήριο για το πόσο γενναιόδωρος θα γίνεις είναι ο σταυρός. Ο Ιησούς λέγει, «θέλω η στάση σου προς τα χρήματα σου να αλλάξει τελείως και να το επεξεργασθείς από αυτό που θα κάνω εκεί.»

Σε συγκινεί το τι έκανε ο Ιησούς για σένα; Όταν αυτό πραγματικά σε συγκινεί, σε κάνει να θαυμάζεις, σε κάνει να κλαις, έχεις μια πιθανότητα να κερδίσεις τη μάχη για αποφύγεις την παγίδα. Αφήνοντας τη θυσία του Ιησού να σε λιώσει αυτό θα αδειάσει από σένα τη σημασία του χρήματος για σένα. Η Ανθρώπινη θέση γίνεται απλώς ανθρώπινη θέση. Η έγκριση από τους άλλους γίνεται απλώς έγκριση. Μπορείς να δώσεις χρήματα ή μπορείς να τα κρατήσεις, αυτό εξαρτάται για το ποιο είναι το καλύτερο εκείνη τη στιγμή. Ο μόνος τρόπος με τον οποίο μπορείς να ενεργήσεις αντίθετα προς τη δύναμη του χρήματος στη ζωή σου είναι να δεις τον ανώτατο Πλούσιο Νέο Άρχοντα, που έδωσε τα πάντα για να σε πάρει, για να σε λυτρώσει, για να σε αγαπήσει.

Ο Ιησούς λέγει, «η δύναμη μου πάντα απομακρύνεται από τους ανθρώπους που αγαπούνε την δύναμη και τα χρήματα. Η δύναμη μου κινείται *προς* τους ανθρώπους που τα δίνουν όπως εγώ τα έδωσα. Που θέλεις να ζήσεις;

12. Το λύτρο

Ο Ιησούς δεν μας άφησε καμιά αμφιβολία για το ότι ήρθε για να πεθάνει. Το είπε επαλειμμένα στους μαθητές του ότι αυτό ήταν που θα έκανε. Πράγματι όταν έγινε το περιστατικό που μας αναφέρει ο Μάρκος πιο κάτω, ο Ιησούς είχε προβλέπει δύο φορές τον θάνατο του, πρώτα στο Μάρκο κεφάλαιο 8 μετά που είπε ο Πέτρος, «Εσύ είσαι ο Μεσσίας.»

[31](#)Ο Ιησούς άρχισε να τους διδάσκει ότι πρέπει ο Υιός του Ανθρώπου να πάθει πολλά, να αποδοκιμαστεί από τους πρεσβυτέρους και τους αρχιερείς και τους γραμματείς, να θανατωθεί και μετά από τρεις ημέρες ν' αναστηθεί. [32](#)Τους έλεγε αυτά τα λόγια ξεκάθαρα...» (Μάρκος 8:31-32)

Και ξανά στο κεφάλαιο 9

[30](#)Έφυγαν από 'κει και προχωρούσαν διασχίζοντας τη Γαλιλαία. Δεν ήθελε ο Ιησούς να μάθει κανείς ότι περνούσε από 'κει, [31](#)γιατί δίδασκε τους μαθητές του και τους έλεγε: «Ο Υιός του Ανθρώπου θα παραδοθεί σε χέρια ανθρώπων, που θα τον θανατώσουν· την τρίτη όμως ημέρα μετά το θάνατό του θ' αναστηθεί». (Μάρκος 9:30-31)

Όμως για την περίπτωση που οι μαθητές του (ή εμείς) το έχουμε μπερδέψει, ο Ιησούς επαναλαμβάνει στο κεφάλαιο 10

[32](#)Ανέβαιναν προς τα Ιεροσόλυμα. Ο Ιησούς προχωρούσε μπροστά από τους μαθητές του, που ήταν κυριευμένοι από δέος και τον ακολουθούσαν φοβισμένοι. Ο Ιησούς πήρε πάλι τους δώδεκα χωριστά κι άρχισε να τους λέει τα όσα ήταν να του συμβούν. [33](#)«Ακούστε», τους έλεγε· «τώρα που ανεβαίνουμε στα Ιεροσόλυμα, ο Υιός του Ανθρώπου θα παραδοθεί στους αρχιερείς και στους γραμματείς, που θα τον καταδικάσουν σε θάνατο και θα τον παραδώσουν στους εθνικούς. [34](#)Θα τον περιγελάσουν, θα τον μαστιγώσουν, θα τον φτύσουν και θα τον θανατώσουν· και την τρίτη ημέρα θ' αναστηθεί». (Μάρκος 10:32-34)

Αυτή τη φορά ο Ιησούς μας δίνει περισσότερες λεπτομέρειες για το θάνατο του από όσα είχε πει προηγουμένως. Για πρώτη φορά μα έχει ειπωθεί ότι ο θάνατος του θα είναι στην Ιερουσαλήμ, και ότι τόσο οι Ιουδαίοι όσο και οι Εθνικοί θα τον απορρίψουν. Στο κεφάλαιο 8 μιλά μόνο για τους Ιουδαίους ηγέτες, στο 9 μιλά γενικά ότι θα παραδοθεί στα χέρια των «ανθρώπων.» Στο κεφάλαιο 8 μίλησε για το ότι θα τον «απορρίψουν» οι ιερείς και οι γραμματείς, αλλά τώρα αποκαλύπτει ότι θα τον «καταδικάσουν σε θάνατο.» Αυτός ο νομικός όρος δείχνει ότι θα δικαστεί και θα εκτελεστεί μέσα στα πλαίσια της ποινικής δικαιοσύνης. Η περιγραφή του για τις τελικές του ημέρες γίνεται πιο γραφική και βίαιη «Θα τον περιγελάσουν... φτύσουν... μαστιγώσουν»

Ο Ιησούς πρόβλεψε τον θάνατο του σε τρία κεφάλαιά- γνώριζε ότι ο θάνατος του δεν ήταν τυχαίος στην αποστολή του. Μάλλον ήταν απόλυτα κεντρικός τόσο στην ταυτότητα του όσο και στον σκοπό του στη γη. Όμως στο 10° κεφάλαιο για πρώτη φορά ο Ιησούς προχωρά να μας πει ότι όχι μόνο θα πεθάνει αλλά το γιατί θα το κάνει:

[45](#)Γιατί και ο Υιός του Ανθρώπου δεν ήρθε για να τον υπηρετήσουν, αλλά για να υπηρετήσει και να προσφέρει τη ζωή του λύτρο για όλους». (Μάρκος 10:45)

Ο Ιησούς Χριστός ήρθε όχι για να υπηρετηθεί αλλά για να πεθάνει, για να μας δώσει ζωή. Αυτό τον ξεχωρίζει τελείως από τον ιδρυτή κάθε άλλης μεγάλης θρησκείας. Ο σκοπός τους ήταν να ζήσουν ως ένα παράδειγμα· ο σκοπός του Ιησού ήταν να πεθάνει και να γίνει θυσία.

Η επιλογή από τον Ιησού της λέξης ήρθε (ήλθεν) είναι μια ισχυρή ένδειξη ότι υπήρχε πριν γεννηθεί: Ήρθε σε αυτόν τον κόσμο. Το ότι είπε «δεν ήρθε για να τον υπηρετήσουν,» υποθέτει ότι έχει κάθε δικαίωμα να περιμένει να τον τιμήσουν και να τον υπηρετήσουν όταν ήρθε, αν και δεν εξάσκησέ αυτό το προνόμιο.

Η τελική φράση «να προσφέρει τη ζωή του λύτρο για όλους,» συνοψίζει το λόγο γιατί έπρεπε να πεθάνει. Ο Ιησούς ήρθε ως θυσία αντικατάστασης. Θεωρήστε αυτή την μικρή πρόθεση για στην πρόταση *λύτρο για όλους*. Η Ελληνική λέξη *αντί* (λύτρον αντί πολλών) που σημαίνει αντί για ή αντικατάσταση. Τι μπορούμε να πούμε για τη λέξη *λύτρο*. Σε πολλές περιπτώσεις στην εποχή μας χρησιμοποιείται σε περιπτώσεις απαγωγής. Αλλά η μετάφραση της λέξης λύτρον σημαίνει «να αγοράζεις την ελευθερία ενός δούλου ή ενός αιχμαλώτου. Ο λυτρωτής (αυτός που πληρώνει το λύτρο) θα έδινε μια μεγάλη πληρωμή όπου θα θυσίαζε ένα ποσό που ήταν ίσο με την τιμή, ή θα πλήρωνε το χρέος του δούλου ή του αιχμαλώτου για να του δοθεί η ελευθερία του ή ελευθερία της.

Ο Ιησούς ήρθε για να πληρώσει αυτό το είδος του λύτρου. Όμως επειδή η δουλεία με την οποία θα ασχολούνταν είναι ένα κοσμικό είδος- δηλαδή ένα παγκόσμιο κακό- απαιτούσε μια πληρωμή παγκόσμιας εμβέλειας. Ο Ιησούς λέγει «ήρθα να πληρώσω το λύτρο που εσείς δεν θα ήταν δυνατόν να πληρώσετε, και αυτό θα σας δώσει την ελευθερία σας.» Η πληρωμή ήταν ο θάνατος του Ιησού στον σταυρό.

Μια πρόθυμη θυσία

Αυτό θα είναι δύσκολο για σένα αν είσαι ανάμεσα σε αυτούς που παλεύουν με τη Χριστιανική διδασκαλία για τον σταυρό. Είναι φυσικό να υποθέσουμε ότι η Βίβλος μας δίνει ένα ακόμη παράδειγμα από αυτές τις αρχαίες, πρωτόγονες και αιμοδιψείς θεότητες που λατρευόντουσαν από αυτές τις αρχαίες, πρωτόγονες, και αιμοδιψείς κοινωνίες. Για παράδειγμα στην *Ιλιάδα* του Ομήρου, ο Αγαμέμνων δεν έχει ευνοϊκούς ανέμους για να ξεκινήσει για την Τροία μέχρις ότου θυσίασε την κόρη του. Αυτό ησύχασε την οργή των θεών, και τότε του επέτρεψαν να ξεκινήσει για την Τροία. Αυτά που λέγει ο Ιησούς στον Μάρκο ίσως να φαίνονται μια άλλη περίπτωση αυτού του θέματος: μια άγρια αρχαία κουλτούρα, που την κυβερνά ένας οργισμένος θεός, απαιτεί θυσίες αίματος για την ελευθέρωση δούλων και αιχμαλώτων ή φυλακισμένων.

Όμως δε συμβαίνει καθόλου κάτι τέτοιο εδώ. Και θα πείτε γιατί όχι; Αν ο Θεός είναι ένας Θεός αγάπης, γιατί απλά δε συγχωρεί τον κάθε ένα; Γιατί ο Ιησούς έπρεπε να περάσει μέσα από τα βάσανα και να πεθάνει; Γιατί έπρεπε να γίνει ένα λύτρο;

Εδώ ξεκινάμε την απάντηση: Ο Ιησούς δεν χρειαζόταν να πεθάνει παρά την αγάπη του Θεού· έπρεπε να πεθάνει *εξ αιτίας* της αγάπης του Θεού. Και αυτό έπρεπε να γίνει *γιατί κάθε αγάπη που αλλάζει τη ζωή είναι μια θυσία αντικατάστασης*.

Σκεφτείτε το. Αν αγαπάς κάποιον πρόσωπο που είναι σε όλα εντάξει και δεν έχει μεγάλες ανάγκες, δεν σου κοστίζει τίποτε. Είναι κάτι το ευχάριστο. Ίσως εκεί που ζεις να υπάρχουν τέσσερα ή πέντε τέτοια πρόσωπα. Θα πρέπει να τα βρεις και να γίνεις ο φίλος τους. Αν όμως προσπαθήσεις να αγαπήσεις κάποιον που έχει ανάγκες, κάποιον που βρίσκεται σε πρόβλημα ή που καταδιώκεται ή που είναι πληγωμένος συναισθηματικά, τότε αυτό θα σου

στοιχίσει. Δεν μπορείς να τους αγαπήσεις χωρίς κάτι να σε χτυπήσει. Θα πρέπει να γίνει κάποιου είδους μεταφορά, έτσι ώστε με κάποιο τρόπο οι στενοχώριες τους, τα προβλήματα τους, να μεταφερθούν σε σένα.

Στον κόσμο υπάρχουν πολλοί πληγωμένοι άνθρωποι. Βουλιάζουν συναισθηματικά, νιώθουν πόνο, έχουν μια απελπιστική ανάγκη για αγάπη. Και όταν είναι κοντά σου, εσύ θέλεις να κοιτάξεις στο ρολόι σου και να κάνεις μια έξοδο με ένα ευγενικό τρόπο, επειδή το να τους ακούς με όλα τους τα προβλήματα μπορεί να είναι κάτι το βασανιστικό. Μπορεί να είναι εξαντλητικό να είσαι φίλος με ένα πρόσωπο που είναι συναισθηματικά πληγωμένο. Ο μόνος τρόπος για να αρχίσουν να γεμίζουν συναισθηματικά είναι αν κάποιος τους αγαπήσει, και ο μόνος τρόπος να τους αγαπήσεις είναι να αδειάσεις εσύ συναισθηματικά κάποιο μέρος από αυτά που σε γεμίζουν για να πάνε σε αυτούς, και εσύ θα πρέπει να αδειάσεις σε κάποιο βαθμό. Αν εσύ θέλεις να διατηρήσεις τη συναισθηματική σου άνεση και απλώς αποφεύγεις αυτούς τους ανθρώπους, αυτοί θα βουλιάξουν. Ο μόνος τρόπος για να τους αγαπήσεις είναι με ια θυσία αντικατάστασης.

Ή σκέψου ένα ακόμη πιο δραματικό παράδειγμα- να είσαι γονέας. Όταν έχει παιδιά, αυτά βρίσκονται σε μια κατάσταση εξάρτησης. Έχουν τόσες ανάγκες· δεν μπορούν να σταθούν μόνα τους. Και δε θα μεγαλώσουν για να γίνουν ανεξάρτητα με αυτόματο τρόπο. Ο μόνος τρόπος για να αυξηθούν τα παιδιά σου από την κατάσταση της εξάρτησης στο να γίνουν ανεξάρτητοι ενήλικες είναι εσύ να εγκαταλείψεις τη δική σου ανεξαρτησία για περίπου είκοσι χρόνια. Όταν είναι μικρά θα πρέπει να τους διαβάσεις και να τους διαβάσεις- αλλιώς δε θα αναπτυχθούν διανοητικά. Πολλά από τα βιβλία τους θα είναι βαρετά για σένα. Και αν πρέπει να ακούεις τα παιδιά σου, και ακούς καθώς λένε ένα σωρό πράγματα που δεν σου δίνουν κάποια λαμπρή συζήτηση.

Και μετά υπάρχει το να τα ντύνεις, να τα λούξεις, να τα ταΐζεις, να τα διδάσκεις να τα κάνουν μόνα τους. Επιπλέον τα παιδιά χρειάζονται περίπου πέντε διαβεβαιώσεις για κάθε κριτική που ακούν από σένα. Μόνο αν θυσιάσεις ένα μεγάλο μέρος της ελευθερίας σου και πολύ από το χρόνο σου, τα παιδιά σου δε θα μεγαλώσουν υγιή και εφοδιασμένα για να λειτουργούν. Δυστυχώς υπάρχουν πολλοί γονείς που δεν το κάνουν. Δε θέλουν να διαταράξουν τόσο πολύ τις ζωές τους· δεν ξεχύνουν τον εαυτό τους στα παιδιά τους. Δε θέλουν να κάνουν την θυσία. Και τα παιδιά τους μεγαλώνουν φυσικά, αλλά εξακολουθούν να είναι παιδιά συναισθηματικά -με ανάγκες ευάλωτα και εξαρτώμενα. Σκεφτείτε το ως εξής: μπορείς να κάνεις τη θυσία, ή αυτά θα κάνουν τη θυσία. Είναι είτε αυτά είτε εσύ. Είτε εσύ θα υποφέρεις προσωρινά και με ένα λυτρωτικό τρόπο, ή θα υποφέρουν τραγικά, με ένα σπάταλο και καταστροφικό τρόπο. Κατά ένα μέρος εξαρτάται από σένα.

Κάθε πραγματική αγάπη, που μεταβάλλει τη ζωή είναι μια θυσία αντικατάστασης.

Θυμάστε την Λίλη Πότερ τη μητέρα του Χάρι Πότερ; Στο πρώτο βιβλίο της σειράς, ο κακός Λόρδος Βόλντεμορτ προσπαθεί να σκοτώσει τον Χάρι, αλλά δεν μπορεί να τον εγγίξει. Όταν ο κακός που κατέχεται από τον Βόλντεμορτ προσπαθεί να απλώσει τα χέρια του στον Χάρι νιώθει ένα πόνο που του προκαλεί αγωνία και έτσι αποκρούεται. Ο Χάρι αργότερα πηγαίνει Στον Ντάμπλεντορ που είναι ο μέντορας του και ρωτά, «γιατί δεν μπορεί να με πειράξει;» Ο Ντάμπλεντορ του απαντά ότι «η μητέρα σου πέθανε για να σε σώσει... μια αγάπη τόσο δυνατή όσο της μητέρας σου για σένα έχει αφήσει το σημάδι τη. Δεν είναι ούτε πληγή, ούτε κάτι το ορατό ... αλλά με το να σε έχει αγαπήσει τόσο βαθιά ... σου έχει αφήσει ένα είδος προστασίας για πάντα.»⁵¹ Γιατί είναι τόσο συγκινητική η φάση του Ντάμπλεντορ; Για γνωρίζουμε από την εμπειρία, από τα πιο απλά μέχρι τα πιο δραματικά ότι η θυσία

βρίσκεται στην καρδιά μιας πραγματικής αγάπης. Και γνωρίζουμε ότι αν κάποιος έκανε ποτέ κάτι που έκανε μια διαφορά για μας- ένας γονέας, ένας δάσκαλος, ένας μέντορας, ένας φίλος, μια σύζυγος- που έκανε μια θυσία, που ήρθε και δέχτηκε κάποια δυσκολία, έτσι που εμείς δε θα χτυπηθούμε από αυτό εμείς οι ίδιοι.

Έτσι λοιπόν έχει νόημα ότι ένας Θεός που έχει περισσότερη αγάπη από όση εγώ ή εσύ, ένας Θεός που έρχεται στον κόσμο να αντιμετωπίσει το έσχατο κακό, την έσχατη αμαρτία, θα έπρεπε να κάνει μια θυσία αντικατάστασης. Ακόμη και εμείς που είμαστε ανθρώπινα όντα με σφάλματα γνωρίζουμε ότι δεν μπορείς να παραβλέψεις το κακό. Δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί, να αφαιρεθεί, ή να θεραπευτεί με το να πούμε απλώς «ξέχνα το.» Θα πρέπει να πληρωθεί για αυτό, και το να αντιμετωπιστεί είναι κάτι που κοστίζει. Πόσο πολύ θα περιμένουμε ότι ο Θεός απλώς δε θα κοιτούσε αλλού; Το χρέος έπρεπε να πληρωθεί. Όμως έχει τόσο απίστευτη αγάπη που ήταν πρόθυμος να πεθάνει για να το κάνει ο ίδιος.

Για αυτό ο Θεός της Βίβλου είναι τόσο ριζικά διαφορετικός από τους πρωτόγονους θεούς των αρχαίων. Οι αρχαίοι καταλάβαιναν την ιδέα της οργής του θεού, καταλάβαιναν την ιδέα της δικαιοσύνης, την ιδέα του χρέους και της αναγκαίας τιμωρίας, όμως δεν είχαν καμία ιδέα ότι ο Θεός θα ερχόταν να το πληρώσει ο ίδιος. Ο σταυρός είναι η αυτό-αντικατάσταση του Θεού. Αυτή η δυνατότητα δε θα μπορούσε ποτέ να μπει στη φαντασία του Ομήρου έστω και σε ένα εκατομμύριο χρόνια, ούτε στη φαντασία των μαθητών του Ιησού.

Ο μόνος τρόπος με τον οποίο θα μας λύτρωνε ο Ιησούς ήταν να δώσει τη ζωή του ως λύτρο. Ο Θεός δε θα μπορούσε να πει απλώς, «συγχωρώ τους πάντες.» Στη δημιουργία, ο Θεός μπορούσε να πει, «ας γίνει φως,» και έγινε φως. Ο Θεός μπορούσε να πει «ας υπάρξουν φυτά,» και έγιναν τα φυτά. Ο Θεός μπορούσε να πει «ας υπάρξει ο ήλιος, το φεγγάρι και τα άστρα (Γένεσις 1)» Όμως δεν μπορούσε να πει «ας υπάρξει συγχώρηση.» Δεν μπορεί με αυτόν τον τρόπο να λειτουργήσει η συγχώρηση.

Ο Θεός δημιούργησε τον κόσμο σε μια στιγμή, και είναι μια όμορφη διαδικασία. Δημιούργησε ξανά τον κόσμο στον σταυρό- και αυτό ήταν μια φρικτή διαδικασία. Αυτός είναι ο τρόπος που λειτουργούν τα πράγματά. Η αγάπη που πραγματικά μεταβάλλει τα πράγματα και λυτρώνει τα πράγματα είναι πάντα μια θυσία αντικατάστασης.

Ο Κ.Σ. Λιούις στο βιβλίο «Το Λιοντάρι η Μάγισσα και το Ντουλάπι» το θέτει ως εξής: «όταν ένας με τη θέληση του γίνει θύμα και αυτός δεν έκανε καμία προδοσία, και πεθάνει στη θέση του προδότη το Τραπέζι θα ραγίσει και ο ίδιος ο Θάνατος θα αρχίσει να πηγαίνει προς τα πίσω.»⁵²

Μια ταπεινή θυσία

Ίσως θα σκέφτηκες ότι τώρα πια οι μαθητές θα είχαν συλλάβει τι σημαίνει για την αιτία που ήρθε ο Ιησούς και τον λόγο για τον οποίο θα υπέφερε και θα πέθαινε. Ξέρουμε ότι τους είπε αρκετές φορές – και ο Μάρκος το καταγράφει ότι «Τους έλεγε αυτά τα λόγια ξεκάθαρα (Μάρκος 8:32,33).». Όμως από την ακόλουθη ιστορία γίνεται καθαρό ότι δεν ήταν έτσι τα πράγματα. Ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης και οι άλλοι άνθρωποι που ακολουθούσαν τον Ιησού άκουσαν τουλάχιστον την Τρίτη φορά για τον επερχόμενο και αναγκαίο θάνατο. Αμέσως αυτοί οι δύο μαθητές είχαν μια αίτηση για τον Ιησού:

[35](#) Πλησιάζουν τότε τον Ιησού ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, οι γιοι του Ζεβεδαίου, και του λένε: «Διδάσκαλε, θέλουμε να μας κάνεις τη χάρη που θα σου ζητήσουμε (Ίνα

ἐὰν αἰτήσωμέν σε ποιήσης ἡμῖν)». [36](#) «Τι θέλετε να κάνω για σας;» τους ρώτησε εκείνος. (Μάρκος 10:35-36)

Ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης λένε, «Δάσκαλε, θέλουμε να ας κάνεις ότι σου ζητήσουμε.» Αυτό είναι ένας καλός τρόπος για να ξεκινήσουμε μια προσευχή, έτσι δε νομίζετε; «Ω Κύριε, έχω ένα ταπεινό αίτημα, και εγώ θέλω να κάνεις αυτό που θα σου πω.» Ο Ιησούς τους απαντά με χάρη – αυτός ήταν ο τρόπος του. «Τι θέλετε να σας κάνω;» τους ρωτά. Δεν τους λέγει, «ω, μπορείτε να το ξαναπείτε;» ή «πως τολμάτε να μου μιλάτε έτσι; Δεν γνωρίζετε ποιος είμαι; Δεν γνωρίζετε ποιοι είστε;» Τους μιλά απλά, «Τι θέλετε;»

[37](#) «Όταν θα εγκαταστήσεις την ένδοξη βασιλεία σου», του αποκρίθηκαν, «βάλε μας να καθίσουμε ο ένας στα δεξιά σου κι ο άλλος στα αριστερά σου». [38](#) Ο Ιησούς τότε τους είπε: «Δεν ξέρετε τι ζητάτε. Μπορείτε να πιείτε το ποτήρι του πάθους που θα πω εγώ ή να βαφτιστείτε με το βάπτισμα με το οποίο θα βαφτιστώ εγώ;» (Μάρκος 10:37-38)

Οι 2 αδελφοί πρότειναν, «εἷς σου ἐκ δεξιῶν καὶ εἷς ἐξ ἀριστερῶν καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου.» Για ποιο πράγμα σκεφτόντουσαν; «ἐν τῇ δόξῃ σου» εννοούνε όταν καθίσεις στον θρόνο σου, που σε αυτήν την περίπτωση οι άνθρωποι που είναι στα δεξιά και στα αριστερά είναι σαν τον πρωθυπουργό και τον αρχηγό του στρατού. Ο Ιωάννης και ο Ιάκωβος λέγανε, «όταν πάρεις την εξουσία, θέλουμε τις κορυφαίες θέσεις στην κυβέρνηση σου.» Εδώ βρίσκεται η ειρωνεία του αιτήματος τους. Ποια ήταν η στιγμή της μεγαλύτερης δόξας του Ιησού; Που δείχνει ο Ιησούς τη δόξα της δικαιοσύνης του Θεού; Και που αποκαλύπτει με τον πιο βαθύ τρόπο τη δόξα της αγάπης του Θεού; Στον σταυρό.

Όταν ο Ιησούς είναι στην πραγματική στιγμή της μέγιστης του δόξας, θα υπάρχει κάποιος στα δεξιά και στα αριστερά, αλλά θα είναι εγκληματίες που σταυρώνονται. Ο Ιησούς λέγει στον Ιωάννη και στον Ιάκωβο: Δεν ξέρετε τι ζητάτε.

Τους μιλά για το ποτήρι και το βάπτισμα Στις Εβραϊκές Γραφές το ποτήρι είναι σχεδόν πάντα μια μεταφορά για την δίκαιη κρίση του Θεού εναντίον του κακού. Όμοια ο Ιησούς χρησιμοποιεί τη λέξη βάπτισμα με την παλαιότερη έννοια μια πολύ καταπιεστικής εμπειρίας, μιας βύθισης. Ο Ιησούς λέγει, «εγώ πληρώνω αυτό το λύτρο. Πρόκειται να πω το ποτήρι. Πρόκειται να γεφυρώσω το χάσμα. Πρόκειται να πάρω τη δίκαιη κρίση για όλο το κακό της ανθρωπότητας. Θα πάρω την καταπιεστική εμπειρία του να είμαι καταδικασμένος έτσι ώστε εσείς θα μπορέσετε να ελευθερωθείτε από την καταδίκη.» Όμως δεν το καταλαβαίνουν. Η ιστορία συνεχίζεται:

«Δεν ξέρετε τι ζητάτε. Μπορείτε να πιείτε το ποτήρι του πάθους που θα πω εγώ ή να βαφτιστείτε με το βάπτισμα με το οποίο θα βαφτιστώ εγώ;» [39](#) «Μπορούμε», του λένε. Κι ο Ιησούς τους απάντησε: «Το ποτήρι που θα πω εγώ θα το πιείτε, και με το βάπτισμα των παθημάτων μου θα βαφτιστείτε» [40](#) το να καθίσετε όμως στα δεξιά μου και στα αριστερά μου δεν μπορώ να σας το δώσω εγώ, αλλά θα δοθεί σ' αυτούς για τους οποίους έχει ετοιμαστεί». [41](#) Όταν τ' άκουσαν αυτά οι υπόλοιποι δέκα μαθητές, άρχισαν ν' αγανακτούν με τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη. [42](#) Τους κάλεσε τότε ο Ιησούς και τους λέει: «Ξέρετε ότι αυτοί που θεωρούνται ηγέτες των εθνών ασκούν απόλυτη εξουσία πάνω τους, και οι άρχοντές τους τα καταδυναστεύουν. [43](#) Σ' εσάς όμως δεν πρέπει να συμβαίνει αυτό, αλλά όποιος θέλει να γίνει μεγάλος ανάμεσά σας πρέπει να γίνει υπηρέτης σας» [44](#) και όποιος από σας θέλει να είναι πρώτος πρέπει να γίνει δούλος όλων. [45](#) Γιατί και ο Υιός του

Ανθρώπου δεν ήρθε για να τον υπηρετήσουν, αλλά για να υπηρετήσει και να προσφέρει τη ζωή του λύτρο για όλους». (Μάρκος: 10: 38-45)

Για τους μαθητές αυτό είναι ακόμη ένα μάθημα για την θυσία αντικατάστασης. Αλλά όταν το διαβάζουμε αυτό υποτίθεται ότι δε θα πούμε, «πως γίνεται αυτοί οι ανόητοι να συνεχίζουν να μην το καταλαβαίνουν;» Αυτό που υποτίθεται ότι θα πούμε είναι, «Τι δεν καταλαβαίνουμε τώρα;»

Ο Ρίτσαρντ Χέις (Richard Hays) ένας μελετητής της Καινής Διαθήκης έχει την ακόλουθη παρατήρηση για αυτό το τμήμα του Κατά Μάρκο:

Αυτά που βλέπει ο Μάρκος για την ηθική ζωή είναι βαθιά ειρωνικά. Επειδή ο τρόπος της αποκάλυψης του Θεού χαρακτηρίζεται από το ότι είναι κρυφή, από ανατροπές, και έκπληξη, αυτοί που ακολουθούν τον Ιησού βρίσκουν τον εαυτό τους να μην μπορούν επανειλημμένα να κατανοήσουν το θέλημα του Θεού....έτσι λοιπόν δεν υπάρχει χώρος για δογματισμό ή αυτοϊκανοποίηση... Αν οι ευαισθησίες μας σχηματίζονται από αυτή την διήγηση, θα μάθουμε ότι δεν πρέπει να παίρνουμε τον εαυτό μας πολύ σοβαρά· θα είμαστε πάρα πολύ κριτικοί για τον εαυτό μας θα είμαστε και δεκτικοί σε απροσδόκητες εκδηλώσεις της αγάπης και της δύναμης του Θεού.⁵³

Όταν δείτε πως ανταποκρίθηκαν ο Ιωάννης και ο Ιάκωβος, για οποιονδήποτε να καταλάβει όλο το μέγεθος του τι σημαίνει ο σταυρός, τότε θα είσαι στο δρόμο για να φθάσεις στο χάρισμα της ταπεινοφροσύνης. Σε κάποιο επίπεδο, οι φυσικές σου υποθέσεις, η υπερηφάνεια σου και ο εγωιστικός τρόπος της σκέψης, σε τυφλώνουν προς την αλήθεια. Ένα πολύ καλό παράδειγμα για αυτό είναι η ανησυχία. Φυσικό είναι, ότι αν αγαπάς ανθρώπους, τότε θα ανησυχείς για αυτούς. Αλλά γνωρίζεις από πού προέρχεται η συνεχής ανησυχία σου; Έχει τη ρίζα σου στην αλαζονεία που υποθέτει, *γνωρίζω το δρόμο που θα ακολουθήσει η ζωή μου, και ο Θεός δε το κάνει σωστά*. Η πραγματική ταπεινοφροσύνη είναι να χαλαρώσεις. Η πραγματική ταπεινοφροσύνη σημαίνει να γελάσεις με τον εαυτό σου. Η πραγματική ταπεινοφροσύνη σημαίνει να κάνεις κριτική στον εαυτό σου. Ο σταυρός φέρνει αυτό το είδος της ταπεινοφροσύνης στη ζωή μας. Όταν ο Ιησούς βλέπει ότι οι ακόλουθοι του ακόμη δεν καταλαβαίνουν του τι ήρθε να κάνει, τους μαζεύει και τους λέγει, «Ξέρετε ότι αυτοί που θεωρούνται ηγέτες των εθνών ασκούν απόλυτη εξουσία πάνω τους, και οι άρχοντές τους τα καταδυναστεύουν. [43Σ'](#) εσάς όμως δεν πρέπει να συμβαίνει αυτό.» Ο Ιησούς μιλά για το πώς οι περισσότεροι άνθρωποι προσπαθούν να επηρεάσουν την κοινωνία για να γίνει το δικό τους. Γίνονται κύριοι σε άλλους. Αναζητούν τη δύναμη και τον έλεγχο. Αν έχω τη δύναμη, αν έχω τον πλούτο, αν έχω τους γνωρίμους, τότε μπορεί να γίνει το δικό μου.

Ο Ιησούς λέγει: «[43Σ'](#) εσάς όμως δεν πρέπει να συμβαίνει αυτό.» Τι νομίζετε ότι εννοεί; Μήπως μας λέγει ότι θα πρέπει να αποτραβηχτούμε και να αποξενωθούμε από την κοινωνία; Όχι. Στην πραγματικότητα η αρχή που θέτει ξεκάθαρα εδώ τη έχει ήδη θέσει νωρίτερα, στο βιβλίο του προφήτη Ιερεμία στο κεφάλαιο 29. Το Ισραηλιτικό έθνος είχε καταστραφεί από την Βαβυλωνιακή αυτοκρατορία, και πολλοί από το λαό είχαν αναγκαστεί να πάνε στην Βαβυλώνα δια της βίας,. Ποια ήταν η στάση που υποτίθεται ότι θα είχε προς την Βαβυλωνιακή κοινωνία, στην οποία είχαν εξοριστεί; Θα μπορούσαν να προσπαθούσαν να μένανε στον εαυτό τους και να μην είχαν καμία αλληλεπίδραση με την πόλη. Ή θα προσπαθούσαν να διεισδύσουν στην Βαβυλώνα και να χρησιμοποιούσαν τακτικές ανταρτών για να πάρουν την εξουσία. Όμως τι είπε ο Θεός σ' αυτούς; Στο Ιερεμίας 29:7

διαβάζουμε «Επιδιώξτε την ευημερία της πόλης στην οποία σας οδήγησα αιχμαλώτους και προσευχηθείτε σ' εμένα γι' αυτήν, γιατί όταν ευημερεί αυτή ευημερείτε κι εσείς.» Δηλαδή, σας θέλω να αναζητήσετε την ευδαιμονία της Βαβυλώνας. Θέλω να την κάνετε μια σπουδαία πόλη στην οποία θα ζείτε. Θέλω να υπηρετήσετε τους γείτονες σας παρ' όλο που η γλώσσα τους είναι διαφορετική και δεν πιστεύουν σε αυτά που πιστεύετε. Και δε θέλω να το κάνετε αυτό μόνο γιατί αυτό θα είναι το καθήκον σας. «Προσευχηθείτε σ' εμένα γι' αυτήν» είναι ένας άλλος τρόπος για να τους πει, «να την αγαπάτε.» Να αγαπάτε αυτήν την πόλη, να προσεύχεστε για αυτή, να αναζητήσετε να γίνει πλούσια, ειρηνική πόλη, το καλύτερος μέρος στο οποίο να ζήσετε. Αν η Βαβυλώνα ευημερήσει μέσα από την υπηρεσία σας προς αυτήν, και εσείς θα ευημερήσετε επίσης.

Ο Θεός λέγει, «για σας, ο δρόμος να αποκτήσετε επιρροή δεν βρίσκεται στο να αποκτήσετε δύναμη. Η επιρροή μέσα από τη δύναμη και έχοντας τον έλεγχο δεν αλλάζει πραγματικά την κοινωνία· δεν αλλάζει στην πραγματικότητα τις καρδιές. Σας καλώ σε μια τελείως διαφορετική προσέγγιση. Να αγαπάτε με τόση αυτοθυσία τους ανθρώπους γύρω σας, αυτούς που δεν πιστεύουν αυτά που εσείς πιστεύετε, γιατί αυτοί σε λίγο δε θα μπορούν να φανταστούν τον τόπο τους χωρίς εσάς. Θα σας εμπιστεύονται γιατί θα βλέπουν ότι δεν ενεργείτε μόνο για τον εαυτό σας, αλλά και για αυτούς επίσης. Όταν με τη θέληση τους σας αναζητήσουν εξαιτίας της ελκυστικότητας της υπηρεσίας σας και της αγάπης σας, θα έχετε μια πραγματική επιρροή. Θα είναι επιρροή που θα σας δώσουν οι άλλοι, αλλά που δε θα την πάρετε εσείς.» Ποιος είναι το μοντέλο για το κερδίζεται η επιρροή; Είναι βέβαια ο ίδιος ο Ιησούς. Πως ανταποκρίθηκε προς τους εχθρούς του; Δεν κάλεσε λεγεώνες αγγέλων για να τους πολεμήσουν. Πέθανε για τις αμαρτίες τους, και πεθαίνοντας προσευχήθηκε για αυτούς. Και αν στην καρδιά σου η άποψη για τον κόσμο έχει το κέντρο έναν άνθρωπο που πέθανε για τους εχθρούς του, τότε ο τρόπος που θα κερδίσεις επιρροή στην κοινωνία είναι μάλλον δια μέσω της υπηρεσίας παρά δια της δύναμης και του ελέγχου της ζωής τους.

Αυτό μπορεί να είναι πιο δύσκολο από ότι φαίνεται. Στις 7 Ιανουαρίου 2007, το περιοδικό *New York Times Magazine*, είχε ένα ενδιαφέρον άρθρο που ονομαζόταν «Ευτυχία 101 (εισαγωγή στην Ευτυχία).» Περιέγραφε την *θετική ψυχολογία*, έναν κλάδο της ψυχολογίας που αναζητεί να κάνει μια επιστημονική, εμπειρική προσέγγιση σε αυτό που κάνει ευτυχισμένους τους ανθρώπους. Οι ερευνητές σε αυτό το πεδίο βρήκαν ότι αν συγκεντρώσεις την προσοχή σου στο να κάνεις και να αποκτάς πράγματα που σου δίνουν ευχαρίστηση δεν οδηγεί στην ευτυχία, αλλά παράγει αυτό που ένας ερευνητής έχει ονομάσει «ηδονιστικό διάδρομο» (διάδρομο γυμναστικής που δεν οδηγεί πουθενά.) Παθαίνεις εθισμό στην ευχαρίστηση και η ανάγκη για μια δόση ευχαρίστησης συνεχώς αυξάνει: Κάνεις περισσότερο και περισσότερο. Ποτέ δεν είσαι ικανοποιημένος, ποτέ δεν είσαι πραγματικά ευτυχισμένος. Σύμφωνα με αυτό το άρθρο, οι επιστημονικές μελέτες έχουν δείξει ότι ο καλύτερος τρόπος για να αυξήσεις την ευτυχία σου είναι να κάνεις πράξεις αλτρουιστικής καλοσύνης, ξεχύνεις τον εαυτό σου σε ανθρώπους με ανάγκες. Ο κύριος στόχος των ερευνητών ήταν να δείξουν ότι «υπάρχουν τρόποι ζωής που (όπως δείχνει η έρευνα) οδηγούν σε καλύτερα αποτελέσματα.» Μερικά από τα καλύτερα αποτελέσματα ήταν «στενές σχέσεις και αγάπη,» «να νιώθεις καλά,» και «νόημά και σκοπός στη ζωή.»

Ο ερευνητής έδειξε ότι αν διάγεις μια ζωή υπηρεσίας για άλλους χωρίς εγωισμό, σου δίνει ένα αίσθημα νοήματος, ότι είσαι χρήσιμος και πολύτιμος, ότι ζεις σε μια ζωή με σημασία. Έτσι φυσικά, όπως ήταν το επιχείρημα του ερευνητή, θα πρέπει να ζεις με αυτό τον τρόπο για να πετύχεις αυτά τα «καλύτερα αποτελέσματα.» Με άλλα λόγια λέγει, ότι το να ζούμε

μια ζωή χωρίς εγωισμό θα μας κάνουν ευτυχισμένους – όχι γιατί πρέπει να το κάνουμε, αλλά γιατί είναι το ηθικό πράγμα που πρέπει να κάνουμε. Στην πραγματικότητα ο ερευνητής είπε, «ποτέ δε χρησιμοποίησα τη λέξη *ηθική*.»

Αλλά βλέπετε, αν διάγω μια μη εγωιστική ζωή για να αποκτήσω ευτυχία, τότε δεν διάγω μια μη εγωιστική ζωή. Δεν κάνω αυτές τις καλές πράξεις για τους άλλους· τις κάνω για τον εαυτό μου. Ενθαρρυνόμαστε λοιπόν, να ζούμε μη εγωιστικές ζωές για εγωιστικούς λόγους, πράγμα που δεν έχει νόημα.

Έτσι πιθανόν θα πρέπει να ανταποκριθούμε με τον μόνο τρόπο να ζήσουμε μη εγωιστική ζωή είναι να προσπαθήσουμε να είμαστε ηθικοί άνθρωποι. Αλλά ούτε αυτό παράγει πραγματική έλλειψη εγωισμού. Μερικές βδομάδες πριν το άρθρο «Ευτυχία 101» το περιοδικό *New York Times Magazine* είχε δημοσιεύσει ένα δοκίμιο του βιοηθικού Πίτερ Σίγκερ γιατί οι δισεκατομμυριούχοι θα πρέπει να δώσουν τα χρήματά τους, και συμπεριελάμβανε ένα τμήμα για την «θρησκευτική παρόρμηση.» Ο Σίγκερ σημείωσε ότι οι θρησκευόμενοι άνθρωποι δωρίζουν τα χρήματά τους γιατί νιώθουν ότι πρέπει να το κάνουν, επειδή τότε ο Θεός θα τους ευλογήσει και έτσι θα πάνε στον ουρανό. Δεν συμφωνώ με το μεγαλύτερο μέρος του άρθρου, αλλά μου άρεσε ότι το σημείωσε ότι *αυτό είναι εγωιστικό*. Όταν αποφασίσεις να δώσεις τα χρήματά σου για να καλύψεις τις ανάγκες των φτωχών και έτσι να πας στον ουρανό, έχεις πιαστεί στο ίδιο παράδοξο στο οποίο πιάνονται οι άνθρωποι που ακολουθούν τη θετική ψυχολογία. Θέλεις να μην είσαι εγωιστής γιατί αυτό σε ευεργετεί- και σε αυτήν την περίπτωση έχεις αιώνιο ευεργέτημα. Όμως και πάλι προσπαθείς να ζήσεις μια ζωή χωρίς εγωισμό για εγωιστικούς λόγους, πράγμα που δεν μπορεί να γίνει.

Ο κήρυκας και θεολόγος Τζόνναθαν Έντουαρντς στο βιβλίο *Η φύση της πραγματικής αρετής*, καταπιάστηκε με αυτό πολύ καιρό πριν τον Πίτερ Σίγκερ. Αν δεν πιστεύεις στο ευαγγέλιο της χάριτος, λέγει ο Έντουαρντς αν πιστεύεις ότι σώζεσαι με τα έργα σου, τότε ποτέ σου δεν έκανες τίποτε από αγάπη για τους άλλους ή γιατί είναι κάτι το πολύ ωραίο· μάλλον το έκανες για τον εαυτό σου. Αν δεν βοήθησες την παροιμιώδη γριά γυναίκα να περάσει τον δρόμο για το δικό της χατίρι- ή σε τελική ανάλυση για το χατίρι του Θεού. Αν το έκανες επειδή είσαι το είδος του ανθρώπου που βοηθάς τις γριές να περνάν το δρόμο και περιμένεις να πας στον ουρανό εξαιτίας αυτού. Είναι μόνο εγωισμός· θα γίνει μια αγγαρεία, όμως εσύ πιστεύεις ότι είσαι ανώτερος από τους άλλους.

Πως μπορούμε να ξεφύγουμε από αυτήν την παγίδα που βάζουμε στον εαυτό μας και να γίνουμε πραγματική μη – εγωιστές; Στους κοσμικούς κύκλους, στην ψυχολογία και στην σχετικότητα από τη μια και στη θρησκεία και ηθική από την άλλη δε μας δίνουν αυτό που χρειαζόμαστε για να μην έχουμε εγωισμό, τότε τι είναι αυτό; Η απάντηση είναι, έχουμε ανάγκη να δούμε κάπου πέραν από τον εαυτό μας. Έχουμε ανάγκη να δούμε προς τον Ιησού. Αν πραγματικά αυτός έκανε μια θυσία αντικατάστασης, αν πλήρωσε για τις αμαρτίες μας, αν έχει αποδείξει στις ανασφαλείς, νευρικές καρδιές μας ότι αξίζουμε τα πάντα για αυτόν, τότε έχουμε κάθε τι που χρειαζόμαστε σ' αυτόν. Όλα είναι ένα δώρο για μας από τη χάρη. Δεν κάνουμε καλά πράγματα για να συνδεθούμε με το Θεό, ή για να νιώσουμε καλύτερα για τον εαυτό μας. Τι μικρό ποσό καλυτέρευσης μας κάνουν να νιώθουμε από αυτές τις καλές πράξεις είναι πολύ μικρό μπροστά σε αυτό που παίρνουμε από το να κατανοήσουμε ότι ο Ιησούς πέθανε για μας και πόσο πολύ μας αγαπά. Αν πραγματικά καταλάβεις τον σταυρό, τότε εκτινάσσεσαι στον κόσμο με χαρούμενη ταπεινότητα. Τώρα δεν έχεις ανάγκη να βοηθήσεις ανθρώπους, όμως *θέλεις* να τους βοηθήσεις, για να μοιάζεις με Αυτόν που το έκανε τόσο πολύ για σένα για να του δώσεις

χαρά. Το αν πιστεύεις ότι αξίζουν τις υπηρεσίες σου δεν έχει σημασία. Μόνο το ευαγγέλιο σου δίνει ένα κίνητρο για ζωή χωρίς εγωισμό που δε σου δεν σας στερεί τα οφέλη της ανιδιοτέλειας, ακόμα και όταν την εφαρμόζετε.

Ο Κόμης Νικόλαος φον Ζίνζεντορφ , ένας Γερμανός ευγενής που γεννήθηκε έχοντας μεγάλη δύναμη και προνόμια και έζησε από το 1700 μέχρι το 1760, ήταν ένας από τους ιδρυτές της Εκκλησίας των Μοραβών Αδελφών. Με την πάροδο των ετών ξόδεψε τον πλούτο και πρακτικά δεν του έμεινε τίποτε, κάνοντας καλά έργα, ξεχύνοντας τον εαυτό του για τους άλλους. Γιατί; Αυτό που συνέβη και του έγινε κίνητρο για να γίνει τόσο ριζοσπαστικό; Όταν ήταν νέος στα δεκαεννέα, στάλθηκε να γνωρίσει τις πρωτεύουσες της Ευρώπης για να συμπληρώσει την εκπαίδευση του. Μια μέρα βρέθηκε σε μια έκθεση τέχνης στο Ντίσελντορφ και έβλεπε το έργο του Ντομένικο Φέτι *Ecce homo* (Ιδού ο άνθρωπος) μια εικόνα του Ιησού που φορά ένα στεφάνι με αγκάθια.⁵⁴ Αυτή η εικόνα του Ιησού που υποφέρει συγκίνησε πολύ τον Ζίνζεντορφ. Κάτω από την εικόνα ο καλλιτέχνης είχε γράψει μια επιγραφή, με λόγια που θα μπορούσε να πει ο Ιησούς σε οποιονδήποτε από εμάς: «όλα αυτά τα έκανα για σένα· τι έκανες εσύ για μένα;

13. Ο ΝΑΟΣ

1Όταν πλησίαζαν στα Ιεροσόλυμα, στη Βηθσφαγή και στη Βηθανία, κοντά στο Όρος των Ελαιών, έστειλε ο Ιησούς δύο από τους μαθητές του, 2και τους λέει: «Πηγαίνετε στο απέναντι χωριό και μόλις μπειτε σ' αυτό θα βρείτε ένα πουλάρι δεμένο, στο οποίο κανένας άνθρωπος ακόμη δεν έχει καθίσει. Λύστε το και φέρτε το εδώ. 3Αν κανείς σας ρωτήσει “γιατί το κάνετε αυτό;” να του πείτε, “ο Κύριος το χρειάζεται κι αμέσως ύστερα θα το στείλει πάλι πίσω”». 4Εκείνοι πήγαν και βρήκαν το πουλάρι δεμένο κοντά σε μια αυλόπορτα έξω στο δρόμο και το έλυσαν. 5Μερικοί απ' αυτούς που στέκονταν εκεί τους ρώτησαν: «Τι συμβαίνει και λύνετε το πουλάρι;» 6Οι μαθητές τούς απάντησαν όπως τους είχε πει ο Ιησούς, κι εκείνοι τους άφησαν. 7Έφεραν τότε το πουλάρι στον Ιησού, έβαλαν πάνω σ' αυτό τα ρούχα τους κι εκείνος κάθισε πάνω του. 8Πολλοί έστρωναν τα ρούχα τους στο δρόμο κι άλλοι έκοβαν κλαδιά από τα δέντρα και τα έστρωναν χάμω. 9Όσοι βάδιζαν μπροστά και όσοι ακολουθούσαν από πίσω κραύγαζαν:

«Δόξα στο Θεό! Ευλογημένος αυτός που έρχεται σταλμένος απ' τον Κύριο! 10Ευλογημένη η βασιλεία του πατέρα μας Δαβίδ, που έρχεται στ' όνομα του Κυρίου! Δόξα στον ύψιστο Θεό!» *ώσαννά· εύλογημένος έρχόμενος έν όνόματι κυρίου· 10εύλογημένη έρχομένη βασιλεία τοῦ πατρὸς ἡμῶν Δαυίδ· ώσαννὰ έν τοῖς ύψίστοις.*

Όταν ο Ιησούς μπήκε πάνω στον όνο στην Ιερουσαλήμ, ο λαός άπλωσαν τους χιτώνες τους στον δρόμο μπροστά του και τον ζητωκραύγαζαν ως βασιλιά που έρχεται στο όνομα του οίκου του Δαβίδ. Αυτό το είδος της παρέλασης ήταν πολιτισμικά κατάλληλη εκείνη την εποχή. Ένας βασιλιάς θα ερχόταν υπεύοντας στην πόλη δημόσια και θα τον ζητωκραύγαζαν τα πλήθη. Όμως ο Ιησούς εσκεμμένα έκανε κάτι που δεν ήταν στο σενάριο και έκανε κάτι τελείως διαφορετικό. Δεν ήρθε υπεύοντας ένα δυνατό πολεμικό άλογο όπως θα έκανε ένας βασιλιάς αλλά ήταν καβάλα σε ένα πόλο, δηλαδή σε ένα πουλάρι ή ένα μικρό γαϊδούρι. Εδώ ήταν ο Ιησούς Χριστός, ο Βασιλιάς με την εξουσία και θαυματουργή δύναμη, να μπαίνει στην πόλη καβάλα σε ένα άλογο κατάλληλο για παιδί ή χόμπι. Με αυτόν τον τρόπο ο Ιησούς επέτρεψε να γίνει γνωστό ότι αυτός ήταν ο Ένας για τον οποίο προφήτεψε ο προφήτης Ζαχαρίας

*9*Χαίρε, πόλη της Σιών! Αλαλάzte από χαρά, κάτοικοι της Ιερουσαλήμ! Νάτος, ο βασιλιάς σας, έρχεται· είναι δίκαιος και σώζει. Είναι πράος και κάθεται πάνω σε γαϊδούρι, σ' ένα πουλάρι, γέννημα υποζυγίου. (Ζαχαρίας 9:9)

Αυτή η περίεργη αντιπαράθεση καταδεικνύει ότι ο Ιησούς ήταν Βασιλιάς, αλλά ότι δεν εντάσσεται στις κατηγορίες βασιλείας του κόσμου. Έφερε μαζί τη μεγαλειότητα και την πραότητα. Ένα από τα μεγαλύτερα κηρύγματα που έχουν κηρυχθεί ήταν το 1738 από τον Τζόναθαν Έντουαρντς με τίτλο «Η εξοχότητα του Χριστού.» Η φαντασία του Έντουαρντς είχε αιχμαλωτιστεί από το προφητικό όραμα του μαθητή του Ιησού του Ιωάννη στην Αποκάλυψη 5:5-6 «5Ένας από τους πρεσβυτέρους μου λέει τότε: «Μην κλαις, γιατί το λιοντάρι από τη φυλή του Ιούδα, ο απόγονος του Δαβίδ, νίκησε στη μάχη που έδωσε, και μπορεί να σπάσει τις εφτά σφραγίδες και ν' ανοίξει το βιβλίο». 6Είδα τότε μπροστά στο θρόνο και στο μέσο των τεσσάρων όντων και στο μέσο των πρεσβυτέρων, να στέκεται ένα Αρνίο.» Στον Ιωάννη ειπώθηκε να κοιτάξει σε ένα λιοντάρι, όμως στο μέσο του θρόνου ήταν ένα Αρνί. Ο Έντουαρντς σκέφτεται για αυτό:

Το λιοντάρι υπερέχει σε δύναμη και σε μεγαλειότητα τόσο στην εμφάνιση όσο και στη φωνή. Το Αρνί υπερέχει σε πραότητα και υπομονή... έχει θυσιαστεί για

τροφή...και ... για ρούχα. Όμως βλέπουμε ότι ο Χριστός στο κείμενο συγκρίνεται και με τα δύο, γιατί οι διάφορες εξοχότητες και των δύο συναντιούνται θαυμαστά σ' Αυτόν.....Στον Ιησού Χριστό είναι ένας συνδυασμός τόσο διαφορετικών αρετών που διαφορετικά θα μας φαίνονταν εντελώς ασυμβίβαστες στο ίδιο θέμα.....⁵⁵

Ο Έντουαρντς προχωρά στο να καταγράψει με λεπτομέρεια όλους τους τρόπους με τους οποίους ο χαρακτήρας του Ιησού συνδυάζει όλα αυτά που θα θεωρούσαμε αμοιβαία αποκλειόμενα. Στον Ιησού βρίσκουμε άπειρη μεγαλοπρέπεια όμως πλήρη ταπεινοφροσύνη, τέλεια δικαιοσύνη όμως απεριόριστη χάρη, απόλυτη κυριαρχία όμως και απόλυτη υποταγή, ολοκληρωτική υποταγή, επάρκεια σε όλα στον εαυτό του αλλά και τέλεια εμπιστοσύνη και εξάρτηση από το Θεό.

Όμως στον Ιησού το αποτέλεσμα αυτών των ακραίων ιδιοτήτων του χαρακτήρα δεν οδηγούν σε διανοητική και συναισθηματική κατάρρευση. Η προσωπικότητα του Ιησού είναι ένα πλήρες και όμορφο σύνολο. Παρατηρήστε αυτόν τον μεγάλο Βασιλιά καθώς υπεύει ένα μικρό γαϊδούρι και εισέρχεται στην Ιερουσαλήμ και αντιμετωπίζει αυτά που βρίσκει εκεί.

Ανοίγοντας το Ναό

Όταν ο Ιησούς έφθασε στην Ιερουσαλήμ, πήγε στο ναό, και τώρα τα πράγματα έγιναν λίγο περισσότερο περίπλοκα. Ο Μάρκος γράφει:

[11](#)Ο Ιησούς μπήκε στα Ιεροσόλυμα και πήγε στο ναό (εἰς τὸ ἱερὸν καὶ περιβλεψάμενος πάντα). Αφού έριξε μια ματιά σ' όλα γύρω του, επειδή είχε κιάλας βραδιάσει, γύρισε με τους δώδεκα μαθητές στη Βηθανία. [12](#)Την επόμενη μέρα, όταν βγήκαν από τη Βηθανία,[15](#)Όταν ήρθαν πάλι στα Ιεροσόλυμα, μπήκε ο Ιησούς στο ναό κι άρχισε να διώχνει αυτούς που πουλούσαν κι αγόραζαν στο χώρο του ναού. Αναποδογύρισε τα τραπέζια των αργυραμοιβών και τα καθίσματα αυτών που πουλούσαν περιστέρια. [16](#)Επίσης δεν επέτρεπε να μεταφέρει κανείς πράγματα δια μέσου του ναού. [17](#)Τους δίδασκε και τους έλεγε: «Δε λέει η Γραφή ότι ο οίκος μου πρέπει να είναι οίκος προσευχής για όλους τους λαούς; Εσείς όμως τον κάνατε σπήλαιο ληστών». [18](#)Όταν τα πληροφορήθηκαν αυτά οι γραμματείς, οι Φαρισαίοι και οι αρχιερείς, αναζητούσαν τρόπο να τον εξοντώσουν. Τον φοβούνταν όμως, γιατί ο λαός εντυπωσιαζόταν με τη διδασκαλία του. (Μάρκος 11:11-12, 15-18)

Ο Μάρκος αναφέρει ότι ο Ιησούς εισήλθε στο ιερό (περιοχή του Ναού) Γιατί είναι σημαντικό; Όταν έμπαινες μέσα από την πόρτα του ναού το πρώτο πράγμα που έβλεπες ήταν η αυλή των εθνικών- των εθνών. Αυτό ήταν το μόνο μέρος όπου οι μη Ιουδαίοι επιτρεπόταν να εισέλθουν. Ήταν το μεγαλύτερο τμήμα του ναού, και έπρεπε να περάσεις μέσα από αυτό για να πας στο υπόλοιπο. Όλες οι επιχειρηματικές δραστηριότητες του ναού ήταν στημένες εκεί. Και τι επιχειρήσεις υπήρχαν! Όταν ο Ιησούς μπήκε μέσα, θα έβλεπε μεγάλα πλήθη ανθρώπων που αγόραζαν και πουλούσαν ζώα και δεκάδες πάγκους και ανταλλακτήρια συναλλάγματος σε τραπέζια ανταλλακτηρίων συναλλάγματος. Χιλιάδες ανθρώπων πλημμύριζαν την Ιερουσαλήμ φέρνοντας και πουλώντας δεκάδες χιλιάδες ζώων για να θυσιάστούν. Ο αρχαίος ιστορικός Ιώσηπος μας λέγει ότι στην εβδομάδα του Πάσχα μια χρονιά 255000 αρνιά αγοράστηκαν, πουλήθηκαν και θυσιάστηκαν στις αυλές του ναού.⁵⁶ Σκεφθείτε για το πόσο ταραχώδεις, θορυβώδεις και συγκεχυμένες είναι οι χρηματοοικονομικές μας αίθουσες συναλλαγών - και μετά προσθέστε τα ζώα. Και αυτό ήταν

το μέρος όπου οι εθνικοί υποτίθεται ότι θα έβρισκαν τον Θεό μέσα από μια ήσυχη σκέψη και προσευχή.

Η αντίδραση του Ιησού ήταν να αρχίσει να αναποδογυρίζει όλα τα έπιπλα. Φανταστείτε τους ηγέτες να τρέχουν σ' αυτόν πανικόβλητοι: «τι συμβαίνει; Γιατί το κάνεις αυτό;» Τους ανέφερε από τον προφήτη Ησαΐα στην απάντηση : ο οίκος μου πρέπει να είναι οίκος προσευχής για όλους τους λαούς; Εσείς όμως τον κάνατε σπήλαιο ληστών». («γιατί ο ναός μου θα ονομαστεί οίκος προσευχής για όλους τους λαούς». Ησαΐας 56:7) δηλαδή για τους εθνικούς. Μας ειπώθηκε ότι αυτοί που τον άκουσαν εντυπωσιάστηκαν. Γιατί; Το πρώτο θέμα, ήταν μια δημοφιλής πίστη ότι όταν θα εμφανιζόταν ο Μεσσίας θα καθάριζε το ναό από τους ξένους. Αντίθετα, εδώ ο Ιησούς καθαρίζει το ναό για τους Εθνικούς- ενεργώντας ως ο δικός τους εκπρόσωπος.⁵⁷ Στην πολυπολιτισμική μας κοινωνία είναι εύκολο να μας αρέσει αυτό που έκανε ο Ιησούς. Όμως αυτό που έκανε ήταν ακόμη πιο ανατρεπτικό. Ο Ιησούς προκαλούσε ολόκληρο το σύστημα θυσιών και λέγοντας ότι οι Εθνικοί- οι ειδωλολάτρες, οι άπλυτοι Εθνικοί – μπορούν τώρα να πάνε στο Θεό με προσευχή. Αυτό είναι εκπληκτικό γιατί οι άνθρωποι γνώριζαν την ιστορία της Σκηνής του Μαρτυρίου και του Ναού.⁵⁸

Η ιστορία του ναού αρχίζει από τον κήπο της Εδέμ. Ο πρώτος κήπος ήταν ένα ιερό· ήταν το μέρος όπου παρέμενε η παρουσία του Θεού. Ήταν ένας παράδεισος, γιατί ο θάνατος, η παραμόρφωση, το κακό και η ατέλεια δεν μπορούσαν να συνυπάρχουν με την παρουσία του Θεού.. Στην παρουσία του Θεού υπάρχει *shalom* , απόλυτη άνθηση, πληρότητα, χαρά και ευδαιμονία. Όταν όμως οι πρώτοι άνθρωποι αποφάσισαν να οικοδομήσουν τη ζωή τους σε άλλα πράγματα εκτός από το Θεό, και να αφήσουν σε άλλα πράγματα εκτός από το Θεό να τους δώσουν το τελικό τους νόημα και αξία, ο παράδεισος χάθηκε. Όταν διώχθηκαν ο Αδάμ και η Εύα από το ιερό του Θεού, στράφηκαν πίσω και είδαν «το πύρινο περιστρεφόμενο ξίφος.» (Γένεσις 3:24) Κανένας δεν μπορούσε να περάσει από αυτό το πύρινο ξίφος που έκαιγε το δρόμο προς την παρουσία του Θεού.

Η στροφή μακριά από το Θεό είχε φρικτές συνέπειες. Το να οικοδομούμε τις ζωές μας σε άλλα πράγματα- στη εξουσία, στο status στα χειροκροτήματα, στην οικογένεια, στην φυλή, στην εθνικότητα- έχει προκαλέσει σε συγκρούσεις, σε πολέμους, σε βία, σε φτώχεια, σε αρρώστια, και στο θάνατο. Έχουμε καταπατήσει ο ένας τον άλλο, έχουμε καταπατήσει τη γη. Αυτό σημαίνει ότι δεν είναι αρκετό να πούμε, «συγγνώμη, μπορώ παρακαλώ να βρεθώ πάλι στην παρουσία του Θεού;» Αν είσαι θύμα ενός φρικτού εγκλήματος αν υπέφερες από βία, και αυτός που το διέπραξε (ή ακόμη και ένας δικαστής) πει, «συγγνώμη, δεν μπορούμε να το αφήσουμε πίσω;» εσύ θα έλεγες, «όχι, αυτό είναι μια αδικία.» Η δική σου άρνηση δικαίως δεν θα είχε καμία σχέση με πικρία ή εκδίκηση . Αν σου έκαναν μια άσχημη αδικία, ξέρεις καλά ότι το να σου πουν συγγνώμη δεν είναι αρκετό. Κάτι άλλο απαιτείται- ένα είδος μιας δαπανηρής πληρωμής πρέπει να γίνει για να διορθωθούν τα πράγματά .

Το πύρινο σπαθί είναι το σπαθί της αιώνιας δικαιοσύνης, και δε θα αποτύχει στο να απαιτήσει πληρωμή. Κανείς δεν μπορεί να επιστρέψει στην παρουσία του Θεού αν δεν περάσει κάτω από το σπαθί, εκτός αν πληρώσουν για την αδικία που έγινε. Ποιος όμως θα επιβίωνε από το σπαθί; Κανείς. Και αν κανείς δε θα επιβιώσει από το σπαθί. Πως τότε θα πήγαινε πίσω στην παρουσία του Θεού;

Αυτά τα ερωτήματα παρέμεναν παρόλο που ο Θεός έδωσε μια προσωρινή λύση για τον εκλεκτό του λαό, τους Ισραηλίτες, πρώτα με τη σκηνή του μαρτυρίου και μετά με το ναό. Στο μέσο του ναού υπήρχαν τα άγια των αγίων. Ήταν ένας μικρός χώρος, που καλυπτόταν από

ένα βαρύ καταπέτασμα για να προστατεύσει τον λαό από την δόξα *shekinah* του Θεού. Θυμάστε, η άμεση παρουσία του Θεού ήταν θανάσιμη στα ανθρώπινα όντα. Μόνο μια φορά το χρόνο στην Γιο Κιπούρ, ημέρα της εξιλέωσης, ο αρχιερέας θα μπορούσε να πάει μέσα για λίγο, αλλά μόνο αν είχε κάνει μια θυσία αίματος. Γιατί; Γιατί δεν υπήρχε τρόπος για να πάει πίσω στην παρουσία του Θεού χωρίς να περάσει κάτω από το σπαθί. Ακόμη και με την θυσία αίματος αυτή ήταν μόνο μια ανεπαρκής συμβολική πράξη για την πραγματική εξιλέωση που θα έπρεπε να συμβεί. Επιπλέον δε θα επέτρεπε την είσοδο στους υπόλοιπους από εμάς- αυτούς που δεν είμαστε μέρος του Ιουδαϊκού λαού. Η σκηνή του Μαρτυρίου, ο ναός και όλο το σύστημα θυσιών- η μόνη λύση για το πρόβλημα του ξίφους και η μόνη μέθοδος για να πλησιάσουμε, όσο και περιορισμένη και να ήταν, στην παρουσία του Θεού- ήταν μόνο για τους Ισραηλίτες. Έτσι όταν ο Ιησούς ανέφερε τον Ησαΐα για να υπονοήσει ότι οι Εθνικοί μπορούν να έρθουν στην παρουσία του Θεού, ο λαός έμεινε κατάπληκτος.

Όμως οι προφήτες συνέχισαν να υπόσχονται ότι κάποια μέρα η δόξα του Θεού θα κάλυπτε τη γη όπως τα νερά γεμίζουν τη θάλασσα- με άλλα λόγια όλη η γη θα γινόταν τα άγια των αγίων. Ολόκληρη η γη θα γέμιζε ξανά με τη δόξα και την παρουσία του Θεού. Και οι άνθρωποι από όλα τα έθνη, τις φυλές, τα περιβάλλοντα και τις κοινωνικές τάξεις θα ήταν καλοδεχούμενα στην παρουσία του.

Όμορφες προφητείες. Αλλά ακόμη: πως θα περνούσαμε το σπαθί;

Η απάντηση είναι στο βιβλίο του Ησαΐα αν και οι πιο πολλοί δεν το είδαν. Στον Ησαΐα 53:8 διαβάζουμε για τον Μεσσία: «Κακόπαθε, καταδικάστηκε και οδηγήθηκε μακριά· ποιος στη γενιά του ανάμεσα σκέφτεται τι ν' απόγινε; Τον εξαφάνισαν από των ζωντανών τον κόσμο, για τις αμαρτίες μας χτυπήθηκε απ' το θάνατο (αΐρεται από τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν τοῦ λαοῦ μου ἤχθη εἰς θάνατον). Και στην Αποκάλυψη όταν ο Ιωάννης κοιτάζει στο θρόνο το μέρος της ανώτατης εξουσίας στο σύμπαν, γιατί βλέπει ένα σφαγμένο αρνί; Αυτό είναι εξ αιτίας του θανάτου του Ιησού Χριστού- του Αρνιού – Αμνού του Θεού- στον μεγαλύτερο βασιλικό θρίαμβο στην ιστορία του κόσμου. Όταν ο Ιησούς πέρασε κάτω από το σπαθί, αυτό διαπέρασε το σώμα του, αλλά και το ίδιο έσπασε. Αυτό είναι κάτι που ονόμασε ένας συγγραφέας, «ο θάνατος του Θανάτου με τον θάνατο του Χριστού.»⁵⁹ Ο Ιησούς πήρε το καταπέτασμα που κάλυπτε τα άγια των αγίων και το έσκισε από πάνω μέχρι κάτω (Μάρκος 15:38). Δεν καταστράφηκε μόνο, έγινε κάτι το απηρχαιωμένο, έτσι που όλοι μας να έχουμε πρόσοδο στην παρουσία του Θεού. Το πύρινο σπαθί είχε το θύμα του· το πέπλο σείστηκε· και άνοιξε μόνιμα ο δρόμος για τον κήπο.

Ο λαός μπορεί να ξεπλάγη με την επίδειξη της ελεγχόμενης, της με εξουσία δίκαιης οργής καθώς ανέτρεψε τα τραπέζια. Αλλά αυτό που απόλυτα τους σόκαρε είναι ότι ανέτρεψε το σύστημα των θυσιών στο ναό και άνοιξε το δρόμο σε όλους για την παρουσία του Θεού.

Καθαρίζοντας το Ναό

Ο Ιησούς στην πραγματικότητα επισκέφθηκε δύο φορές το ναό. Πήγε για λίγο όταν έφτασε στην Ιερουσαλήμ, μετά έμεινε τη νύχτα με τους μαθητές του στη Βηθανία περίπου τρία χιλιόμετρα έξω από τον πόλη. Την άλλη μέρα ήρθαν πίσω στην Ιερουσαλήμ για να επισκεφθούν ξανά το ναό (αυτό συνέβη όταν ο Ιησούς αναποδογύρισε τα τραπέζια), και καθώς προχωρούσαν προς την πόλη, ο Μάρκος αναφέρει την ακόλουθη ιστορία:

[12](#) Την επόμενη μέρα, όταν βγήκαν από τη Βηθανία, ο Ιησούς πείνασε. [13](#) Είδε από μακριά μια συκιά που είχε φύλλα, και πλησίασε μήπως βρει τίποτε σ' αυτήν. Όταν

όμως έφτασε κοντά της, δε βρήκε τίποτε παρά μόνο φύλλα· γιατί δεν ήταν η εποχή των σύκων. 14Απευθύνθηκε τότε σ' αυτήν και της είπε: «Ποτέ πια να μη φάει κανείς καρπό από σένα!» Και τ' άκουσαν αυτό οι μαθητές του. (Μάρκος 11:12-14)

Θα πρέπει να το πω, ότι επιφανειακά αυτό φαίνεται πολύ άσχημο για τον Ιησού. Πολλοί άνθρωποι δυσκολεύονται με την αντίδραση του Ιησού με τη συκιά. Το να καταραστεί το δέντρο γιατί δεν είχε καρπό και μη όντας η εποχή του, τι να πούμε; φαίνεται αγχωτικό και κακόγουστο. Όμως ας κοιτάξουμε το περιστατικό πιο κοντά. Δεν είναι ένα ξέσπασμα νεύρων.

Τα σύκα στη Μέση Ανατολή παράγουν δύο είδη καρπών. Καθώς εμφανίζονται τα φύλλα την άνοιξη, πριν να έρθουν τα σύκα, τα κλαδιά φέρουν μικρά οζίδια που είναι άφθονα και πολύ καλά για φάγωμα. Οι ταξιδιώτες συνήθιζαν τα τρώνε καθώς συνέχιζαν το ταξίδι τους. Αν έβρισκες μια συκιά που είχε αρχίζει να εμφανίζει φύλλα αλλά δεν είχαν κανένα από αυτά τα οζίδια θα ήξερες ότι κάτι δεν πάει καλά. Μπορεί από μακριά να φαίνεται καλά γιατί εμφανίστηκαν τα φύλλα, όμως αν δεν είχε τα οζίδια ήταν ένα άρρωστο δέντρο ή ακόμη και πέθαινε στο εσωτερικό. Η αύξηση χωρίς καρπό ήταν ένα σημάδι φθοράς. Ο Ιησούς απλώς προφέρει ότι εδώ έχουμε μια τέτοια περίπτωση. Θυμάστε ότι αυτό συνέβη ανάμεσα στην πρώτη του άφιξη στο ναό και την επιστροφή του στο ναό την επόμενη ημέρα. Ο Ιησούς παίρνει την ευκαιρία να δώσει ένα ιδιαίτερο, αξιομνημόνευτο παραστατικό μάθημα, μια παραβολή που αφορά την κούφια θρησκευτικότητα, και το οπτικό βοήθημα ήταν η συκιά.

Έτσι ποιο είναι το μάθημα που μας δίνεται; Ο Ιησούς βρίσκει ότι η συκιά δεν κάνει τη δουλειά που της ανατέθηκε. Το δέντρο έγινε μια τέλεια αναλογία για τον Ισραήλ, και πέραν από αυτό, για αυτούς που ισχυρίζονται ότι είναι ο λαός του Θεού αλλά που δεν κάνουν τον καρπό για αυτόν. Ο Ιησούς επιστρέφει στην τοποθεσία που ήταν θρησκευτικά πολυάσχολη, αλλά είναι όπως οι πιο πολλές εκκλησίες: καθήκοντα, επιτροπές, θόρυβος, κόσμος που πάει και έρχεται, πολλές συναλλαγές. Όμως όλη αυτή η πολυπραγμοσύνη δεν περιέχει πνευματικότητα. Κανένας δεν προσεύχεται πραγματικά. Υπάρχουν πολλά πράγματα που πρέπει να κάνουν που φαίνονται να είναι σημάδια πραγματικής πίστης αλλά αυξάνουν χωρίς να υπάρχουν μεταβολές στις καρδιές. Προφανώς μπορεί να είμαστε πάρα πολύ απασχολημένοι με εκκλησιαστικές δραστηριότητες χωρίς καμία αλλαγή στην καρδιά, χωρίς να εμπλεκόμαστε με τους άλλους με συμπόνια.

Λίγο αργότερα εκείνη την ημέρα, ο Ιησούς θα καθάριζε το ναό από όλη αυτή την άκαρπη δραστηριότητα. Πήρε αυτό το ιδιωτικό παραστατικό μάθημα με τη συκιά και να το μετατρέψει σε ένα αναγκαίο δημόσιο θέαμα. Ο Ιησούς λέγει ότι επιθυμεί κάτι παραπάνω από πολυπραγμοσύνη· θέλει το είδος της αλλαγής του χαρακτήρα που έρχεται μόνο όταν καταλαβαίνεις ότι έχεις λυτρωθεί. Αν ήσουν ένα άτομο γεμάτο ανησυχίες ή ανυπομονησία, είναι ξεκάθαρο στους άλλους γύρω σου ότι το υπερνικάς αυτό; Έχεις τη δύναμη να περιμένεις, όταν υπάρχουν οι καθυστερήσεις του Ιησού; Αν ήσουν ένας οργίλος ή μη συγχωρητικός άνθρωπος έχεις πραγματικά αρχίσει να νικάς την οργή; Μαθαίνεις να απορροφάς το κόστος της συγχωρητικότητας; Αν είσαι ένα έμφοβο άτομο, ένας άνθρωπος που μισεί τον εαυτό του, ή ένας που προσπαθεί να δοξαστεί, είναι πολύ καθαρό στους ανθρώπους που σε γνωρίζουν ότι ο χαρακτήρας σου βρίσκεται σε μια ριζική αναγέννηση; Ή μήπως είσαι απλώς πολυάσχολος με θρησκευτικές δραστηριότητες;

Στο τέλος του κηρύγματος του Τζόνθαν Έντουαρντς στον παραδοξικό χαρακτήρα του Ιησού, λέγει ότι τα ίδια ριζικά διαφορετικά χαρακτηριστικά που κανονικά δεν συνδυάζονταν σε οποιοδήποτε πρόσωπο θα αναπαραχθούν σε σένα γιατί είσαι στην παρουσία του Ιησού

Χριστού. Δε γίνεσαι απλώς ένα καλύτερο πρόσωπο . Η ζωή και ο χαρακτήρας του Ιησού -Ο Βασιλιάς που περπατάει στην Ιερουσαλήμ πάνω σε ένα γαϊδούρι και μετά εισβάλλει στον ναό με το θράσος να πει «Αυτό είναι το σπίτι μου» - αναπαράγονται μέσα σας. Γίνεσαι ένα περισσότερη πλήρης πρόσωπο, το πρόσωπο που είχες σχεδιαστεί να είσαι. Το πρόσωπο για το οποίο λυτρώθηκε να είσαι.

Υπάρχει μια τελική ειρωνεία σε όλο αυτό, ο Ιησούς που ενώνει αυτά τα φαινομενικά φαινόμενα ακραίου χαρακτήρα σε ένα τόσο ολοκληρωμένο και ισορροπημένο σύνολο, απαιτεί μια εξτρεμιστική ανταπόκριση από τον καθένα μας. Μας πιέζει σε κάθε βήμα της ιστορίας. Αυτός ο άνθρωπος που ανοίγει διάπλατα τις πύλες του βασιλείου του σε όλους, μετά προειδοποιεί τους πιο αφιερωμένους που είναι μέσα ότι η θέση τους στο βασίλειο είναι σε κίνδυνο χωρίς καρπό, και κλείνει για πάντα τις επιλογές μας. Αυτός ο άνθρωπος που μπορεί να αποδυναμωθεί από ένα άγγιγμα μέσα σε ένα πλήθος, καθώς πηγαίνει να επαναφέρει ένα μικρό κορίτσι στη ζωή από τους νεκρούς, είναι ένας άντρας από τον οποίο δεν τολμάς να αποσπάσεις τα μάτια σου. (Και δεν έχουμε καν δει ακόμα τα πραγματικά βάθη της αυτοσυγκράτησής του ή τα ύψη της δύναμής του.)

Είναι ταυτόχρονα η γαλήνη και η θύελλα, ταυτόχρονα το θύμα και αυτός που κρατά το πύρινο σπαθί, και θα πρέπει να τον δεχτείς ή να τον απορρίψεις με βάση και τα δύο. Είτε θα πρέπει να τον σκοτώσεις είτε θα πρέπει να τον στεφανώσεις. Το ένα πράγμα που δεν μπορείς να κάνεις είναι να πεις απλώς, «είναι ένας πολύ ενδιαφέρων άνθρωπος.» Αυτοί οι δάσκαλοι του νόμου που άρχισαν να συνωμοτούν για να σκοτώσουν τον Ιησού στο τέλος αυτού του επεισοδίου στο ναό- μπορεί να ήταν τελείς λάθος για αυτόν, όμως η αντίδραση τους είναι απόλυτα λογική.

Σε παρακαλώ μην προσπαθήσεις να κρατήσεις τον Ιησού στην περιφέρεια της ζωής σου. Δεν μπορεί να παραμείνει εκεί. Δώσε το εαυτό σου σε αυτόν- να τον κάνεις επίκεντρο της ζωής σου σε αυτόν- και άσε τη δύναμη του να αναπαράγει τον χαρακτήρα του σε σένα.

14 Η γιορτή

Στον αρχαίο Ισραήλ όσο και στον σύγχρονο, το Πάσχα είναι ένα δείπνο που γίνεται εις ανάμνηση μιας καθοριστικής στιγμής της ιστορίας του Ισραήλ. Περισσότερο από χίλια χρόνια πριν την εποχή του Ιησού, οι Ισραηλίτες ήταν υποδουλωμένοι στον φαράώ της Αιγύπτου, και ήταν παγιδευμένοι σε μια σκλαβιά που τους έκανε δυστυχισμένους. Μετά που έστειλε ο Θεός πολλές πληγές στη Αίγυπτο για να χαλαρώσει την καταπιεστική λαβή του φαράώ στον Ισραήλ, μια νύχτα ο Θεός έστειλε την τελική πληγή· ξεγύμνωσε το σπαθί της θείας δικαιοσύνης. Και αυτή η δικαιοσύνη θα αποδιδόταν στον *κάθε ένα*. Δεν θα προσπερνούσε τους Ιουδαίους επειδή ήταν Ιουδαίοι. Σε *κάθε σπίτι* στην Αίγυπτο 'τόσο των Εβραίων όσο και των Αιγυπτίων - κάποιος θα πέθαινε κάτω από την οργή της δικαιοσύνης. Ο μόνος τρόπος με τον οποίο η οικογένεια σου θα ξέφευγε ήταν να βάλει την πίστη της σε αυτό που προνόησε ο Θεός με μια θυσία, δηλαδή θα έπρεπε να έσφαζες ένα αρνί και να έβαζες το αίμα του στην πόρτα σαν ένα σημείο της πίστης σου στο Θεό. Σε *κάθε σπίτι* εκείνη τη νύχτα θα υπήρχε είτε ένα νεκρό παιδί ή ένα νεκρό αρνί. Όταν πέφτει το σπαθί της δικαιοσύνης, τότε είτε θα έπεφτε πάνω στην οικογένεια σου ή αν κατέφευγες στο υποκατάστατο, κάτω από το αίμα του αρνιού. Αν δεχόσουν αυτό το καταφύγιο, τότε ο θάνατος θα σε προσπερνούσε και θα σωζόσουν· και για αυτό ονομάστηκε Πάσχα που σημαίνει προσπέρασμα. Θα σωζόσουν μόνο με βάση την πίστη σου σε αυτήν τη θυσία αντικατάστασης.

Αυτός ήταν ο τρόπος με τον οποίο ο Θεός ελευθέρωσε τους Ισραηλίτες και τους οδήγησε στην ελευθερία, και στην γη της επαγγελίας. Κάθε χρόνο το Πασχαλινό δείπνο υπενθύμιζε αυτήν την απελευθέρωση (που αναφέρεται ως Έξοδος), που ήταν το πιο σημαντικό σημείο στην ιστορία του Ισραήλ ως έθνους και ως λαού.

Αλλά όσο δραματική και συγκινητική ήταν αυτή η ελευθέρωση, μας αφήνει με μια επίπονη ερώτηση. *Γιατί τέλος πάντων η θυσία ενός μικρού μαλλιαρού τετράποδου θα σε εξαιρέσει από την δικαιοσύνη; Η απάντηση βρίσκεται στο τι συμβαίνει όταν ο Ιησούς και οι μαθητές τους γιορτάζουν το Πάσχα.* Ο Μάρκος γράφει:

12 Την πρώτη μέρα της γιορτής των Αζύμων, τότε που θυσίαζαν τον αμνό του Πάσχα, λένε στον Ιησού οι μαθητές του: «Πού θέλεις να πάμε να σου ετοιμάσουμε να φας το πασχαλινό δείπνο;» *13* Στέλνει τότε δύο από τους μαθητές του και τους λέει: «Πηγαίνετε στην πόλη, και θα σας συναντήσει κάποιος που μεταφέρει ένα σταμνί με νερό· ακολουθήστε τον, *14* και στο σπίτι που θα μπει πείτε στον οικοδεσπότη ότι ο Διδάσκαλος ρωτάει: “πού είναι το δωμάτιο όπου θα φάω το πασχαλινό δείπνο με τους μαθητές μου;” *15* Αυτός θα σας δείξει ένα μεγάλο ανώγι, έτοιμο στρωμένο. Εκεί να κάνετε τις ετοιμασίες για μας». *16* Έφυγαν οι μαθητές και πήγαν στην πόλη· τα βρήκαν όπως τους είχε πει ο Ιησούς κι ετοίμασαν το πασχαλινό τραπέζι. (Μάρκος 14:12-16)

Το Πασχαλινό δείπνο έπρεπε να προετοιμαστεί με κάποιο ιδιαίτερο τρόπο και είχε μια διακριτή μορφή. Περιλάμβανε τέσσερα σημεία στα οποία αυτός που ήταν επικεφαλής κρατώντας ένα ποτήρι με κρασί, σηκωνόταν και εξηγούσε το νόημα της γιορτής. Τα τέσσερα ποτήρια αντιπροσώπευαν τις τέσσερις υποσχέσεις που έδωσε ο Θεός στο Έξοδο 6:6-7 (Γι' αυτό πες τους: “Εγώ είμαι ο Κύριος. Θα σας απαλλάξω από το θάρος της δουλείας που σας έχουν επιβάλει οι Αιγύπτιοι, θα σας λυτρώσω από την καταπίεσή τους. Θα σας ελευθερώσω με τη μεγάλη μου δύναμη και επιβάλλοντάς τους βαριές ποινές. 7 Θα σας κάνω

λαό μου και θα είμαι ο Θεός σας· και θα μάθετε ότι είμαι εγώ, ο Κύριος ο Θεός σας, που σας απάλλαξα από την καταδυνάστευση της Αιγύπτου.) Αυτές οι υποσχέσεις αφορούσαν την λύτρωση από την Αίγυπτο, για την ελευθερία από τα σκλαβιά, για τη λύτρωση με τη γη θεία δύναμη του Θεού, και για μια ανανεωμένη σχέση με το Θεό. Το τρίτο ποτήρι ερχόταν σε ένα σημείο όπου το γεύμα σχεδόν είχες φθάσει στο τέρμα του. Ο προεδρεύων θα χρησιμοποιούσε λόγια από το Δευτερονόμιο 28 για να ευλογήσει τα στοιχεία- τον άρτο, τα χόρτα, το αρνί- με το να εξηγήσει πως αυτά ήταν συμβολικές αναμνήσεις για διάφορες πλευρές της αιχμαλωσίας των Ισραηλιτών και την απελευθέρωση τους. Για παράδειγμα θα έδειχνε στον άρτο και θα έλεγε, «αυτό είναι το ψωμί της θλίψης, που οι πατέρες μας έφαγαν στην έρημο.»

Ο Ιησούς ήταν ο προεδρεύων στο Πασχαλινό δείπνο με τους μαθητές, και ο Μάρκος διηγείται τι συνέβη όταν ο Ιησούς σήκωσε το τρίτο ποτήρι:

22Κι ενώ έτρωγαν, πήρε ο Ιησούς το ψωμί, το ευλόγησε, το έκοψε κομμάτια και έδωσε στους μαθητές λέγοντας: «Λάβετε και φάγετε, αυτό είναι το σώμα μου». 23Υστερα πήρε το ποτήρι, κι αφού είπε ευχαριστήρια προσευχή, τους το έδωσε, και ήπιαν απ' αυτό όλοι. 24Και τους είπε: «Αυτό είναι το αίμα μου, που επισφραγίζει τη νέα διαθήκη και χύνεται για χάρη όλων. 25Σας βεβαιώνω πως δε θα ξαναπιώ από τον καρπό του αμπελιού ως την ημέρα εκείνη που θα το πίνω καινούριο στη βασιλεία του Θεού» (Μάρκος 14:22-25)

Φανταστείτε την έκπληξη των μαθητών όταν ευλογώντας τα στοιχεία και εξηγώντας τον συμβολισμό τους, ο Ιησούς απομακρύνεται από το σενάριο που έχει αναπαρασταθεί από γενιά σε γενιά. Τους δείχνει το ψωμί και λέγει, «αυτό είναι το σώμα μου.» Τι σήμαινε αυτό; Ο Ιησούς λέγει, «αυτό είναι το ψωμί των θλίψε ου, το ψωμί των παθημάτων μου, γιατί θα οδηγήσω την τελική έξοδο και θα σας φέρω την τελική απελευθέρωση από τη δουλεία.»

ΣΕ άλλους καιρούς όταν κάποιος θα έλεγε, «δεν πρόκειται να πιω ή να φάω μέχρις ότου» θα έκανε ένα όρκο. Για παράδειγμα, στις Πράξεις 23, κάποιοι άνθρωποι είχαν εξοργιστεί τόσο πολύ με τον Παύλο και είπαν ότι δε θα φάνε ούτε θα πιούνε μέχρις ότου θα τον σκότωναν. Είναι σαν να λέμε, «θα το κάνω αυτό ακόμη και αν με σκοτώσει,» αλλά στους βιβλικούς χρόνους αυτό ήταν ένας όρκος που λαμβανόταν πολύ σοβαρά και πραγματικά όταν τον έκαναν έχυναν αίμα. Ο όρκος σήμαινε ότι έκανες μια διαθήκη – μια ιερή σχέση ή υποχρέωση- ανάμεσα σε σένα και κάποιον άλλο. Ήταν σαν να υπογράφες ένα συμβόλαιο. Όμως αυτή η διαθήκη γινόταν επίσημη και σφραγιζόταν με το να σκοτώσουν ένα ζώο και το κόβαν στη μέση, και περπατώντας ανάμεσα στα κομμάτια καθώς διατύπωνες τον όρκο σου. Ή καμιά φορά εσύ θα έχυνες το αίμα και θα το ράντιζαν πάνω σου καθώς έκανες την υπόσχεση. Είναι αιματηρό και αποκρουστικό για εμάς ήταν όμως ο τρόπος που λέγανε, «αν δεν εκπληρώσω την υπόσχεση μου, είτε το αίμα μου να χυθεί, είτε να κομματιαστώ σε δύο κομμάτια.» Αυτό ήταν ένας πολύ είναι παραστατικός τρόπος για να γίνει δεσμευτική η διαθήκη. Θυμηθείτε ότι όταν ο Ιησούς είπε όταν πήρε το ποτήρι:

23Υστερα πήρε το ποτήρι, κι αφού είπε ευχαριστήρια προσευχή, τους το έδωσε, και ήπιαν απ' αυτό όλοι. 24Και τους είπε: «Αυτό είναι το αίμα μου, που επισφραγίζει τη νέα διαθήκη και χύνεται για χάρη όλων. 25Σας βεβαιώνω πως δε θα ξαναπιώ από τον καρπό του αμπελιού ως την ημέρα εκείνη που θα το πίνω καινούριο στη βασιλεία του Θεού». (Μάρκος 14:23-25)

Τα λόγια του Ιησού είχαν το νόημα ότι ως αποτέλεσμα της θυσίας του που μας αντικαθιστούσε υπάρχει μια νέα διαθήκη μεταξύ Θεού και ημών. και Η βάση αυτής της σχέσης είναι το αίμα του ίδιου του Ιησού. «αυτό είναι το αίμα μου που επισφραγίζει τη νέα διαθήκη.» Όταν αναγγέλλει ότι δε θα φάει ούτε θα πιεί μέχρις ότου μας συναντήσει στη Βασιλεία του Θεού, ο Ιησούς μας υπόσχεται ότι είναι άνευ όρων αφοσιωμένος σε μας: «Θα σας φέρω στα χέρια του Πατέρα μου. Θα σας φέρω στη γιορτή της βασιλείας. Θα σας φέρω στη γιορτή του Βασιλιά.» Ο Ιησούς συχνά συγκρίνει τη βασιλεία του Θεού ως το να καθίσουμε σε μια μεγάλη γιορτή.... Στο βασίλειο των Ουρανών.» Ο Ιησούς υποσχέθηκε ότι θα είμαστε στη γιορτή της βασιλείας μαζί του.

Με αυτές τις απλές χειρονομίες του να σηκώνει ψηλά το ψωμί και το κρασί και με τα απλά λόγια «αυτό είναι το σώμα μου... αυτό είναι το αίμα μου» ο Ιησούς μας λέγει ότι όλες οι άλλες απελευθερώσεις, οι προηγούμενες θυσίες, τα αρνιά του Πάσχα έδειχναν στον εαυτό Του. Όπως το πρώτο Πάσχα γιορτάστηκε την νύχτα πριν ο Θεός να ελευθερώσει τους Ισραηλίτες από τη σκλαβιά με το αίμα των αμνών, αυτό το Πασχαλινό Δείπνο φαγώθηκε τη νύχτα πριν ο Θεός να ελευθερώσει τον κόσμο από την αμαρτία και το θάνατο δια του αίματος του Ιησού.

Το κυρίως πιάτο

Το τελευταίο δείπνο του Ιησού με τους μαθητές του απομακρύνθηκε και με έναν άλλο τρόπο επίσης από το σενάριο. Όταν ο Ιησούς σηκώθηκε για να ευλογήσει την τροφή, σήκωσε το ψωμί. Όλα τα Πασχαλινά γεύματα είχαν ψωμί. Ευλόγησε το κρασί- όλα τα γεύματα του Πάσχα είχαν κρασί. Όμως κανένα από τα ευαγγέλια δεν αναφέρει το κυρίως γεύμα. Δεν υπάρχει αναφορά για το αρνί σ' αυτό το Πασχαλινό δείπνο. Το πασχαλινό δείπνο βέβαια δεν ήταν χορτοφαγικό. Τι είδος Πάσχα θα μπορούσαν να το γιορτάσουν χωρίς αρνί; Δεν υπάρχει αρνί πάνω στο τραπέζι αλλά δίπλα στο τραπέζι. Ο Ιησούς ήταν το κυρίως πιάτο. Αυτός είναι ο λόγος που όταν ο Ιωάννης ο Βαπτιστής είδε τον Ιησού για πρώτη φορά είπε, «ΐδε άμνός τοῦ θεοῦ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ιωάννης 1:29). Αυτός είναι ο λόγος που ο Ησαΐας 53 γράφει για τον Μεσσία

Όλοι εμείς πλανιόμασταν σαν πρόβατα· είχε πάρει καθένας μας το δικό του δρόμο. Μα ο Κύριος έκανε να πέσει πάνω του όλων μας η ανομία. 7Βασανιζόταν κι όμως ταπεινά υπέμενε, χωρίς παράπονο κανένα. Σαν πρόβατο που τ' οδηγούνε στη σφαγή, καθώς το αρνί που στέκεται άφωνο μπροστά σ' αυτόν που το κουρεύει, ποτέ του δεν παραπονέθηκε.... 12Γι' αυτό και θα του δώσω θέση στους μεγάλους ανάμεσα και θα μοιράσει αυτός τα λάφυρα στους ισχυρούς. Επειδή ο ίδιος τη ζωή του στο θάνατο την έδωσε και δέχτηκε να συγκαταλεχθεί με τους αμαρτωλούς. (Ησαΐας 53:6-7,12)

Στον Μάρκο όταν ο Ιησούς λέγει, «Αυτό είναι το σώμα μου.... Αυτό είναι το αίμα μου ... που χύνεται» εννοεί: *Εγώ είμαι ο Ένας για τον οποίο ο Ησαΐας και ο Ιωάννης μίλησαν. Εγώ είμαι ο Αμνός του Θεού προς τον οποίο όλοι οι άλλοι αμνοί δείχνανε, ο Αμνός που παίρνει μακριά όλες τις αμαρτίες του κόσμου.*

Στον σταυρό ο Ιησούς πήρε αυτό που εμείς αξίζαμε.: η αμαρτία, η ενοχή, η χρεοκοπία του κόσμου πέσανε πάνω του. Μας αγάπησε τόσο πολύ που πήρε τη θεία δικαιοσύνη πάνω του έτσι ώστε αυτή να περάσει μακριά μας για πάντα.

Αξίζει να επαναληφθεί: Κάθε αγάπη, κάθε αληθινή αγάπη που αλλάζει τη ζωή, είναι θυσία αντικατάστασης. Πριν δύο κεφάλαια έδωσα δύο παραδείγματα, εδώ θα δώσω μερικά ακόμη.

Είσαι, λοιπόν, ένα από τα κουλ παιδιά στο λύκειο, και υπάρχει ένας συμμαθητής σου που θεωρείται σπασίκλας. Κανένας δεν την αγαπάει και είναι απομονωμένη και αποξενωμένη. Εσύ προσπαθείς να την πλησιάσεις και να γίνεις φίλη της. Το επόμενο πράγμα που γνωρίζεις, είναι ότι τα άλλα παιδιά έρχονται και σου λένε, «τι κάνεις μαζί της;» Αυτό που συμβαίνει είναι ότι ένα μέρος από τον χαρακτήρα της τρίβεται πάνω σου. Δεν είσαι πια τόσο κουλ καθώς κάνεις παρέα μαζί της. Δεν υπάρχει τρόπος να ελαττώσεις την απομόνωση της χωρίς να μπεις και εσύ σε αυτήν, χωρία κάποια να πέφτει πάνω σου.

Ένα άλλο παράδειγμα που διάβασα μερικά χρόνια πριν στο *National Geographic* αφορά μια δασική πυρκαγιά στο *Yellowstone National Park*, μερικοί δασοφύλακες άρχισαν να προχωρούν σε ένα βουνό για να δουν τη ζημία. Ένας δασοφύλακας βρήκε ένα πουλί που τίποτε δεν είχε απομείνει παρά το καρβουνιασμένο πετρωμένο κέλυφος, σκεπασμένο με στάχτες και μαζεμένο στη βάση ενός δέντρου. Κάπως αηδιασμένος από το θέμα, ο δασοφύλακας έσπρωξε το πουλί με ένα ραβδί- και τρία μικρά πουλάκια τρέξανε κάτω από τα φτερά της νεκρής μητέρας. Όταν έφτασε η φωτιά η μητέρα είχε μείνει σταθερή αντί για να τρέξει. Επειδή ήταν πρόθυμη να πεθάνει, αυτά που ήταν κάτω από τις πτέρυγες της ζήσανε. Και ο Ιησούς είπε, «[34](#)Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, εσύ που σκοτώνεις τους προφήτες και λιθοβολείς αυτούς που σου στέλνει ο Θεός! Πόσες φορές θέλησα να συνάξω τα παιδιά σου, όπως η κλώσα τα κλωσόπουλά της κάτω από τις φτερούγες της, αλλά εσείς δεν το θελήσατε!» (Λουκάς 13:34). Πραγματικά μάζεψε τα παιδιά της Ιερουσαλήμ κάτω από τις φτερούγες του- και ο ίδιος καταναλώθηκε. Όλο πραγματικότητα η αγάπη που μεταβάλλει ζωές στοιχίζει, είναι θυσία αντικατάστασης.

Το τελευταίο πιάτο

Όταν ο Λουκάς περιγράφει το ίδιο γεύμα την καταγραφή του αναφέρει λίγα περισσότερα από τα λόγια του Ιησού. Ο Λουκάς προσθέτει

[19](#)Υστερα πήρε ψωμί και, αφού έκανε ευχαριστήρια προσευχή, το κομμάτιασε και τους το έδωσε λέγοντας: «Αυτό είναι το σώμα μου, που παραδίνεται για χάρη σας· αυτό που κάνω τώρα, να το κάνετε στην ανάμνησή μου». (Λουκάς 22:19)

Ο Ιησούς λέγει ότι προς ανάμνηση του, οι μαθητές και οποιοσδήποτε πιστεύει σ' αυτόν θα τρώνε το ψωμί και θα πίνουν το ποτήρι μαζί.. Αυτή η πρακτική ονομάζεται το δείπνο του Κυρίου (1^η Κορινθίους 11:20) για προφανείς λόγους, όμως ονομάζεται και «τράπεζα του Κυρίου» (1^η Κορινθίους 10:16) και κόψιμο του άρτου (τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου Πράξεις 2:42). Ο άρτος που κόβεται, δίδεται, και τρώγεται στο δείπνο του Κυρίου είναι μια υπενθύμιση του ότι ο Ιησούς έδωσε το σώμα του και κομματιάστηκε στο σταυρό για τις αμαρτίες μας. Το κρασί που χύνεται για να το πιούμε είναι μια υπενθύμιση του αίματος του Χριστού που χύθηκε στο σταυρό για τις αμαρτίες μας. Έτσι όταν κάποιος πίνει αυτό το κρασί υπενθυμίζεται για τη γεμάτη αγάπη θυσία αντικατάστασης του Ιησού.

Το πρώτο Πασχαλινό δείπνο στην Αίγυπτο ήταν βέβαια ένα πραγματικό γεύμα. Δεν ήταν αρκετό να σφαγεί ο αμνός και το αίμα του να μπει στους παραστάτες της πόρτας. Το αρνί έπρεπε επίσης να φαγωθεί· έπρεπε να ληφθεί· με τον ίδιο τρόπο το δείπνο του κυρίου ήταν ένας τρόπος να «δεχτείς» τον θάνατο του Χριστού για τον εαυτό σου και να τον οικειοποιηθείς προσωπικά. Ο Μάρκος γράφει:

[22](#)Κι ενώ έτρωγαν, πήρε ο Ιησούς το ψωμί, το ευλόγησε, το έκοψε κομμάτια και έδωσε στους μαθητές λέγοντας: «Λάβετε και φάγετε, αυτό είναι το σώμα μου». (Μάρκος 14:22)

Ο Ιησούς λέγει, «Λάβετε». Μας γνωστοποιεί ότι πρέπει να πάρουμε αυτό που κάνει για μας. Πρέπει να το πάρουμε ενεργά. Συνηθίζουμε να μοιράζουμε το Δείπνο του Κυρίου και να λέμε «τραφείτε από αυτόν στις καρδιές δια πίστεως.» Δεν κερδίζεις την ευεργεσία της τροφής παρά μόνο αν την πάρεις και την χωνέψεις. Μπορείς να έχεις ένα γεύμα που να ορθώνεται μπροστά σου, όλη την τροφή μαγειρεμένη τέλεια, και να πεθάνεις από την πείνα. Για να τραφείς από ένα γεύμα πρέπει να το φάγεις. Η εξαιρετική προετοιμασία του φαγητού δε θα σε βοηθήσεις αν δεν έχεις τη θέληση να την πάρεις μόνος σου. Λαμβάνοντας το είναι το ίδιο σαν να λες «Αυτή είναι η πραγματική τροφή που χρειάζομαι χωρίς όρους αφοσίωση του Χριστού για μένα.»

Το ότι έχει την ιδιότητα του φαγητού στο Δείπνο του Κυρίου είναι μια υπενθύμιση ότι κανείς δεν μπορεί να αποκτήσει τα ευεργετήματα του θανάτου του Ιησού παρά μόνο αν τα προσκαλέσει σε μια προσωπική σχέση μαζί του. Το να μοιραζόμαστε ένα γεύμα με κάποιον -ιδιαίτερα στον τόπο και την εποχή του Ιησού- ισοδυναμεί με μια σχέση. Έτσι, ο Ιησούς λέει ότι χρειαζόμαστε μια προσωπική σχέση μαζί του, αν θέλουμε να αποκομίσουμε όλα τα οφέλη της τέλει, θυσίας του αντικατάστασης, με τα παθήματα Του.

Η ιδιότητα του φαγητού μας λέγει και κάτι άλλο. Οι Ιουδαίοι που γιόρταζαν το Πάσχα με το να φάνε ένα γιορτινό δείπνο με τις οικογένειες τους. Το Πάσχα ήταν μια οικογενειακή γιορτή. Τότε γιατί ο Ιησούς πήρε τους μαθητές του από τις οικογένειες τους και οργάνωσε το Πασχαλινό δείπνο μαζί τους; Γιατί δημιούργησε μια εξ ολοκλήρου νέα οικογένεια. Όταν έχεις μεγαλώσει με αδελφούς και αδελφές, μοιράζεσαι ένα δυνατό δεσμό. Έχετε περάσει μαζί, τους, περισσότερο από οποιονδήποτε ένα σωρό εμπειρίες. Νωρίτερα ο Ιησούς είπε «Γιατί, όποιος εφαρμόζει το θέλημα του Θεού, αυτός είναι αδερφός μου και αδερφή και μητέρα μου». (Μάρκος 3:35) Όπως είπε ένας συγγραφέας: «αυτό που δένει μαζί τους Χριστιανούς δεν είναι μια κοινή εκπαίδευση, κοινή φυλή, κοινό εισοδηματικό επίπεδο κοινή πολιτική τοποθέτηση, κοινή εθνικότητα, κοινή προφορά, κοινή δουλειά, ή οτιδήποτε άλλο τέτοιου είδους. Οι Χριστιανοί ενώνονται.... Επειδή έχουν σωθεί από τον Ιησού Χριστό. Είναι μια ομάδα φυσικών εχθρών που αγαπούν ο ένας τον άλλο για χάρη του Ιησού. Όταν παίρνεις το Δείπνο, το κάνεις με τους αδελφούς και αδελφές, με μια οικογένεια. Αυτός ο δεσμός μεταμορφώνει τη ζωή δημιουργεί μια βάση για μια τόσο δυνατή ενότητα που είναι σαν οι άνθρωποι να έχουν μεγαλώσει μαζί.⁶⁰

Τελικά το Δείπνο του Κυρίου κάνει κάτι ακόμη πιο ωραίο. Μας δείχνει προς το μέλλον μας μαζί με τον Ιησού. Καθώς είναι επί κεφαλής του τραπέζιού με τους μαθητές του, τους λέγει το υπόλοιπο της ιστορίας του κόσμου με δύο φράσεις. ««Αυτό είναι το αίμα μου, που επισφραγίζει τη νέα διαθήκη και χύνεται για χάρη όλων. [25](#)Σας βεβαιώνω πως δε θα ξαναπιώ από τον καρπό του αμπελιού ως την ημέρα εκείνη που θα το πίνω καινούριο στη βασιλεία του Θεού». Λέγει ότι το Πασχαλινό του Γεύμα κάνει δυνατό το τελικό δείπνο, και κάνοντας αυτό μας σχεδιάζει ένα τόξο μεταξύ των γεγονότων που θα συμβούν στις τρεις επόμενες μέρες και την ολοκλήρωσή τους στο μέλλον.

Τα λόγια του Ιησού μας ανακαλούν στο μυαλό μερικές από τις εκπληκτικές προφητείες για το μελλοντικό βασίλειο. Ο Ψαλμός; 96:12-13 λέγει «12Ας αλαλάζουν οι αγροί κι όσα φυτρώνουνε σ' αυτούς! Τότε είναι που θα χαίρονται τα δέντρα όλα του δάσους 13μπροστά στον Κύριο, γιατί έρχεται! Τη γη έρχεται να κρίνει. Την οικουμένη με δικαιοσύνη θα την

κρίνει και τους λαούς με την αλήθεια του.» Ο Ησαΐας 55:12 λέγει «! Στο πέρασμά σας βουνά και λόφοι θα ξεσπούν σε ύμνο κι όλα τα δέντρα του αγρού θα σας χειροκροτούν!»

Αν βάλεις σπόρους σε μια γλάστρα με χώμα και μετά τα κρύψεις σε ένα σκοτεινό δωμάτιο, μακριά από τον ήλιο, τότε οι σπόροι μπαίνουν σε μια κατάσταση ύπνωσης. Δεν μπορούν να αυξηθούν σύμφωνα με τις δυνατότητες τους. Αν όμως φέρεις τη γλάστρα με τους σπόρους στην παρουσία του ηλίου, όλα αυτά που ήταν κλειδωμένα μέσα τους εμφανίζονται. Η Βίβλος μας λέγει ότι τα πάντα στον κόσμο – όχι μόνο τα ανθρώπινα όντα αλλά ακόμη και τα φυτά, τα δέντρα, οι πέτρες- βρίσκονται σε κατάσταση ύπνωσης Αυτά όλα είναι απλώς σκιές αυτών που ήταν, και που θα ήταν στην παρουσία του Δημιουργού τους. Όταν ο Αμνός του Θεού προεδρεύει στην τελευταία γιορτή και η παρουσία του Θεού καλύψει ξανά τη γη, τα δέντρα και οι λόφοι θα χειροκροτήσουν και θα χορέψουν, τόσο ζωντανοί θα είναι. Και αν τα δέντρα και οι λόφοι θα μπορούν να χειροκροτήσουν και να χορεύουν στο μελλοντικό βασίλειο, φανταστείτε τι θα μπορούμε να κάνουμε εσύ κι εγώ.

Φανταστείτε ότι ήσασταν στην Αίγυπτο ακριβώς μετά το πρώτο Πάσχα. Αν σταματούσες τους ισραηλίτες σε αυτές τις ημέρες και έλεγες, «ποιοι είτε εσείς και τι συμβαίνει εδώ;» θα σου έλεγαν, «ήμουν ένας σκλάβος, κάτω από την ποινή του θανάτου, όμως πήρα καταφύγιο κάτω από το αίμα του αρνιού και γλίτωσα από τη δουλεία, και τώρα ο Θεός ζει ανάμεσα μας και τον ακολουθούμε στη γη της Επαγγελίας.

Αυτό ακριβώς λένε σήμερα οι χριστιανοί. Αν εμπιστεύεσαι στην θυσία αντικατάστασης του Ιησού, οι μεγαλύτεροι πόθοι της καρδιάς σου θα ικανοποιηθούν όταν μπεις σε αυτήν την αιώνια γιορτή στο βασίλειο που υποσχέθηκε ο Θεός.

15. ΤΟ ΠΟΤΗΡΙ

Οι Αρχαίοι Έλληνες και οι Ρωμαίοι μας άφησαν πολλές ιστορίες για ηγέτες και ήρωες που αντιμετώπιζαν τον θάνατο, και χωρίς καμιά εξαίρεση αυτοί οι άνθρωποι ήταν ήρεμοι και ψύχραιμοι στις τελευταίες τους ώρες. Σκεφθείτε το Σωκράτη που ήταν καταδικασμένος να πιεί κώνειο που ήταν μια μορφή εκτέλεσης. Η ιστορία του θανάτου του μας λέγει ότι ήταν περικυκλωμένος από τους ακόλουθους πετώντας ψύχραιμα ειρωνικές ατάκες. Αντίθετα στην Ιουδαϊκή λογοτεχνία όπως στο 1 και 2 Μακκαβαίων, θα δείτε ότι οι Ιουδαίοι γράψανε περιγραφές για τους θανάτους που αφορούσαν σπουδαίες φιγούρες και ήρωες που δεν τους έκαναν δεν τους έκαναν ψύχραιμους και απομακρυσμένους όπως τους Έλληνες· μάλλον τους έδειχναν να είναι θερμόαιμοι και άφοβοι, και δοξολογούσαν το Θεό καθώς κομματιαζόντουσαν από τους διώκτες τους. Τίποτα σε καμία από αυτές τις παραδόσεις - μάλιστα τίποτα στην αρχαία γραμματεία - δεν μοιάζει με την απεικόνιση που μας δίνει ο Μάρκος για τις τελευταίες ώρες του Ιησού καθώς αντιμετώπιζε τον θάνατό του. Ο Μάρκος καταγράφει:

[32](#)Έρχονται σ' έναν τόπο που τ' όνομά του είναι Γεθησημανή, και λέει ο Ιησούς στους μαθητές του: «Καθίστε εδώ ώσπου να προσευχηθώ». [33](#)Παίρνει μαζί του τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη και άρχισε να συνταράζεται και να αγωνιά. [34](#)Τότε τους λέει: «Περίλυπη μέχρι θανάτου είναι η ψυχή μου· περιμένετε εδώ και μείνετε ξάγρυπνοι». [35](#)Κι αφού απομακρύνθηκε λίγο, έπεσε με το πρόσωπο στη γη και προσευχόταν, να γλιτώσει, αν ήταν δυνατό, από αυτή την ώρα. [36](#)«Αββά, Πατέρα», έλεγε, «όλα είναι δυνατά για σένα· γλίτωσέ με απ' αυτό το ποτήρι· ας μη γίνει όμως το δικό μου θέλημα αλλά το δικό σου». (Μάρκος 14:32-36)

Εδώ ο Ιησούς ακριβώς πριν από τη εκτέλεση του, ανοίγει την καρδιά του στους μαθητές του, ανοίγει την καρδιά του στο Θεό, ανοίγει την καρδιά του στους αναγνώστες του Κατά Μάρκο Ευαγγελίου, αποκαλύπτει τους αγώνες του, την αγωνία του, τους φόβους του για την αντιμετώπιση του θανάτου. Στρέφεται στο Θεό και παρακαλά, «γλίτωσέ με απ' αυτό το ποτήρι, υπάρχει κάποιος τρόπος να ξεφύγω από αυτό το αγκίστρι; Υπάρχει κάποιος τρόπος να βγω από αυτήν την αποστολή;» Μέχρις αυτό το σημείο ο Ιησούς είχε όλα τελειώς υπό έλεγχο. Τίποτε δε φαινόταν να τον εκπλήσσει μέχρι τώρα. Ο Ιησούς πάντα γνωρίζει του τι συμβαίνει: Τίποτε δε φαίνεται να τον ταραίζει. Όμως τελειώς ξαφνικά διαβάζουμε ότι άρχισε να συνταράζεται. Η ελληνική λέξη που μεταφράζεται «συνταράζεται (έκθαμβέω)» στην πραγματικότητα σημαίνει «έκπληκτος». Σκεφθείτε ξανά στο Κατά Μάρκο ευαγγέλιο μέχρι αυτό το σημείο. Ο Ιησούς ήταν εντελώς άψογος. Αλλά εδώ ξαφνικά κάτι βλέπει, κάτι καταλαβαίνει, κάτι το νιώθει, και αφήνει άναυδο τον αιώνιο Υιό του Θεού.

Ο Ιησούς σύμφωνα με το κείμενο «ταράζεται» (αδημονώ αρχαία ελληνική ἀδημονῶ Ἑρμηνεία Ὑπόμνημα ἀδημονώ -είς, -εί περιμένω με ανησυχία) σημαίνει με υπερνικά ο φόβος. Φανταστείτε ότι προχωράς σε αν δρόμο, στρίβεις σε μια γωνιά και μπροστά είναι κάποιος που αγαπάς ακρωτηριασμένος σε ένα τρομερό τροχαίο ατύχημα. Πως νιώθεις; Ναυτία. Ο τρόμος σου είναι σαν ένα φυσικό σύννεφο που έρχεται πάν σου να σε πνίξει. Αυτό είναι το συναίσθημα που νιώθει ο Ιησούς. Το λέγει: «· περίλυπός ἐστὶν ψυχὴ μου ἕως θανάτου·»

Ο αγώνας του Ιησού δεν είναι μοναδικός μόνο σε αρχαίες περιγραφές για το θάνατο έσχατων προσωπικοτήτων, αλλά είναι σχεδόν μοναδικός και στην *Εκκλησιαστική ιστορία*. Αυτό δεν είναι παράξενο; Έχουμε πολλές ιστορίες για Χριστιανούς άνδρες και γυναίκες

που θανατώθηκαν για την πίστη τους- τους ρίξαν στα άγρια θηρία, τους κομμάτιασαν, τους κάψανε ζωντανούς. Φαίνεται ότι πολλοί από αυτούς αντιμετώπισαν τους θανάτους τους πιο ήρεμοι από ότι έκανε ο Ιησούς. Πάρτε τον Πολύκαρπο, επίσκοπο της Σμύρνης, που ήταν ένας πρώιμος Χριστιανός ηγέτης. Κοντά στο τέλος της ζωής του τον φέραν μπροστά στο δικαστή και του είπαν ότι θα καιγόταν στη φωτιά. Ο Πολύκαρπος απάντησε: «η φωτιά που με απειλείς δε θα καεί παρά μια ώρα σβήνεται μετά από λίγο.... Εσύ δε γνωρίζεις τη φωτιά της ερχόμενης κρίσης.... Όμως γιατί καθυστερείς; Έλα κάνει αυτό που θέλεις,»⁶¹

“Η πάρτε το Νικόλα Ρίντλεϊ και τον Χίου Λάτιμερ, που κήκων στην πυρά στην Οξφόρδη, Αγγλία για την πίστη τους το 1555 . Τους δέσανε τον ένα δίπλα στον άλλο και όταν η φωτιά έφθασε στα πόδια τους ο Λάτιμερ είπε: «Να είσαι καλά, κύριε Ρίντλεϊ, και παίξε τον άντρα (μείνε γενναίος) σου: σήμερα θα ανάψουμε ένα κερί με τη χάρη του Θεού στην Αγγλία, το οποίο ελπίζω ότι δεν θα σβήσει ποτέ.»⁶²

Γιατί πολλοί από τους ακόλουθους του Ιησού πέθαναν «καλύτερα» από τον Ιησού; Σίγουρα, θα αντιμετώπιζε κάτι που οι Πολύκαρπος, Ρίντλεϊ, Λάτιμερ δεν αντιμετώπιζαν, κάτι που κανένας από τους άλλους μάρτυρες δεν αντιμετώπιζε.

Κάτι συνέβη στον κήπο- ο Ιησούς το είδε, το νιώσε, είχε την αίσθηση για κάτι- που σόκαρε το Υιό του Θεού που δεν μπορεί να σοκαριστεί. Τι ήταν; Αντιμετώπιζε κάτι πέραν από τα φυσικά βασανιστήρια, ακόμη και πέραν από το φυσικό θάνατο – κάτι που ήταν τόσο χειρότερο που αυτά δεν ήταν σε σύγκριση παρά σαν τσιμπήματα από ψείρες. Τον πνίγει μια απλή μυρωδιά από αυτά που θα περνούσε πάνω στον σταυρό. Δεν το γνώριζε ότι επρόκειτο να πεθάνει; Ναι, αλλά δε μιλούμε απλά για μια πληροφορία. Φυσικά το γνώριζε· το είχε πει επανειλημμένα στους μαθητές του. Τώρα όμως αρχίζει να γεύεται αυτό που θα ένιωθε στον σταυρό, και είναι κάτι που πάει πολύ πιο μακριά από τα φυσικά βασανιστήρια και το θάνατο Τι ήταν αυτό το φρικτό πράγμα; Είναι εδώ ακριβώς στην καρδιά της προσευχής του Ιησού. Λέγει, «Πάρε αυτό το ποτήρι από μένα.»

Θυμηθείτε ότι στην Εβραϊκή Γραφή, «το ποτήρι» είναι μια μεταφορά για την οργή του Θεού στην ανθρώπινη κακία. Για παράδειγμα στον Ιεζεκιήλ 23:32-34 διαβάζουμε, «32Εγώ ο Κύριος, ο Θεός, λέω: Θα πιείς το ίδιο ποτήρι με την αδερφή σου, ένα ποτήρι βαθύ και πλατύ· θα ντροπιαστείς, θα γίνεις καταγέλαστη, γιατί το ποτήρι θα είναι ξέχειλα γεμάτο. 33Θα γεμίσεις πόνο και λύπη, γιατί ποτήρι τρόμου και φρίκης είναι το ποτήρι της αδερφής σου, της Σαμάρειας. 34Θα το πιείς και θα το στραγγίξεις· θα ρουφήξεις τα σπασμένα κομμάτια του κι αυτά θα σου ξεσκίσουν τα στήθη.» Παρόμοια στον Ησαΐα 51:22 ο Θεός μιλά για το : «Τώρα το ποτήρι που σε ζάλισε, το ποτήρι της οργής μου, το παίρνω από τα χέρια σου· δε θα πιείς άλλο απ’ αυτό.» Σε όλη του τη ζωή, εξαιτίας του αιώνιου χορού του Ιησού με τον Πατέρα του και το Πνεύμα πλημμυριζόταν από αγάπη. Αυτό που συνέβη τόσο ορατό όσο και ακουστά στ βάπτισμα του Ιησού και στη μεταμόρφωση συνέβησαν αόρατα, και μη ακουστά κάθε φορά που προσευχόταν. Όμως στον κήπο της Γεθσημανή στρέφεται στον Πατέρα και το μόνο που μπορεί να δει μπροστά του είναι η οργή, η άβυσσος, το χάσμα, ο εκμηδενισμός από το ποτήρι. Ο Θεός που είναι η πηγή όλης της αγάπης, όλης της ζωής, όλου του φωτός, όλης της συνεκτικότητας. Έτσι ο αποκλεισμός από το Θεό είναι ο αποκλεισμός από όλο το φως, από όλη την αγάπη, όλη της συνεκτικότητα. Ο Ιησούς άρχισε να νιώθει την πνευματική, κοσμική, άπειρη διάλυση που μπορούσε να συμβεί όταν θα χωριζόταν από τον Πατέρα στον σταυρό. Ο Ιησούς άρχισε να νιώθει απλώς μια πρόγευση του, και ζαλίστηκε.

Η οργή της αγάπης

Σ' αυτό το σημείο ίσως πεις, «δεν μου αρέσει η ιδέα της οργής του Θεού. Εγώ θέλω το Θεό της αγάπης.»

Το πρόβλημα είναι ότι αν θέλεις ένα Θεό που αγαπά, πρέπει να έχεις έναν οργισμένο Θεό. Σε παρακαλώ σκέψου το. Άνθρωποι με αγάπη μπορεί να εξοργιστούν, όχι *παρά* την αγάπη τους αλλά *εξαιτίας* της. Πράγματι, όσο πιο στενά και όσο πιο βαθιά αγαπάς ανθρώπους στη ζωή σου, τόσο πιο πολύ μπορείς να θυμώσεις. Το έχετε προσέξει ποτέ αυτό; Όταν δεις ανθρώπους που τους κάνουν κακό ή τους κακοποιούν μπορεί να σε κάνουν έξαλλο. Αν δεις ανθρώπους να κάνουν κακό στον εαυτό τους, γίνεσαι έξαλλος *μαζί τους*, επειδή τους αγαπάς. Τα αισθήματα της αγάπης και της δικαιοσύνης ενεργοποιούνται μαζί, και όχι το ένα σε αντίθεση με το άλλο. Αν βλέπεις ανθρώπους να καταστρέφουν τον εαυτό τους ή να καταστρέφουν άλλους ανθρώπους και *δεν γίνεσαι έξαλλος*, είναι επειδή δε νοιάζεσαι. Είσαι τόσο πολύ απορροφημένος με τον εαυτό σου, πολύ κυνικός, είσαι πολύ σκληρός. Όσο περισσότερο αγαπάς, τόσο περισσότερο άγρια εξοργισμένος θα γίνεις με οτιδήποτε βλέπεις τους αγαπημένους σου. Και όσο μεγαλύτερη η ζημία, τόσο πιο πολύ αποφασισμένος θα γίνεις στην αντίθεση σου.

Όταν σκεφτόμαστε για την οργή του Θεού, συνήθως σκεφτόμαστε για τη δικαιοσύνη του Θεού, και αυτό είναι σωστό. Αυτοί που νοιάζονται για τη δικαιοσύνη οργίζονται όταν βλέπουν να καταπατείται δικαιοσύνη, και θα περιμένεις έναν τέλεια δίκαιο Θεό να κάνει το ίδιο. Αλλά δεν αναρωτιόμαστε πόσο ο θυμός του είναι μια λειτουργία της αγάπης του και της καλοσύνης Του. Η Βίβλος μας λέγει ότι ο Θεός αγαπά κάθε τι που έχει κάνει. Αυτή είναι μια αιτία για την οποία είναι θυμωμένος με οποιονδήποτε καταστρέφει τους ανθρώπους και τον κόσμο που έχει δημιουργήσει. Η ικανότητα Του να αγαπά είναι τόσο πολύ μεγαλύτερη από τη δική μας-και το συγκεντρωτικό αποτέλεσμα του κακού στον κόσμο είναι τόσο ευρύ- που η λέξη *οργή* δεν αποδίδει σωστά το πώς ο Θεός νιώθει πραγματικά όταν κοιτάζει στον κόσμο. Έτσι δεν έχει νόημα να λέμε, «δεν θέλω έναν οργισμένο Θεό, θέλω έναν Θεό που αγαπά» Αν ο Θεός έχει αγάπη και είναι καλός, θα πρέπει να είναι οργισμένος με το κακό- αρκετά θυμωμένος που κάνει κάτι για αυτό.

Σκέψου επίσης και αυτό: αν δεν πιστεύεις σε ένα Θεό οργισμένο δεν έχεις καμιά ιδέα για τη δική σου αξία. Να τι εννοώ. Ένας θεός χωρίς οργή δεν έχει ανάγκη να πάει στον σταυρό και να υποφέρει μια απίστευτη αγωνία και να πεθάνει για να σε σώσει. Φανταστείτε στα αριστερά έναν θεό που δεν πληρώνει τίποτα για να σας αγαπήσει, και φανταστείτε στα δεξιά τον Θεό της Βίβλου, ο οποίος, επειδή είναι θυμωμένος με το κακό, πρέπει να πάει στον σταυρό, να απορροφήσει το χρέος, να πληρώσει τα λύτρα και να υποστεί απέραντα βάσανα. Πώς ξέρεις πόσο σε αγαπάει ο θεός της «ελεύθερης αγάπης» ή πόσο πολύτιμος είσαι για Εκείνον; Λοιπόν, η αγάπη του είναι απλώς μια έννοια. Δεν το γνωρίζεις καθόλου. Πόσο πολύτιμος είσαι στο Θεό της Βίβλου; Είσαι αρκετά πολύτιμος που θα προχωρούσε σε αυτά τα βάθη για σένα.

Μια αλληλογραφία μεταξύ του Κ.Σ. Λιούις και έναν άνθρωπο που ονομαζόταν Μάλκολμ είχε συλλεχθεί και εκδόθηκε σε ένα βιβλίο με τον τίτλο *Γράμματα στον Μάλκολμ: Κυρίως στην προσευχή*: Σε ένα γράμμα ο Μάλκολμ είπε '' ότι δεν ένιωθε ωραία με την ιδέα ότι ο Θεός οργίζεται. Το έβρισκε πιο βοηθητικό να σκεφτεί τη δύναμη και τη δικαιοσύνη του Θεού ως ένα συνδεδεμένο ηλεκτρικό καλώδιο. Είπε, «Το συνδεδεμένο καλώδιο δε νιώθει οργισμένο μαζί μας, αν όμως εμείς κάνουμε μια γκάφα μαζί του μας χτυπά το ρεύμα.» Ο Λιούις του απάντησε: «Αγαπητέ μου Μάλκολμ: τι νομίζεις ότι κέρδισες με το να αντικαταστήσεις με την εικόνα ενός συνδεδεμένου καλωδίου με μια οργισμένη μεγαλειότητα; Τα έκλεισες όλα στην απελπισία, γιατί ο οργισμένος μπορεί να συγχωρήσει,

όπως όχι ο ηλεκτρισμός.... Μετατρέψτε την οργή του Θεού σε απλή φωτισμένη αποδοκιμασία και μετατρέπετε την αγάπη Του σε απλό ανθρωπισμό. Το «πυρ καταναλίσκον» και η «τέλεια ομορφιά» και τα δύο εξαφανίζονται. Αντ' αυτού, έχουμε μια συνετή διευθύντρια σχολείου ή έναν ευσυνείδητο δικαστή. Προκύπτει από το να είμαστε υψηλόφρονες... Η φιλελευθεροποίηση και ο εκπολιτισμός των αναλογιών μπορούν μόνο να μας οδηγήσουν σε λάθος δρόμο.⁶³ Η αντίληψη σου για την αγάπη του Θεού- και για την αξία σου σε αυτή τη θέαση- θα γίνει τόσο μεγάλη όσο η κατανόηση σου για την οργή του.

Η υπακοή της αγάπης

Όταν οι περιστάσεις της ζωής σου σου δίνουν καταστάσεις σύμφωνα με τις επιθυμίες της καρδιάς σου τότε είσαι ικανοποιημένος. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι τα βάσανα συμβαίνουν όταν υπάρχει χάσμα μεταξύ των επιθυμιών της καρδιάς σου και των συνθηκών της ζωής σου, και όσο μεγαλύτερο είναι το χάσμα, τόσο μεγαλύτερο είναι το βάσανο. Τι κάνεις όταν το χάσμα γίνεται πολύ φαρδύ; Μια απάντηση είναι να αλλάξεις τις περιστάσεις- να ξεφορτωθείς το μονοπάτι που σε πάει στα παθήματα. Βέβαια, καμιά φορά αυτή είναι η σωστή ανταπόκριση· οι παρούσες περιστάσεις ίσως θα πρέπει πραγματικά να αλλάξουν. Μπορεί να υπάρχει μια πολύ άρρωστη σχέση που θα πρέπει να τερματιστεί ή να μπει σε μια διαφορετική πορεία, ή μια ιατρική κατάσταση που θα πρέπει να αντιμετωπιστεί επιθετικά. Δε θα πρέπει να δεχόμαστε όλες τις περιστάσεις με παθητική μοιρολατρία.

Πολλοί όμως άνθρωποι έχουν έναν τρόπο, να αντιμετωπίζουν σχεδόν κάθε βάσανο με το να φύγουν από την πόλη, σπάζουν τις υποσχέσεις, αποτραβιούνται από σχέσεις. Χωρίς εξαιρέσεις προσπαθούν να πάνε σε κάποιο μέρος όπου οι επιθυμίες τους ικανοποιούνται, επειδή θεωρούνε τις επιθυμίες τους να είναι πάρα πολύ σημαντικές, που κάνουν τις περιστάσεις τους να είναι συζητήσιμες. Έχουν την διάθεση να κάνουν πρακτικά οτιδήποτε για να αποφύγουν τα βάσανα. Το πρόβλημα είναι ότι οι περιστάσεις της ζωής πολύ δύσκολα κάμπτονται. Δοκιμάζεις αυτές τις νέες περιστάσεις και σε έξη μήνες θα χρειάζεσαι ένα νέο σύνολο περιστάσεων.

Ο οκταπλός δρόμος του Βουδισμού δεν υποστηρίζει αυτή την ανταπόκριση, ούτε και οι αρχαίοι Στωικοί· αυτοί λένε ότι αποφεύγοντας πάντα τα βάσανα δεν έχει καμία αρετή και ακεραιότητα. Το να πεις «όταν υπάρχει ένα κενό μεταξύ των επιθυμιών σου και των περιστάσεων, τότε να αλλάξεις τις περιστάσεις» αυτό παραβιάζει τα διδάγματα αυτών και άλλων ρευμάτων της θρησκευτικής σκέψης. Αντίθετα, λένε, αυτό που χρειάζεται να κάνεις είναι καταπιέσεις τις επιθυμίες σου. Να πας πάνω από αυτές και να γίνεις ψύχραιμος, αποστασιοποιημένος, και απαθής. Τότε μπορείς να κρατήσεις τις υποσχέσεις σου και να μείνεις στο μονοπάτι. Οι περιστάσεις είναι μοιραίες, ενώ οι επιθυμίες δεν είναι παρά μια ψευδαίσθηση. Αυτός είναι ο λόγος που ο Σωκράτης δεν πανικοβλήθηκε στο τέλος της ζωής του. Δε νοιάστηκε να συνεχίσει να ζει. Είχε πετύχει να αποστασιοποιήσει τον εαυτό του.

Βέβαια υπάρχουν ώρες όταν χρειαζόμαστε να καταπιέσουμε τις επιθυμίες μας, επειδή είναι πολύ συχνά καταστροφικές. Αλλά το να καταργήσουμε τη κάθε επιθυμία είναι ισοδύναμο με το να καταργήσουμε όλες μας τις ικανότητες για αγάπη· και ο Θεός μας έκανε να αγαπάμε.

Όταν κοιτάξεις στον Ιησού εδώ στον Κήπο της Γεθσημανή, φαίνεται ότι παίρνει την πρώτη προσέγγιση. Σίγουρα δεν πήρε το δρόμο της αποστασιοποίησης· ξεχύνει την καρδιά του. Είναι αποτελειωμένος. Με εντιμότητα και με απελπισία ζητά από το Θεό να αλλάξει τις περιστάσεις, προσευχόμενος «αν είναι δυνατό να γλιτώσει, αν ήταν δυνατό, από αυτή την

ώρα.» Κραυγάζει Αββά, Πατέρα», έλεγε, «όλα είναι δυνατά για σένα· γλίτωσέ με απ' αυτό το ποτήρι· ας μη γίνει όμως το δικό μου θέλημα αλλά το δικό σου». Παλεύει με τον Πατέρα, του ζητά να βρει ένα δρόμο να γλιτώσει, ζητά για έναν άλλο τρόπο να μας σώσει χωρίς να πάει προσωπικά κάτω από το φλεγόμενο σπαθί.

Όμως κοιτάξετε προσεκτικά: πραγματικά δεν παίρνει τις περιστάσεις του στα χέρια ου. Στο τέλος, υπακούει- αφήνοντας τον έλεγχο των περιστάσεων του και υποτάσσοντας τις επιθυμίες του στην επιθυμία του Πατέρα. Λέγει στο Θεό, «όμως ας μη γίνει το δικό μου θέλημα, αλλά το δικό σου.» Παλεύει αλλά υπακούει με αγάπη.

Θα ήταν δυνατόν, ακόμη και σε αυτήν την ενδεκάτη ώρα, ο Ιησούς να ακυρώσει την αποστολή του και να μας αφήσει να χαθούμε. Όμως αυτό δεν το θεωρεί ως μια επιλογή. Παρακαλεί το Πατέρα να εκτελέσει την αποστολή του με έναν άλλο τρόπο, αλλά δεν τον παρακαλά να την εγκαταλείψει τελείως. Γιατί; Διότι όσο και φρικτό και αν είναι το ποτήρι, γνωρίζει ότι η άμεση του επιθυμία (να γλιτώσει) πρέπει να υποκύψει στην τελική του (να μας φεισθεί).

Συχνά αυτά που μας φαίνονται ως οι πιο βαθιές μας επιθυμίες είναι στην πραγματικότητα οι πιο μεγαλόφωνες μας επιθυμίες. Το γνωρίζεις πως, ιδιαίτερα όταν είσαι στον πιο έντονο πόνο ή μεγάλο πειρασμό, τότε δεν μπορείς να σκεφτείς σωστά; Στρέφεται σε ανθρώπους που σε αγαπούν. Κάνεις σοκαριστικές αυτοκαταστροφικές αποφάσεις. Λες και κάνεις πράγματα που γνωρίζεις ότι όχι μόνο πληγώνουν αλλά υπονομεύεις τους ανθρώπους και τις αξίες που αγαπάς πιο πολύ.

Όμως σε μια από τις υπέρτατες στιγμές του προσωπικού πόνου στην ιστορία του κόσμου, ο Ιησούς δεν το κάνει αυτό. Λέγει, ««όμως ας μη γίνει το δικό μου θέλημα, αλλά το δικό σου.» Όμως δε λέγει στο Θεό, «νομίζεις κάνεις λάθος, αλλά θα σε αφήσω να κερδίσεις αυτό.» Όχι· λέγει «εγώ θα σε εμπιστευθώ άσχετα με αυτά που νιώθω ακριβώς τώρα. Γνωρίζω ότι αυτά που επιθυμείς είναι τελικά οι δικές μου επιθυμίες. Κάνε αυτό που και οι δυο μας πρέπει να κάνουμε.»

Και κάνοντας αυτό ο Ιησούς είναι απόλυτα υπάκουος στο θέλημα του Θεού. *Ας μη γίνει όμως το δικό μου θέλημα αλλά το δικό σου.* Ο Ιησούς υποτάσσει τις πιο μεγαλόφωνες επιθυμίες του στις πιο βαθιές του επιθυμίες με το να τις θέσει στα χέρια του Πατέρα. Και να πει, «αν οι συνθήκες της ζωής δεν ικανοποιούν τις τρέχουσες επιθυμίες της καρδιάς μου, δεν πρόκειται να καταπνίξω αυτές τις επιθυμίες, αλλά ούτε πρόκειται να παραδοθώ σε αυτές». Γνωρίζω ότι τελικά θα ικανοποιηθούν στον Πατέρα, Θα Τον εμπιστευθώ και θα τον υπακούσω θα θέσω τον εαυτό μου στα χέρια του, και θα προχωρήσω.»

Ο Ιησούς δεν αρνήθηκε τα συναισθήματά του, και δεν αποφεύγει τα βάσανα. *Αγαπά μέσα στα βάσανα.* Μέσα στο μέσο των παθημάτων του, υπακούει για την αγάπη του Πατέρα-και γιατί μας αγαπά.

Και όταν το βλέπεις αυτό αντί να αρνείσαι συνεχώς τις επιθυμίες σου ή να αλλάζεις τις περιστάσεις σου, τότε θα μπορέσεις να εμπιστευθείς τον Πατέρα στα παθήματά σου. Θα μπορέσεις να εμπιστευθείς ότι επειδή ο Ιησούς πήρε το ποτήρι, οι πιο βαθιές επιθυμίες και οι πραγματικές σου περιστάσεις θα συνενωθούν για πάντα την ημέρα της αιώνιας γιορτής. Σε ένα μεγάλο κήρυγμα, «η αγωνία του Ιησού» ο Τζόναθαν Έντουαρντς το έβαλε με τα ακόλουθα λόγια:

Στον Κήπο της Γεθσημανής, ο Ιησούς έβλεπε από κοντά ότι ο φούρνος της οργής, στον οποίο θα ριχνόταν· Τον έφεραν στο στόμιο του καμινιού για να μπορέσει να το κοιτάξει μέσα, να σταθεί και να δει τις μαινόμενες φλόγες του, και να δει τη λάμψη των φλογών του, και να δει και να δει τις λάμπεις της θερμότητάς του, ώστε να ξέρει πού πήγαινε και τι επρόκειτο να υποφέρει... Υπάρχουν δύο πράγματα που κάνουν την αγάπη του Χριστού υπέροχη. 1. Ότι έπρεπε να είναι πρόθυμος να υπομείνει τόσο μεγάλα βάσανα και 2. Ότι έπρεπε να είναι πρόθυμος να τα υπομείνει για να κάνει εξιλέωση για την τόσο μεγάλη ανομία... [ήταν] απαραίτητο να έχει μια εξαιρετική αίσθηση του πόσο μεγάλα θα ήταν αυτά τα βάσανα, πριν τα υπομείνει. Αυτό δόθηκε στην αγωνία του.⁶⁴

Αυτή η αγάπη- που η υπακοή της ήταν φαρδιά και μακριά και ψηλά και βαθιά αρκετά για να λιώσουν ένα βουνό· δίκαιης οργής- στην αγάπη που η αγάπη που έψαχνες σε όλη σου τη ζωή. Όχι οικογενειακή αγάπη, όχι φιλική αγάπη, όχι μητρική αγάπη, όχι συζυγική αγάπη, όχι ρομαντική αγάπη, τίποτε από αυτά δε θα μπορούσαν να σε ικανοποιήσουν. Όλα τα άλλα είδη αγάπης θα σε απογοητεύσουν· αυτή ποτέ.

16 Το ξίφος

Ο John Sommerville, ομότιμος καθηγητής ιστορίας, που διδάσκει σήμερα στο Πανεπιστήμιο της Φλόριντα, πραγματοποίησε μια άσκηση με τους φοιτητές του επί αρκετά χρόνια. Προκαλούσε τους φοιτητές του να κάνουν το ακόλουθο νοητικό πείραμα: Φανταστείτε ότι βλέπετε μια μικρή ηλικιωμένη κυρία να κατεβαίνει στο δρόμο τη νύχτα και να κουβαλάει μία μεγάλη τσάντα. Ξαφνικά σου έρχεται η σκέψη ότι είναι πολύ μικροκαμωμένη και πολύ ηλικιωμένη, και θα σου ήταν υπερβολικό εύκολο να τη ρίξεις και να της αρπάξει η τσάντα. Αλλά δεν το κάνεις Γιατί όχι; Υπάρχουν δύο πιθανές απαντήσεις. Η ντροπή της κουλτούρας της τροπής και της τιμής είναι ότι δεν το κάνεις γιατί αυτό θα σε καθιστούσε ένα αξιοπεριφρόνητο πρόσωπο, που δεν αξίζει να τον σέβονται. Θα είσαι μια ατίμωση για την οικογένεια σου ή την φυλή σου. Οι άνθρωποι θα σε περιφρονούσαν γιατί επιτέθηκες σε μια αδύναμη. Δε θα ήταν δυνατή- και είναι κρίσιμο ότι σεβόμαστε τη δύναμη. Αυτή η προσέγγιση όπως έδειξε ο καθηγητής Sommerville, είναι επικεντρωμένη στον εαυτό σου. Σχεδόν μόνο για τον εαυτό σου σκέφτεσαι και τη φυλή σου- για την τιμή και τη φήμη.

Υπάρχει μια δεύτερη ακολουθία σκέψεων που θα σε εμπόδιζε από το να αρπάξεις την τσάντα. Στη δεύτερη ακολουθία, θα φανταζόσουν πόσο οδυνηρό θα ήταν να σε ληστέψουν και πόσο δύσκολα θα ήταν τα πράγματα για αυτήν την γυναίκα αν της τα άρπαζαν. Και αναρωτιέσαι, «αν τη ληστέψω τι θα της συμβεί και τι θα συμβεί τους ανθρώπους που εξαρτώνται από αυτήν;» Αν όλα τα άλλα είναι ίδια, θέλεις να έχει μια καλή ζωή, οπότε δεν το κάνεις αυτό. Αυτή είναι μια άλλη ηθική σκέψη - εντελώς διαφορετική από την ηθική συλλογιστική μιας κουλτούρας ντροπής και τιμής. Έχοντας περάσει από αυτά τα σενάρια, ο Sommerville ρωτούσε την τάξη του: «Εντάξει, πόσοι από εσάς θα έπαιρναν την τσάντα;» Φυσικά, κανείς δεν θα την έπαιρνε. Μετά ρωτούσε «Αλλά γιατί όχι; Ποια είναι η δική σας σειρά σκέψεων;» Και σχεδόν όλοι υποστήριζαν τη δεύτερη σειρά σκέψεων.

Μετά θα τους έκανε την εξής παρατήρηση: Ίσως δεν το καταλαβαίνεται, αλλά η ιδέα ότι το να βάζεις το άλλο πρόσωπο πιο πάνω από σένα αντί για να σκεφτείς πρώτα τον εαυτό σου, προέρχεται από τον Χριστιανισμό. Η ηθική σου έχει προέλθει από τον Χριστιανισμό., όπως συνέχισε ο Sommerville.

Ένα ηθικό σύστημα που βασίζεται στην τιμή είναι μια αυτοσεβαστική ηθική, ενώ ένα που βασίζεται στην φιλανθρωπία είναι ένα άλλο που αφορά την ηθική... Με την τιμή έχουμε μια επικέντρωση στην υπερηφάνεια μάλλον και όχι στην ταπεινοφροσύνη, στην κυριαρχία μάλλον παρά στην υπηρεσία, στο θάρρος μάλλον παρά στην ειρηνική συμπεριφορά, στη δόξα άλλων παρά στην μετριοφροσύνη, στην πιστότητα μάλλον παρά στο σεβασμό για όλους, στην γενναιοδωρία προς του φίλους κάποιου παρά στην ισότητα.

Ο Sommerville συνεχίζει λέγοντας ότι το ηθικό σύστημα που βασιζόταν στην ντροπή και στην τιμή ήταν το σύστημα που κυριαρχούσε στους πολιτισμούς πριν από την άφιξη του Χριστιανισμού. Μετα συνεχίζει, Οι μαθητές αρκεί να δουν αυτή τη σύγκριση στον πίνακα για να συνειδητοποιήσουν πόσο χριστιανικός εξακολουθεί να είναι ο ηθικός τους προσανατολισμός.» Ακόμη και όταν οι φοιτητές του ασκούν πολύ έντονα κριτικοί προς την Εκκλησία και τον Χριστιανισμό, «το να παρατήσουν τα Χριστιανικά κριτήρια θα τους άφηνε χωρίς κάποια βάση για την κριτική τους.» Πράγματι οι μαθητές του, σε όλες τις επιθέσεις τους κατά του Χριστιανισμού, «ζητούν πραγματικά περισσότερο από αυτόν ή μια πιο αγνή εκδοχή».

Ποιες είναι αυτές οι ξεχωριστές Χριστιανικές ιδέες που ακόμη έχουν τόση ισχύ για να σχηματίσουν τη δική μας συνείδηση και φαντασία σήμερα;

Σε όλο το βιβλίο του Μάρκου – και παρόλο που ο Ματθαίος, ο Λουκάς και ο Ιωάννης επίσης – ο Ιησούς συνεχώς μιλά για την «βασιλεία των ουρανών,» «η βασιλεία του Θεού,» και επίσης για το «βασίλειο αυτού του κόσμου.» Ένα βασίλειο είναι μια διαχείριση- είναι ένας τρόπος για να κανονίζεις τα πράγματα και να γίνονται οι υποθέσεις. Για παράδειγμα, όταν έρχεται ένας νέος προπονητής έρχεται σε μια ομάδα, υπάρχει μια νέα διαχείριση. Ή όταν ένας νέος διευθυντής έρχεται στη δική σου εταιρεία – αυτό είναι μια νέα διαχείριση. Μια νέα διαχείριση σημαίνει ότι τα πράγματα τώρα είναι διαφορετικά· υπάρχει μια νέα τάξη για να γίνονται τα πράγματα, ένα νέο σύνολο υποθέσεων και στόχων. Αυτό που διακρίνει μια διαχείριση από μια άλλη είναι στη λίστα των αξιών. Η λίστα έχει ως ένα τίτλο με τα πράγματα που θα έχουν πραγματική αξία· και στη μέση υπάρχουν τα πράγματα που δεν είναι τόσο σημαντικά. Στον πάτο θα βρεις πράγματα που τα περιφρονούμε ή τα αποφεύγουμε. Αυτή δημιουργούν διαφορές για το πώς διαχειρίζονται οι υποθέσεις. Με μια νέα διαχείριση αρχίζεις να καταγράφεις τις αξίες σου, τους στόχους σου. Καταργείται η παλιά τάξη πραγμάτων, και αρχίζει μία νέα τάξη πραγμάτων, και ο τρόπος με τον οποίο γίνονται τα πράγματα είναι σύμφωνα με τη λίστα, είτε η λίστα είναι γραμμένη είτε όχι.

Αν οι διαχειρίσεις και τα βασίλεια είναι στην πραγματικότητα ένα θέμα λίστας= αυτά τα πράγματα που είναι στην κορυφή, αυτά που είναι στον πάτο- τότε για να διατάξουμε τη λίστα είναι σε κάποιο επίπεδο να βάλουμε σε μια διάταξη τη την πραγματικότητα.

Από όλα τα κείμενα στα οποία ο Ιησούς βάζει σε αντίθεση το βασίλειο του Θεού με το βασίλειο του κόσμου, είναι στον Λουκάς 6. Εκεί ο Ιησούς μας δίνει δύο λίστες

*Μακάριοι εσείς οι φτωχοί,
γιατί δική σας είναι η βασιλεία του Θεού.*

21*Μακάριοι εσείς που τώρα πεινάτε,
γιατί θα σας χορτάσει ο Θεός.*

Μακάριοι εσείς που τώρα κλαίτε, γιατί θα χαρείτε.

22*Μακάριοι είστε, άμα σας μισήσουν οι άνθρωποι και σας διώκουν απ' τις συναγωγές και σας χλευάσουν και δυσφημίσουν το όνομά σας εξαιτίας του Υιού του Ανθρώπου. (Λουκάς 6:20-22)*

24*Αλίμονο όμως σ' εσάς τους πλουσίους,
γιατί την αμοιβή σας την έχετε πάρει ήδη σ' αυτό τον κόσμο.*

25*Αλίμονο σ' εσάς που τώρα είστε χορτάτοι
γιατί θα πεινάσετε.*

*Αλίμονο σ' εσάς που τώρα γελάτε,
γιατί θα θρηνήσετε και θα κλάψετε.*

26*Αλίμονο αν όλοι οι άνθρωποι σας επαινούν, γιατί το ίδιο έκαναν κι οι πρόγονοί τους στους ψευδοπροφήτες» (Λουκά 6:24-26)*

Ο Μελετητής της Βίβλου Μάικλ Γουίλ κοκ (Michael Wilcock), στη μελέτη του για το κείμενο αυτό, παρατηρεί ότι στη ζωή των ανθρώπων του Θεού υπάρχει μια αξιοσημείωτη αντιστροφή των αξιών· «Οι Χριστιανοί θα εκτιμήσουν αυτό που ο κόσμος αποκαλεί αξιολύπητο και θα υποψιαστούν αυτό που ο κόσμος αποκαλεί επιθυμητό.» Τα πράγματα που ο κόσμος τα βάζει στον πάτο της λίστας είναι τα κορυφαία στο βασίλειο του

Θεού. Και τα πράγματα που είναι ύποπτα στη βασιλεία του Θεού, είναι αυτά που θεωρούνται ως κορυφαία στο βασίλειο αυτού του κόσμου. Ποια είναι τα κορυφαία στη λίστα αυτού του κόσμου; Η δύναμη και το χρήμα («εσείς που είστε πλούσιοι»)· επιτυχία και αναγνώριση («αν όλοι οι άνθρωποι σας επαινούν»). Αλλά ποια είναι τα κορυφαία στη λίστα του Θεού; Αδυναμία και φτώχεια (εσείς οι φτωχοί)· παθήματα και απόρριψη (, άμα σας μισήσουν οι άνθρωποι και σας διώξουν απ' τις συναγωγές και σας χλευάσουν και δυσφημίσουν). Η λίστα αντιστρέφεται στη βασιλεία του Θεού.

Η πρώτη πραγματική επανάσταση

Υπάρχουν δύο βασιλεία αυτές οι δύο διαχειρίσεις της πραγματικότητας, αυτά τα δύο σύνολα προτεραιοτήτων και αξιών συναντιούνται δραματικά εις τον κήπο της Γεθσημανή

[43](#)Κι αμέσως, ενώ ακόμα μιλούσε ο Ιησούς, φτάνει ο Ιούδας ο Ισκαριώτης, ένας από τους δώδεκα, και μαζί του ένα πλήθος από ανθρώπους οπλισμένους με ξίφη και ρόπαλα, σταλμένους από τους αρχιερείς, τους γραμματείς και τους πρεσβυτέρους του συνεδρίου. [44](#)Αυτός που θα τον πρόδιδε τους είχε δώσει το εξής συνθηματικό σημάδι: «Όποιον φιλήσω, αυτός είναι· πιάστε τον και μεταφέρετέ τον με μέτρα ασφαλείας». [45](#)Έρχεται αμέσως ο Ιούδας, πλησιάζει τον Ιησού και του λέει: «Χαίρε Δάσκαλε!» και τον φίλησε θερμά. [46](#)Αυτοί τότε συνέλαβαν τον Ιησού και τον έδεσαν (Μάρκος 14:43-46)

Στα Αγγλικά υπάρχει η έκφραση το *φίλημα του θανάτου* που προέρχεται από αυτό το περιστατικό. Αν το κοιτάξεις στο λεξικό, θα δεις ότι αυτή η φράση υπονοεί μια στενή σχέση με κάτι που ακολούθως θα σου προκαλέσει την καταστροφή σου.

Το πρόβλημα δεν είναι ότι ο Ιούδας είχε μια στενή σχέση με τον Ιησού. Η στενή σχέση με τον Ιησού είναι πάντα το φιλί της ζωής, ποτέ το φιλί του θανάτου. Το πρόβλημα του Ιούδα είναι ότι έχει μια στενή σχέση με σπαθιά και ρόπαλα.

Γιατί ο Ιούδας δεν προχωρούσε προς τον Ιησού και να έλεγε, «εδώ είναι συλλάβετε τον»; Γιατί όλη αυτή η υπεκφυγή; Μήπως περίμενε ότι και ο Ιησούς θα ήταν οπλισμένος με σπαθιά και ρόπαλα; Πρώτα απ' όλα ο Ιησούς μίλησε για τη βασιλεία του Θεού, και κάθε νέο βασίλειο πάντα χρειάζεται χρήματα, πολιτική, στρατιωτική ισχύ, ή κάποιο συνδυασμό αυτών για να πάρει την εξουσία.

Πως αντιδρά ο Βασιλιάς σε αυτό το φιλί και στη σύλληψη του;

[46](#)Αυτοί τότε συνέλαβαν τον Ιησού και τον έδεσαν. [47](#)Κάποιος όμως από τους παρόντες τράβηξε το μαχαίρι του, χτύπησε το δούλο του αρχιερέα και του έκοψε τ' αυτί. [48](#)Ο Ιησούς απευθύνθηκε σ' αυτούς και τους είπε: «Ληστής είμαι, και βγήκατε με ξίφη και ρόπαλα να με συλλάβετε; [49](#)Κάθε μέρα ήμουν ανάμεσά σας στο ναό και δίδασκα, και δε με συλλάβατε· αλλά έγινε έτσι για να επαληθευτούν οι Γραφές». (Μάρκος 14:46-49)

Ο Ιούδας φαίνεται ότι περίμενε ένοπλη αντίσταση, αλλιώς αυτό και το απόσπασμα δε θα ερχόντουσαν με αυτόν τον τρόπο. Ο Ιησούς τους μίλησε λέγοντας, «Είμαι Ληστής (δηλαδή επαναστάτης και για αυτό ήρθατε οπλισμένοι για να με συλλάβετε (ως επί ληστήν ἐξήλθατε μετά μαχαϊρῶν καὶ ξύλων). Η λέξη ληστής σήμαινε και κάποιον που ξεκινά ένα κίνημα ανταρτοπόλεμου που χρησιμοποιεί βίαιες τακτικές (ξίφος) για να ανατρέψει την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων και να φέρει μια νέα τάξη- μια επανάσταση. Ο Ιησούς τους είπε «αν ήρθατε με σπαθιά γιατί νομίζετε ότι θα σας ανταποδώσω με σπαθί, αυτό δείχνει

ότι δεν με καταλάβετε καθόλου. Η βασιλεία του Θεού είναι διαφορετική από το βασίλειο αυτού του κόσμου.»

Αυτό που δεν κατάλαβαν ο Ιούδας και αυτοί που τον συνόδευαν ήταν ότι ο Ιησούς ξεκινούσε μια επανάσταση, αλλά διαφορετικού τύπου επανάσταση, μια πολύ μεγαλύτερη από ότι έχει δει η ιστορία. Αυτό που σημαίνει στο βασίλειο αυτού του κόσμου είναι ότι οι επαναστάσεις βασικά το ίδιο πράγμα στην κορυφή της λίστας. Δεν είναι πραγματικές επαναστάσεις· τα χρήματα και η εξουσία και η πολιτική παραμένουν πάντα στην κορυφή της λίστας. Οι πιο πολλές επαναστάσεις απλώς ένα νέο κούρδισμα της παλιάς τάξης. Κάθε επανάσταση φέρνει ένα νέο σύνολο ανθρώπων στην εξουσία. Όμως ο Ιησούς δεν βάζει ένα νέο σύνολο ανθρώπων στην εξουσία· φέρνει μια τελείως νέα διαχείριση της πραγματικότητας· την βασιλεία του Θεού. Ο Ιησούς δεν είναι ένας επαναστάτης που μπορείς να τον σταματήσεις με σπαθιά, γιατί αυτός δεν ασχολείται καθόλου με τα σπαθιά. Ο Ιούδας δεν το κατάλαβε.

Όμως δεν είναι μόνο ο Ιούδας που δεν το κατάλαβε. Διαβάζουμε ότι *συνελήφθη ο Ιησούς 47Κάποιοι όμως από τους παρόντες τράβηξε το μαχαίρι του, χτύπησε το δούλο του αρχιερέα και του έκοψε τ' αυτί.* Στο ευαγγέλιο του Ιωάννη μαθαίνουμε ότι ο Πέτρος· αυτός που το έκανε. Ο Πέτρος γνωρίζει για τη βασιλεία του Θεού. Έχει ακούσει τη διδασκαλία του Ιησού αρκετές φορές αυτά τα χρόνια. Όμως Όταν έρθει η ώρα, ποιο είναι το ένστικτό του; Να βγάλει το σπαθί του.

Μήπως δεν είμαστε κάτι σαν τον Πέτρο; Λέμε ότι είμαστε με την πλευρά της δικαιοσύνης, της ειρήνης, του δίκαιου αλλά όταν εμφανιστεί μια πρόκληση, ψάχνουμε να βρούμε τη θήκη του σπαθιού. Ανακατεύουμε το βασίλειο του κόσμου – που έχει στην κορυφή της λίστας το σπαθί στην κορυφή, μετά τα χρήματα, την εξουσία, την επιτυχία, και την αναγνώριση· στην φιλοσοφία μας, είτε αυτή είναι ο Χριστιανισμός ή κάτι άλλο. Συμβιβάζομαστε με το φιλί του θανάτου. Είμαστε ακριβώς όπως ο Πέτρος.

Στο Πέτρο και σε όλους μας ο Ιησούς λέγει, «Το βασίλειο μου δεν είναι από αυτόν τον κόσμο. Είναι τελείως διαφορετικός. Αυτός είναι ο τρόπος που θα αλλάξω τα πράγματα: Εγώ θα αγαπώ τους εχθρούς μου. Εγώ θα υπηρετώ και θα θυσιάζομαι για τους άλλους. Δε θα ανταποδίδω το κακό με το κακό, θα υπερνικώ το κακό με το καλό. Θα αφήσω τη δύναμη μου, τη ζωή μου. Η αδυναμία, η φτώχεια τα παθήματα, και η απόρριψη θα είναι στην κορυφή της λίστας. Η επανάσταση μου έρχεται χωρίς το σπαθί, είναι η πρώτη πραγματική επανάσταση.»

Η αντιστροφή της επανάστασης

Τι νομίζετε ότι έκαναν οι μαθητές μόλις συνελήφθη ο Ιησούς και τον πήραν οι οπλισμένοι και άγριοι φρουροί; Ο Μάρκος γράφει;

48Ο Ιησούς απευθύνθηκε σ' αυτούς και τους είπε: «Ληστής είμαι, και βγήκατε με ξίφη και ρόπαλα να με συλλάβετε; 49Κάθε μέρα ήμουν ανάμεσά σας στο ναό και δίδασκα, και δε με συλλάβατε· αλλά έγινε έτσι για να επαληθευτούν οι Γραφές». 50Όλοι τότε τον εγκατέλειψαν κι έφυγαν. 51Ένας νέος τον ακολούθησε περιτυλιγμένος κατάσαρκα μ' ένα σεντόνι, αλλά τον έπιασαν άλλοι νέοι. 52Αυτός όμως άφησε το σεντόνι στα χέρια τους κι έφυγε γυμνός. (Μάρκος 14:48-52)

Όλοι τότε τον εγκατέλειψαν. Ο Πέτρος και οι άλλοι μαθητές που ξόδεψαν χρόνια στο πλευρό του, τον εγκατέλειψαν στην πρώτη πραγματική δοκιμασία της αντοχής τους. Ένας νεαρός είχε τόσο έντονο σκοπό να σωθεί που όταν ο όχλος του Ιούδα τον αρπάζει και τον κρατά από

το ρούχο του, δε διστάζει να το πετάξει και να κατέβει γυμνός στο δρόμο. Στην Βίβλο η γύμνια ήταν ένα σημάδι ντροπής και ατίμωσης, και ήταν απόλυτα κατάλληλη για αυτήν την περίπτωση. Αυτός ο άνδρας ήταν απόλυτα δειλός, έτσι η ντροπή του να τρέχεις γυμνός ταιριάζει σε αυτήν την περίπτωση. Μερικοί λόγιοι λένε ότι ήταν ο ίδιος ο συγγραφέας ο Μάρκος, που θα ήταν ένας νέος άνδρας εκείνη την εποχή· και έτσι μας λέγει, «ήμουν εκεί και ήμουν τόσο κακός όσο όλοι οι άλλοι.» Όλοι έχουν απογοητεύσει τον Ιησού.

Με το να διηγείται αυτήν τη γυμνή φυγή του νέου στον κήπο, ο Μάρκος μας υπενθυμίζει έναν άλλο κήπο. Στον κήπο της Εδέμ, επίσης υπήρχα άνθρωποι που τους δόθηκε ένα τεστ και στο οποίο απέτυχαν. Είχαν εκτεθεί ως γυμνοί και είχαν φύγει ντροπιασμένοι, = Αιώνες αργότερα υπάρχει ένα άλλο τεστ και όλοι αποτυγχάνουν είτε με τον ένα είτε με τον άλλο τρόπο. Είτε κουνάνε σπαθιά ή φεύγουν ντροπιασμένοι γυμνοί.

Όμως, όπα μια στιγμή. Κάτι είναι διαφορετικό. Στο μέσο του δικού τους κήπου είναι κάποιος που περνά ένα τεστ. Γιατί όλοι οι άλλοι φεύγουν και αποτυγχάνουν; Η μόνη τους πραγματικότητα είναι το σπαθί του κόσμου. Φοβήθηκαν ότι κάποιος θα τους συλλάμβανε, θα τους σκότωνε, ή θα άρχιζε μια επανάσταση που θα τους έδιωχνε από την εξουσία. Όμως ο Ιησούς στέκονταν σταθερός, και αυτός αντιμετώπιζε κάτι ακόμη χειρότερο από το σπαθί του κόσμου. Θυμηθείτε ότι όταν ο Αδάμ και η Εύα διώχτηκαν από τον κήπο, στράφηκαν πίσω και είδαν μόνο το πύρινο σπαθί της δικαιοσύνης που τους εμπόδιζε να πάνε πίσω. Οι αμαρτίες τους τους χώρισαν από το ΘΕΟ. Δεν υπήρχε τρόπος να πάνε πίσω στην παρουσία του Θεού παρά μόνο αν κάποιος περνούσε κάτω από το σπαθί της θείας δικαιοσύνης. Ο Ιησούς ήταν στον κήπο αντιμετωπίζοντας το τελικό σπαθί της θείας δικαιοσύνης, και στάθηκε σταθερός, για τον Αδάμ και την Εύα, για μένα, για σένα.

Γνωρίζεις γιατί μερικοί άνθρωποι ονομάζουμε το βασίλειο αυτού του κόσμου «η σωστή πλευρά του βασιλείου» και το βασίλειο του Θεού «το αντεστραμμένο βασίλειο;» Η έμφαση του κόσμου στην ισχύ και στην αναγνώριση φαίνεται ότι είναι η σωστή πλευρά και η φυσική, ενώ η προσέγγιση του Ιησού με υπηρεσία και θυσία φαίνονται τελείως αδύνατη και αφύσικη. Για παράδειγμα, είναι βιολογικά αφύσικο – ποιος άκουσε ποτέ για την επιβίωση του πιο αδύναμου;

Το βασίλειο του Θεού φαίνεται επίσης ως ψυχολογικά αφύσικο. Όταν ακούς τον Ιησού να επαινεί την αδυναμία, τη φτώχεια, τα παθήματα και την απόρριψη, λες, «αυτό είναι μαζοχισμός. Είναι ανθυγιεινό ψυχολογικά. Είναι αδύνατο να ζήσουμε με τέτοιο τρόπο.»

Και μαντέψτε τι, είναι κάπως αδύνατο να ζήσεις έτσι;

Όταν βλέπεις τον Ιησού να φροντίζει για τους φτωχούς, να συγχωρεί τους εχθρούς του χωρίς πικρία, να θυσιάζει τη ζωή του για τους άλλους, να ζει μια ζωή τέλει αγάπης και τέλεια αναμάρτητη, λες, «δεν μπορώ να το κάνω αυτό» Έχεις δίκιο- δεν μπορείς να το κάνεις. Ο Ιησούς Χριστός αν θεωρηθεί ως ένα παράδειγμα θα σε συντρίψει· ποτέ δε θα μπορέσεις να ζήσεις έτσι. Όμως ο Ιησούς Χριστός ως ο Αμνός θα σε σώσει.

Στον σταυρό ο Ιησούς παίρνει αυτό που αξίζουμε έτσι ώστε να πάρουμε αυτά που αξίζει. Όταν βλέπεις ότι αυτή η τεράστια ανατροπή είναι για σένα, όταν βλέπεις ότι άφησε όλον τον παγκόσμιο του πλούτου και ήρθε στην φτώχεια μας έτσι ώστε να γίνεις πνευματικά πλούσιος αυτό σε αλλάζει.

Ας πούμε ότι είναι ένα πρόσωπο που ζει τελείως σύμφωνα με τις αξίες του βασιλείου αυτού του κόσμου και κάποιο άλλο πρόσωπο που μαθαίνει α ανήκει στο βασίλειο του Θεού, και ότι

και οι δυο τους έχουν καλές δουλειές. Και οι δύο ξαφνικά μαθαίνουν ότι πρόκειται να χάσουν τις δουλειές τους, και γνωρίζουν ότι αν δεν υπάρχει πιθανότητα να ξανακερδίσουν την κοινωνική και την οικονομική τους θέση. Το βασίλειο του κόσμου σε μαθαίνει να βασίζεις την ταυτότητα σου στην θέση, χρήματα και ισχύ. Χωρίς αυτά η ταυτότητα σου είναι κουρελιασμένη. Αν παίζεις σύμφωνα με τους κανόνες του βασιλείου αυτού του κόσμου, ίσως θα μπορέσεις να κάνεις κάτι να κρατήσεις τη δουλειά σου. Ίσως ακόμη και να πεις ψέματα ή να εξαπατήσεις ή να μαχαιρώσεις άλλους στην πλάτη. Αν όμως έχεις αρχίσει να βγάζεις ρίζες στο βασίλειο του Θεού, γνωρίζεις ότι δε θα είναι εύκολο ούτε ευχάριστο για σένα το να χάσεις τη δουλειά σου αλλά έμαθες ότι όταν η αδυναμία και τα παθήματα, η φτώχεια και η απόρριψη είναι κοντά, τότε το βασίλειο του Θεού είναι κοντά. Τότε αντιλαμβάνεσαι ποιος είναι ο πραγματικός σου θησαυρός, η πραγματική σου ταυτότητα.

Οι Χριστιανοί είναι ελεύθεροι να πάρουν ή να αφήσουν τα χρήματα, την εξουσία, την αναγνώριση, ή την κοινωνική θέση. Πως; Αυτά τα πράγματα που είναι στην κορυφή του βασιλείου αυτού του κόσμου δεν θα πρέπει να τους ελέγχουν με τον ίδιο τρόπο πια. Όταν καταλαβαίνεις τι έκανε ο Ιησούς για σένα, αυτό σε ελευθερώνει. Όταν καταλαβαίνεις ότι έχεις καταστεί δίκαιος με τη χάρη και όχι από τις επιτυχίες σου, και ότι σε αγαπά ο Ιησούς Χριστός, αυτό μεταβάλλει τον τρόπο που βλέπεις την εξουσία, τα χρήματα και την κοινωνική θέση· δεν σε ελέγχουν πια.

Αν προσπαθείς να σωθείς προσπαθώντας να κερδίσεις την αυτοεκτίμηση σου, προσπαθώντας να αποδείξεις τον εαυτό σου, τότε είτε θα μισείς τα χρήματα και την εξουσία πάρα πολύ ή θα τα αγαπάς πάρα πολύ. Για παράδειγμα, μπορείς να λες ότι δεν σε ενδιαφέρουν τα χρήματα και η εξουσία και ότι δεν σου αρέσουν οι άνθρωποι που τα έχουν. Με το να μένεις μακριά τους σε κάνει να νιώθεις ευγενής. Σε αυτήν την περίπτωση είσαι ένας που προσπαθεί να σώσει τον εαυτό του. Ή ίσως αντίθετα χρειάζεσαι απελπιστικά τα χρήματα και την κοινωνική θέση, για την ίδια αιτία: είσαι ένας που προσπαθεί να σώσει τον εαυτό του. Ίσως να περιφρονείς άλλους τρόπος για τη σωτηρία του εαυτού σου από μόνος σου, αλλά βασικά κάνεις το ίδιο πράγμα με διαφορετικό τρόπο. Αν όμως γνωρίζεις ότι είσαι αμαρτωλός και ότι σώζεσαι με την απλή χάρη, τώρα μπορείς να τα πάρεις ή να τα αφήσεις. Είσαι ελεύθερος. Αν έρθουν τα χρήματα ή η εξουσία, μπορείς να κάνεις πολλά με αυτά. Αλλά αν αρχίσει να φεύγει, ξέρεις ότι αυτός είναι ένας από τους τρόπους με τους οποίους η δύναμη της Βασιλείας του Θεού θα εργαστεί στη ζωή σου. Το ξίφος φεύγει από τη ζωή σου. Διαλύεται ο ψυχαναγκασμός. Εργάζεσαι αλλά δε σε ορίζει η εργασία σου. Και θα είσαι τόσο ικανοποιημένος, που σχεδόν θα φαίνεσαι απερίσκεπτος. Οι άνθρωποι θα λένε, «γιατί ξοδεύεις τα χρήματα σου με αυτόν τον τρόπο; Γιατί αφήνεις να σου φύγει αυτή η ευκαιρία για καριέρα; Πως μπορείς να εμπλέκεσαι με αυτή την γυναίκα που έχει ανάγκες όταν γνωρίζεις ότι αυτή πιθανόν θα σε εκμεταλλευτεί.» Ένας Χριστιανός μπορεί να απαντήσει, «δεν ήρθε το τέλος του κόσμου αν κάποιος με εκμεταλλευτεί, ή αν φύγουν τα χρήματα, ή αν η καριέρα μου δεν προχωρά όπως θα ήθελα. Δεν ελέγχομαι πια από αυτόν τον φόβο.» Αντικαθιστάς το βασίλειο αυτού του κόσμο με το βασίλειο του Θεού.

Στο Δανιήλ 5^ο κεφάλαιο ο Βαλτάσαρ που ήταν ο βασιλιάς της Βαβυλώνας, κάνει ένα ξέφρενο πάρτι, ένα όργιο, και δε γνωρίζει ότι ένας στρατός πορεύεται για να λεηλατήσει την πόλη και την ίδια νύχτα να τον σκοτώσει. Αλλά στο μέσο αυτού του πάρτι, ένα χέρι εμφανίζεται και αρχίζει να γράφει στον τοίχο. Το μήνυμα λέει, «οι μέρες σου μετρήθηκαν.»

Αν ζεις για τον εαυτό σου, αν ξοδεύεις όλα σου τα χρήματα για σένα, αν παλεύεις για την εξουσία, αν επικεντρώνεσαι στη δική σου επιτυχία και στη φήμη, ίσως να έχεις ένα θαυμάσιο

πάρτι, αλλά σύμφωνα με τη Βίβλο, αυτό το βασίλειο θα ανατραπεί. Οι μέρες αυτού του βασιλείου είναι μετρημένες.

17 ΤΟ ΤΕΛΟΣ

[53](#) Έσυραν τον Ιησού στον αρχιερέα· εκεί συγκεντρώθηκαν όλοι οι αρχιερείς, οι πρεσβύτεροι και οι γραμματείς. [54](#) Ο Πέτρος τον ακολούθησε από μακριά μέχρι μέσα στην αυλή, στο παλάτι του αρχιερέα· εκεί κάθισε με τους υπηρέτες και ζεσταινόταν κοντά στη φωτιά.

[55](#) Οι αρχιερείς κι ολόκληρο το συνέδριο αναζητούσαν μια μαρτυρία εναντίον του Ιησού, ώστε να τον καταδικάσουν σε θάνατο, αλλά δεν έβρισκαν. [56](#) Πολλοί τον κατηγορούσαν με ψεύτικες μαρτυρίες, μα οι μαρτυρίες δε συμφωνούσαν μεταξύ τους. [57](#) Παρουσιάστηκαν τότε μερικοί ψευδομάρτυρες και είπαν εναντίον του: [58](#) «Εμείς τον ακούσαμε να λέει: “εγώ θα γκρεμίσω αυτόν το ναό, που έγινε από ανθρώπινα χέρια, και σε τρεις μέρες θα οικοδομήσω άλλον, που δε θα τον έχουν φτιάξει ανθρώπινα χέρια”». [59](#) Αλλά και σ’ αυτό δε συμφωνούσαν οι μαρτυρίες τους. (Μάρκος 14:53-59)

Δεν υπάρχει τίποτε πιο δραματικό από του να δικάζεσαι για τη ζωή σου, και δεν υπάρχει πιο δραματική στιγμή σ μια δίκη από τη στιγμή που ο κατηγορούμενος καλείται να απολογηθεί στο εδώλιο. Και ίσως δεν υπήρξε ποτέ μια πιο δραματική και συγκλονιστική μαρτυρία που δόθηκε στο εδώλιο ενός μάρτυρα από αυτή που έδωσε ο Ιησούς Χριστός κατά τη διάρκεια της δίκης του

[60](#) Σηκώθηκε τότε ο αρχιερέας στη μέση και ρώτησε τον Ιησού: «Δεν έχεις να πεις τίποτε; Τι είναι αυτά που σε κατηγορούν;» [61](#) Ο Ιησούς όμως σιωπούσε και δεν έδινε καμιά απάντηση. Πάλι ο αρχιερέας τον ρώτησε: «Εσύ είσαι ο Μεσσίας, ο Υιός του ευλογημένου Θεού;» [62](#) Ο Ιησούς απάντησε: «Εγώ είμαι. Και θα δείτε τον Υιό του Ανθρώπου να κάθεται στα δεξιά του παντοδύναμου Θεού, και να έρχεται πάνω στα σύννεφα του ουρανού». (Μάρκος 14: 60-62)

Ο αρχιερέας βάζει τον Ιησού στο εδώλιο, σαν να λέγαμε, και ρωτάει αν είναι ο Χριστός (ο «Μεσσίας»), ο Υιός του Ευλογημένου Θεού. Σε άλλες στιγμές στο Κατά Μάρκο, ο Ιησούς απέφυγε παρόμοιες ερωτήσεις για την ταυτότητα του (Μάρκος 7:5-6 ⁷) ή έστρεψε την ερώτηση πίσω στον ερωτούντα (Μάρκος 11:29 ⁸). Αυτή τη φορά ο Ιησούς απαντά άμεσα την κεντρική ερώτηση του Κατά Μάρκο – θετικά και πλήρως. «Εγώ είμαι.» Απάντησε ο Ιησούς. Και θα δείτε τον Υιό του Ανθρώπου να κάθεται στα δεξιά του παντοδύναμου Θεού, και να έρχεται πάνω στα σύννεφα του ουρανού».

Λέγοντας «Εγώ είμαι,» ο Ιησούς ισχυρίζεται ότι είναι ο Μεσσίας, που είχε υποσχεθεί ο Θεός. Όμως θα πρέπει να θυμόμαστε ότι, γενικά οι Ιουδαίοι δεν περίμεναν ότι ο Χριστός θα είναι θεϊκός. Επομένως, ο Ιησούς συνεχίζει ενισχύοντας την έννοια της ετικέτας Μεσσίας αναγνωρίζοντας τον εαυτό του ως υιό του ανθρώπου και επίσης λέγοντας ότι θα καθίσει εις τα δεξιά του Θεού.

⁷ [5](#) καὶ ἐπερωτῶσιν αὐτὸν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ γραμματεῖς· διὰ τί οὐ περιπατοῦσιν οἱ μαθηταὶ σου κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων, ἀλλὰ κοιναῖς χερσὶν ἐσθίουσιν τὸν ἄρτον; [6](#) Ο δὲ εἶπεν αὐτοῖς· καλῶς ἐπροφήτευσεν Ἡσαΐας περὶ ὑμῶν τῶν ὑποκριτῶν, ὡς γέγραπται [ὅτι] οὗτος λαὸς τοῖς χεῖλεσιν με τιμᾷ, ἡ δὲ καρδία αὐτῶν πόρρω ἀπέχει ἀπ’ ἐμοῦ· [7](#) μάτην δὲ σέβονταί με διδάσκοντες διδασκαλίας ἐντάλματα ἀνθρώπων.

⁸ [29](#) Ο δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· ἐπερωτήσω ὑμᾶς ἓνα λόγον, καὶ ἀποκρίθητέ μοι καὶ ἐρῶ ὑμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ·

Και στις δύο βιβλικές αναφορές του Ιησού εδώ («Υιός του Ανθρώπου»⁹) από το Δανιήλ 7:13 και «στα δεξιά του» από τον Ψαλμό 110:1¹⁰, ο Μεσσίας έρχεται ως κριτής. Ο κάθε ένας στην αίθουσα- όλοι από το κυβερνητικό συμβούλιο του Σανχεντρίν¹¹- γνώριζαν ποιος είναι ο Υιός του Ανθρώπου. Στο Δανιήλ 7, ο Υιός του Ανθρώπου έρχεται από το θρόνο του Θεού στη γη μέσα στις νεφέλες του ουρανού για να κρίνει τον κόσμο. Και οι νεφέλες του ουρανού δεν είναι το ίδιο με τα σύννεφα της γης, δεν είναι απλώς ατμός του νερού. Αυτές οι νεφέλες είναι η δόξα Σεκίνα (Sekinah), η ίδια η παρουσία του Θεού. Έτσι με την απάντηση που δίνει ο Ιησούς λέγει: «Θα έρθω στη γη με την ίδια δόξα του Θεού και θα κρίνω όλον τον κόσμο.» Είναι μία καταπληκτική πρόταση. Είναι ένας ισχυρισμός της θεότητας του.

Από όλα τα πράγματα που θα μπορούσε να πει ο Ιησούς- και υπάρχουν πολλά κείμενα, θέματα, εικόνες, μεταφορές, και περικοπές στην Εβραϊκή Βίβλο που θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει για να πει αυτό που ήταν – λέγει ειδικά ότι είναι ο κριτής Με αυτή την επιλογή του κειμένου ο Ιησούς μας αναγκάζει να δούμε το παράδοξο. Ήταν μια τρομερή ανατροπή. Είναι ο κριτής όλου του κόσμου, που κρίνεται από τον κόσμο. Θα έπρεπε να ήταν στην έδρα της κρίσης, και εμείς θα έπρεπε να είμαστε στο εδώλιο., αλυσοδεμένοι. Όλα ανατρέπονται.

Μόλις ο Ιησούς ισχυρίζεται ότι είναι αυτός ο κριτής, μόλις ισχυρίζεται ότι είναι Θεός, η ανταπόκριση είναι εκρηκτική. Ο Μάρκος αναφέρει:

62Ο Ιησούς απάντησε: «Εγώ είμαι. Και θα δείτε τον Υιό του Ανθρώπου να κάθεται στα δεξιά του παντοδύναμου Θεού, και να έρχεται πάνω στα σύννεφα του ουρανού». 63Ο αρχιερέας τότε διέρρηξε τα ιμάτιά του και είπε: «Τι μας χρειάζονται τώρα πια οι μάρτυρες; 64Ακούσατε, βέβαια, τα βλάσφημα λόγια του. Τι απόφαση παίρνετε;» Και όλοι έκριναν πως είναι ένοχος και πρέπει να θανατωθεί. 65Μερικοί τότε άρχισαν να τον φτύνουν. Του σκέπαζαν το πρόσωπο, τον χαστούκιζαν και τον ρωτούσαν: «Αφού είσαι προφήτης, πες μας ποιος είναι αυτός που σε χτύπησε». Επίσης και οι υπηρέτες τού έδιναν ραπίσματα. (Μάρκος 14:62-65)

Ο Αρχιερέας διέρρηξε τα ιμάτια του, ένα σημάδι της μεγαλύτερης δυνατής οργής, τρόμου και λύπης. Και τότε όλη η δίκη χαλάει. Πράγματι δεν είναι πια μια δίκη- είναι μια οχλοκρατία. Οι δικαστές της δίκης, όλοι ενεργούν σαν λυσσασμένοι. Αμέσως καταδικάζεται για βλασφημία και καταδικάζεται ως άξιος θανάτου.

Όμως το δικαστήριο του Σανχεντρίν δεν είχε την εξουσία να εκτελέσει την ποινή του θανάτου. Είχε την εξουσία να κρένει πολλές περιπτώσεις, όμως οι περιπτώσεις θανατικής καταδίκης χρειαζόντουσαν την επιβεβαίωση του Ρωμαίου ανθύπατου. Μόλις μπόρεσε το Σανχεντρίν παρέδωσε τον Ιησού στον Πιλάτο, τον κυβερνήτη που είχε διοριστεί από τη Ρώμη ώστε να μπορούσε εκείνος να θανατώσει τον Ιησού.

1Νωρίς το πρωί οι αρχιερείς με τους πρεσβυτέρους και τους γραμματείς κι ολόκληρο το συνέδριο συγκεντρώθηκαν και πήραν την απόφαση: έδεσαν τον Ιησού, και τον πήγαν και τον παρέδωσαν στον Πιλάτο. 2Ο Πιλάτος τον ρώτησε: «Εσύ είσαι

⁹ Μέσα στα σύννεφα του ουρανού είδα να έρχεται κάποιος που έμοιαζε με άνθρωπο· έφτασε μέχρι τον Προαιώνιο και οδηγήθηκε μπροστά του. Στους εβδομήκοντα: και ιδού επί τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ ὡς υἱὸς ἀνθρώπου ἦρχετο

¹⁰ Εἶπε στον Κύριό μου ο Κύριος: «Κάθισε στα δεξιά μου,

¹¹ ο Μεγάλο Σανχεντρίν ήταν το **ανώτατο δικαστήριο του αρχαίου Ισραήλ**, αποτελούμενο από 70 άνδρες και τον αρχιερέα.

ο βασιλιάς των Ιουδαίων;» Ο Ιησούς του αποκρίθηκε: «Ναι, όπως το λες». [3](#)Οι αρχιερείς τότε τον κατηγορούσαν για πολλά. Ο Ιησούς όμως δεν έδωσε καμιά απόκριση. [4](#)Ο Πιλάτος πάλι τον ρώτησε: «Τίποτα δεν αποκρίνεσαι; Κοίτα για πόσα σε κατηγορούν. [5](#)Ο Ιησούς όμως δεν αποκρίθηκε πια τίποτε, έτσι που ο Πιλάτος να απορεί.». (Μάρκος 15:1-5)

Τώρα ο Ιησούς δικάζεται ξανά, αυτή τη φορά μπροστά στον Πιλάτο. Οι θρησκευτικοί ηγέτες κάνουν ένα μπαράζ κατηγοριών. Ο Ιησούς δεν απαντά σε αυτές, πράγμα που προκαλεί την απορία του Πιλάτου. Γνωρίζουμε από τους συγγραφείς των άλλων ευαγγελίων ότι ο Πιλάτος δεν είχε επιθυμία να δικάσει αυτήν την περίπτωση. Ταλαντεύεται και καθυστερεί σε μια προσπάθεια να ξεφύγει. Αλλά έχει ένα άλλο χαρτί να παίξει: Ίσως καταφέρει να ξεφύγει από την ευθύνη μιας απόφασης μέσω του καθιερωμένου εθίμου της απελευθέρωσης ενός φυλακισμένου εν μέσω μιας εποχής γενικής χαράς:

[6](#)Κάθε Πάσχα ο Πιλάτος απέλυε ένα φυλακισμένο, όποιον ζητούσε ο λαός. [7](#)Ήταν τότε φυλακισμένος κάποιος που λεγόταν Βαραββάς, μαζί με άλλους στασιαστές, που κατά την εξέγερση είχαν διαπράξει φόνο. [8](#)Το πλήθος άρχισε να ζητάει με κραυγές να κάνει ο Πιλάτος αυτό που έκανε πάντα. [9](#)Ο Πιλάτος τους ρώτησε: «Θέλετε να σας ελευθερώσω το βασιλιά των Ιουδαίων;» [10](#)Είχε καταλάβει ότι από φθόνο τού τον είχαν παραδώσει οι αρχιερείς. [11](#)Οι αρχιερείς όμως ξεσήκωσαν τα πλήθη να προτιμήσουν να τους ελευθερώσει το Βαραββά. [12](#)Ο Πιλάτος τους ξαναρώτησε: «Τι θέλετε, λοιπόν, να κάνω αυτόν που ονομάζετε βασιλιά των Ιουδαίων;» [13](#)Αυτοί πάλι φώναζαν: «Σταύρωσέ τον!» [14](#)«Μα γιατί, τι κακό έκανε;» τους έλεγε ο Πιλάτος. Αυτοί όμως με περισσότερη δύναμη κραύγαζαν: «Σταύρωσέ τον!» [15](#)Κι επειδή ο Πιλάτος ήθελε να ικανοποιήσει τα πλήθη, τούς ελευθέρωσε το Βαραββά, ενώ τον Ιησού τον μαστίγωσε και τον παρέδωσε να σταυρωθεί. (Μάρκος 15:6-10)

Ο Πιλάτος δίσταζε πάρα πολύ να θανατώσει τον Ιησού, αλλά παρόλο που είπε επίσημα ότι ο Ιησούς δεν ήταν ένοχος για θανατική καταδίκη, τους τον παραδίδει για να σταυρωθεί.

Η σταύρωση ήταν σχεδιασμένη να είναι η πιο ταπεινωτική και φρικτή μέθοδος εκτέλεσης. Οι Ρωμαίοι την επιφύλασσαν για τους χειρότερους παραβάτες τους. Ήταν ένα παρατεταμένο, αιματηρό, δημόσιο θέαμα ακραίου πόνου που συνήθως κατέληγε σε φρικτό θάνατο από σοκ ή ασφυξία. Αλλά είναι αξιοσημείωτο ότι ο Μάρκος μας δίνει πολύ λίγες από τις αιματηρές λεπτομέρειες. Στρέφει τα φώτα του μακριά από τις σωματικές φρικαλεότητες της δοκιμασίας του Ιησού, προκειμένου να επικεντρωθεί στο βαθύτερο νόημα πίσω από τα γεγονότα. Απλώς καταγράφει:

[20](#)Αφού λοιπόν τον περιπαίξανε, του έβγαλαν τον κόκκινο μανδύα, τον έντυσαν με τα ρούχα του και τον πήγαν να τον σταυρώσουν. [21](#)Αγγαρεύουν τότε έναν περαστικό που γυρνούσε από το χωράφι του, για να σηκώσει το σταυρό του Ιησού. Ήταν ο Σίμων ο Κυρηναίος, ο πατέρας του Αλέξανδρου και του Ρούφου. [22](#)Τον φέρνουν στον τόπο που λέγεται Γολγοθάς, και στα ελληνικά σημαίνει «Τόπος Κρανίου». [23](#)Του έδωσαν να πιει κρασί ανακατεμένο με ένα αναισθητικό· ο Ιησούς όμως δεν το δέχτηκε. [24](#)Τότε τον σταύρωσαν και μοιράστηκαν τα ρούχα του τραβώντας κλήρο για το τι απ' αυτά θα πάρει ο καθένας. (Μάρκος 15:20-24)

Αν και ο Μάρκος δεν κάνει μια ξεκάθαρη αναφορά στην εκπλήρωση της προφητείας, η επιλογή των λέξεων εδώ δείχνει ότι σκέφτεται τον Ψαλμό 22:

8Με ειρωνεύεται καθένας που με βλέπει· ζαρώνουν τα χείλη τους, κουνάνε το κεφάλι....15 Σαν το νερό παρέλυσσα, τσακίστηκαν όλα τα κόκαλά μου. Μέσα μου έγινε· η καρδιά σαν το κερί που λιώνει.... 17Σκύλοι με κύκλωσαν, κακοποιών φατρία μ' έβαλε στη μέση· ξεσκίσανε τα χέρια και τα πόδια μου. 18Μπορούν να μετρηθούν όλα τα κόκαλά μου· κι εκείνοι με κοιτάζουν. 19Τα ρούχα μου μοιράζουν μεταξύ τους και ρίχνουν κλήρο για τη φορεσιά μου. (Ψαλμός 22:8, 15, 17-19)

Φανταστείτε πως ένιωθαν οι ακόλουθοι του Χριστού καθώς βλέπανε αυτή τη σκηνή γύρω από τον σταυρό, καθώς βλέπανε τον άνθρωπο που ακολουθούσαν για χρόνια καθώς τον σταύρωναν. Εδώ ήταν ένας άνθρωπος που είχε γαληνέψει θύελλες, που είχε διώξει τις αρρώστιες, πως είχε ξεγελάσει τον θάνατο με τη θαυμαστή δύναμη του λόγου του. Εδώ ήταν ένας άνδρας που λιγότερα από μια εβδομάδα πριν είχε πάρει την υποδοχή ενός βασιλιά στην Ιερουσαλήμ Εδώ ήταν ο Χριστός. Πως μπορούσε να συμβεί αυτό; Ο Μάρκος συνεχίζει:

25Η ώρα ήταν εννέα το πρωί όταν τον σταύρωσαν. 26Η αιτία της σταύρωσης ήταν γραμμένη σε μια επιγραφή: «Ο Βασιλιάς των Ιουδαίων». 27Μαζί με τον Ιησού σταύρωσαν δύο ληστές, έναν στα δεξιά του κι έναν στ' αριστερά του. 28Έτσι εκπληρώθηκε η Γραφή που έλεγε: Συγκαταριθμήθηκε μεταξύ των ανόμων. 29Οι περαστικοί κουνούσαν ειρωνικά το κεφάλι τους, και τον έβριζαν: «Α, εσύ που θα γκρέμιζες το ναό και σε τρεις μέρες θα τον οικοδομούσες!» του έλεγαν. 30«Σώσε τον εαυτό σου και κατέβα από το σταυρό». 31Τον κορόιδευαν επίσης κι οι αρχιερείς και οι γραμματείς: «Τους άλλους τους έσωσε», λέγανε μεταξύ τους, «τον εαυτό του δεν μπορεί να τον σώσει. 32Είναι λέει ο Μεσσίας, ο βασιλιάς του Ισραήλ· ας κατέβει τώρα από το σταυρό, για να δούμε και να πιστέψουμε σ' αυτόν». Τον περιγελούσαν μάλιστα κι αυτοί που ήταν σταυρωμένοι μαζί του. 33Όταν η ώρα έφτασε δώδεκα το μεσημέρι, έπεσε σκοτάδι σ' όλη τη γη ως τις τρεις το απόγευμα. (Μάρκος 15:25-33)

Με την περιγραφή του θανάτου του Ιησού, ο Μάρκος και οι άλλοι τρεις ευαγγελιστές δείχνουν ένα συνεπές ενδιαφέρον για αυτό που οι ζωγράφοι αποκαλούν «αξίες»- δηλαδή την αλληλοδιαδοχή της αντίθεσης του σκοταδιού και του φωτός. Και οι τέσσερις Ευαγγελιστές καταβάλλουν κάθε δυνατή προσπάθεια να μας δείξουν ότι όλα τα κρίσιμα γεγονότα του θανάτου του Ιησού συνέβησαν στο σκοτάδι. Η προδοσία και η δίκη στο Σανχεντρίν όλα συνέβησαν την νύχτα, όμως τώρα η πραγματική στιγμή του θανάτου του Ιησού, αν και συνέβη κατά τη διάρκεια της ημέρας, κατεβαίνει ένα ανεξήγητο σκοτάδι. 33Όταν η ώρα έφτασε δώδεκα το μεσημέρι, έπεσε σκοτάδι σ' όλη τη γη ως τις τρεις το απόγευμα. Όμως ενώ ήταν νωρίς το απόγευμα υπήρχε ένα απόλυτο σκοτάδι.

Πολλοί άνθρωποι πρότειναν μια φυσική αιτία για αυτό το γεγονός- μία έκλειψη, για παράδειγμα. Όμως μια ηλιακή έκλειψη δεν παράγει απόλυτο σκοτάδι παρά μόνο για λίγα λεπτά. Επιπλέον οι ηλιακές εκλείψεις δεν συμβαίνουν κατά την εποχή της πανσελήνου, και το Πάσχα πάντα γιορταζόταν σε μια πανσέληνο. Άλλοι άνθρωποι πρότειναν ότι η αιτία ήταν μια ανεμοθύελλα της ερήμου που σηκώνει αρκετή σκόνη για να σκοτεινιάσει τον ήλιο ακόμη και για μέρες. Όμως το Πάσχα πέφτει σε μια περίοδο που υπάρχουν βροχές, έτσι δεν μπορεί το σκοτάδι να προήλθε από μια ανεμοθύελλα.

Αυτό ήταν ένα υπερφυσικό σκοτάδι.

Στη Βίβλο το σκοτάδι κατά τη διάρκεια της ημέρας θεωρείται ως ένα σημείο της δυσαρέσκειας και κρίσης.⁶⁷ Το πιο σπουδαίο παράδειγμα αυτού του φαινομένου ήταν η

προτελευταία πληγή την εποχή του πρώτου Πάσχα (Έξοδος 10:21-28). Έτσι όταν έπεσε αυτό το σκοτάδι, γνωρίζουμε ότι Θεός ενεργούσε σε κρίση. Όμως τι έκρινε ο Θεός; Ο Μάρκος συνεχίζει:

33Όταν η ώρα έφτασε δώδεκα το μεσημέρι, έπεσε σκοτάδι σ' όλη τη γη ως τις τρεις το απόγευμα. 34Στις τρεις η ώρα κραύγασε ο Ιησούς με δυνατή φωνή: Ελωί, Ελωί λιμά σαβαχθανί; Που σημαίνει: Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες; (Μάρκος 15:33-34)

Όταν ο Ιησούς άρχισε να κραυγάζει, δεν είπε, «Φίλοι μου, φίλοι μου!» «Το κεφάλι μου, το κεφάλι μου!» «Τα χέρια μου, τα χέρια μου!» Είπε «Θεέ μου, Θεέ μου.» Στον σταυρό, ο Ιησούς είχε εγκαταλειφθεί από το Θεό.

Είπε, «Θεέ μου.» Αυτό είναι η γλώσσα κάποιου που έχει στενή σχέση. Αν πεις κάποιον «Ελένη μου» ή «Γιάννη μου» είναι κάτι το τρυφερό. Και βιβλικά «Θεέ μου» είναι ένας τρόπος επίκλησης που βασίζεται στη Διαθήκη. Ήταν ο τρόπος που ο Θεός είπε ότι αν κάποιος τον επικαλούνταν αν αυτός ή αυτή είχε μια προσωπική σχέση μαζί Του. «Εσείς θα είστε ο λαός μου, και εγώ θα είμαι ο Θεός σου.»

«Θεέ μου, με εγκατέλειψες.» Αν μετά μια κυριακάτικη λατρεία ένας από τα μέλη της εκκλησίας μου έρθει και μου πει, «Δε θέλω ποτέ να σε ξαναδώ ή να σου ξαναμιλήσω,» θα νιώσω πολύ άσχημα. Αλλά αν σήμερα η σύζυγος μου έρθει και μου πει, «Δε θέλω να σε ξαναδώ ή να σου ξαναμιλήσω,» είναι πολύ χειρότερα. Όσο πιο μακροχρόνια η αγάπη, όσο πιο βαθιά η αγάπη, τόσο μεγαλύτερο είναι το βάσανο αυτής της απώλειας.

Όμως αυτή η εγκατάλειψη, αυτή η απώλεια, ήταν μεταξύ του Πατέρα και του Υιού, που ο ένας αγαπούσε τον άλλο σε όλη την αιωνιότητα. Αυτή η αγάπη είχε άπειρη διάρκεια, απόλυτα τέλεια, και ο Ιησούς την έχανε. Ο Ιησούς αποκοπτόταν από το χορό.

Ο Ιησούς, ο Δημιουργός του κόσμου, γκρεμιζόταν. Γιατί; Ο Ιησούς είχε την εμπειρία της δικής μας ημέρας της κρίσης. «Θεέ μου, Θεέ μου γιατί με εγκατέλειψες;» Δεν ήταν μια ρητορική ερώτηση. Και η απάντηση είναι: Για σένα, για μένα, για μας. Ο Ιησούς εγκαταλείφθηκε από το Θεό έτσι ώστε εμείς ποτέ να μην εγκαταλειφθούμε. Η κρίση που θα έπεφτε πάνω μας έπεσε στον Ιησού.

Το σκοτάδι και η διάλυση

Υπάρχουν μέρες που οι περισσότεροι μας γνωρίζουμε τι είναι το πραγματικό σκοτάδι. Ακόμη και αν είμαστε έξω στη ύπαιθρο το βράδυ, πάντα υπάρχουν εκεί κοντά πόλεις που έχουν άφθονα ηλεκτρικά φώτα. Όμως αν είσαι στο απόλυτο σκοτάδι, δεν μπορείς να δεις ούτε καν το χέρι σου μπροστά πρόσωπο σου. Και το να μείνεις στο απόλυτο σκοτάδι για αρκετό χρόνο θα σου προκαλέσει μια απώλεια προσανατολισμού. Το 1914 ο Βρετανός εξερευνητής Έρνεστ Σάκλετον και το πλήρωμα του πήραν ένα πλοίο για να πάνε στην Ανταρκτική, να τη διασχίσουν μέχρι το Νότιο Πόλο, και να συνεχίσουν διασχίζοντας την σε όλο το δρόμο. Όμως το σχέδιο τους χρειάστηκε να το εγκαταλείψουν, γιατί το πλοίο τους, η *Endurance*, παγιδεύτηκε στους πάγους του πόλου και συνετρίβη. Τους επόμενους μήνες οι άνδρες του πληρώματος του Σάκλετον πάλευαν να επιβιώσουν και να επιστρέψουν στην πατρίδα τους. Ένας από τους βιογράφους του Σάκλετον λέγει ότι από όλες τις δυσκολίες που αντιμετώπιζαν – ανάμεσα τους η λιμοκτονία και οι παγερές θερμοκρασίες-το χειρότερο πράγμα ήταν το σκοτάδι. Κοντά στο Νότιο Πόλο, ο ήλιος δύει στα μέσα Μαΐου και δεν

ανατέλλει ξανά μέχρι το τέλος του Ιουλίου. Δεν υπάρχει φως της ημέρας- δεν υπάρχει ηλιακό φως- για πάνω από δύο μήνες.

Σε όλο τον κόσμο, λένε οι βιογράφοι των εξερευνητών των πόλων, δεν υπάρχει περισσότερη ερημιά από την πολική νύχτα. Μόνο αυτοί που την ένωσαν μπορούν να κατανοήσουν πλήρως το να είσαι χωρίς το ηλιακό φως μέρα με την ημέρα και εβδομάδα με εβδομάδα. Λίγοι που δεν είναι συνηθισμένοι σε αυτό μπορούν να το καταπολεμήσουν εντελώς, και έχει τρελάνει μερικούς άντρες. Σε ένα τέτοιο βαθύ σκοτάδι δεν μπορείς να δεις μπροστά, έτσι δε γνωρίζεις που πηγαίνεις.. Δεν έχεις την αίσθηση της κατεύθυνσης. Δεν μπορείς να δεις τον εαυτό σου· δεν μπορείς να γνωρίζεις με το τι μοιάζεις. Είναι σαν να μην έχεις ταυτότητα. Δεν μπορείς να πεις αν υπάρχει κάποιος γύρω σου, φίλος ή εχθρός. Είσαι απομονωμένος. Το φυσικό σκοτάδι σε φέρνει στο σημείο να χάνεις τον προσανατολισμό σου, αλλά σύμφωνα με τη Βίβλο, το ίδιο κάνει και το πνευματικό σκοτάδι. Το πνευματικό σκοτάδι έρχεται όταν στρέφεις μακριά από το Θεό ως το αληθινό φως και κάνεις κάτι άλλο ως κέντρο της ζωής σου.

Η Βίβλος καμιά φορά συγκρίνει το Θεό με τον ήλιο.⁶⁸ Ο ήλιος είναι η πηγή της ορατής αλήθειας, γιατί με αυτόν μπορείς να δεις τα πάντα. Και ο ήλιος είναι η πηγή της βιολογικής ζωής, γιατί χωρίς αυτόν δεν θα μπορούσε να υπάρχει ζωή. Και ο Θεός, όπως μας λέγει η Βίβλος είναι η πηγή όλης της αλήθειας και ζωής. Αν περιφέρεσαι γύρω από το Θεό, τότε η ζωή σου έχει αλήθεια και ζωτικότητα. Βρίσκεσαι μέσα στο φως. Αν όμως στραφείς μακριά από το Θεό και περιφέρεσαι γύρω από οτιδήποτε άλλο- την καριέρα σου, μια σχέση, την οικογένεια σου- ως την πηγή της ζεστασιάς σου και της ελπίδας σου, το αποτέλεσμα είναι πνευματικό σκοτάδι. Στρέφεις μακριά από την αλήθεια, μακριά από τη ζωή, προς το σκοτάδι.

Όταν είσαι στο πνευματικό σκοτάδι, παρόλο που μπορείς να νιώθεις ότι η ζωή σου κατευθύνεται προς τη σωστή κατεύθυνση, στην πραγματικότητα έχεις χάσει τελείως την αίσθηση της κατεύθυνσης.

Αν κάτι άλλο εκτός από το Θεό είναι πιο σημαντικό για σένα, τότε έχεις ένα πρόβλημα με την κατεύθυνση. Είναι αδύνατο να καταλάβεις προς τα πού πηγαίνεις, ή ακόμη και προς τα πού θα έπρεπε να πήγαινες. Τα χρήματα, η καριέρα, η αγάπη – για μια χρονική περίοδο μπορεί να έχεις την αίσθηση ότι έχεις κάτι για το οποίο ζεις. Αν όμως έχεις αποκτήσει το πράγμα που αναζητούσε, ξαφνικά καταλαβαίνεις ότι δεν ήταν αρκετά μεγάλο για την ψυχή σου. Δεν παράγει το δικό του φως.

Επίσης αν το κέντρο σου είναι οτιδήποτε άλλο εκτός από το Θεό, τότε χάνεις την αίσθηση της ταυτότητας σου. Η ταυτότητα σου θα είναι εύθραυστη και ανασφαλής, γιατί βασίζεσαι στα πράγματα που τα έκανες το κέντρο της ζωής σου. Βασίζεται στην ανθρώπινη έγκριση. Βασίζεται στο πόσο καλά έχεις κάνει αυτά που εκτελείς. Δεν ξέρεις ποιος πραγματικά είσαι.

Επιπλέον στο πνευματικό σκοτάδι είσαι απομονωμένος. Είσαι τυλιγμένος με τα πράγματα για τα οποία ζεις, έτσι πάντα φοβάσαι ή θυμώνεις ή υπερηφανεύεσαι ή οδηγείσαι στην αυτολύπηση. Ως αποτέλεσμα απομονώνεσαι από τους άλλους ανθρώπους.

Ας δώσω ένα προσωπικό παράδειγμα. Θέλω να είμαι ένας καλός λειτουργός και ένας καλός κήρυκας. Όμως αν το να πετύχω αυτούς τους στόχους αυτό γίνεται η πραγματική μου πηγή ελπίδας, η σημασία μου, η ασφάλεια μου, πιο σημαντικά για μένα από την αγάπη το Θεού για μένα στον Ιησού, έχω τότε την εμπειρία της απώλειας της ταυτότητας. Ένας ποιμένας

πάντα υπόκειται σε κριτική, και όπως έγραψα στο κεφάλαιο 11, αυτό μπορεί να είναι αποθαρρυντικό όταν συμβαίνει. Αν όμως το κήρυγμα μου και η διακονία μου είναι το τελικό κέντρο και μου ασκού κριτική, τότε με υπερνικά η ανασφάλεια. Ή όταν δεν ανταποκρίνομαι στις προσδοκίες μου, νιώθω συντετριμμένος. Υπερβολικές ενοχές σφύζουν από μέσα μου. Στο τέλος αρχίζω να διαλύομαι. Κατά παρόμοιο τρόπο αν δύο άνθρωποι αγαπούνε ο ένας τον άλλο περισσότερο από ότι αγαπούν το Θεό, τότε οι μικρές διαμάχες θα γίνουν μεγάλες διαμάχες και οι μεγάλες διαμάχες θα γίνουν κατακλυσμοί που συγκλονίζουν τον κόσμο, γιατί ούτε ο ένας ούτε ο άλλος μπορούν να ανεχτούν την δυσαρέσκεια του άλλου ή την αποτυχία του άλλου. Απομονώνονται ο ένας από τον άλλο και τελικά η σχέση τους αρχίζει να διαλύεται.

Το πνευματικό σκοτάδι- όταν στρεφόμεστε μακριά από το Θεό, το πραγματικό φως, και κάνοντας οτιδήποτε άλλο πιο σημαντικό από αυτόν- θα οδηγήσει αναπόφευκτα από το χάσιμο του προσανατολισμού στην αποσύνθεση. Και εκτός από την επέμβαση του Θεού, όλοι μας είμαστε μέσα στο πνευματικό σκοτάδι, Όλοι μας περιφερόμαστε γύρω από κάτι άλλο. Και κανένας από μας δεν μπορεί να αλλάξει την τροχιά του, γιατί μοιραία, τελικά αναζητούμε να δοξάσουμε τον εαυτό μας αντί για το Θεό. Έτσι όλοι μας είμαστε σε μια τροχιά προς την διάλυση.

Όμως αυτή η τροχιά δε θα σταματήσει στο τέλος της ζωής μας. Όταν ο Θεός επιστρέψει θα κρίνει κάθε μας πράξη, κάθε μας σκέψη, κάθε μας πόθο- κάθε τι που καρδιά μας έχει παράγει. Και αν υπάρχει κάποια ατέλεια, τότε δε θα μπορέσουμε να σταθούμε στην παρουσία Του. Και το να είμαστε μακριά από την παρουσία του Θεού, που είναι όλος φως και όλος αλήθεια, σημαίνει τέλειος σκοτάδι και αιώνια διάλυση. Οι βιβλικοί προφήτες περιγράφουν αυτήν την τελική ημέρα της κρίσης:

9Έρχεται, νάτην η Ημέρα του Κυρίου! Μέρα σκληρή και οργισμένη, μέρα του φλογερού θυμού, που θα ερημώσει όλη τη χώρα και θα εξοντώσει τους αμαρτωλούς σ' αυτήν. 10Τα άστρα τ' ουρανού κι οι αστερισμοί του δεν θα δώσουν το φως τους πια. Θα σκοτιστεί ο ήλιος απ' τη στιγμή που ανατέλλει, και η σελήνη δεν θα δώσει πια το φως της. 11Ο Κύριος λέει: «Θα τιμωρήσω όλη τη γη για την κακία της και για την ανομία των ασεβών· θα βάλω τέλος στην υπεροψία των αλαζόνων και θα τσακίσω των τυράννων την έπαρση. 12Θα κάνω τους ανθρώπους να γίνουνε πιο σπάνιοι κι απ' το καθάριο μάλαμα, πιο σπάνιοι κι απ' το χρυσάφι της Οφείρ». 13Οι ουρανοί θα τρέμουν και θα τραντάζεται συθέμελα η γη, όταν θα οργιστεί ο Κύριος του σύμπαντος, τη μέρα του θυμού του. (Ησαΐας 13:9-13)

7Ορκίστηκε ο Κύριος, που γι' αυτόν ο λαός του Ισραήλ τόσο περηφανεύεται: «Δεν πρόκειται να λησμονήσω ποτέ τις πράξεις τους». 8Ποιος αμφιβάλλει ότι γι' αυτές τις πράξεις σας η γη δεν θα σειστεί κι οι κάτοικοι της χώρας δεν θα κατατρομάζουν; Ολόκληρη η χώρα θα τραντάζεται, θα υψώνεται και θα χαμηλώνει, σαν τα νερά του Νείλου στην Αίγυπτο. 9Λέει ο Κύριος ο Θεός: «Την ημέρα εκείνη θα κάνω να βασιλέψει ο ήλιος μέρα μεσημέρι· η γη θα σκοτεινιάσει ενώ θα είναι μέρα φωτεινή. 10Θα μετατρέψω τις γιορτές σας σε κηδείες και τα γιορταστικά τραγούδια σας σε γοερές κραυγές. Θα κάνω όλοι να ξυρίστε τα κεφάλια σας και να φορέστε ρούχα πένθιμα. Το πένθος σας θα 'ναι τόσο βαρύ, όπως όταν πεθαίνει ένα μοναχοπαίδι. Κι όλα ετούτα θα τελειώσουν σαν μια μέρα γεμάτη πίκρα. (Αμώς 8:7-10)

Αυτή είναι η τροχιά μας, και μόνο ο θάνατος του Ιησού μπορούσε να την μεταβάλει. Για αυτό ο Ιησούς έπρεπε να πάει στον σταυρό. Έπεσε μέσα στο τέλειο σκοτάδι για το οποίο εμείς κατευθυνόμαστε. Πέθανε το θάνατο που εμείς έπρεπε να είχαμε πεθάνει, έτσι ώστε να σωθούμε από αυτήν την κρίση και αντίθετα να ζήσουμε στο φως και στην παρουσία του Θεού. Και πως γνωρίζουμε ότι αυτό είχε αποτέλεσμα1 πίσω στο Μάρκο:

35Μερικοί απ' τους παρευρισκόμενους τ' άκουσαν και είπαν: «Ακούστε, φωνάζει τον Ηλία». 36Έτρεξε τότε ένας και βούτηξε ένα σφουγγάρι στο ξίδι, το στερέωσε πάνω σ' ένα καλάμι και του έδωσε να πει λέγοντας: «Αφήστε να δούμε τώρα αν θα 'ρθει ο Ηλίας να τον κατεβάσει από το σταυρό». 37Τότε ο Ιησούς έβγαλε μια δυνατή κραυγή και ξεψύχησε. 38Τότε σκίστηκε το καταπέτασμα του ναού στα δύο, από πάνω ως κάτω. 39Βλέποντας ο Ρωμαίος εκατόνταρχος που ήταν εκεί, απέναντί του, ότι με τέτοια κραυγή ξεψύχησε, είπε: «Στ' αλήθεια, αυτός ο άνθρωπος ήταν Υιός Θεού». (Μάρκος 15:35-39)

Θυμηθείτε ότι το καταπέτασμα του ναού δεν ήταν ένα λεπτό μικρό βέλο· ήταν ένα βαρύ και παχύ, τόσο σε ουσία όσο ένας τοίχος. Το καταπέτασμα χώριζε τα άγια των αγίων όπου κατοικούσε η δόξα Σεκίνα, από τον υπόλοιπο ναό – χώριζε τον κόσμο από την παρουσία του Θεού. Και θυμόμαστε επίσης ότι μόνο ο πιο άγιος άνθρωπος, ο αρχιερέας, από το πιο άγιο έθνος, τους Ιουδαίους μπορούσε να εισέλθει στα άγια των αγίων – και μόνο στην πιο άγια ημέρα της χρονιάς, τη Γιομ Κιπούρ, και έπρεπε να φέρει μια θυσία αίματος, ένα εξιλασμό για τις αμαρτίες. Το καταπέτασμα είπε εύγλωττα και καθαρά ότι είναι αδύνατο για οποιονδήποτε αμαρτωλό – οποιονδήποτε ήταν στο πνευματικό σκοτάδι- να έρθει στην παρουσία του Θεού.

Για να εξασφαλίσει ο Μάρκος ότι το έχουμε καταλάβει, αμέσως μας δείχνει το πρώτο πρόσωπο που ήρθε μέσα: τον εκατόνταρχο. Η ομολογία του «Στ' αλήθεια, αυτός ο άνθρωπος ήταν Υιός Θεού,» είναι μνημειώδης. Γιατί; Επειδή στην πρώτη γραμμή του πρώτου κεφαλαίου του Μάρκου αναφέρεται «για τον Ιησού Χριστό, τον Υιό του Θεού» Μέχρι σ' αυτό το σημείο στο Μάρκο κανένας άνθρωπος δεν το είχε καταλάβει. Οι μαθητές τον αποκαλούσαν χριστό, αν και στην κυριαρχούσα κουλτούρα ο Χριστός δεν θεωρούνταν θεϊκός. Σε όλη τη διάρκεια, οι διδασκαλίες του Ιησού και οι πράξεις της ισχύος- και ακόμη η μαρτυρία του μπροστά στους αρχιερείς- έδειχναν στο γεγονός ότι ήταν θεϊκός. Και οι άνθρωποι ρωτούσαν «Ποιος είναι αυτός;» Όμως το πρώτο πρόσωπο που το κατάλαβε ήταν ο εκατόνταρχος που επόπτευε το θάνατο του.

Αυτό ήταν ακόμη πιο πολύ απίθανο γιατί ήταν Ρωμαίος. Κάθε Ρωμαϊκό νόμισμα της εποχής είχε την επιγραφή «Τιβέριο Καίσαρας γιος του θείου Αυγούστου.» Το μόνο πρόσωπο που θα μπορούσε ένας νομιμόφρων Ρωμαίος να αποκαλέσει «Γιος του Θεού» ήταν ο Καίσαρ - όμως αυτός ο άνδρας έδωσε αυτόν τον τίτλο στον Ιησού. Και αυτός ήταν ένας σκληρός χαρακτήρας. Οι Εκατόνταρχοι δεν ήταν αριστοκράτες που παίρνανε στρατιωτικά πόστα· ήταν στρατολογημένοι άνδρες που είχαν ανέβει μέσα από τους βαθμούς. Έτσι αυτός ο άνδρας είχε δει το θάνατο, είχε σκοτώσει, σε ένα βαθμό που εσύ και εγώ δεν μπορούμε να φανταστούμε.

Εδώ έχουμε ένα σκληρό, κτηνώδη άνδρα. Όμως κάτι διέσχισε το πνευματικό του σκοτάδι. Έγινε ο πρώτος άνθρωπος να ομολογήσει την θεότητα του Ιησού Χριστού.

Υπάρχει μια χτυπητή αντίθεση μεταξύ του εκατόνταρχου και όλων των άλλων γύρω από τον σταυρό. Οι μαθητές- που επανειλημμένα και σε μήκος είχαν διδαχθεί από τον Ιησού ότι θα

ερχόταν αυτή η ημέρα- ήταν τελείως συγχυσμένοι και βουβοί. Οι θρησκευτικοί ηγέτες είχαν δει την πιο βαθιά σοφία του Θεού και την είχαν απορρίψει.

Τι είναι αυτό που διέσχισε το σκοτάδι του εκατόνταρχου; Πως ήρθε ξαφνικά ήρθε στο φως; Σκεφτόμουν για τριάντα χρόνια αυτήν την ερώτηση, προσπαθώντας να καταλάβω γιατί ο εκατόνταρχος ήταν ο πρώτος που κατάλαβε ποιος ήταν ο Ιησούς. Εδώ είναι αυτό που πιστεύω ότι έλαμψε το φως στο σκοτάδι του: *Ο Ρωμαίος εκατόνταρχος άκουσε την κραυγή και είδε πως πέθανε ο Ιησούς.*

Μόνο έναν άνθρωπο είδα να αφήνει την τελευταία του πνοή. Ποτέ δε θα ξεχάσω αυτήν την εμπειρία. Και εσύ πιθανόν να ήσουν παρόν στον θάνατο ενός ή δύο ανθρώπων, αν έστω και ενός.. Όμως ο εκατόνταρχος είχε δει πολλούς ανθρώπους α πεθαίνουν – και πολλοί από αυτούς από το χέρι του. Όμως για αυτόν αυτός ο θάνατος ήταν μοναδικός. Είδε κάτι στο θάνατο του Ιησού που ήταν ανόμοιο με όλους τους άλλους. Η τρυφερότητα του Ιησού, παρόλο τον τρόπο, θα πρέπει να διαπέρασε την σκληρότητα του. Η ομορφιά του Ιησού θα πλημμύρισε το σκοτάδι με φως.

Η ομορφιά του σκοταδιού

Ο Χριστιανισμός είναι η μόνη θρησκευτική πίστη που λέγει ότι ο ίδιος ο Θεός πραγματικά υπέφερε, πραγματικά κραύγασε από τα παθήματα. Τώρα τι το καλό έχει αυτό; Για τους ακολούθους του Ιησού που ήταν μαζεμένοι γύρω από το σταυρό, σίγουρα φαινόταν ότι δεν είχε νόημα: ότι δεν υπήρχε τίποτε το καλό. Όμως πραγματικά φτάσανε να καταλάβουνε ότι τα παθήματα του Ιησού ήταν απείρως καλά για αυτούς, όπως μπορούμε να δούμε. Γιατί; Επειδή τελικά θα μπορούσαν να δουν ακριβώς τη μεγαλύτερη πράξη της αγάπης του Θεού, της ισχύος και της δικαιοσύνης στην ιστορία. Ο Θεός ήρθε στον κόσμο και υπέφερε αι πέθανε στο σταυρό για να μας σώσει. Είναι η έσχατη απόδειξη της αγάπης του για μας.

Και όταν εσύ υποφέρεις, ίσως δε θα μπορείς καθόλου να καταλάβεις την αιτία για τα δικά σου παθήματα. Μπορεί να μην έχει νόημα για σένα όπως ήταν για τα παθήματα του Ιησού για τους μαθητές. Όμως ο σταυρός σου λέγει ποια δεν είναι η αιτία. Δεν μπορεί να είναι ότι ο Θεός δεν σε αγαπά· δεν είναι ότι δεν έχει ένα σχέδιο για σένα. Δεν είναι ότι σε έχει εγκαταλείψει. Ο Ιησούς εγκαταλείφθηκε και πλήρωσε για τις αμαρτίες σου, έτσι ο Θεός Πατέρας ποτέ δε θα σε εγκαταλείψει. Ο σταυρός αποδεικνύει ότι σε αγαπά και καταλαβαίνει τι σημαίνει να υποφέρεις. Επίσης αποδεικνύει ότι ο Θεός εργάζεται στη ζωή σου ακόμη και όταν φαίνεται ότι δεν υπάρχει κάποιος ρυθμός ή αιτία σε αυτά που συμβαίνουν.

Ακόμη και ο Αλμπερτ Καμύ ο διάσημος υπαρξιστής, κατάλαβε ότι αν κοιτάξεις στο σταυρό , δε θα περνάς μέσα από τα παθήματα με τον ίδιο Τρόπο. Ο Καμύ είπε:

Ο Θεάνθρωπος επίσης υποφέρει και αυτό το κάνει με υπομονή.... Επίσης συντρίβεται και πεθαίνει. Η νύχτα στο Γολγοθά έχει τόσο μεγάλη σημασία για τον άνθρωπο γιατί είναι το σκοτάδι του Θεού, ορατά απαρνείται όλα τα κληρονομικά προνόμια, υπέφερε μέχρι τέλους την αγωνία του θανάτου, και σ' αυτό συμπεριλαμβάνονται τα βάθη της απελπισίας.⁶⁹

Ο Ιησούς Χριστός όχι μόνο πέθανε το θάνατο που θα έπρεπε να είχαμε πεθάνει- όμως έζησε τη ζωή που θα έπρεπε να είχαμε ζήσει όμως δεν μπορούμε. Είχε τέλεια υπακοή, στη θέση μας. Δεν έχει σημασία ποιοι είμαστε- εκατόνταρχος, πόρνη, επαγγελματίας

δολοφόνος, κήρυκας. Το πέπλο σκίστηκε από πάνω μέχρι κάτω. Το φράγμα έφυγε. Υπάρχει συγχώρηση και χάρη για σένα.

Με το να πει ο Μάρκος ότι ο εκατόνταρχος «άκουσε την κραυγή του» σου φέρνει την ιστορία στο αυτί σου. Αν ακούσεις προσεχτικά αυτήν την κραυγή – *Θεέ μου, Θεέ μου γιατί με εγκατέλειψες*- μπορείς να δεις την ίδια ομορφιά, την ίδια τρυφερότητα. Αν δεις τον Ιησού να χάνει την άπειρη αγάπη του Πατέρα εξαιτίας της άπειρης του αγάπης για σένα, θα σου λιώσει την σκληρότητα σου. Άσχετα με το ποιος είσαι, θα σου ανοίξει τα μάτια σου, θα σου συντρίψει το σκοτάδι σου. Επί τέλους θα μπορέσεις να στραφείς από όλα αυτά τα πράγματα που κυριαρχούν στη ζωή σου, σου έχουν εθίσει, σε τραβάνε μακριά από το Θεό. Το σκοτάδι του Ιησού Χριστού μπορεί να σκορπίσει και να καταστρέψει το δικό σου, έτσι στη θέση της σκληρότητας και του σκοταδιού και του θανάτου να έχεις τρυφερότητα και φως και ζωή.

Η μόνη φορά που αντιμετώπισα προσωπικά το θάνατο ήταν όταν είχα καρκίνο του θυρεοειδούς. Από την αρχή οι γιατροί μου είπαν ότι ήταν θεραπεύσιμος. Παρόλα αυτά, όταν με έβαλαν στην αναισθησίας για την εγχείρηση, αναρωτιόμουν τι θα συμβεί. Ίσως να έχετε περιέργεια για ποια περικοπή της Βίβλο ήρθε στο νου μου. Αληθινή ομολογία: Αυτό που σκέφτηκα ήταν μια περικοπή από τον *Άρχοντα των Δακτυλιδιών*. Είναι κοντά στο τέλος του τρίτου βιβλίου, όταν το κακό και το σκοτάδι φαίνονται συντριπτικά. Εδώ παραθέτω αυτά που λέγει ο Τόλκιεν για τις σκέψεις του Σαμ, ενός από τους ήρωες:

Ο Σαμ είδε ένα λευκό αστέρι να λαμπυρίζει για λίγο. Η ομορφιά του χτύπησε την καρδιά του, καθώς κοίταξε ψηλά από την εγκαταλελειμμένη γη, και η ελπίδα επέστρεψε σε αυτόν. Γιατί σαν βλήμα, ψυχρό και λαμπρό, η σκέψη τον καθήλωσε ότι τελικά η Σκιά ήταν μόνο ένα μικρό και φευγαλέο πράγμα: υπήρχε φως και υψηλή ομορφιά για πάντα πέρα από την εμβέλειά της. Το τραγούδι του στον Πύργο ήταν η ανυπακοή παρά η ελπίδα· γιατί τότε σκεφτόταν τον εαυτό του. Τώρα, για μια στιγμή, η δική του μοίρα... έπαψε να τον ενοχλεί... διώχνοντας κάθε φόβο, έπεσε σε έναν βαθύ, ατάραχο ύπνο.⁷⁰

Θυμάμαι ότι εκείνη τη στιγμή σκεπτόμουν: Είναι πραγματικά αληθινό. Εξαιτίας του θανάτου του Ιησού το κακό είναι ένα φευγαλέο πράγμα- μια σκιά. Υπάρχει φως και μεγάλη ομορφιά πέρα μακριά γιατί το κακό έπεσε στην καρδιά του Ιησού. Το μόνο σκοτάδι που θα μπορούσε να μας έχει καταστρέψει για πάντα έπεσε στην καρδιά του Ιησού. Δεν είχε σημασία τι θα συνέβαινε στην εγχείρηση μου- θα ήταν όλα εν τάξει. Κι αυτό θα είναι εν τάξει.

18 Η Αρχή

Στις δεκαετίες πριν και μετά τη ζωή και το θάνατο του Ιησού υπήρξαν δεκάδες μεσσιανικά κινήματα στο Ισραήλ. Σχεδόν σε κάθε περίπτωση ο μεσσιανικό ηγέτης σκοτωνόταν, σε πολλές περιπτώσεις από εκτέλεση, και μετά το θάνατο του ηγέτη καθένα από αυτά τα κινήματα κατέρρεε. Ο καθένας πήγαινε στο σπίτι του και αυτό ήταν όλο. Από όλα αυτά τα κινήματα μόνο ένα δεν κατέρρευσε μετά το θάνατο του ηγέτη. Όχι μόνο δεν κατέρρευσε αλλά εξερράγη: σε μια περίοδο περίπου τριακοσίων ετών είχε εξαπλωθεί σε όλη τη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία.

Από όλα αυτά τα μεσσιανικά κινήματα, τι έκανε τη Χριστιανική πίστη διαφορετική; Οι Χριστιανοί θα έλεγαν ότι αυτό ήταν εξαιτίας αυτού που συνέβη μετά που θανατώθηκε ο ηγέτης του κινήματος αυτού. Έτσι τι ήταν αυτό που συνέβη και προκάλεσε την εκρηκτική αύξηση του Χριστιανισμού μετά το θάνατο του ιδρυτή του; Ας επιστρέψουμε στον Μάρκο.

37Τότε ο Ιησούς έβγαλε μια δυνατή κραυγή και ξεψύχησε. 38Τότε σκίστηκε το καταπέτασμα του ναού στα δύο, από πάνω ως κάτω. 39Βλέποντας ο Ρωμαίος εκατόνταρχος που ήταν εκεί, απέναντί του, ότι με τέτοια κραυγή ξεψύχησε, είπε: «Στ' αλήθεια, αυτός ο άνθρωπος ήταν Υιός Θεού». 40Εκεί βρίσκονταν και μερικές γυναίκες που παρακολουθούσαν από μακριά. Ανάμεσα σ' αυτές και η Μαρία η Μαγδαληνή, η Μαρία η μητέρα του Ιακώβου του νεότερου και του Ιωσή, και η Σαλώμη. 41Αυτές κι όταν ο Ιησούς ήταν στη Γαλιλαία τον ακολουθούσαν και τον υπηρετούσαν. Μαζί μ' αυτές ήταν εκεί και πολλές άλλες γυναίκες, που είχαν ανεβεί μαζί του στα Ιεροσόλυμα. 42Ήταν ημέρα Παρασκευή, παραμονή του Σαββάτου. Κατά το δειλινό, 43ο Ιωσήφ, ένα αξιοσέβαστο μέλος του συνεδρίου, που καταγόταν από την Αριμαθαία, και περίμενε κι αυτός τη βασιλεία του Θεού, τόλμησε να πάει στον Πιλάτο και να του ζητήσει το σώμα του Ιησού. (Μάρκος 15:37-43)

Ο Ιησούς πέθανε στο μέσο του απογεύματος και το Σάββατο άρχιζε μετά τη δύση του ήλιου. Ο Ιουδαϊκός νόμος δεν επέτρεπε καμία εργασία στο Σάββατο, που σήμαινε ότι κανείς δεν μπορούσε να θάψει το σώμα του Ιησού τη νύχτα ή την επόμενη ημέρα. Έτσι ο Ιωσήφ πηγαίνει στον Πιλάτο, ελπίζοντας ότι θα μπορούμε να θάψει εγκαίρως το σώμα. Ο Ιωσήφ παρόλο που ήταν ένας Φαρισαίος, δείχνει ένα τεράστιο θάρρος και ότι είχε ανεξάρτητη σκέψη με το να ζητήσει το σώμα του Ιησού. Ο Μάρκος αναφέρει:

44Ο Πιλάτος απόρησε που ο Ιησούς είχε κιάλας πεθάνει. Κάλεσε τον εκατόνταρχο και τον ρώτησε αν είχε πεθάνει από ώρα. 45Όταν πήρε την απάντηση από τον εκατόνταρχο, χάρισε το σώμα στον Ιωσήφ. 46Εκείνος αγόρασε ένα σεντόνι, κατέβασε τον Ιησού, τον τύλιξε μ' αυτό και τον τοποθέτησε σ' ένα μνήμα που ήταν λαξεμένο σε βράχο· μετά κύλησε ένα λιθάρι κι έκλεισε την είσοδο του μνήματος. 47Η Μαρία η Μαγδαληνή και η Μαρία η μητέρα του Ιωσή παρακολουθούσαν πού τον έβαλαν. (Μάρκος 15:44-47)

Είναι σημαντικός ο τρόπος με τον οποίο ο Μάρκος αναφέρει την ταφή.: Μας «πιστοποιεί» ότι ο Ιησούς ήταν πράγματι νεκρός. Ο Ιωσήφ από την Αριμαθαία ονομάζεται ως ένας ταυτοποιημένος μάρτυρας που πράγματι τύλιξε το σώμα του Ιησού και σφράγισε τον τάφο. Ένας Ρωμαίος εκατόνταρχος (που θα ήταν ειδήμων) έδωσε την μαρτυρία για το θάνατο του Ιησού στον Πιλάτο (που θα ήταν η νόμιμη εξουσία για το θέμα). Τελικά αναφέρονται δύο γυναίκες ως αυτόπτες μάρτυρες για την ταφή. Έτσι πολλαπλοί ειδήμονες και μάρτυρες αποδεικνύουν ότι πράγματι πέθανε. Όμως ο Μάρκος αναφέρει περισσότερα:

1Όταν πέρασε το Σάββατο, η Μαρία η Μαγδαληνή και η Μαρία η μητέρα του Ιακώβου, και η Σαλώμη, αγόρασαν αρώματα, για να πάνε ν' αλείψουν το σώμα του Ιησού. 2Ήρθαν στο μνήμα πολύ πρωί την επομένη του Σαββάτου, μόλις ανέτειλε ο ήλιος. 3Κι έλεγαν μεταξύ τους: «Ποιος θα μας κυλήσει την πέτρα από την είσοδο του μνήματος;» (Μάρκος 16:1-3)

Υπάρχει μια περίεργη υπερβολή στην αφήγηση του Μάρκου: τρεις φορές μέσα σε μόλις οχτώ γραμμές, ο Μάρκος αναφέρει τα ονόματα μερικών γυναικών που ήταν μάρτυρες για αυτά τα γεγονότα: Μαρία Μαγδαληνή, Μαρία η μητέρα του Ιακώβου και του Ιωσή, και Σαλώμη. Ο μελετητής της Βίβλου Ρίτσαρντ Μπάουκχαμ μας λέγει ότι αυτός ήταν ένας άλλος τρόπος που ο Μάρκος μας δίνει να καταλάβουμε ότι καταγράφει ένα ιστορικό γεγονός, και ότι δεν γράφει έναν θρύλο. Τα επαναλαμβανόμενα ονόματα των γυναικών εδώ είναι αναφορές των πηγών – θα τις αποκαλούσαμε υποσημειώσεις. Αυτές οι γυναίκες θα πρέπει να ζούσαν την εποχή που έγραφε ο Μάρκος, γιατί αλλιώς δεν θα ανέφερε επανειλημμένα τα ονόματα τους. Με το να συμπεριλάβει τα ονόματα τους, ο Μάρκος λέγει σε οποιονδήποτε διάβαζε αυτό το κείμενο: «Αν θέλεις να ελέγξεις την αλήθεια της ιστορίας μου, πήγαινε και μίλα σε αυτές τις τρεις γυναίκες. Ακόμη ζούνε και μπορούν να επιβεβαιώσουν κάθε τι που είπα.»⁷¹ Έτσι τι είναι αυτό που μαρτυρούν οι γυναίκες αυτές; Φέρανε τα αρώματα και τα μύρα και πηγαίνανε για τον τάφο για να τελειώσουν τις τελετουργίες για τον θάνατό του Ιησού. Ο Μάρκος γράφει:

3Κι έλεγαν μεταξύ τους: «Ποιος θα μας κυλήσει την πέτρα από την είσοδο του μνήματος;» 4Γιατί ήταν πάρα πολύ μεγάλη. Μόλις όμως κοίταξαν προς τα 'κει, παρατήρησαν ότι η πέτρα είχε κυλήσει από τον τόπο της. 5Μόλις μπήκαν στο μνήμα, είδαν ένα νεαρό με λευκή στολή να κάθεται στα δεξιά, και τρόμαξαν. 6Αυτός όμως τους είπε: «Μην τρομάζετε. Ψάχνετε για τον Ιησού από τη Ναζαρέτ, το σταυρωμένο. Αναστήθηκε. Δεν είναι εδώ. Να και το μέρος όπου τον είχαν βάλει. 7Πηγαίνετε τώρα και πείτε στους μαθητές του και στον Πέτρο: “πηγαίνει πριν από σας στην Γαλιλαία και σας περιμένει· εκεί θα τον δείτε, όπως σας το είπε”».(Μάρκος 16:3-7)

«Αναστήθηκε, Δεν είναι εδώ.» Μπορείτε να φανταστείτε πως ένιωσαν αυτές οι γυναίκες, τι σκεφτόντουσαν, καθώς άκουσαν αυτά τα λόγια; Είχαν έρθει στον τάφο περιμένοντας να βρουν ένα νεκρό σώμα. Αντί για αυτό άκουσαν τα λόγια: «Αναστήθηκε δεν είναι εδώ.»

Αλλά δεν θα έπρεπε να ήταν τελείως έκπληκτες. Θυμηθείτε ότι επανειλημμένα σε αυτό το Ευαγγέλιο, ο Ιησούς είχε πει στους μαθητές του, «θα αναστηθώ την Τρίτη ημέρα.» Το είπε στο Μάρκος 8, ξανά στο Μάρκος 9, και ακόμη μια φορά στο Μάρκος 10. Όπως βλέπετε ο τρόπος που γράφει ο Μάρκος χαρακτηρίζεται από μεγάλη οικονομία στο στιλ· οι διηγήσεις του είναι σύντομες και περιεκτικές. Αν λοιπόν, ο Μάρκος αναφέρει ότι ο Ιησούς λέγει κάτι τρεις φορές, πιθανόν να σημαίνει ότι ο Ιησούς το είπε ξανά και ξανά. *Θα πεθάνω, αλλά θα αναστηθώ την Τρίτη ημέρα. Θα αναστηθώ την Τρίτη ημέρα, Θα αναστηθώ την Τρίτη ημέρα, Θα αναστηθώ την Τρίτη ημέρα.*

Δεδομένης αυτής της επανάληψης, συμβαίνει κάτι το περίεργο. Στην Τρίτη μέρα μετά το θάνατο του Ιησού, δεν έχουμε άνδρες μαθητές εκεί γύρω· μόνο αυτές οι γυναίκες εμφανίζονται, αλλά κουβαλούν όλα αυτά τα ακριβά αρώματα και μύρα με τα οποία συνήθως αλείφεται ένα νεκρό σώμα. Κανείς δεν περιμένει μια ανάσταση. Αν όμως ήσουν ο συγγραφέας του Ευαγγελίου Μάρκος και προσπαθούσες να γράψεις μια πιστευτή φανταστική ιστορία, και αφού έβαλες τον Ιησού να επαναλαμβάνει ξανά και ξανά στους μαθητές του ότι θα ανασταίνονταν την Τρίτη ημέρα, δε θα έβαζες ότι κάποιος από τους

μαθητές του θα το σκεφτόταν μετά το θάνατο του Ιησού και θα έλεγε στους άλλους, «Ε, σήμερα είναι η Τρίτη ημέρα, ίσως θα πρέπει να πάμε και να κοιτάξουμε στον τάφο του Ιησού. Δεν θα πειράξει κανένα.» Αυτό θα ήταν κάτι λογικό. Όμως κανείς δεν είπε κάτι τέτοιο. Πράγματι δεν περίμεναν καθόλου μια ανάσταση. Δεν τους ήρθε στη σκέψη. Ο άγγελος μπροστά στον άδειο τάφο χρειάστηκε να υπενθυμίσει στις γυναίκες: «Θα τον δείτε, , όπως σας το είπε.» Αν ο Μάρκος κατασκεύαζε αυτήν την ιστορία δεν θα την έγραφε με αυτόν τον τρόπο.

Και εδώ έχουμε το εξής σημείο: Η ανάσταση ήταν κάτι που ήταν αδιανόητο για τους πρώτους μαθητές, τόσο αδύνατο να το πιστέψουν, όσο είναι και για πολλούς από εμάς σήμερα. Ομολογουμένως, οι λόγοι τους θα ήταν διαφορετικοί από τους δικούς μας. Οι Έλληνες δεν πίστευαν στην ανάσταση· στην άποψη των Ελλήνων μετά το θάνατο έχουμε απελευθέρωση της ψυχής από το σώμα. Για αυτούς η ανάσταση ποτέ δεν ήταν ένα μέρος της ζωής μετά θάνατο. Όσον αφορά τους Ιουδαίους, μερικοί από αυτούς πίστευαν σε μια μελλοντική γενική ανάσταση όταν όλος ο κόσμος θα ανανεωνόταν, αλλά δεν είχαν την ιδέα ότι ένα άτομο θα ανασταινόταν από τους νεκρούς. Οι άνθρωποι στις ημέρες του Ιησού δεν ήμασταν προδιατεθειμένοι να πιστεύουμε στην ανάσταση περισσότερο από ό,τι είμαστε εμείς.

Ο Κέλσος ένας Έλληνας φιλόσοφος που έζησε στο δεύτερο αιώνα μ. Χ. ήταν πολύ εχθρικός στο Χριστιανισμό και έγραψε έναν αριθμό έργων που ανέφεραν επιχειρήματα εναντίον του. Ένα από τα επιχειρήματα που πίστευε ότι ήταν το πιο πειστικό ήταν το εξής: Ο Χριστιανισμός δεν μπορεί να είναι αληθινός, επειδή οι γραπτές αφηγήσεις της ανάστασης βασίζονται στις μαρτυρίες γυναικών - και όλοι γνωρίζουμε ότι οι γυναίκες είναι υστερικές. Και πολλοί από τους αναγνώστες του Κέλσου συμφωνούσαν: Για αυτούς, αυτό ήταν ένα μεγάλο πρόβλημα. Βλέπετε στις αρχαίες κοινωνίες, όπως γνωρίζετε, οι γυναίκες ήταν περιθωριοποιημένες, και δεν έδιναν μεγάλη εμπιστοσύνη στις μαρτυρίες των γυναικών.

Βλέπετε τι σημαίνει αυτό; Αν ο Μάρκος και οι άλλοι Χριστιανοί είχαν κατασκευάσει αυτές τις ιστορίες για να κάνουν το κίνημα τους να απογειωθεί, ποτέ δε θα έβαζαν τις γυναίκες ως τους πρώτους αυτόπτες μάρτυρες του άδειου τάφου του Ιησού. Η μόνη πιθανή αιτία για την παρουσία των γυναικών σε αυτές τις διηγήσεις είναι ότι αυτές ήταν πραγματικά παρούσες και ανέφεραν αυτά που είδαν. Ο Λίθος είχε κυλιστεί, ο τάφος ήταν άδειος και ένας άγγελος διακηρύττει ότι ο Ιησούς αναστήθηκε.

Μετά ο άγγελος δίνει οδηγίες στις γυναίκες: *Πηγαίνετε τώρα και πείτε στους μαθητές του και στον Πέτρο: “Πηγαίνει πριν από σας στην Γαλιλαία και σας περιμένει· εκεί θα τον δείτε.”* Σκεφθείτε ότι θα μπορούσε να πει: «Πείτε σε αυτούς τους άπιστους, δειλούς που μαχαιρώνουν πισώπλατα, ώστε ο Ιησούς να καταδεχτεί να τους δει αν υποκλιθούν - και καλύτερα να υποκλιθούν καλά.» Ένα τέτοιο μήνυμα θα ήταν απόλυτα κατανοητό. Έχουμε δει τι έκαναν οι μαθητές τον Ιησού. Όμως το μήνυμα του Ιησού στους μαθητές εδώ μέσω του αγγέλου, ήταν «θα σας δω. Πηγαίνω πριν από σας. Θα σας περιμένω. Σας θέλω πίσω.» Για λεπτομέρειες αυτής της συνάντησης πηγαίνουμε στο Κατά Λουκά Ευαγγέλιο:

[36](#)Ενώ μιλούσαν γι’ αυτά, στάθηκε ανάμεσά τους ο Ιησούς και τους λέει: «Ειρήνη σ’ εσάς!» [37](#)Αυτοί από την ταραχή και το φόβο τους νόμιζαν ότι έβλεπαν φάντασμα. [38](#)Εκείνος τους είπε: «Γιατί είστε τρομαγμένοι και γιατί γεννιούνται στην καρδιά σας αμφιβολίες; [39](#)Κοιτάξτε τα χέρια μου και τα πόδια μου, για να βεβαιωθείτε ότι είμαι εγώ ο ίδιος. Ψηλαφίστε με και δείτε· ένα φάντασμα δεν έχει σάρκα και οστά, όπως βλέπετε εμένα να έχω». [40](#)Και λέγοντας αυτά τους έδειξε τα

χέρια και τα πόδια του. [41](#) Αυτοί από τη χαρά και την έκπληξή τους δεν πίστευαν στα μάτια τους· τους ρώτησε τότε ο Ιησούς: «Έχετε τίποτε φαγώσιμο;» [42](#) Του έδωσαν τότε ένα κομμάτι ψητό ψάρι και ένα κομμάτι κηρύθρα με μέλι. [43](#) Τα πήρε και τα έφαγε μπροστά τους. [44](#) Υστερα τους είπε: «Αυτά εννοούσα με τα λόγια που σας έλεγα όταν ήμουν ακόμη μαζί σας, ότι δηλαδή πρέπει να εκπληρωθούν όλα όσα είναι γραμμένα για μένα στο νόμο του Μωυσή, στους προφήτες και στους Ψαλμούς». [45](#) Τότε τους φώτισε το νου, για να καταλαβαίνουν τις Γραφές, [46](#) και τους είπε: «Οι Γραφές λένε ότι έτσι έπρεπε να γίνει, και έτσι έπρεπε να πάθει ο Μεσσίας, ν' αναστηθεί από τους νεκρούς την τρίτη μέρα...» (Λουκάς 24:36-46)

Πως έμοιαζε ο αναστημένος Ιησούς; Ας δούμε: το αναστημένο σώμα του Ιησούς είχε *σάρκα και οστά*. Δεν ήταν ένα φάντασμα. Οι μαθητές μπόρεσαν να τον αναγνωρίσουν και να τον αγγίξουν. Μίλησε μαζί του. Θα μπορούσαν όλοι αυτοί να είχαν μια ομαδική παραίσθηση;

Όχι, γιατί οι μαθητές δεν ήταν οι μόνοι που είδαν και άγγιξαν τον Ιησού. Ο Παύλος δίνει ένα μακρύ κατάλογο ανθρώπων που ισχυρίστηκαν ότι είδαν προσωπικά τον αναστημένο Ιησού και σημειώνει ότι «οι περισσότεροι ζούνε ακόμη» (1^η Κορινθίους 15:6). Πως θα μπορούσε ο Παύλος να γράψει ότι ο Πέτρος είδε τον αναστημένο Ιησού, αν ο Πέτρος έλεγε, «όχι, δεν τον είδα»;

Ο Παύλος αναφέρει πέντε εμφανίσεις του αναστημένου Χριστού, συμπεριλαμβανομένων και των πεντακοσίων που τον είδαν σε μια «θέαση». Εφτά εμφανίσεις αναφέρονται στα τέσσερα Ευαγγέλια. Και στο Πράξεις 1:3-4 μας αναφέρεται ότι ο Ιησούς εμφανιζόταν συνεχώς για σαράντα μέρες σε διάφορες ομάδες πιστών. Τα μεγέθη αυτών των ομάδων και ο αριθμός των θεάσεων τον κάνουν σχεδόν αδύνατο να συμπεράνουμε ότι όλοι αυτοί οι άνθρωποι είχαν παραισθήσεις. Είτε θα είδαν τον Ιησού πραγματικά, ή εκατοντάδες άνθρωποι θα ήταν μέρος μιας περίτεχνης συνωμοσίας που διήρκεσε δεκαετίες. Ο Παύλος υποδεικνύει στους αναγνώστες του ότι μπορούν να πάνε και να μιλήσουν σε οποιονδήποτε από αυτούς τους πεντακόσιους μάρτυρες θα ήθελαν. Αν ήταν μια φάρσα, θα διαρκούσε για χρόνια και καθένας από τις δεκάδες συνωμότες θα το είχε πάρει το μυστικό στον τάφο του.

Επιπλέον, θα πρέπει να υπήρχε μια εξήγηση για το πώς αυτή η δειλή ομάδα των μαθητών μεταμορφώθηκε σε μια ομάδα ηγετών. Πολλοί από αυτούς συνέχισαν και έζησαν μια ζωή όπου θυσιάστηκαν και πολλοί θανατώθηκαν γιατί δίδασκαν ότι ο Ιησούς αναστήθηκε.

Τρεις βασικές γραμμές αποδεικτικών στοιχείων αλληλοσυνδέονται για να μας πείσουν ότι ο Ιησούς αναστήθηκε από τους νεκρούς: το γεγονός του άδειου τάφου, η μαρτυρία πολυάριθμων αυτοπτών μαρτύρων και η μακροπρόθεσμη επίδραση στη ζωή των οπαδών του Ιησού.

Ο Ιησούς αναστήθηκε όπως το είχε προείπει. Μετά που ένας εγκληματίας φυλακιστεί και πλήρως εκτίσει την ποινή του, ο νόμος δεν μπορεί να έχει κάποια απαίτηση πάνω του και φεύγει ελεύθερος. Ο Ιησούς Χριστός ήρθε να πληρώσει την ποινή για τις αμαρτίες μας. Αυτή ήταν μια άπειρη ποινή, αλλά θα πρέπει να την είχε ικανοποιήσει πλήρως, γιατί στην Κυριακή του Πάσχα περπάτησε έξω ελεύθερος. Η ανάσταση είναι ο τρόπος με τον οποίο ο Θεός βάζει την σφραγίδα ΠΛΗΡΩΣ ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ (ΠΛΗΡΗΣ ΕΞΟΦΛΗΣΗ) σε όλους τους αιώνες ώστε κανείς να μην το χάσει.

Αυτός το έκανε

Όταν ο Ιησούς κραύγασε από τον σταυρό «Θεέ μου, Θεέ μου γιατί με εγκατέλειψες;» αντηχούσε τον ψαλμό 22 που προέβλεπε τις περιστάσεις του σταυρού και τι θα πετύχαινε. Ο ίδιος ψαλμός προέβλεπε ότι ο Ιησούς θα υφίστατο χλευασμό και ότι θα έριχναν κλήρο στα ρούχα του. Στο τέλος του ο Ψαλμός 22 μετακινείται από τα παθήματα στην απελευθέρωση

έλα γοργά να με βοηθήσεις, δύναμή μου!
 21Λύτρωσε τη ζωή μου απ' το σπαθί,
 από την εξουσία του σκύλου
 την πολύτιμη ψυχή μου.
 22Βγάλε με απ' του λιονταριού το στόμα·
 σώσε με απ' του αγριοβούβαλου τα κέρατα....
 25Κανένα δεν περιφρόνησε φτωχό
 ούτε για τη θλίψη του αδιαφόρησε·
 δεν έκρυψε απ' αυτόν το πρόσωπό του
 .μα στην κραυγή του για βοήθεια ανταποκρίθηκε.....
 28Θα θυμηθούν και θα γυρίσουνε στον Κύριο όλα τα πέρατα της γης·
 και θα τον προσκυνήσουν οι οικογένειες όλες των λαών.
 29Γιατί στον Κύριο η απόλυτη εξουσία ανήκει
 κι αυτός στα έθνη κυριαρχεί.
 30Μονάχα αυτόν θα προσκυνήσουν
 οι καλοζωισμένοι όλοι της γης·
 κάθε θνητός της γης θα υποκλιθεί μπροστά του·
 θα ζήσει κι η ψυχή μου χάρη σ' αυτόν....
 32θα διαλαλούνε τη δικαιοσύνη του·
 σ' αυτούς που πρόκειται να γεννηθούν,
 τα όσα έκανε θα πουν. Ψαλμός 22: 21-22,25,28,32)

Αν ο Ιησούς πράγματι το έκανε-αν αληθινά αναστήθηκε- σημαίνει ότι η ιστορία του κόσμου σύμφωνα με το Μάρκο είναι αληθινή.. Ο Ιησούς είναι πραγματικά ο Υιός του Θεού, ο αληθινός και τέλειος Βασιλιάς, ήρθε στον κόσμο για να πεθάνει στον σταυρό για μας· και με το να εμπιστευθούμε αυτά που έχει κάνει, μας γλιτώνει από την αιώνια κρίση και μας φέρνει στην παρουσία του Θεού για όλη την αιωνιότητα. Στο Κατά Ιωάννη ο Ιησούς το θέτει ως εξής:

«Εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή· [26](#)εκείνος που πιστεύει σ' εμένα, και αν πεθάνει, θα ζήσει· και καθέννας που ζει κι εμπιστεύεται σ' εμένα δε θα πεθάνει ποτέ. (Ιωάννης 11:25-26)

Ο θάνατος Του σημαίνει ότι δεν υπάρχει θάνατος για μας. Η ανάσταση Του σημαίνει τη δική μας ανάσταση

«[14](#)Εμείς πιστεύουμε ότι ο Ιησούς πέθανε κι αναστήθηκε· το ίδιο πιστεύουμε κι ότι αυτούς που πέθαναν πιστεύοντας στον Ιησού, ο Θεός θα τους αναστήσει για να ζήσουν μαζί του. (1^η Θεσσαλονικείς 4:14)

Αν ο Ιησούς δεν αναστήθηκε, τότε η ιστορία του κομμμού που μας έλεγε ο Μάρκος είναι μύθος. Ο Παύλος το κάνει ξεκάθαρο:

[13](#)Αν δεν υπάρχει ανάσταση νεκρών, τότε ούτε ο Χριστός έχει αναστηθεί. [14](#)Κι αν ο Χριστός δεν έχει αναστηθεί, τότε το κήρυγμά μας είναι χωρίς νόημα, το ίδιο και η πίστη σας. [15](#)Επιπλέον παρουσιαζόμαστε και ψευδομάρτυρες απέναντι στο Θεό, αφού είπαμε γι' αυτόν ότι ανέστησε το Χριστό ενώ δεν τον ανέστησε, αν βέβαια δεχτεί κανείς πως οι νεκροί δεν ανασταίνονται. [16](#)Γιατί αν οι νεκροί δεν ανασταίνονται, τότε ούτε ο Χριστός έχει αναστηθεί. [17](#)Κι αν ο Χριστός δεν έχει αναστηθεί, η πίστη σας είναι χωρίς περιεχόμενο· ζείτε ακόμα μέσα στις αμαρτίες σας. [18](#)Πρέπει επίσης να συμπεράνει κανείς ότι και οι χριστιανοί που πέθαναν έχουν χαθεί. [19](#)Αν η χριστιανική ελπίδα μας περιορίζεται μόνο σ' αυτήν τη ζωή, τότε είμαστε οι πιο αξιοθρήνητοι απ' όλους τους ανθρώπους. (1^η Κορινθίους 15:13-19)

Η αλήθεια της ανάστασης είναι υπέρτατης και αιώνιας σημασίας. Είναι ο άξονας πάνω στον οποίο περιστρέφεται η ιστορία του κόσμου.

Μια ανάμνηση του Μέλλοντος

Τι γίνεται αν πιστεύεις ότι η ανάσταση είναι αληθινή; Πιστεύεις ότι ο Ιησούς πέθανε για να σε σώσει- για να αλλάξει την τροχιά της αιώνιας σου τροχιάς χωρίς να μπορεί να μεταβληθεί προς το Θεό. Πιστεύεις ότι ο Θεός σε έχει δεχτεί, για χάρη του Ιησού, μέσα από μια πράξη υπέρτατης χάρης. Είσαι μέρος του βασιλείου του Θεού. Και τότε λοιπόν; Μήπως η ανάσταση έχει κάποιο νόημα για τη ζωή σου τώρα; Ω ναι!

Ο Ησαΐας, ο Αμώς και πολλοί από τους προφήτες έγραψαν το τι θέλει ο Θεός να επιτελέσει στο μέλλον- στο βασίλειο του Θεού, στο νέο ουρανό και τη νέα γη στη θεραπευμένη υλική δημιουργία. « 6Τότε θα κάθεται ο λύκος παρέα με το αρνί και θα κοιμάται 8Το βρέφος άφοβα θα παίζει στη φωλιά της έχιδνας, το νήπιο που μόλις αποκόπηκε από της μάνας του το γάλα θ' απλώνει το χεράκι του στις κόμπρας τη σπηλιά.» (Ησαΐας 11). Απόλυτη υγεία και ευεξία - σωματική, πνευματική, κοινωνική και οικονομική. Όταν ο Ιωάννης ο Βαπτιστής στέλνει τους απεσταλμένους από τη φυλακή και ρωτάει τον Ιησού στο Ματθαίος 11 « Εσύ είσαι ο Μεσσίας που πρόκειται να έρθει ή να περιμένουμε κανέναν άλλο;» [4](#)Ο Ιησούς τους αποκρίθηκε: «Να πάτε και να πείτε στον Ιωάννη αυτά που ακούτε και βλέπετε: [5](#)Τυφλοί ξαναβλέπουν και κουτσοί περπατούν, λεπροί καθαρίζονται και κουφοί ακούν, νεκροί ανασταίνονται και φτωχοί ακούνε το χαρμόσυνο άγγελμα.» (Ματθαίος 11:5). Αυτό είναι το βασίλειο του Θεού *shalom* – πλήρης θεραπεία σε όλες τις σχέσεις τη δημιουργία. Έχουμε συμφιλιωθεί με το Θεό· με τη φύση· ο ένας με τον άλλο· με τον εαυτό μας.

Και στην έκταση που αυτό το μέλλον είναι πραγματικό για σένα, θα μεταβάλλει το κάθε τι για το πώς ζεις στο παρόν. Για παράδειγμα, γιατί είναι τόσο δύσκολο να αντιμετωπίσουμε τα παθήματα; Γιατί είναι τόσο δύσκολο να αντιμετωπίσουμε την αναπηρία και την αρρώστια. Γιατί είναι τόσο δύσκολο να κάνεις το σωστό αν γνωρίζεις ότι θα σου στοιχίσει χρήματα, φήμη, ή ακόμη και τη ζωή σου; Γιατί είναι τόσο δύσκολο να αντιμετωπίσεις τον θάνατο σου ή τον θάνατο των αγαπητών σου; Είναι τόσο δύσκολο επειδή σκεφτόμαστε αυτόν τον κατεστραμμένο κόσμο που πρόκειται να έχουμε, είναι εύκολο να νιώθουμε ότι αυτό το χρήμα είναι ο μόνος πλούτος που πρόκειται να έχουμε, σαν αυτό το σώμα είναι το μόνο σώμα που θα πρόκειται να έχουμε. Όμως ο Ιησούς αναστήθηκε , οπότε το μέλλον σου θα είναι τόσο όμορφο, και αυτό είναι πολύ πιο σίγουρο από αυτό.

Κάθε Πάσχα σκέφτομαι την Τζόνι Έρικσον Τάντα. Είχε ένα ατύχημα όταν ήταν δεκαεφτά και από τότε είναι τετραπληγική, παράλυτη από το λαιμό και κάτω. Ενώ προσπαθούσε να

συμφιλιωθεί με αυτό το φοβερό δυστύχημα, θα πήγαινε στην εκκλησία με την αναπηρική της πολυθρόνα.

Το πρόβλημα όπως βρήκε, με το να είναι σε μια αναπηρική στην λειτουργία της εκκλησίας ήταν ότι ο ιερέας καλούσε όλους να γονατίσουν – πράγμα που την έκανε να θυμάται ότι είναι κολλημένη στην αναπηρική. Κάποια φορά ήταν σε ένα συνέδριο στο οποίο ο ομιλητής παρότρυνε τον κόσμο να γονατίσουν και να προσευχηθούν. Όλοι το έκαναν εκτός από τη Τζόνι «με όλους τους άλλους γονατιστούς, σίγουρα εγώ προεξείχα. Και δεν μπορούσα να σταματήσω τα δάκρυα.» Αλλά αυτά δεν ήταν από αυτολύπηση. Έκλαιγε γιατί το θέαμα εκατοντάδες ανθρώπων στα γόνατα τους μπροστά στο Θεό ήταν τόσο όμορφο-«μια εικόνα του ουρανού.» Και μετά συνέχισε να κλαίει με μια άλλη σκέψη:

Καθώς καθόμουν εκεί, υπενθυμίσθηκα ότι στον ουρανό θα είμαι ελεύθερη να πηδήξω ψηλά', να χορέψω, να κλωστήσω και να κάνω αεροβική. Καικάποια στιγμή πριν να προσκληθούν οι συνδαιτημόνες για το γαμήλιο τραπέζι του Αρνίου, το πρώτο πράγμα που σχεδιάζω να κάνω με τα αναστημένα μου πόδια είναι να πέσω από ευγνωμοσύνη στα δοξασμένα μου γόνατα. Θα γονατίσω ήσυχα στα πόδια του Ιησού.»⁷²

Μετά προσθέτει: «Εγώ, με ζαρωμένα, λυγισμένα δάχτυλα, ατροφικούς μύες, στραβά γόνατα και χωρίς αίσθηση από τους ώμους και κάτω, θα έχω μια μέρα ένα νέο σώμα, φωτεινό, λαμπερό και ντυμένο με δικαιοσύνη - δυνατό και εκθαμβωτικό. Μπορείτε να φανταστείτε την ελπίδα που δίνει η ανάσταση σε κάποιον που έχει τραυματιστεί στη σπονδυλική στήλη όπως εγώ;»⁷³ Μόνο στο ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού οι άνθρωποι βρίσκουν τέτοια τεράστια ελπίδα για να ζήσουν. Μόνο η ανάσταση μας υπόσχεται όχι μόνο νέους νόες και καρδιές, αλλά και νέα σώματα. Θα γίνουν πιο αδιάλυτα, πιο τέλεια, πιο όμορφα. Θα μπορούν να είναι και να κάνουν και να σηκώνουν το βάρος αυτού που υποτίθεται ότι πρέπει να κάνουν τα σώματά μας με έναν τρόπο που τα σημερινά μας σώματα δεν μπορούν.

Αν δεν μπορείς να χορέψεις και ποθείς να χορέψεις, στην ανάσταση θα χορεύεις τέλεια. Αν είσαι μόνος, στην ανάσταση θα έχεις την τέλεια αγάπη. Αν είσαι αδειανός στην ανάσταση θα έχεις πλήρη ικανοποίηση. Η συνηθισμένη ζωή θα λυτρωθεί. Δεν υπάρχει τίποτε καλύτερο από τη συνηθισμένη ζωή, μόνο που πάντα φεύγει και πάντα καταρρέει. Η συνηθισμένη ζωή είναι τροφή και εργασία και καρέκλες μπροστά στο τζάκι και χάδια και χορός και βουνά- σε αυτόν τον κόσμο. Ο Θεός την αγαπά τόσο πολύ που έδωσε τον μόνο γιο Γιο έτσι ώστε εμείς- και οι υπόλοιποι σε αυτόν τον συνηθισμένο κόσμο – να λυτρωθούμε και να γένουμε τέλειοι. Και αυτό είναι που μας επιφυλάσσει.

Και αν γνωρίζεις ότι αυτός δεν είναι ο μοναδικός κόσμος, το μόνο σώμα, η μόνη ζωή που ποτέ θα αποκτήσεις- ότι κάποια μέρα θα έχεις μι τέλεια ζωή, μια πραγματική, συγκεκριμένη ζωή- τι νοιάζεσαι τι θα σου κάνουν οι άνθρωποι; Είσαι ελεύθερος από τις τελικές αγωνίες αυτής της ζωής, έτσι μπορείς να είσαι γενναίος και να αναλαμβάνεις κινδύνους. Μπορείς να αντιμετωπίσεις το χειρότερο πράγμα, ακόμη και μια ζωή σε αναπηρική πολυθρόνα, με χαρά, με ελπίδα για την ημέρα που τα παθήματά μας θα έχουν περάσει. Όμως αυτό επιπλέον σημαίνει ότι μπορούμε να προσμένουμε με ελπίδα για την ημέρα που τα παθήματά μας θα γίνουν ένδοξα. Όταν ο Ιησούς δείχνει στους μαθητές του τα χέρια του και τα πόδια του, τους δείχνει τις πληγές του. Την τελευταία φορά που οι μαθητές είδαν τον Ιησού, σκέφτηκαν ότι αυτές οι πληγές κατέστρεφαν τις ζωές τους. Οι μαθητές είχαν σκεφτεί ότι ήταν σε μια προεκλογική εκστρατεία. Νόμιζαν ότι ο δικός τους υποψήφιος

θα κέρδιζε και ότι θα ήταν στο υπουργικό του συμβούλιο, και όταν είδαν τα καρφιά να περνάν μέσα από τα χέρια και τα πόδια του, και η λόγχη να τρυπά την πλευρά του, πίστευαν ότι αυτές οι πληγές είχαν καταστρέψει τις ζωές τους. Και τώρα ο Ιησούς δείχνει ότι αυτές οι πληγές υπάρχουν και στο αναστημένο του σώμα και ότι αυτές οι πληγές εξακολουθούν να είναι εκεί.

Γιατί είναι τόσο σημαντικό; Γιατί τώρα που καταλαβαίνουν τις πληγές, το θέαμα και η ανάμνηση τους θα αυξήσει τη δόξα και τη χαρά για το υπόλοιπο της ζωής τους. Βλέποντας τον Ιησού Χριστό με τις πληγές τους υπενθυμίζει αυτά που έκανε για αυτούς- ότι οι πληγές που νόμισαν ότι είχαν καταστρέψει τις ζωές τους πραγματικά έσωσαν τις ζωές τους. Το να θυμούνται αυτές τις πληγές θα βοηθούσε πολλούς από αυτούς να αντέξουν τη δική τους σταύρωση.

Όταν έρθει η ημέρα του Κυρίου, η ημέρα όπου ο Θεός θα διορθώσει τα πάντα, τη μέρα που κάθε τι το θλιβερό θα πάψει να είναι αληθινό- αυτή την ημέρα το ίδιο θα συμβεί στις δικές σου τις πληγές και τις θλίψεις. Θα βρεις ότι τα χειρότερα πράγματα που σου έχουν ποτέ συμβεί στο τέλος θα σου αυξήσουν την αιώνια σου χαρά. Εκείνη την ημέρα, όλο αυτό θα έλθει από μέσα έξω και θα γνωρίσεις χαρά πέρανα από τους τοίχους του κόσμου. Η χαρά της δόξας σου θα γίνει ακόμη μεγαλύτερη για κάθε πληγή που υπέφερες.

Έτσι ζήσε στο φως της ανάστασης και ανανέωσης αυτού του κόσμου, και του εαυτού σου, σε ένα αιώνιο ατελείωτο, χαρούμενο χαρά της χάρης.

Μετά

Ως πάστορας, έχω μιλήσει όλα αυτά τα χρόνια με εκατοντάδες ανθρώπους που παλεύουν με ζητήματα πίστης και αμφιβολίας. Οι συχνές αντιρρήσεις του Χριστιανισμού που έχω ακούσει είναι ότι είναι "πολύ χαζός" ή ότι είναι μόνο για "δραπέτευση". Ένας μου είπε ότι «καταλαβαίνω γιατί οι άνθρωποι θέλουν να έρθουν και να ακούσουν ότι κάποια μέρα ο Θεός θα τα κάνει όλα ωραία. Οι ιστορίες της Βίβλου και του Ιησού σίγουρα δίνουν μια παρηγοριά. Αλλά στο Αλλά στο τέλος όλα είναι απλώς ευσεβείς πόθοι.»

Ζούμε σε μια από τις πρώτες εποχές της ιστορίας στην οποία πιστεύεται ότι ένα χαρούμενο τέλος (happy ending) είναι κακή τέχνη. Γιατί; Πολλοί πιστεύουν ότι τελικά η ζωή δεν έχει νόημα και ότι τα ευτυχισμένα τέλη είναι στην καλύτερη περίπτωση παραπλανητικά. Η ζωή θα πρέπει να παρουσιάζεται με παράδοξα, ειρωνεία και μια αίσθηση απογοήτευσης. Τα ευτυχισμένα τέλη είναι ίσως εντάξει σε παιδικές ιστορίες, αλλά όχι για σκεπτόμενους ενήλικες. Έργα για ενήλικες όπως *Seinfeld* (ο **Seinfeld** είναι Αμερικανική - σειρά Κωμωδία καταστάσεων, που προβλήθηκε στο NBC, αποτελούμενη από εννέα σεζόν), *Περιμένοντας τον Γκοντό* (Περιμένοντας τον Γκοντό, οι δύο κύριοι χαρακτήρες περνούν τις μέρες τους περιμένοντας κάποιον που ονομάζεται Γκοντό, ο οποίος πιστεύουν ότι θα τους προσφέρει τη σωτηρία. Περνούν τον χρόνο τους με συζητήσεις, σωματικές δραστηριότητες και φιλοσοφικούς στοχασμούς, αλλά η ελπίδα τους εξασθενεί καθώς ο Γκοντό δεν φτάνει ποτέ.) εσκεμμένα δεν έχουν μια συνοχή και βέβαια είναι χωρίς χαρούμενο τέλος.

Ίσως για αυτό αρνήθηκαν να δώσουν Όσκαρ στον Στίβεν Σπίλμπεργκ μέχρις ότου σταμάτησε να κάνει έργα με μόνο καλό τέλος, όμως τα έργα του που σαν παραμύθια έχουν χαρούμενο τέλος είναι τα πιο δημοφιλή. Οι Κριτικοί το έχουν παρατηρήσει και δεν τους αρέσουν, λένε ότι είναι έργα που στο τέλος «δραπετεύουν» οι ήρωες.

Όμως ένας διάσημος συγγραφέας, ο Καθηγητής Τόλκιεν εξηγεί γιατί τα έργα που δεν αγαπούν οι κριτικοί εξακολουθούν να είναι δημοφιλή. Επιμένει στο ότι οι άνθρωποι νιώθουν ότι τα ευτυχισμένα τέλη δεν είναι απλώς «να ξεφεύγουν» αλλά κατά κάποιο τρόπο αληθινά ως προς την πραγματικότητα. Έγραψε μια εργασία «Για τα παραμύθια» όπου ο Τόλκιεν αναπτύσσει την άποψη ότι το πιο χαρακτηριστικό σημάδι για ικανοποιητικές ιστορίες, είναι ευκαταστροφή. Καταστροφή την παίρνει από την Ελληνική γλώσσα και σημαίνει μια στροφή που αλλάζει τον κόσμο. Τι νόημα δίνει ο Τόλκιεν στην ΕΥΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ;

Η χαρά του χαρούμενου τέλους... δεν είναι απλώς να «ξεφύγεις» ούτε «δραπέτευση»... Δε σημαίνει ότι δεν υπάρχει η *δυσ - καταστροφή* ή λύπη και αποτυχία: η δυνατότητα για αυτήν είναι η χαρά της ελευθέρωσης (*ΕΥΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ*) Αρνείται (έχοντας υπόψη πολλές ενδείξεις) την παγκόσμια τελική ήττα, και σε αυτήν υπάρχει ένα *ευαγγέλιο*, δίνει μια περαστική ματιά Χαράς Χαρά πέραν από τους τοίχους αυτού του κόσμου, δυνατή όπως η θλίψη... Όταν η ξαφνική «στροφή» έρχεται παίρνουμε μια διαπεραστική ματιά χαράς και της επιθυμίας της καρδιάς, και σκίζει το δίχτυ της ιστορίας και αφήνει να περάσει η ακτίνα του φωτός.⁷⁴

Ο Τόλκιεν συνεχίζει με το να πει ότι οι άνθρωποι νιώθουν ότι αυτές οι ιστορίες δείχνουν σε κάποια υποκείμενη πραγματικότητα. Καθώς της διαβάζουμε ή τις βλέπουμε, μας λένε ότι σίγουρα ο κόσμος είναι γεμάτος κίνδυνο λύπη, και τραγωδία όμως παρόλα αυτά *υπάρχει*

νόημα στα πράγματα, υπάρχει μια διαφορά μεταξύ του καλού και του κακού, και πάνω από όλα, θα υπάρξει η τελική ήττα του κακού και θα υπάρχει μια «διαφυγή από το θάνατο»- που ο Τόλκιεν λέγει ότι είναι η πεμπτούσια του ευτυχισμένου τέλους.

Σε αυτόν τον τόμο περάσαμε μέσα από την ιστορία του Ιησού σύμφωνα με τον Μάρκο, τον συγγραφέα του Ευαγγελίου. Πρόκειται για μια συναρπαστική αφήγηση, με έντονα σχεδιασμένους χαρακτήρες, εκπληκτικές, ακόμη και σοκαριστικές, ανατροπές στην πλοκή, και μια κοσμική νίκη που αποσπάστηκε με θαυματουργό τρόπο από τα σαγόνια της ήττας. Είναι μια συγκινητική ιστορία, αλλά αυτό είναι όλο; Μήπως το ευαγγέλιο μας δίνει μια προσωρινό συναισθηματικό ανέβασμα που όλες οι ιστορίες με ευτυχισμένο τέλος δίνουν;

Όχι, μας δίνει πολλά περισσότερα και ο ίδιος ο Τόλκιεν στο τέλος της εργασίας του, μας εξηγεί το γιατί. Σε ένα επιχείρημα όμοιο με αυτό που έπεισε τον φίλο του Κ. Σ. Λιούις καθώς Περιπατούσε στο Άντισον δίπλα στο ποτάμι Τσέρβελ της Οξφόρδης χρόνια πριν, και να πει ότι η ιστορία του ευαγγελίου του Ιησού δεν είναι απλώς ακόμη μια σπουδαία ιστορία που δείχνει για τα ην υποκείμενη πραγματικότητα. Μάλλον, η ιστορία του ευαγγελίου για τον Ιησού, είναι η υποκείμενη Πραγματικότητα, προς την οποία όλες οι ιστορίες δείχνουν. Μας δίνει κάτι από μια προσωρινή έμπνευση γιατί είναι η *αληθινή ιστορία*· γιατί συνέβη.

Η περίεργη ποιότητα της «χαράς» σε μια επιτυχημένη Φανταστική ιστορία, μπορεί να εξηγηθεί από μια ξαφνική ματιά στην υποκείμενη πραγματικότητα ή αλήθεια.... Τα ευαγγέλια περιέχουν... μια ιστορία ενός μεγαλύτερου είδους που αγκαλιάζει την ουσία των παραμυθιών... Αλλά αυτή η ιστορία έχει εισέλθει στην ιστορία και στον πρωτόγονο κόσμο.... Η γέννηση του Χριστού είναι η *ευκαταστροφή* της ανθρώπινης ιστορίας. Η ανάσταση είναι η ευκαταστροφή της ιστορίας της Ενσάρκωσης. Η ιστορία αυτή ξεκινά και αρχίζει με χαρά... Δεν υπάρχει ένας μύθος που έχει ειπωθεί ποτέ ότι οι άνθρωποι μάλλον θα εύρισκαν ως αληθινό και κανένα που τόσοι σκεπτικιστές άνθρωποι θα δεχόντουσαν ως αληθινό από τη δική του αξία.

Το γεγονός της ανάστασης του Ιησού είναι αυτό που κάνει την ιστορία του ευαγγελίου όχι απλώς μια σπουδαία εμπειρία να διαβάσουμε, αλλά μια δύναμη που αλλάζει τη ζωή. Φανταστείτε κάποιος να κηρύσσει σε σκλάβους στην αρχαία Αντιόχεια, και φανταστείτε τον να λέγει, «Ω, η ανάσταση είναι βασικά μόνο μια ιστορία που μας εκπνέει. Σημαίνει ότι κατά κάποιο τρόπο, το καλό είναι πιο δυνατό από το κακό. Έτσι ας είμαστε καλοί ο ένας προς τον άλλο.» Θα ήταν δυνατό κάποιος από τους σκλάβους να πει: «Θαυμάσια! Αυτό το μήνυμα μεταμορφώνει τη ζωή μου από την δυστυχία γεμάτη γκρίνια και καταπίεση σε μια με θριαμβευτική ελπίδα:» Βέβαια όχι! Όμως δεν είπε αυτά ο Παύλος όταν πήγαινε στις πόλεις της Μεσογείου. Είπε: «*Τον είδαν, το άγγιξαν*». Αναστήθηκε πραγματικά. Αυτό αποδεικνύει ότι το βασίλειο του Θεού είναι πραγματικό και θα θριαμβεύσει. Αν πιστέψετε θα μπείτε στον κόσμο του και στη δύναμη τώρα.⁷⁶ Η ιστορία τους Ιησού αλλάζει τις ζωές μας γιατί είναι αληθινή.

Με κανένα τρόπο η ιστορία του Ευαγγελίου είναι μια συναισθηματική ιστορία διαφυγής. Πράγματι, το ευαγγέλιο παίρνει την απώλεια και το κακό με πολύ σοβαρό τρόπο, γιατί μας λέει ότι δεν μπορούμε να σώσουμε τον εαυτό μας. Τίποτε εκτός από το θάνατο του ίδιου του Υιού του Θεού δεν μπορεί να μας σώσει. Όμως το «ευτυχισμένο τέλος» της ιστορικής ανάστασης είναι τόσο τεράστιο που καταπίνει ακόμη και τη λύπη του Σταυρού. Είναι τόσο μεγάλο έτσι που αυτοί που πιστεύουν μπορούν από το εξής να αντιμετωπίσουν πλήρως τα βάθη της λύπης και της χρεοκοπίας της ζωής. Αν δεν εμπιστευόμαστε το ευαγγέλιο, ίσως

να κλαίμε από χαρά για τα ευτυχισμένα τέλη μερικών άλλων ιστοριών που μας εμπνέουν, όμως αυτή η μαγεία γρήγορα θα χαθεί, γιατί τα μυαλά μας λένε «η ζωή δεν είναι έτσι.» Αν όμως πιστεύουμε το ευαγγέλιο, τότε οι καρδιές μας σιγά-σιγά θα θεραπευτούν καθώς αντιμετωπίζουμε τις πιο σκοτεινές ώρες επειδή γνωρίζουμε ότι, εξαιτίας του Ιησού, έτσι είναι η ζωή. Τότε ακόμη και οι θλίψεις μας, ακόμη και οι *δυσκαταστροφές* που γνωρίζουμε, θα αναληφθούν στη θαυματουργή χάρη των σκοπών του Θεού. «Ο Θάνατος κατεπόθη στην νίκη...(ὅταν δὲ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσῃται ἀφθαρσίαν καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσῃται ἀθανασίαν, τότε γενήσεται λόγος γεγραμμένος· κατεπόθη θάνατος εἰς νῖκος.) ...[57](#)» *Ας ευχαριστήσουμε όμως το Θεό που μας χάρισε τη νίκη δια του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.* (1^η Κορινθίους 15:54 και 57)

Σε ένα διάσημο άρθρο, ο θεολόγος Ρόμπερτ W Τζένσον είπε ότι η κουλτούρα μας είναι σε κρίση επειδή ο σύγχρονος κόσμος «έχει χάσει την ιστορία του.»⁷⁷ Κάποτε νομίζαμε ότι η ζωή έχει κάποιο σκοπό, ότι υπάρχει κάτι για το οποίο ζεις, και ότι υπήρχε ελπίδα για την λύση των θλίψεων του κόσμου. Τώρα πολλοί λένε ότι τίποτε από αυτά δεν είναι αληθινό.

Όμως, ο Μάρκος μας έδωσε την ιστορία του Ιησού και διακήρυξε ότι ήταν πραγματικά και η αληθινή ιστορία του κόσμου: Ο Ιησούς, ο Βασιλιάς, δημιούργησε όλα τα πράγματα με αγάπη Έχει τη δύναμη και την ομορφιά να δει το όραμα του για τον κόσμο δια μέσου του ένδοξου τέλους, να ανατρέψει κάθε τι που μπορέσαμε να κάνουμε για να το βλάψουμε. Για να το πετύχει έπρεπε να έρθει και να πεθάνει για αυτό. Τρεις μέρες αργότερα, αναστήθηκε· και μια μέρα θα ξανά έρθει για να μας φέρει στη ανανεωμένη δημιουργία.

Το ευαγγέλιο είναι η τελική ιστορία που δείχνει ότι έρχεται η νίκη μετά την ήττα, η δύναμη έρχεται από την αδυναμία, η ζωή έρχεται από τον θάνατο, η διάσωση από την εγκατάλειψη. Και επειδή είναι αληθινή ιστορία μας δίνει ελπίδα γιατί γνωρίζουμε ότι η ζωή είναι πραγματικά έτσι.

Μπορεί να γίνει και η δική σου ιστορία. Ο Θεός σε έκανε να τον αγαπάς πάνω από όλα, αλλά σε έχασε. Επέστρεψε για να σε πάρει πίσω, αλλά για να το κάνει αυτό πήρε τον σταυρό. Απορρόφησε το σκοτάδι σου έτσι ώστε εσύ τελικά και εκθαμβωτικά να έρθεις στον πραγματικό σου εαυτό και να πάρεις τη θέση σου στην αιώνια γιορτή.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Lisa Miller, Newsweek, March 25, 2010.
2. Geza Vermes, "Myth or History: The Hard Facts of the Resurrection," Times of London, April 6, 2009.
3. Nanci Helmich, USA Today, March 23, 2010.
4. Δύο καλές επισκοπήσεις για το πώς αναπτύχθηκε αυτός ο σκεπτικισμός απέναντι στα Ευαγγέλια βρίσκονται στο βιβλίο του Ben Witherington, *The Jesus Quest: The Third Search for the Jew of Nazareth*. 2nd ed. (Downers Grove, Illinois: Inter-Varsity Press, 1997) and N. T. Wright, *Who Was Jesus?* (London: SPCK, 1992).
5. Για δημοφιλείς προσεγγίσεις, βλ. C. Blomberg, *The Historical Reliability of the Gospels* (Downers Grove, Illinois: IVP, 1987), Craig A. Evans, *Fabricating Jesus: How Modern Scholars Distort the Gospels* (Downers Grove, Illinois: IVP, 2008), καθώς και το πιο δημοφιλές και παλαιότερο F. F. Bruce, *The New Testament Documents: Are They Reliable?* (Eerdmans, επανεκδόθηκε το 2003 με πρόλογο από τον N. T. Wright). Για ανάλυση αυτών των φιλοσοφικών βάσεων πολλών σκεπτικιστών βιβλικών μελετών, βλ. C. Stephen Evans, *The Historical Christ and the Jesus of Faith* (Oxford University Press, 1996), και Alvin Plantinga, "Two (or More) Kinds of Scripture Scholarship" in *Warranted Christian Belief* (Oxford, 2002).
6. A. N. Wilson, «Γιατί πιστεύω ξανά», *The New Statesman*, 2 Απριλίου 2009. Σε αντίθεση με την Rice, η επιστροφή του Wilson στην πίστη δεν προήλθε τόσο από την εξέταση της βιβλικής επιστήμης όσο από τις αδυναμίες που είδε στις φιλοσοφικές αντιρρήσεις κατά του Χριστιανισμού. Αλλά το *New Statesman* συνοδεύει το άρθρο του σχετικά με την επιστροφή στην πίστη με μια ειρωνική εικόνα του Wilson, να κρατάει το σκεπτικιστικό βιβλίο του του 1992 για τον Ιησού, αλλά τώρα κοιτάζει προς τα πάνω, προς τον ουρανό.
7. Anne Rice, *Christ the Lord: Out of Egypt* (New York: Ballantine, 2005), p. 332. Ενώ η σχέση της Ράις με την εκκλησία και τον θεσμικό Χριστιανισμό παραμένει περίπλοκη, επέστρεψε στην

πεποίθηση ότι η Βίβλος μας δίνει ένα αξιόπιστο πορτρέτο του Ιησού..

8. See D. A. Carson and Douglas J. Moo, *An Introduction to the New Testament* (Grand Rapids: Zondervan, 2005), p. 173.

9. Emile Cailliet, “The Book That Understands Me,” in Frank E. Gaebelin, ed. *A Christianity Today Reader* (Tappan, NJ: Fleming Revell, 1968), p. 22.

10. *Ibid.*, p. 31.

11. C. S. Lewis, *Mere Christianity* (New York: Macmillan, 1977), p. 151.

12. Cornelius Plantinga, *Engaging God’s World: A Christian Vision of Faith, Learning, and Living* (Grand Rapids: Eerdmans, 2002), pp. 20–23.

13. Lewis, p. 151.

14. J. R. R. Tolkien, *The Return of the King: Being the Third Part of the Lord of the Rings* (New York: HarperCollins, 2004), p. 1072.

15. C. S. Lewis, *The Last Battle* (1956; repr. New York: HarperCollins, 1994), p. 196.

16. George MacDonald, *The Princess and the Goblin* (London: Blackie and Son, 1888), pp. 155–212.

17. George MacDonald, *Sir Gibbie: A Novel* (Philadelphia: J. B. Lippincott, 1879), p. 149.

18. George MacDonald, *Lilith* (1895; repr. Charleston, SC: Biblio Bazaar, 2007), p. 176.

19. Charles Wesley, “And Can It Be That I Should Gain.”

20. Reprinted in Cynthia Heimel, *If You Can’t Live Without Me, Why Aren’t You Dead Yet?* (New York: Grove, 1991), pp. 13–14.

21. C. S. Lewis, *The Voyage of the Dawn Treader* (1952; repr. New York: HarperCollins, 1994), pp. 115–16.

22. N. T. Wright, *For All God's Worth: True Worship and the Calling of the Church* (Grand Rapids: Eerdmans, 1997), p. 1.
23. Richard Bauckham, *Jesus and the Eyewitnesses: The Gospels As Eyewitness Testimony* (Grand Rapids: Eerdmans, 2006), p. 343ff.
24. Quoted in Bauckham, p. 343n.
25. Elisabeth Elliot, *Through Gates of Splendor: 40th Anniversary Edition* (Wheaton, IL: Tyndale, 1981), p. 267.
26. C. S. Lewis, *The Lion, the Witch and the Wardrobe* (New York: HarperCollins, 1978), p. 81.
27. George MacDonald, *The Princess and the Goblin* (London: Blackie and Son, 1888), p. 223.
28. "How Firm a Foundation," att. John Keith, 1787 (modernized).
29. Jacques Ellul, *The Technological Society*, translated by John Wilkinson (New York: Knopf, 1964).
30. Franz Kafka, *The Basic Kafka* (New York: Pocket, 1984), p. 169. See also Franz Kafka, *The Trial*. Mike Mitchell, translator (New York: Oxford, 2009).
31. Aleksandr Solzhenitsyn, *The Gulag Archipelago* (New York: HarperCollins, 2002) p. 312.
32. Quoted in Stuart Babbage, *The Mark of Cain: Studies in Literature and Theology* (Grand Rapids: Eerdmans, 1966), p. 17.
33. Quoted in Dorothy Sayers, *Creed or Chaos?* (New York: Harcourt, 1949), p. 39.
34. *Ibid.*, p. 38.
35. Christina Kelly, "Why Do We Need Celebrities?" *Utne Reader* (May/June, 1993), pp. 100–101.
36. Η κριτική μελέτη ήταν του Anders Nygren, *Commentary on Romans* (Σχόλια στην Επιστολή προς Ρωμαίους), μεταφρασμένο από τον Carl C. Rasmussen (Φιλαδέλφεια: Muhlenberg, 1949). Βλέπε την

καταχώρηση για την Επιστολή προς Ρωμαίους 1:17. Έτσι ερμήνευσε και ο Μαρτίνος Λούθηρος αυτό το εδάφιο, αν και πολλοί σύγχρονοι σχολιαστές διαφέρουν. Βλέπε το τυπικό *Luthers Werke*, Τόμος 34., p. 337.

37. Matthew 5:18.

38. James Proctor, "It Is Finished."

39. James R. Edwards, *The Gospel According to Mark* (Grand Rapids: Eerdmans, 2002), p. 221.

40. John Newton, *The Works of the Rev. John Newton, Volume VI* (Edinburgh: Banner of Truth, 1985), p. 185.

41. William Vanstone, *Love's Endeavour, Love's Expense* (London: Darton, Longman and Todd, 1977).

42. Cf. A. M. Stibbs, "«Το αίμα είναι ένα ορατό δείγμα ζωής που τερματίστηκε βίαια. Είναι ένα σημάδι ζωής που δίνεται ή λαμβάνεται με τον θάνατο. Αυτό το δόσιμο ή η λήψη ζωής είναι σε αυτόν τον κόσμο το άκρο, τόσο του δώρου ή του τιμήματος όσο και του εγκλήματος ή της ποινής. Ο άνθρωπος δεν γνωρίζει μεγαλύτερο.» Παρατίθεται στο Leon Morris, *Ο Σταυρός στην Καινή Διαθήκη* (Grand Rapids: Eerdmans, 1965), p. 219n21.

43. J. Edwards, *The Gospel According to Mark*, p. 254.

44. See Acts 2:24; 1 Corinthians 15:54–56.

45. C. S. Lewis, *Mere Christianity* (New York: Macmillan, 1958), p. 174.

46. Για δύο σχόλια που ερμηνεύουν αυτό το κείμενο με αυτόν τον τρόπο, βλέπε James R. Edwards, *The Gospel According to Mark*, σελ. 260 (κατανοεί ότι ο Ιησούς αναφέρεται στην ανάστασή του), καθώς και D. A. Carson, *Matthew: The Expositors' Bible Commentary* (Grand Rapids: Zondervan, 1995), Τόμος II, σελ. 382. Ο Carson ερμηνεύει την Ματθαϊανή εκδοχή αυτού του ρητού ως αναφερόμενη στον πολλαπλασιασμό της εκκλησίας. 47. *Ibid.*, σελ. 175.

48. C. S. Lewis, "The Weight of Glory," in *The Weight of Glory and Other Essays* (New York: Simon and Schuster, 1980), pp. 36–37.
49. Lamin Sanneh, *Whose Religion Is Christianity?* (Grand Rapids: Eerdmans, 2003), p. 15, and Philip Jenkins, *The Next Christendom: The Coming of Global Christianity* (London: Oxford, 2002), p. 56.
50. "The Expansion of Christianity: An Interview with Andrew Walls" was accessed at [www.religion-online.org/showarticle .asp?title=2052](http://www.religion-online.org/showarticle.asp?title=2052).
51. J. K. Rowling, *Harry Potter and the Philosopher's Stone* (London: Bloomsbury, 1997), p. 216.
52. C. S. Lewis, *The Lion, the Witch and the Wardrobe* (New York: Collier/Macmillan, 1970), p. 169.
53. Richard Hays, *The Moral Vision of the New Testament: A Contemporary Introduction to New Testament Ethics* (San Francisco: Harper, 1996), p. 90.
54. This image can be viewed online at www.zinzendorf.com/feti.htm.
55. "The Excellency of Jesus Christ" in *The Sermons of Jonathan Edwards: A Reader*, ed. W. H. Kimnach, K. P. Minkema, D. A. Sweeney (New Haven: Yale, 1999), p. 163.
56. The Josephus reference is given in Edwards, *The Gospel According to Mark*, p. 341.
57. Ο Έντουαρντς εξηγεί ότι η λαϊκή φαντασία παρέβλεψε βολικά τις αναφορές στην Παλαιά Διαθήκη ότι ο ναός ήταν ένας τόπος όπου τα έθνη μπορούσαν να έρθουν και να λατρέψουν. Βλέπε Έντουαρντς, *Το Ευαγγέλιο Κατά Μάρκον*, σελ. 343.
58. Η σκηνή του μαρτυρίου ήταν ο πρόδρομος του ναού—ένα φορητό ιερό κατά τη διάρκεια των περιπλανήσεων του Ισραήλ στην έρημο.

59. John Owen, *The Death of Death in the Death of Christ*. John Owen, Ο Θάνατος του Θανάτου στον Θάνατο του Χριστού. Αυτό το έργο του δέκατου έβδομου αιώνα είναι διαθέσιμο σε πολλές έντυπες εκδόσεις και είναι επίσης διαθέσιμο στο διαδίκτυο στο σύνολό του. Η σύγχρονη «Εισαγωγή στον Θάνατο του Θανάτου στον Θάνατο του Χριστού» του J. I. Packer είναι ένα σημαντικό σύντομο δοκίμιο από μόνο του. This seventeenth-century work is available in many printed versions and is also online in its entirety. J. I. Packer's modern "Introduction to The Death of Death in the Death of Christ" is an important short essay in its own right.

60. D. A. Carson, *Love in Hard Places* (Wheaton, IL: Crossway, 2002), p. 61.

61. "The Martyrdom of Polycarp," in Cyril C. Richardson, *Early Christian Fathers* (New York: Macmillan, 1970), p. 153.

62. John Foxe, *Foxe's Book of Martyrs* (New York: Oxford University Press, 2009), p. 154.

63. C. S. Lewis, *Letters to Malcolm: Chiefly on Prayer* (New York: Harcourt, Brace, and World, 1963), pp. 96–97.

64. Jonathan Edwards, "Christ's Agony." This is available in numerous published forms, and is on the Internet at several addresses. It was accessed at www.ccel.org/ccel/edwards/sermons.agony.html.

65. C. John Sommerville, *The Decline of the Secular University* (London: Oxford, 2006), p. 70.

66. Michael Wilcock, *The Message of Luke: The Savior of the World* (Downers Grove, IL: IVP, 1979), p. 86.

67. For example, see Isaiah 13:9, 10; Jeremiah 15:6–9.

68. For example, see Psalm 84:11.

69. Albert Camus' quote is found in Jurgen Moltmann, *The Crucified God* (Minneapolis: Fortress, 1993), p. 226.

70. J. R. R. Tolkien, *The Return of the King* (New York: HarperCollins, 2004), pp. 1148–1149.

71. See chapter Before on Bauckham’s argument that the Gospels are eyewitness testimony.

72. Joni Earekson Tada, *Heaven: Your Real Home* (Grand Rapids: Zondervan, 1997), p. 51.

73. *Ibid.*, p. 53.

74. J. R. R. Tolkien, *Tree and Leaf and The Homecoming of Beorhtnoth* (New York: HarperCollins, 2001), pp. 68–70.

75. See Humphrey Carpenter, *The Inklings: C. S. Lewis, J.R.R. Tolkien, Charles Williams, and their Friends* (Boston: Houghton Mifflin, 1979), pp. 42ff.

76. See 1 Corinthians 15:19–20; Colossians 1:13–14.

77. Robert W. Jenson, “How the World Lost Its Story,”

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο Τίμοθι Τζέιμς Κέλερ (23 Σεπτεμβρίου 1950 – 19 Μαΐου 2023) ήταν Αμερικανός Πρεσβυτεριανός πάστορας, ιεροκήρυκας, θεολόγος και Χριστιανός απολογητής. Ήταν πρόεδρος και συνιδρυτής του οργανισμού Redeemer City to City, ο οποίος εκπαιδεύει πάστορες για υπηρεσία σε όλο τον κόσμο. Ήταν επίσης ο ιδρυτικός πάστορας της Πρεσβυτεριανής Εκκλησίας του Σωτήρος στη Νέα Υόρκη και συγγραφέας των μπεστ σέλερ των New York Times, *The Prodigal God: Recovering the Heart of the Christian Faith* (2008),^[1] *Prayer: Experiencing Awe and Intimacy with God* (2014),^[2] και *The Reason for God: Belief in an Age of Skepticism* (2008).^[3]^[4] Το prequel του τελευταίου είναι το *Making Sense of GOD: An Invitation to the Skeptical* (2016).^[5]

